

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Žeynep Sahra

*"İhtiyacım olan tek şey; aşk..."
The Beatles*

Dün, Bugün, Yarın
ve
SONSUZA
KADAR

Zeynep Sahra

Dün, Bugün, Yarın
ve
**SONSUZA
KADAR**

Dün...

İnsan sadece yirmi dört saat içinde değişebilir mi?

Güvenli odamda, yumuşak yatağımın kenarına oturuyordum. Dakikalardır ayırmadığım bakışlarımı avucumdaki küçük kadife kutudan kaldırdım. Tam karşımdaki aynada yansıyan görüntüme baktım.

Birdenbire, eskiden olduğum kişinin yarısı bile değilim...

The Beatles, sözleriyle düşüncemi seslendirdi. Müziğin sesi odamın içinde gezinip, kulağımda dans ederken seslice iç çektim. Haklısın sevgili John, sevgili Paul. Şu an eskiden olduğum kişinin yarısı bile değilim...

Başımı tekrar kucağıma indirdim. Kadife kutuyu avucumun içinde döndürdüm. Yavaşça aralarken hâlâ içinde saklanan şeye bakmaktan korkuyordum.

Dün aşk, oynaması çok kolay bir oyundu...

Öyleydi. Dün bu kutunun içindeki parıltı en büyük korkum değil, en güzel dileğimdi, güvenli limanım, kusursuz bir hayatın kayıp parçasıydı. Ama şimdi...

* The Beatles'ın Yesterday şarkısında geçen sözler.

Şimdi saklanacak bir yere ihtiyacım var...

Kutuyu zarif tok sesiyle yeniden kapattım. Kendimi sırtüstü yatağıma bıraktım. Tavanımın beyaz bir perde gibi pürüzsüz zemininde bir görüntü belirdi.

Üzerimde asılı kalan bir gölge var...

Evet sevgili John, tavanımda, etrafımda, baktığım her yerde, en önemlisi kalbimde lanet bir gölge var. Gölgeyle birlikte pırlantanın da ışıltısını hafızamdan silmek için gözlerimi sıkıca kapattım.

Dün, sorunlarım çok uzak görünüyordu...

Dün'den önce her şey farklıydı.

Dün aniden geldi...

Daha sıkı kapattım gözlerimi. Aniden geldi...

Dünde kalmak istiyorum... dedi bu kez Beatles üyeleri yumuşak sesleriyle.

Dün... Sadece yirmi dört saat önce...

Saatler önce yaşadıklarımı aklımda sıralamaya çalıştım. Ne olmuştu da, avucumda binlerce liralık yüzükle ne halt edeceğimi bilemeden yatağıma uzanmış, yüksek sesle Beatles dinlemeye başlamıştım?

Çıglık

Beklemenin fiziksel olarak bir eylem gerektirmemesine rağmen, bu kadar yorucu hissettirmesi tuhaf. Zamanın geçmediği tek yerdir beklemek. Yoran, hırpalayan, örseleyen, bitkin düşüren, değersiz hissettiren, zaman kavramını değiştiren, ruhu yaşlandıran bir eylemdir beklemek. Ama bir kadın için tek bir karşılığı vardır beklemenin; sevilmemek.

Benim de, Okan'a sayısız mesajımdan sonuncusunu bıraktırken tek hissettiğim şey sevilmediğimdi.

"Tam, bir saat elli sekiz dakikadır seni bekliyorum Okan! Ve bu bıraktığım dokuzuncu sesli mesajım! Umarım gerçekten ama gerçekten geçerli bir sebebin vardır. Hem de böyle bir günde..."

Dişlerimi sıktım. Kısa bir nefes alıp devam ettim.

"Tamam sinirlenmiyorum... Başına kötü bir şey de gelmiş olabilir sonuçta. Ama eğer gelmediyse, sen unuttuğun için ya da başka bir sebepten dolayı ortalarda yoksan, emin ol..."

Telefonum kapandı!

"Allah kahretsin!"

Yazılı olmayan kurallara bağlı biriyimdir. Yazılı olanlara da bağlıyım. Ashına bakılırsa, genel olarak bütün kurallar benim için uygulaması zorunludur. Şu an avucumdaki metal cihazı öfkeyle sıkarken, kız arkadaşını iki saat boyunca bekletmenin dünyanın bir yerinde var olduğuna inandığım sevgili kurallarına aykırı olduğunu biliyordum. Burnumdan öfkeli bir

nefes aldım. Her daim ütülü olan siyah kalem eteğimi çekiştir-
dim. Öfkeli yumruklarımı aşağı doğru sarkıtıp dişlerimi sıkar-
ken gözlerimi sıkıca kapattım.

Bu iki saatlik süre boyunca Okan'a ulaşmak için aklıma ge-
len herkesi aramıştım. Ortak arkadaşlarımızı, ortak olmayan
arkadaşlarımızı, sporcusu olduğu kulübünü; kısacası ona ula-
şabileceğim her yeri... Ama yoktu. Okan Bey ortalarda yoktu.
Tanışma yıldönümümüzde! Şehrin en yüksek gökdeleninin te-
pesinde buluşmaya söz vermişken, ortalarda yoktu! Evet, bu
kesinlikle kurallara aykırıydı.

Dirseklerimi öfkeyle yasladığım çantamın içinde, ona sürp-
riz olsun diye yaptığım ufak cupcake pastamın ezildiğini his-
settim. Gergin kollarımı serbest bıraktım. Dağılmaya başlayan
öfkemin yerini hüznünlü bir soluk aldı. Sıkıca topladığım at-
kuyruğum saç diplerimi acıttı. Avucumdaki karanlık ekrana
baktım. Artık bana istese de ulaşamayacaktı ya da gelse bile bu
koca terasta birbirimize denk gelmemiz bir hayli zor olacaktı.
Dakikalar önce sesli mesaj bırakmış olmama rağmen terasın
etrafında on ikinci turumu tamamladım. İki yıllık sevgilisi ta-
rafından ekilmeyi kendine yediremeyen bir kız arkadaş nasıl
görünmesi gerekiyorsa öyle görünüyordum. Üstünde şık bir
kıyafet, yanaklarında öfke kırmızısı... Bunun için şirketten
izin aldığıma inanamıyordum.

Son kez çevremdeki kalabalığa göz gezdirdim. Gözlerim
hayal kırıklığıyla ıslanırken nefes kesici manzaraya baktım.
Umut ve umutsuzluk içimdeki savaşına devam ederken, tüm
şehir gözlerimin önündeydi. Günışığı güzel şehri nasıl da bü-
yüleyici gösteriyordu. Sevgilimle bu enfes görüntüyü seyredip,
etrafımızda bizi izleyen insanlara aldırmadan, yaptığım minik,
şirin pastamdaki mumu üfleyecek ve doyasıya kahkaha atacak-
tık. Pastamızdan ısıırken birbirimize romantik sözler söyleyip
öpüşecek, belki de Okan gecenin büyüleriyle gözlerimin içine
bakarak bana evlenme teklif edecekti. Alkışlar arasında ona

evet dedikten sonra alt kattaki lokantada kutlama yemeği yiyecektik ve evlilik haberimize eminim en çok annem sevinecekti. Böyle planlamıştım. Yani, kafamda... Evlilik meraklısı değilim ama böylesi her şeye uygun olurdu.

Sessizce arkamı döndüm. Kırılmış düşlerim ayaklarıma takıldı, topuklarımı sürterek yürümeye başladım. Asansörlerin önüne geldiğimde insanların inmesini bekledim. Yan yana sıralanmış kapıların önünde dururken, çaresizce hâlâ her açılan kapıdan onun çıkmasını bekliyordum. Son kapı da açılıp, gitmek için tekrar hazırlanırken çenemi yukarı kaldırdım, atkuyruğumu savurdum, çantamın sapından güç alıp omuzlarımı dikleştirdim. Kendime saygım olmalıydı. Kapanmak üzere olan kapının arasına düşünmeden elimi uzattım. Kapı yeniden aralandı ve ben içerideki kalabalığın arasına karıştım.

Asansörün içi tıklım tıklımdı. Terasın bir alt katında lüks restoranlar vardı. Çoğu turist olan kalabalığın büyük bir kısmı o kata geldiğimizde hareketlendi ve kapı açıldığında omzuma çarparak dışarı çıktılar. Dişlerimi sıktım. Birkaç kat sonra birileri daha indi. İnenler yine omzuma çarptılar. Kapı sadece bir kat sonra yeniden açıldığında yine biri omzuma dokunarak geçti ve ben terbiyemi bozmamak için kendimi zor tuttum. Asansör tamamen boşalmıştı. Hızlıca uzanıp kimse binemesin diye defalarca kapıları kapatma tuşuna bastım. Öyle sert basıp durdum ki sonunda tırnağım kırıldı. Okan'ın aldığını düşündüğüm yüzük parmağımda güzel görünsün diye bir saat boyunca özenle manikür yaptırdığım tırnağım: Kırıldı!

Bardağı taşıran son damla, düşen son zararsız damladır. Kapı kapandığı an derin bir soluk aldım ve avazım çıktığı kadar bağırdım.

Bağırdım.

Bağırdım...

Tek nefesin bu kadar uzun bir çığlığa dönüşeceğini tahmin bile edemezdim. Asansörün duvarlarına çarpıp kulağımı tırma-

layan çığlık bana değil de, bir yabancıya aitti sanki. Nihayet sustuğumda nefes nefese kalmıştım ama garip bir şekilde rahatlamış hissediyordum. Tam başımı kaçıncı katta olduğuma bakmak için kaldırmıştım ki, arkamdan bir ses geldi.

“Vay canına!”

Gelen erkek sesiyle gözlerim sonuna kadar açıldı. Alt dudakımı ısırdım. lmne utanmış bir şekilde arkamı döndüğüm sırada ışıklar söndü ve asansör durdu!

Canavar Gölge

Asansör durmuştu.

Birkaç saniye sonra birbiri ardına alarm sesleri gelmeye başladı. Ben tam olarak ne olduğunu anlayamadan arkamdaki kişi elini uzatıp alarm tuşuna bastı. Bizim asansörümüz de o seslere karışmış oldu böylece. Bir süre sonra sesler azalarak kesildi. Sorun her neyse, anlaşılan sadece bizim için geçerli değildi. Ben daha ne düşüneceğime karar vermeden arkamdaki ses yeniden konuştu.

“Bir an senin çılgınlığın yüzünden olduğunu düşündüm,” dedi eğlenircesine.

Evet, bunu eğlenerek söylemişti. Ben az önceki olay yüzünden utanmayı bir kenara bırakıp, şu an içinde bulunduğum durum için korkmaya başlayacağım anı bekledim. Sonuçta asansörde mahsur kalmıştık. Nefesimin kesilip, panik atak krizine girmem gerekirdi ama ben hâlâ sakindim. Bunda asansörün bir hayli geniş olmasının ya da dakikalar önce saçma bir ruh halinde oluşumun da etkisi olabilirdi. Anlaşılan o ki klostrofobim yoktu. Gerçi olmadığını biliyordum. Küçükken de odamda saklambaç oynarken en dar ve karanlık yerlere saklanırdım. Ama burası güvenli odam değil, şehrin en yüksek binasının asansörüydü. Ayrıca asansörde yabancı bir erkekle baş başaydım.

Bir dakika! Bir erkekle, bozuk bir asansörde, karanlıkta, baş başa kalmıştım!

İşte şimdi korkmaya başladım. Seslice yutkundum. Yok olan alarm sesleri arasında en kötü ihtimaller zihnimde canlandı. Bir katil, bir hırsız, bir sapık! Yanımdaki adam bunlardan herhangi biri olabilirdi. Ben hangi seçeneğin daha kötü sonuçlar doğuracağını düşünürken en kötü ihtimal ile daha sertçe yutkundum. Yukarıdaki seçeneklerin hepsi!

Nefes alıp kendimi teskin ettim. Saçmalıyordum. Yanımdaki adam saydığım şeylerin hepsi olsa bile, böyle bir ortamda bana bir şey yapmaya cesaret edemezdi. *Etmezdi değil mi?*

Mantığım saçma düşüncelerimi bastırmışken göğsümde açık olan düğmelerimi kapatarak arkamı döndüm. Ona bakmak istemiştım ama karanlıkta gördüğüm tek şey koca bir gölge oldu. Karanlığın içindeki adam bana iki metre boyunda, koca bir canavar gibi gelmişti. Karanlığın heybetinden öylesine ürktüm ki, beynimde HIRSIZ SAPIK KATİL kelimeleri spot ışıklarıyla yanıp sönmeye başladı! Bu yüzden ağzımı açtığımda söylediğim şeylere ben bile şaşırdım.

“Ben evliyim ve iki çocuğım var! Ayrıca babam da polis. Yok, sadece polis değil, komiser. Hatta başkomiser!”

Bunları hızlı ve oldukça yüksek sesle söylemişim. Kurduğum cümle kulaklarımı bulduğunda az önceki çılgılığımın daha fazla utanıyordum. *Ne saçmalamıştım?* Oysaki ben bölümünü birincilikle tamamlamış, kriz yönetimi konusunda derece kazanmış biriydim.

Söylediklerime karşımdaki kişinin nasıl tepki vereceğini bekledim. Canavar Gölge'nin nefes alış verişini dinledim bir süre, sonra aslında kahkahasını tutmaya çalıştığını anladım. Evet, aptallığının sadece ben değil, o da farkındaydı. Buna rağmen beklediğim gülüş yerine sakince nefes aldı.

“Hmmm...” dedi ardından.

Hmmm mı? Bu kadar mı?

Beklemeden aynı sakinlikte konuşmaya başladı.

“Endişelenme. Çocukların seni özlemeden evine gideceğine, hatta polis baban yokluğunu bile fark etmeden güvende olacağına eminim. Düzeltiyorum, polis değil komiser, hatta başkomiser babanın.”

Bu Canavar Gölge benimle dalga mı geçiyordu?

Yalan söylediğimi itiraf edemeyecek kadar gururluydum. Bu yüzden konuyu uzatmak istemedim. Elimi göğsümden çektim. Saçmalamayı kesmeliydim. Az önceki panik halimden uzaklaşıp sakın bir mahcubiyetle boğazımı temizledim.

“Yakında güvende olacağımıza emin misiniz?”

Hiç tereddüt etmedi.

“Tabii ki de.” Ve aynı hızla devam etti. “Şehrin en yüksek ve en çok turist çeken binasındayız. Belli bir prestijleri var. uzun süreli bir sorunun kendi imajlarını nasıl zedeleyeceklerinin farkındadırlar. Bu yüzden sorunun kısa sürede hallolacağına eminim. Yaniiiiii, bebeğin acıkmadan onu emzirmeye gidebileceksin, merak etme.” Ben son cümlesinden dolayı tepki veremeyince keyifli bir ses tonuyla ekledi. “Hem onca yabancı turist bir yana, bir başkomiserin kızını kapalı alanda daha fazla tutabileceklerini sanmıyorum. Belki de baban çoktan seni kurtarmak için özel kuvvet birimlerini görevlendirmiştir.”

Resmen yalanımı sahiplenmem ya da inkâr etmem için beni zorluyordu. Çenemi yukarı kaldırıp eteğimi düzelttim.

“Babamın buraya geldiğimden haberi olsaydı bile, eminim söylediğiniz şeyi yapmak yerine, kızının basit bir asansör sorunundan korkmayacak kadar cesur biri olduğunu söyleyip arızanın hemen giderilmesini emrederdi!” deyiverdim kibirle.

İç sesim “Neee!?” diye bağırırken ağzımdan çıkanlara ve çocuk gibi yalanımı sürdürdüğüme inanamıyordum. Üstelik karşımdaki kişi yalan olduğunun farkındayken. Kendimi iyice rezil ediyordum.

“Demek korkmayacak kadar cesursun. Güzel. Bunu söylediğin iyi oldu, çünkü tekrar o dayanılmaz çılgınlığına katlanamazdım.”

Umursamaz sesiyle cümlesini bitirdikten sonra, karanlığın yere çöktüğünü seçti gözlerim. Panikle kasıldım.

“Ne yapıyorsun sen!” diye irkildim.

Bütün kaslarım sesimle birlikte beni korumak istercesine kaskatı kesildi. Bir an onun, beni ayaklarımdan tutup yere doğru çekeceğini sandım. Benim gözümün önünden, hemen hemen her korku filminde kullanılan, o bilindik çığlıklar içinde sürüklenen kızın görüntüsü geçerken, karanlık gölge bıkkın bir sesle konuştu.

“Her ne kadar babanın bizi kurtaracağına güvensen de, sorunu o kadar çabuk halledeceklerini sanmıyorum. İzin verirsen eğer, ayaklarım ağrımazın diye yere oturuyorum.”

Elimde olmadan nefesimi sesli şekilde geri bıraktım. Sandığımdan da fazla ürkmüş olmalıydım. Nereden gelmişti sanki aklıma sapık katil senaryosu! Göz kırpmadan karanlık gölgenin hareketlerini izliyordum. Gece uyumadan önce odasındaki şekilleri canavarlara benzeten küçük çocuklara dönmüştüm. Saçmalıyordum. Çocukça düşüncelerimi zihnimden kovaladım. Canavar Gölge’yi bir an bile gözümünden kaçırmak istemesem de, karanlığa gözüm alıştığı için etrafa dikkat etmeye çalıştım. Tavanda, karanlıkta kendini belli eden parlak şekilleri fark ettim.

“Tavanda kapak gibi bir şey olması gerekmez mi, kaldırıp oradan yukarı çıkamaz mıyız?” dedim umut dolu bir sesle.

“Sonra ne yapacağız, belimize bağladığımız halatlarla boşluktan aşağı süzülürken ağzımızdaki bıçakla gizlenmiş kötü adamları mı haklayacağız? Sen fazla film izliyorsun sanırım,” dedi. Yüz hatlarını göremesem de sırtıttığını hissedebiliyordum.

Somurttum.

“Filmler bir yana, mantıklı düşününce orada bir kapak olması gerekmez mi?”

“Mantıklı düşünecek olursak, kapak olsa bile kapağın kilitli olması ya da açtığımızda gidecek bir yer olmayacak olması daha yüksek ihtimaldi. Tabii yanında az önce bahsettiğim gibi

bizi zemin kata kadar indirebilecek halatlar yoksa.” Tepki olarak sadece keyifsizce homurdandım. “Hem panikleyip kaçış planı yapmana gerek yok. Endişe etme, birazdan birileri kapıyı açar ve kurtuluruz.”

Tam ben huysuzca ona çıkışacakken, asansörün içini cızırtılı bir ses doldurdu. Tuşların olduğu yerden belli belirsiz sesler geliyordu. Boğuk çıkan erkek sesi zamanla berraklaştı.

“... ecektir... Tekrarlıyorum. Asansör sistemimiz gelişmiş teknolojiyle yapılmış olup ve herhangi bir saldırıya karşı kendini kilitleme özelliğine sahiptir. Şu an belirleyemediğimiz bir sebepten dolayı kendini kilitlemiş bulunmakta. Sorunu giderebilmek için süratle çalışıyoruz. Sadece biraz zamanımızı alacak. Şuna emin olmalısınız ki asansörlerimiz şu an sizi korumak için kilitlenmiş durumda. Yani kesinlikle tehlike altında değilsiniz. Asansör içine temiz hava verilebiliyor. Bu yüzden sakın kalmalısınız. Zemine en yakın asansörden başlayarak arıza giderilecektir...”

Söylenenleri İngilizce olarak da tekrar ettikten sonra ses kesildi.

“Hmmm...” dedi Canavar Gölge yeniden. Cümlesine devam eden sesi kendi kendine düşünür gibiydi. “Tahminimden daha uzun sürecek anlaşılan.”

“Neden?” diye sordum kendime engel olamadan.

“Zemin kattan başlayacaklarmış duymadın mı? Bu gökde lende on iki tane asansör var. Ve yanlış hatırlamıyorsam, biz terasa sadece dokuz ya da on kat uzaklıktayız. Kulenin elli sekiz katlı olduğunu düşünecek olursak, büyük ihtimalle son kurtarılabilecekler arasında olmalıyız.”

“Yaaa...” diye iç çektim. Muhtemelen tahminlerinde haklıydı.

“Tabii baban bir torpil yapıp önce bizim kurtarılmamızı sağlamazsa?”

Sesindeki tahrik dolu tınıyı yok sayamadım. Dayanamadım ve beni göremeyeceğini bilsem de takınabildiğim en sert tav-
rımı takındım.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Bir komiser kıızıyla dalga geçecek kadar cesur biri değilim. Özür dilerim, *başkomiser* kıızı ile demek istemiştim. Rütbeye saygısızlık etmek istemem.”

Başkomiser kelimesini olabilecek en abartı tonla vurgula-
mıştı. Ne kadar sinirden avucumu ve dişlerimi sıksam da, artık yalanımı sürdüremeyecektim. Belli ki, ben bu lanet asansörden kurtulana kadar üstüme gelecekti.

“Yalan söylediğimi ikimiz de biliyoruz, neden ısrarla beni kış-
kırtmaya çalışıyorsun ki? Duymamış gibi davranamaz mıydın?”

Ve Canavar Gölge uzun zamandır tuttuğu kahkahasını bı-
raktı. Belli ki başından beri bu anı bekliyordu.

“Hadi amaaa, bu kadar kolay pes edeceğini düşünmemiş-
tim.” Eğlencesi yarıda kesilen küçük bir çocuktan farksızdı.
“Ben daha da ileriye gidip telefonla komiser babanı aramaya
çalışacağını falan düşünüyordum.”

Sözleri, insanın sinirine dokunan kahkahaları arasında kay-
bolurken, ben ilk kez babamın gerçekten bir komiser olmasını
ve karşımdaki ukala herifi tutuklamasını istedim. Sonuçta be-
nimle bilerek dalga geçmesi de bir suç sayılabilirdi. Tamam,
büyük ihtimalle sayılmazdı ama yine de karanlık gölge içinde
parlayacak gümüş kelepçeyi hayal etmek sinirimi yatıştırdı.

“Birincisi, burada telefonun çekmeyeceğini bilecek kadar
akıllıyım. İkincisi, belki o panikle birilerini aramaya çalışabi-
lirdim ama maalesef telefonum kapalı.”

Kurduğum cümleden sonra artık sadece Okan’ın değil, baş-
ka kimsenin de bana ulaşamayacağı gerçeğini hatırladım. Keş-
ke en azından Ufuk’a kısa bir mesaj yazmayı akıl etseydim.
Muhtemelen okuyamazdı ama en azından son bulunduğum yer
hakkında birileri izimi sürebilirdi.

“Merak ediyorum, neden öyle bir yalan söyleme gereği duydun ki?” diye sordu düşüncelerimi bölerek.

Kararsız kalsam da aptal olmadığımı ispatlamak adına kendimi açıklamak istedim.

“Sanırım katil veya hırsız olma ihtimaline karşı önlem aldım kendimce.” Bunu söylerken sesim giderek azalmıştı. Kabul etmeliyim ki sesli söyleyince kulağa oldukça aptalca geliyordu. Onun kulağında da aynı etki oluşmuş olacak ki, artık daha da keyifli konuşuyordu.

“Eee, yani evli ve iki çocuğun olduğunu söylediğinde seni öldürmeyeceğimi mi düşündün?”

“Hayır. Beni öldürmemen için babamın polis olduğunu söyledim.”

“Polis değil, *başkomiser*,” diyerek beni düzeltti. Ses çıkarmadığımı görünce devam etti. “Eee, çoluk çocuğu niye karıştırdın peki?”

“Sanırım... Onu da bana tecavüz etmemen için söylemiş olabilirim.”

Sesim neredeyse sinek vızıltısı gibi çıkmıştı. Asansör karanlık olmasına rağmen utancımдан kendimi bir dolaba saklamak istedim. Her söylediğim, kulağa bir öncekinden daha aptalca geliyordu. Cümlem bittiği an ilkinden daha büyük bir kahkaha patlattı.

“Evli ve iki çocuklu olduğunda sana tecavüz etmeyeceğimi nereden çıkardın peki?” diyebildi kahkahalarının arasında.

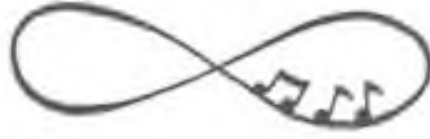
Ben son derece utanmış olmama rağmen, sesime artık susmasını sağlamak için sıkılmış bir ton ekledim.

“Yani ne bileyim, anne olan birine öyle bir şey yapmazsın diye düşünmüş olabilirim, bilmiyorum. Aslına bakarsan o sözleri düşünerek söylemedim, birden ağzımdan çıkıverdi. Ama evli ve çocuğu olan birinin, bir katil karşısında daha çok şansı olduğunu düşünmüş olabilirim. Sonuçta katillerin de vicdanı vardır öyle değil mi?”

Ben konuştukça o katılarak gülmeye devam ediyordu. Tam göremesem de karnını tutarak eğilip büküldüğünü anlayabiliyordum. Kendime engel olamayıp küsmüş çocuklar gibi kollarımı göğsümde birleştirip gülmeyi kesmesini bekledim. O da gülmesine ara verdi.

“Çıglık attığında ya kaçık ya da çok dertli biri olduğunu düşünmüştüm. Ama sen bildiğin şapşalın tekisin.”

Ona cevap vermek yerine eteğimi aşağı doğru çekiştirip, çenemi yukarı kaldırdım ve sanki beni görebilecekmiş gibi başımı başka yöne çevirip, topuğumu yere vurmaya başladım. Asansörün içini dolduran kıkırdamalarını dinlerken, gözlerimi kapatıp tıklandığım yerden kurtulmak yerine, bu sinir bozucu canavardan kurtulmayı diliyordum.

Bürge

Dakikalar boyunca sessizce bekledik. Gözlerim karanlığa iyice alıştığında, Canavar Gölge beni artık eskisi kadar ürkütmez olmuştu. Belki de yaklaşık beş dakika boyunca benim söylediklerime kıkırdadığından, artık acımasız katil yerine, canımı sıkan biri haline dönüşüvermişti.

Az önce kendimi korumak için aptalca hikâyeler uydurma gereği duymuş olsam da, gerçek hayatta bazı istisnalar hariç, kolay korkan biri sayılmazdım. Ayrıca dikkatli bakınca korku filmlerindeki iri adamlardan olmadığı da anlaşıyordu. Karşımdaki gölgenin canavar olmadığına iyice emin olup, korkusuzca ona doğru bakmaya ve yüz hatlarını seçmeye çalıştım.

“Uzun süre burada kalırsak acıkacağımızın farkındasın değil mi?” dedi sakince.

Cevap vermedim. Kendimce, bana dakikalarca güldüğü için ona tavır yapıyordum. Evet, tanımadığım, yüzünü bile görmediğim, ortak kaderi paylaştığım yabancıya bildiğin tavır yapıyordum.

“Acıkmak dert değil aslında, ama su olmadan fazla dayanamayız.” Sesi bu kez biraz daha uysal çıkmıştı, belli ki beni konuşturmaya çalışıyordu. Ben konuşmama inadımdan ödün vermeyince devam etti. “İkisini bir yana koyarsak, birazdan mesanen seni sıkıştırdığında ne yapacaksın çok merak ediyorum,” dedi muzip bir tonla.

Göl kenarında dikkat kesilen ceylan gibi donup kaldım. Ağrımaya başlayan bacaklarım zayıf bir refleksle titredi. Bahsettiği ana ne kadar uzak olduğumu hesaplamaya çalıştım.

“Sanırım bunu yakın bir zamanda öğreneceğiz değil mi?”

“Bu söylediğin çok yersiz ve terbiyesizce!” dedim.

Gülümsermişçesine nefesini bıraktı.

“Seni konuşturmak için illa utandırmam ya da sinirlendirmem mi gerekiyor?”

Yine tavırlı kollarım bedenimi sardı.

“Konuşmak zorunda olduğumuzu düşünmüyorum.”

“Yapma ama, bu lanet yerde iki kişiyiz. Ve uzunca bir süre de bir yere gidemeyeceğiz gibi duruyor. İki çift lafın kimseye zararı olmaz.”

Sesi gerçekten arkadaşça çıkmıştı. Aslında haklıydı da. Karanlıkta sessizce dikilirken zaman daha yavaş geçiyordu. Tam ona hak verdiğimi belirten düzgün bir cümle kuracakken, yine aklım ve dilim farklı yönlerle gitti.

“Sıkıştığımızda ne yapacağız gerçekten?” Kendini tutamayan sinir bozucu kıkırdaması geri geldi. Hafif sinirlenerek saçmalamaya devam ettim. “Yani herhangi bir ihtiyacımız olursa ne yapacağız, acıkmak ve susamak konusunda demek istemiştım.” Ama o kıkırdamaya devam etti. Kızgın bir öğretmen edasıyla başının üstünden ona baktım. “Her söylediğime gülmeyi keser misin artık?” diye çıkıştım.

Karanlık beden başını salladı.

“İnan onca insan varken seninle burada sıkışıp kaldığıma sevinsem mi, üzülsem mi bilemedim. Garip ama komik birisin...”

Yine küsen çocuk moduna geri döndüm. Ben komik biri değildim. Ben bu lanet kutuda sıkışıp kalmadan önce ciddi ve saygın biriydim. Ama şimdi ilkel insanlar gibi nereye işeyeceğimi düşünüp panikliyordum. Ayrıca bacaklarım hareketsiz durmaktan ciddi anlamda ağrımaya başlamıştı. Üstünlüğümü kaybetmek istemesem de daha fazla kendimi yormamın saçma

olduğunu biliyordum. Kolumdaki çantamı yere bıraktım. Topuklularımı ayağımdan çıkarıp pahalı halıyla kaplı yumuşak zemine bastım. Gömleğimin yakasını düzelttim. Eteğimi tutarak yavaşça yere eğildim. Kalçam yere dokunduğu an rahatlayan kaslarımla bacaklarımı uzattım, sırtımı asansör duvarına yasladım ve sessiz bir nefes bıraktım. Gurur bazen bir bedenin taşıyamayacağı kadar ağırdı.

Ona bakmıyordum ama bu kez onun benim karanlık bedenimi dikkatlice izlediğini hissediyordum. Ben ellerimi kucağımda toplarken onun da ayaklarını uzattığını fark ettim. Ayakkabısının ucu benim ayağıma dokunmak üzereydi. Ya boyu gerçekten iki metreyi geçiyordu ya da asansör sandığım kadar büyük değildi. Garip ama kişisel alanıma dokunma ihtimaline rağmen ayaklarımı kımıldatmadım. Bu onu şaşırttı.

“Benden korkmuyor musun artık?” diye sordu.

Omuz silktim ve “Hayır,” dedim umursamaz bir tavırla.

“Güzel...” dediğinde gülümsediğini hissettim. Birkaç dakika ikimiz de konuşmadık. Sonra birden, “Neden çığlık attığını sorsam, söyler miydin?” diye sordu sakın bir ses tonuyla.

Yumuşak kelimeleri asansörün sert duvarlarına çarpıp nazikçe bana dokundu. O an hatırlayabildim çığlığım sırasında burada olduğunu. Çığlık anını anımsadığımda kulaklarım çınladı yeniden. Berbat bir sestti.

“Söylemezdim sanırım,” dedim resmiyetini korumaya çalışan sesimle.

Bekledi. Sonra uzun ve anlamlı bir “Hmmm...” döküldü dudaklarından. Sonra yine sessizlik...

İşaretparmağımla uzunca bir süre zemindeki yumuşak halıya belli aralıkla vurup durdum. Alt dudağımdaki rujun muhtemelen hepsini kemirdim. Şirkete döndüğümde yapacaklarımı aklımda dördüncü kez sıraya dizdim. Tavandaki ince çizgi halindeki zayıf loş ışığa bakarak geçmeyen saniyeleri saydım. Sessizlik sinir bozucuydu.

“Adın ne?” diye sordum.

Bir süre yanıt vermedi. Cevap vermezse ılık utancımın ikiye katlanacağını düşündüm. Keşe zamansızlık kara deliğinde boğulmaya devam etseydim.

“Eser,” dedi sonunda. “Peki ya senin?”

Rahatladım. “Elif,” dedim nezaketle.

“Garip bir kız için sıradan bir ismin var.”

Tereddüt etsem de devam ettim.

“Aslında bir ismim daha var ama onu sadece nüfus kâğıdıma baktıkça hatırlıyorum. Babaannemin hatırası.”

Karanlık vücudu doğruldu hafifçe. İlgisini çekmişti. “Söylesene neymiş o isim?”

Bu kez tereddütüm daha uzun sürdü. Çünkü itiraf etmek gerekirse gerçekten garip bir isimdi. Hatta çok yakınım olanlar dışında kimseye söylemezdim. Resmi kurumlar haricinde sadece bir harf kısaltması olarak hayatımda yeri olan bu saçma ismi, bir daha görmeyeceğim yabancı birine söylesem bir şey kaybetmezdim sanırım.

“Bürge.”

Önce sessizlik, sonra beni pişman eden sinir bozucu kıkırdaması doldurdu asansörü. Kaç yaşındaydı bu adam, dokuz falan mı?

Hayatın Sırrı

“Anlamını bile bilmediğin bir kelime, seni nasıl bu kadar eğlendirebiliyor anlamıyorum!” dedim dişlerimi sıkarken.

Öksürerek toparladı kendini.

“Peki, haklısın, söyle bakalım kulağa komik gelen bu ismin anlamı neymiş Elif Hanım?”

Alaylı sorusuna içimden cevap vermek gelmese de, artık dizginleri elime almanın vakti geldiğini düşündüm.

“Gülmeyi kesebilecek kabiliyet ve terbiyeye sahipsen eğer, sana anlatabilirim Eser Bey.”

Boğazını abartılı bir sesle temizledi. Doğruldu. Karanlık vücut hatlarında omuzlarının yükseldiğini, kollarını kucağında topladığını anlayabiliyordum.

“Şu an en terbiyeli pozisyonumu aldım,” dedi muzip bir ciddiyetle. “Yatılı okulda bu duruşumla tüm öğretmenlerden tam onaylı bir kafa hareketi alıyordum ve emin ol, o okulda gülümsemeye en yakın öğretmen hareketi buydu. Bir gülümseme almak için ise omzunda bir çift kanat taşıyor olman gerekiyordu.”

Dalga geçtiğini biliyordum ama yine de dudaklarımın hafifçe yukarı doğru kıvrılmasına engel olamadım. Kendimi toparladım. Gülümsediğimi anlamasını istemedim. Ayrıca görmese bile ona gülümsemiş olma düşüncesi bana aramızdaki oyunu kaybediyormuş gibi hissettiriyordu.

“Annem, *“Elif’ler sakın olur,”* derdi hep. Belki de bu yüzden ben doğduğumda uslu, onu fazla yormayacak bir kız olmam için, anlamından ötürü bana Elif adını koymak istemiş. Ama babaannem, sebebini hâlâ tam olarak bilmesem de, ki annem tamamen onu kızdırmak için yaptığına yemin ediyor, bana *“yerinde duramayan, hareketli”* anlamına gelen Bürge adını koymak konusunda ısrarcıymış. Babam da o dönem iki ateş arasında kalınca taraf tutamamış ve bana iki ismi birden vermişler. Babaannem dışında tanıdığım herkes bana Elif diye seslense de, sanırım Bürge tarafım daha baskın olmuş ki, küçükken çok hareketli ve bilmiş bir kız çocuğuyum. Babaannemi bu durum bir hayli mutlu etse de, o vefat ettikten sonra durulmuşum. Kısa bir zaman sonra da tamamen Elif oluvermişim. Bilmiş ama sakın, uslu, akıllı, kuralcı, söz dinleyen Elif...”

Fazla konuşmuş hissedip sustum. Sesimden arta kalan boşluğu, canavarın uzun “Hmmm...” kelimesi doldurdu. *Başka bir kelime bilmez mi bu adam?*

“Çıkardığın şu sesin sinirimi bozduğunun farkında mısın?”

Anlamamış gibi yaptı.

“Hangi sesin?”

Yerimde dikleştim, huysuz ve abartı bir sesle taklit ettim.

“Hmmmmmm...”

Zayıf bir gülüş bıraktı.

“Sana hiç kolay sinirlendiğini söyleyen oldu mu?”

Çenemi yukarı kaldırdım.

“Hayır olmadı. Olmadı, çünkü ben sinirlenmem. Ya da sinirlensem dahi bunu belli etmeyecek kadar kendime hâkim olabilirim. Olabiliyorum. Olabiliyordum. Ama şu an içinde olduğum saçma durum, senin bu sinir bozucu tavrınla birleşince iyice çekilmez bir hal alıyor.”

Bekledi. Ve tekrar, “Hmmm...” dedi.

“Bak yine yapıyorsun!”

Sesim sinir krizi geçirmeye ramak kalmış biri gibi çıkınca, sesindeki gülümseyen tavır temkinli bir tınıya döndü.

“Tamam, tamam özür dilerim.”

Karanlık gölge güvenli bir süre geçtikten sonra hafifçe yerinden kıpırdanıp daha dik oturdu, ardından rahatsız etmeyecek bir şekilde boğazını temizledi.

“Pekâlâ... Şimdi seninle yeni bir başlangıç yapıyoruz. Artık katil veya sapık olmadığımı inandığımı varsayarak yavaşça yanına yaklaşıyorum, tamam mı?” Hareket etmeden önce benden bir onay bekledi. Ben ses çıkarmayınca temkinli sesiyle yeniden sordu. “Bak, şimdi sana yaklaşacağım ama sakın o çılgınlığından tekrar atma tamam mı?”

Görmeyecek bile olsa gözlerimi devirdim. Birkaç saniye sonra zeminde kendini kaydırıp yavaşça yanıma yaklaştı. Korkmuyordum ama temkinliydim. Karanlık gölge yakınımaya geldikçe vücut hatları belirginleşti, yüzünü tam seçemesem de, gözlerim karanlığı benimsediği için yaklaştıkça karakalem yaparken ilk çizdiğimiz taslağa benzer bir hale büründü. Sanırım düzgün bir yüzü vardı. Fark etmeyeceğini bilsem de onun yüzüne doğrudan bakmak istemedim. Yanıma oturdu. Artık kolu koluma değecek kadar yakınımıydı.

“Şu an sana elimi uzatıyorum,” dedi.

Gülümsediği, sesinden anlaşılıyordu. Ben de üst bedenimi ona doğru çevirdim. Çekimser kalsam da uyumlu olmak en mantıklı olardı. Kolumu yavaşça kaldırıp boşluğa doğru elimi uzattığımda parmaklarım parmaklarına dokundu. Ben daha tam yerini anlayamadan o elimi avucuna almıştı bile. Öyle hızlı davranmıştı ki, irkilmeme sebep oldu.

“Ben karanlıkta bir kedi kadar iyi görürüm,” diye açıkladı keyifle.

Yalnızca mahcup bir ifadeyle başımı salladım. Elim avucunun içindeyken garip ve rahatsız hissediyordum. Kıpırdamadan bekleyince daha da huzursuz oldum.

“Eee?” dedim.

Yine kibar bir boğaz sesi sonrası, “Evet... Yeniden tanışma olayı diyordum. Ben Eser. Seninle bu asansörü paylaştığım için çok mutluyum Elif Bürge.”

Elimde olmadan belli belirsiz kıkırdadım. Sanırım epeydir somurtuyor olacağım ki, gülümsediğimde yanaklarım karıncalandı. Buna rağmen rahatladım da. Sesi ukalalık yapmadığında kulağa hoş geliyordu. Gülümsediğimi o da anlamıştı.

“Ha şöyle. Bu asansör kötü enerjiyi kaldıramayacak küçük,” dediğinde gülümsemem yüzümdeki bütün kaslarımı hareket ettirecek kadar genişledi.

Bahsettiği kötü enerjiyi üstümden silkelermiş gibi başımı ve omuzlarımı salladım. Ardından onunkini taklit eden tavırla boğazımı temizledim.

“Peki, haklısın, kötü enerjiye son veriyorum. Buradan kurtulana kadar seninle ateşkes yapıyoruz.”

Avucumdaki elini pazarlık yaparcasına güçlüce sıkıp havada sallamaya başladım.

Kıkırdadı.

Kıkırdadım.

Kıkırdamak çocukluğumdan beri bu kadar keyifli hissettirmemişti. Karanlıkta gözlerinin olduğunu tahmin ettiğim noktaya baktım. Tam göremesem de onun da bana baktığını biliyordum. Ellerimizi sallama bitmiş, öylece havada asılı kalmıştı. Parmaklarımı avucundan çekmememin onu kötü hissettireceğini düşündüğümünden ilk hamleyi onun yapmasını bekledim. Bekledim. Bekledim... Sanırım elimi tuttuğunu unutmuştu.

“Şeyyyy, elimi geri alabilir miyim Eser Bey?” dedim usulca.

Az önce özgüvenle gülen adamın yerini, utanmış ses tonuyla özür dileyen birinin alması hoşuma gitti. Ayrıca Canavar Gölge’ye ismiyle hitap etmek de pek fena bir his değildi. Ben parmaklarımı ısınmış avucundan çekip kucağıma indirirken, o sağ elini ensesine doğru götürdü. Artık daha yakın durduğu

için hareketleri daha netti. Çözünürlüğü artan mahcup halinin ukala tavrından daha sevimli olduğunu düşündüm. Üstünlük hissi hoşuma gitmişti.

“Eee, ismimle ilgili düşünceni söylemedin hâlâ?” dedim, sesim gerçekten yakın bir arkadaş gibi çıkmıştı.

Elini kucağına koyup başını arkaya yasladı.

“Anlamı için bir şey söyleyemeyeceğim ama kulağa yiyecek bir şeymiş gibi geliyor. Ve ben şu an acıkmaya başladığım için iştahımı açtığını söyleyebilirim.” Durdu. “Keşke yanımda da yiyecek bir şeyler olsaydı,” dedi.

O an aklıma çantamdaki cupcake pastam geldi. Elimi tam çantama götürüyordum ki, kuralcı iç sesim kulağıma; sevgilime yaptığım pastayı başkasına vermemin pek de doğru bir hareket olmadığını fısıldadı. Yüzümü buruşturdum, çenemi kaldırdım. O sevgili beni saatlerce bekletmişti, onun yüzünden şu an koca bir kutuda kilitli kalmış durumdaydım ama hâlâ saçma bir keki bile feda edemiyordum, öyle mi? İç sesime kafa tuttum. Yanımdaki yabancı adam da dahil, dünyadaki her bir insan bu pastayı Okan’dan daha çok hak ediyordu. Bu yüzden elimi oldukça büyük olan çantama daldırdım. İzin aldığım için yanıma aldığım ince iş dosyalarının, birçok belge ve fosforlu kalemimin arasında küçük pasta kutusunu bulmak biraz zor oldu. Minik kutuyu açıp yanımdaki yabancıya döndüm.

“Ufak bir pastaya hayır demezsen eğer...” dedim ve pastamı ona uzattım.

Ben daha ellerini seçmeden, o pastayı havada kaptı.

“Sonra sana garipsin deyince kıızıyorsun, kim çantasında pasta taşır ki?” dedi sırtarak. Haklıydı. Kimse çantasında pasta taşımazdı. Önemsemeden sorduğu soruya karşılık nefesimi hayal kırıklığıyla dışarı verince sesi ciddileşti. “Sanırım bunun da bir hikâyesi var değil mi?” Cevap vermedim. “Sana çılgılık atıracak kadar sinirlendiren kişiyle mi alakalı?” dedi arkadaşça.

“Gerçekten o çığlığın sebebini merak ediyorsun değil mi?”

“Kim etmez ki, yani ben içeri girip çığlık atsaydım, sen bana sebebini sormaz mıydın?”

Yine haklıydı. Bana olan tavrında hatırı sayılır derecede düzelme vardı. Artık sinir bozucu değildi. Ses tonu gerçekten samimi geliyordu. Ben kararsızlığımınla boğuşurken tuşların olduğu yerden sızıntı gibi ses dolmaya başladı içeri. Gölge ile aynı andan başımızı o yöne çevirdik. Bir şarkı... Güzel bir melodi... Net anlaşılmıyordu henüz ama birileri güzel bir şeyler mırıldanıyordu. İçimde yanımdaki yabancı adama bir şeyler anlatma isteği oluşturmuştu. Başımı eski yerine çevirdim. Derin bir nefes aldım. Ne söyleyeceğimi bile düşünmeden konuşmaya başladım.

“Her şeyi doğru yaptığın halde, hayatında yine de yanlış noktada bulunduğunu hissettiğin oldu mu?”

Konuşmamı sürdürmemi istercesine cevap vermeyince ben ilkinden daha derin bir nefes alarak devam ettim.

“Hayatımda her şeyi kuralına göre yaptım. Eğitim hayatım boyunca bir kere bile okulu asmadım, okulda arkadaşlık ilişkilerimi samimi ama belli bir mesafede tuttum. Kendi hayalimi değil de ailemin istediği, başarılı olacağıma emin olduğum, risk almadığım bir bölümü seçtim. Bölümü geçen yıl birincilikle tamamladım. Ama kardeşime yakın olabilmek için uzak mesafedeki tüm iş tekliflerini reddettim, yakın ama daha itibarsız işime başladığımda en çok çalışan kişi oldum. Aşık olacağım insanı beklemek yerine iyi anlaştığım, güvenli birini seçtim. Peki sonuç; iki tanesi hariç, sadece iyi günde yanımda olan arkadaşlarım, her gün lanet okuyarak gittiğim bir işim, hak ettiğimin çok altında aldığım maaşım, yaptığım işi sevmediğimi göremeyen ailem ve sorumsuz, heyecansız, saçma sapan bir ilişkim var. Neden? Her şeyi doğru yaptığım halde neden hiçbir şey istediğim gibi, planladığım gibi olmuyor?”

Ellerimi kucacımda yumruk yapıp başımı geriye doğru yas-larken yanımda bir yabancıнын olduğunu unutmuştum. Yıllardır düşündüğüm şeyleri sesli söylemek beni hem rahatlatmış, hem de tuhaf hissettirmişti. Kendimi aniden mutsuz hem de çok mut-suz hissettim. Belki de uzun zamandır böyle hissediyordum.

Asansörü dolduran ses belirginleşti. Bu *Beatles*'dı. Arıza-dan sorumlu insanlar bizden özür dilemeye çalışıyordu anlaşı-lan. Dürüst olmak gerekirse fena bir seçim değildi. Yanımdaki yabancı bana varlığını hatırlatmak istercesine sıkıığım elime dokundu. Başımı ona çevirdim. Bu kez o derin bir nefes aldı.

“Ben hiçbir zaman derslere vaktinde gitmedim, devamsızlık hakkımı sonuna kadar kullandım, sınavlara hep son gün çalış-tım, yatılı okula verildiğimde bile bu durum değişmedi. Ona... aileme her zaman kızgındım, arkadaşlarım ise her şeyimdi. Sırf ailemin bana uygun gördüğü işi yapmamak, çoğunlukla da onları kızdırmak için saçma sapan hayaller uydurdum ve o uydurma hayaller için çuvala para harcadım. Okulu asarken, dersleri umursamazken aslında disiplin eksiliğim olduğunu öğrendim. Bu başladığım her işi etkiledi. Meğer her işte süre-klilik önemliymiş. Ama ben sabırsızdım, aileme öfkeliydim ve onca gereksiz özgüvenin de insanı ukala biri yaptığını anlamış-tım. Ayrıca bazı arkadaşlıkların kalıcı olmadığını da can sıkıcı birkaç tecrübeyle öğrenmişim.” Yaramaz ama bilgin bir nefes aralığı verdi. “Yaniii demek istiyorum ki, kuralına uysan da, uymasan da, hayat senin planladığını değil, kendi istediğini ya-şatıyor insana.”

Sözünü bitirmesini beklemeden, sabırsız bir çocuğun soru sorması gibi araya girdim.

“Ama o zaman, bütün yollar mutsuzluğa mı çıkacak?”

Sıcacık bir ses tonuyla gülümsedi.

“Hayır şapşal, bunca şeye degecek, onlarca saçmalığa da-yanmamızı sağlayacak bir şey de var hayatta. Şeytan'ın bile istediği bir şey...”

Sustu. Ben sabırsızca, sanki birazdan hayatın sırrını öğrenecekmişim gibi beklerken, onun gülümsediğini hissedebiliyordum. Sonunda dayanamayıp bana dokunduğunu unuttuğum elini istediği oyuncacı annesine aldırmaq için çekıştiren çocuk gibi çekıştirdim.

“Söylesene neymiş o şey?”

Gülümsedi.

“Duymuyor musun, onlar da sana söylüyor ya işte.” Şarkıyı kastediyordu. Cızırtılar içindeki sözleri anlamaya çalıştım. O benim yerime sesli söyledi.

*“İhtiyacın olan tek şey; aşk.”**

Tepkisizce ona döndüğümde devam etti.

“Derler ki, Şeytan’da insandaki özelliklerin biri hariç hepsi vardır. Şeytan’da eksik olan tek nimet aşktır. Şeytan’ın insanı çekememesi de aşksızlığındandır. İşte, tüm o sıkıntılara, saçmalıklara, sıkıcı işlere, gereksiz insanlara katlanmamızı sağlayan, hayata gelme amacımız olan tek şey de o. Aşk.”

Yüzümü buruşturdum. Bu pek de beklediğim türden bir sır olmamıştı. *Aşk mı? Hani şu filmlerde, kitaplarda anlatılan ama nesli tükenen duygu mu?* Aşk artık ne kendi hayatımda, ne de çevremdeki insanların ilişkilerinde görebiliyordum. Artık ilişkiler; takılmak, iyi vakit geçirmek, imaj sağlamak, yalnız kalmamak ya da saygı görmek için birbirini kullanmaktan ibaretti. Tabii büyük bir kısmı için de ‘ihtiyaç’ karşılamaktı. Düşününce, artık ne kadar boş bir kelime olarak geliyordu kulağa. Açıkçası bu pek de inandırıcı bir teselli olmamıştı.

Bunları düşünürken alaycı bir gülüş çıktı dudaklarımdan.

“Genelde bu tarz şeyleri kızların düşünmesi gerekmez mi?”

Yine güldü, hep gülüyordu zaten. Bir erkeğin bu kadar gülümsediğini hiç görmemiştim. Gerçi hâlâ tam olarak göremiyordum ya, neyse.

* Beatles’in All You Need is Love’in şarkı sözleri.

Omuzlarını salladı.

“Elimde değil, ben iflah olmaz bir romantğim. Ben ilk görüşte aşka inanan, Beatles sözleriyle kızları tavlamaya çalışan, yağmurda elele yürümeyi, salıncakta sallanmayı, çimenlerde yuvarlanmayı, hatta isminin baş harflerini ağaca kazımayı sevimli bulan, sıkıcı bir romantğim,” dedi gülümseyerek. Şaka mı yapıyordu, doğruyu mu söylüyordu bilmiyordum ama hâlâ elimin üstünde olan parmaklarını yavaşça oynattırken onu izliyor, “Bir kıza aşkı unutturacak kadar dangalak olan erkeklerden nefret ediyorum,” derken ciddi olduğunu hissediyordum.

Cümlesi bittiğinde kaşlarımı kaldırıp ona doğru baktım. Sürekli gülmesi bile nadir bir şeyken, böylesine duygusal düşünmesi... Bana garip diyordu ama kendisi daha garipti.

Kendimi engelleyemedim Okan'ı hatırladım ve mideme garip bir ağrı saplandı. Elimi yanımdaki yabancının parmaklarının arasından çekerken düşünmeye başladım. Okan'ın duygusallık kavramı çok daha farklıydı. Onun için tüm jestler gösteriş için yapıldı. Kendisi başarılı bir spor kulübünün kürek takımındaydı. Sevgisini gösterme şekli ise yalın ve sadeydi. Abartısız cümleler, sakın geçen yemekler, güvenli ortamlarımızda tekrarlanan gezilerden ibaretti. Tüm şeyler içinde aşkı unuttum ve aramayamaya çalıştım. *Aşkı unutabilmek için önce hatırlamak gerekmez miydi?* Ben düşüncelerimde boğulmuşken sakince sordu.

“Şu an kendi dangalağını düşünüyorsun değil mi?” Cevap olarak acı şekilde gülümsedim.

“Tahminimce şu an onu pek de iyi şekilde düşünmüyorsun veee bugünkü çılgınlıkta hatırı sayılır bir katkısı olduğuna da eminim.” Benim acı gülümsemem asansörü tekrar doldurunca yerinde doğruldu, bütün bedeniyle tamamen bana doğru döndü. “Hadi bahset biraz, birlikte kızalım ona,” dedi arkadaşça bir güvenle. Ben nereden başlayacağımı düşünürken, o yine

benden önce davrandı. “Nasıl tanıştınız mesela? İlişkideki en önemli ikinci şey, ilk tanışmadır.”

Elimde olmadan merak ettim.

“İlk şey neymiş ki?” diye sordum yerimde doğrulurken.

“İlk öpüşme tabii ki seni şapşal.”

Şapşal kelimesini çok eğlenceli bir ses tonuyla vurguluyordu. Utanarak gülümsedim. Söylediğine yorum yapmadan anlatmaya başladım.

“Bizimki öyle hikâyesi olan tanışmalardan değil. Üniversitenin ilk yıllarından beri arkadaştık, bir süre sonra sevgili olmaya karar verdik. Yani... öylece oluverdik işte.”

Keyifsizce dudaklarımdan dökülenlerden sonra, “Hmmm...” dedi.

Gözlerimi devirdim. “Yine ne oldu?” diye sordum hemen.

“Yanılıyorsam düzelt; uzun yıllar arkadaştınız, huyunu suyunu bildiğin, iyi anlaştığın, güvendiğin biri olduğundan, e tabii eli yüzü de düzgündür büyük ihtimalle o dangalağın, yeni birini tanıyıp güvenmek sana zor geldiği için, daha doğrusu garantici biri olduğundan, zaten yanı başımda biri varken neden risk alayım diye düşündün ve sevgili olmaya karar verdin, öyle değil mi?” Cümlesi bittiği an kollarımı göğsümde toplayıp, çenemi yukarı doğru kaldırdığımı fark ettiğinde önce bir yarım kahkaha kopardı. “Hatta sen kesin, adamın güzel bir yüzü olduğu için evlenince çocuklarınızın da güzel olacağını düşünüp, hayali çocukların için havalı isimler bile bulmuştundur.”

Kusursuz toplanmış saçımı savurup, başımı başka yöne çevirdim. Lanet olsun ki, tam da söylediği şeyi düşünmüştüm. Ben kaşlarımı çatarken o daha da belirginleşmeye başlayan melodiye karşı yine haylaz sesiyle konuştu.

“Tamam, tamam, kızma. Özür dilerim üstüne gelmiyorum, ateşkesi bozmak istemem.”

Bakışlarımı karanlık asansörden kucağıma indirdiğim ellerime çevirdim.

“Sana kızmıyorum... Kendime kıızıyorum aslında. Söylediklerinin çoğu doğru. Yüzümü görmeyen biri bile beni hemen çözebiliyor. Garantici olmamın yanında, ismim gibi basit biri olduğumu da öğrenmiş oldum,” dedim mağlup bir sesle.

Gülümsediğini belli etmek istercesine nefesini dışarıya bıraktı.

“Birincisi basit biri değilsin, aksine ben iyi bir gözlemciyimdir. Bu özelliğimin göz ardı edilmesini istemem.” Elimde olmadan dudaklarım kıvrıldı. “İkincisi ise, Bürge ismini unutuyorsun sanırım. Bu saçma ismin basitlikten uzak olduğunu sen de gayet iyi biliyorsun.” Gülümseme-ye yakın kendine acıyan bir ses çıkardım. “Ve ayrıca, seni gördüm.”

Başımı hızla ona çevirdim.

“Gördün mü? Ne zaman?” dedim şaşkınlıkla.

“Sen asansöre binmeden önce.” Ona inanmadığımı düşünmüş olacak ki, kendini ispatlamak için şiir okurcasına sakın çıktı sesi. “Uzun uzun göz gezdirdin sağa sola, sonra tam kapı kapanırken elini uzattın yenilmiş bir şekilde.”

O an hissettiklerimi düşününce tekrar başımı eğdim, kıran tırnağımla oynadım.

“Verdiğin değer karşılığını alamamak kötü bir duygu.”

Daha fazla o andan bahsetmek istemediğimi hissetti.

“Kardeşini yalnız bırakmaman için özel bir sebep mi var?”

Tırnağımla oynamaya devam ettim. Bu sırrı aile dışına çıkarma konusunda çok ketumduk. Soruyu soran kişi bir daha görmeyeceğim yabancı olsa dahi alışılmış refleks ile omuz sallayıp soruyu geçiştirdim.

“Pekiii... Gerçekte yapmak istediğin meslek neydi? Şu ailenin gözüne girmek için vazgeçtiğin hayalini merak ettim.” Tırnağımla rahat bırakıp başımı kaldırdım. “Hadı amaaa, sohbet etmeye çalışıyorum. Her soruyu gizemli şekilde geçiştiremezsin Elif Hanım.”

Duraksamam gizemli olmak için değildi. Beni bu kadar dikkatli dinlediğini bilmek kendimi tuhaf hissettirmişti. Gülümse-dim. Bu hayalimi kardeşim dışında kimseyle paylaşmamıştım. Bu yüzden çekimser bir sesle cevap verdim.

“Sana uzattığımda havada kaptığın şeyleri yapmak.”

Başını ve kollarını oynattı, hafif yana eğilip bir şeye uzandı. “Bu mu?” diye sorunca pastayı yemediğini anladım. Ben çoktan midesine gönderdiğini düşünmüştüm halbuki. Başım-la onayladım.

“Böyle yetenekleri olan biri için fazla zayıfsın,” dedi.

Sesi tekrar eski keyifli tınısına dönmüştü. Başımı hafif geriye atarak hafifçe güldüm.

“Gülmek sana yakışıyordur,” dedi aniden. “Kedi görüşümün o kadar ayrıntılı olmaması çok kötü.”

Hafifçe yutkundum, yanaklarımın ısındığını hissettim. Konuyu değiştirip, “Neden yemedin pastayı?” diye sordum.

“Başkası için yapılan bir şeyi yiyemem. Hele hele o şey çantada taşınıp, özenle korunuyorsa.”

Sesinde az önceki keyifli halin yok olmasını umursamak istemedim. “Üstünde ikiye benzer bir şekil var sanırım,” dedi sorarcasına. Ben şaşkınlıktan cevap veremeyince, “Kedi görüşü,” diye yeniledi eğlenerek. “Sakin bana ikinci ayınız için yaptığını söyleme. O tarz bir kız olduğunu öğrenirsem bu kez ben çığlık atarım.”

Minik bir kahkaha attım.

“Hayır, bugün ikinci yılımız bitti.”

Sadece, “Hmmm...” diyerek tepki verdiğiğinde, bu kez sebe-bini sormak istemedim.

“Eee pastayı beğenmedi mi peki, neden çantanda hâlâ?” Sorusu yerçekimini harekete geçirip dudaklarımı büktü. Yüzüme düşen hüznün karanlıkta bile parlayacak kadar yoğun olsa gerek, “Ne yani, o dangalağın seni yıldönümünüzde ektiğine mi üzüldün bu kadar?” dedi.

Elimle mahcup şekilde saçlarımı düzelttim. Sesindeki alaycı tavır canımı sıktı. Hiç tanımadığım birinin yanında daha fazla acınası görünmek istemiyordum. Konuşmaya başlayan sesim, kalbimin kırıklığını pek de sorun etmiyormuş gibi doldurdu asansörü.

“O pek bu tarz şeylere önem vermez. Özel günleri gösteriş yapmak için bahane arayanların kullandığını düşünür. Aslında çok da haksız sayılmaz. Ayrıca bugün antrenmanı vardı, aklından çıkmış olması onu dangalak yapmaz sanırım.”

Farkında olmadan Okan’ı savunmaya başladığım için kendime kızdım. Okan’ın sadece özel gün değil, başka günlerde de tavrı farklı değildi. Bir keresinde iş dönüşü sağanak yağmurun altında arabam bozulup yolun ortasında kaldığımda, beni alması için onu aramıştım. *“Yarın müsabaka var, bu havada dışarı çıkarsam etkilenebilirim, bekle çekiciyi arayacağım.”* deyip kapatmıştı. Çekici gelene kadar otobanın ortasında, arabada tek başıma beklemiştim. Kalan bütün paramı da çekiciye verdiğim için eve yürümek zorunda kalmış, bir haftayı hasta geçirmiştim. Ama gel gör ki, şu an onun imajını korumaya çalışıyordum. Çünkü iyi bir sevgili bunu yapardı. Ve ben her şeyi olması gerektiği gibi yapan lanet biriydim.

Ben yine iç sesimle kavgaya tutuşmuşken o tekrar elimi tuttu, sonra sol eliyle çeneme dokunup yüzümü kendine çevirdi.

“Niye fazlasına sahip olabilecekken çok daha azını kabul ediyorsun?”

Neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Tek düşünebildiğim çeneme kibarca dokunan, sınır bilmeyen parmaklarıydı. Sıcacıktı. Ve nefes almamı zorlaştırıyordu.

Önce yutkundum sonra kısık sesle, “Neyin?” diyebilirdim.

“Aşkın tabii ki, seni şapşal.” Şapşal kelimesini yine abartılı bir tonla söylemişti. Keşke parmakları yüzünden bu kadar gergin olmasaydım, belki o zaman bu sevimli kelimeye gülümseyebilirdim.

“Seni gördüm. Güzelsin. Senin gibi biri aşkı hak ediyor, onu umursamayan biri için çantasında pasta taşımayı değil. Sadece güzel olduğun için söylemiyorum bunu, yanlış anlama. Dünyada güzel olan milyonlarca insan var ama sağlam bir karaktere sahip olanlar çok daha az. Ve ben bunu sende de görebiliyorum.” Kulağıma doğru eğildi. “Şaka yapmıyorum, kedi görüşüm var biliyorsun,” diye fısıldadı.

Keşke kıkırdayabilecek kadar güçlü olsaydım. Doğrulması, geri çekilmesi gerekiyordu ama o öylece durdu. “Onun sana verdiği kırıntılarla idare etmene gerek yok.” Durdu ve bir santim daha yaklaştı. “Tüm dünyanın kontrolünü elinde tutmaya çalışmana da...” Keşke fısıldamayı kesse diye düşündüm. “Dünyadaki tüm kurallara uymaya çalışmaya, her zaman en iyisi olmak zorunda hissetmene de gerek yok...” Sıcak nefesi boynuma vurduğunda gözlerimi kapattım.

*“Yapılamayacak şeyi yapamazsın...”**

Beatles’in sesini tercüme ediyordu fısıldayarak. Diğer eliyle sıkıca toplamış saçlarıma uzandı, atkuyruğumu takip edip omzuma değen saç uçlarıma dokundu.

“Olmayacak şeyi olduramazsın...”

Puslu sesi ve parmakları saçlarımdan akan bir su gibi yanıma ulaştı.

“Gösterilmeyen şeyi göremezsın...”

Grup üyelerinin görünmez desteğiyle yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözlerimi araladım. Teni, sıcaklığını hissedeceğim kadar yakınımdaydı.

“Yapabileceğin bir şey yok ama gerektiğinde kendin olmayı öğrenebilirsin...”

Gözkapaklarımı bile hareket ettiremiyordum. Avucunun içindeyken kendimi ufacık hissettim. Garip bir his karnımda gezindi. Garipti ama korkmadım. Aksine kendimi ilk kez böylesine güvende hissettim. Bu tıpkı; uzun süre evinden uzak

* Beatles’in All You Need is Love şarkısının sözleri.

kaldıktan sonra, kapıdan içeri girerken tanıdık kokunun yüzüne vurması gibiydi. Yüzünü aramızda boşluk kalmayana kadar yaklaştırdı. Artık uğuldayan kulaklarım şarkıyı değil, hızlanan soluklarımızı dinliyordu.

"*Bu çok kolay...*" diye fısıldadı ve o sırrı vermek için gelecek sözleri duymayı bekledi. Ya da sakinleşmek için soluğunu hazırlıyordu.

"*İhtiyacın olan tek şey; aşk...*"

Avuçlarındaki bedenimi, kendine doğru çekerken sürükleniyormuş gibiydim. Ona engel olmak için hiçbir şey yapmadım, yapamadım...

Yeniden fısıldadı.

"*İhtiyacın olan tek şey; aşk...*"

Dudakları sağ yanağıma dokundu. Havale geçirircesine ateşimin çıktığını hissediyordum. Ama yanağımdan daha sıcak olan dudağı benimdeyken nefesimin kesildiğini hissettim. Kesik bir nefes aldım. *Ne oluyordu bana?*

Geri çekildi. Diğer yanağıma uzandığında gözlerimi sıkıca kapatmış güçlü durmaya çalışıyordum. Çünkü nasıl olmuştusa damarlarımdaki tüm kan yanaklarıma hücum etmişti. Dudağı bu kez daha yavaş hareket ediyordu. Sıcak teni belli belirsiz yanağıma dokunacakken, Beatles bu anı daha acımasız hale getirmeye sözleşmişçesine *aşk... aşk... aşk...* tekrarlayıp duruyordu. Dudakları yanağımla birlikte, dudağımın kenarına da bir parça sessiz öpücüğünü bıraktı. Bayılacak gibi hissettim. Elimde olmadan gözlerimi aralamaya zorladım. Bu temas fazlaydı. Yanlıştı...

Aralanan kirpiklerim artık alışmış olduğu karanlığı beklerken, koyu mavi bir çift gözle karşılaştı.

Afalladım. Işıklar açılmıştı! Yüzümü karşımdaki adamın ellerinden ayırdığımda aynı şaşkınlıkla o da bana bakıyordu.

Birkaç saniye ve BUM. Tekrar karanlık.

Öpücük Etkisi

...Sekiz asansörümüzdeki arızayı güvenli bir şekilde kontrol altına aldıktan sonra, geriye kalan dört asansörümüz için de hızla çalışmaktayız. Lütfen sakinliğinizi koruyunuz... Arızanın beklediğimizden uzun sürmesi...

Asansörü dolduran yeni ses, daha birçok bilgi verirken, ben hâlâ az önceki anın şokundan kurtulamamıştım. Kulaklarım çınlıyor, sesleri boğuk duyuyordum. Hani ben her şeyi kuralına uygun, doğru yapan biriydim? Dakikalar önce resmen bir yabancıyla öpüşmüştüm! Bir yabancıyla öpüşmek hangi kurala uyuyordu!

Tamam, teknik olarak öpüşmek sayılmazdı. Onun dudakları, benim dudağımın sadece kenarına, dörtte birine dokunmuştu. Ayrıca çok kısa ve yumuşak bir dokunuştı. Üstelik o dokunuş sırasında kıpırdamamıştık bile. Evet, evet, az önce olan şeye kesinlikle öpüşme denmezdi. Peki, o dokunuşun bir öpücük olmaması beni sadakatsiz sınıfına sokmaya yetmez miydi? Sonuçta ona karşılık vermemiştim ki... Ama engel de olmamıştım... Lanet olsun, tepki bile göstermemiştim! Midem ağrımaya başlıyordu. *Kahretsin...*

“Hey Elif, seninle konuşuyorum!”

Adımı onun ağzından duyunca irkildim. Ne zamandır bana sesleniyordu acaba? Peki bilgi veren adamın konuşması ne za-

man bitmişti ya da ne ara hareketli bir Beatles parçasına geçmişlerdi? Peki ben ne zamandır kendimle kavga ediyordum?

“E-Efendim,” dedim.

Keşke kekelememeyi becerebilseydim. Farkında olmadan ondan uzaklaşmış olmalıyım, yüzünün ne yöne baktığını tam olarak anlayamıyordum.

“Diyordum ki; bu tarz asansörler terör saldırısına karşı kendini otomatik olarak korumaya alıyor. Kesin sorun bununla alakalı, ondan tahminlerinden uzun sürdü.”

“Terör saldırısı mı olmuş!” dedim neredeyse bağırarak.

Güldü. “Hayır şapşal. Muhtemelen biri yanlış bir tuşa bastı ve bu özellik devreye girdi. Bu ülkede sırf merak ettikleri için, hızlı trende acil fren kolunu çeken insanlar var. Kesin bu işte de meraklı birinin parmağı vardır.”

Allah aşkına neden bahsediyordu bu? Az önce beni öpen adamın rahatlığı karşısında ağzım açık kalmıştı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi bana yurdum insanının komik hallerinden bahsediyordu. Belki de zararsız öpücüğünün dudağıma da dokunduğunu fark etmemişti. Sonuçta karanlıktı, hedefi tutturamaması çok olağandı, bu yüzden de büyütülecek bir şey olmadığını düşünüyordu. Ya da belki de yaptığını hatırlamıyordu. Bu saçma bir ihtimal olurdu ama belki de bu tarz şeyler onun için öyle alışılmıştır ki, umursamıyordur. Bu saçma tahminimin doğru olduğuna inanmaya başlıyordum. Zira kendisi şu an keyifle, sırf içindeki merak ettiği için bahçesindeki kuyuya kedisini atan adamın hikâyesini anlatmaktaydı.

Kendimi toparladım. Onun tavrına ayak uydurmak için anlattığı şeylere eğleniyormuşçasına sırıtmaya başladım. Kedi görüşüne güvenerek sahip olduğum bütün dişlerle gülümsüyordum. Tüm dişlerimi görmeliydi ki, böylece öpüşmenin etkisinden çıktığıma ikna olmalıydı. Ayrıca etkisinden çıkmak istediğim birkaç şey daha vardı. Koyu mavi gözleri ve birkaç saniye içinde bile aklıma kazınan güzel yüzü.

Yüzüm avucundayken gözlerimi açıp da onu tamamen gördüğüm o kısa saniyelerde, aklım onun öyle ayrıntılı fotoğrafını çekmişti ki, şu an bile ona baktığımda gözlerinin rengini ya da muazzam yüzünü görebilecek gibi oluyordum.

Allah'ım ne düşünüyordum ben? Şimdi de aklımla sadakatsiz davranıyorum! Onun dudaklarına engel olamamıştım belki ama kendi düşüncelerime pekâlâ engel olabilirdim, öyle değil mi? Sonuçta sevgilisine sadık olan birinin engel olması gerekirdi. Ve ben kesinlikle sadık bir sevgiliyim. En azından öyleydim. Şu lanet yerde tıkılıp kalana kadar kesinlikle öyleydim. *Kahretsin!*

O küçük dokunuşu umursamadığımı ispatlamak için, sanki bütün söylediklerini can kulağıyla dinlemişçesine konuşmasına katıldım.

“Evet haklısın, insanlar merak yüzünden çılgınca şeyler yapabiliyorlar,” derken sesim şaşırtıcı derecede sakindi. Vücudumun kontrolünü yeniden ele aldığıma sevinmiştim.

“Bir yabancıyı öpmek gibi mi mesela?” deyiverdi keyifle.

Panikle ağzımı öyle hızlı araladım ki, ciğerlerime ihtiyacımdan fazla hava çektiğim için boğazıma bir şey kaçmışçasına öksürmeye başladım. Ben öksürdükçe o da kıkırdamaya başladı. Bu adam umursamaz değildi, düpedüz utanmazdı. O güldükçe ben sinirlendim. Boğazımı temizledim.

“Seni hâlâ güldürebiliyor olmam ne güzel Eser Bey!” dedim dişlerimi sıkarak.

“Seni hâlâ kızdırabiliyor olmam kadar güzel değil Elif Hanım.”

Bir de yüz­süz­dü! Dakikalar önce utançtan yüzümü kızartan adam, şu an sinirden yanmama sebep oluyordu. Asıl katlanamadığım ise bundan zevk alıyor olmasıydı.

“Bir kızı zorla öptüğünde sana kızacağını öğrenmiş olman gerekirdi,” dedim sert bir tavırla.

“Hangi kızmış o? Ben zorla bir kızı öptüğümü hatırlamıyorum.”

Ağzım açık onun karanlık bedenine bakakaldım.

“Ne demek istiyorsun sen?”

“Demek istiyorum ki, az önceki öpücük iki tarafın da rızasıyla gerçekleşti! Lütfen bunu kayıtlara ekleyiniz. İleride sapık veya tecavüzcü olarak dava edilirim, delil olarak kullanırım,” dedi keyifle.

“Ben seninle öpüşmedim!” dedim sesimi yükselterek. Cevap vermeyince hiddetle oturduğum yerde dikleştim. Sesim bu kez daha sert çıkmalıydı. “Ben seninle öpüşmedim diyorum! Hem ona öpüşme bile denmez ki. Sen yanağımın birkaç milim yanına bir öpücük bıraktın, ben de engel olamadım. Olan bu!”

Kendi düşüncelerimde temize çıkmak için kullandığım şeyleri aynı kararlılıkla ona aktardım. Açıkcası bu haliyle de kulağa daha masum geliyordu. Umarım bu tezim onu da ikna ederdi.

Birkaç uzun saniye bekledikten sonra, umursamaz şekilde. “Hmmmm...” dediğini duyunca nefesimi küfür edercesine dışarı bıraktım. Kesinlikle sinir bozucu biriydi. Yüzsüzce onunla öpüştüğümü iddia edemezdi.

“Demek o küçük öpücük seni tatmin etmedi.” Ben kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırıp, avına saldırmaya hazırlanan bir aslan gibi ona bakarken, o ellerini ensesine koyup ayaklarını uzattı. “Neyse bir dahakine artık,” dedi küstahça.

Ona doğru hamle yaptım. Öyle hızlı fırladım ki neredeyse artık ütüsünün bozulduğuna emin olduğum eteğime takılacaktım. Tam ağzımı açıp hiddetle bir şeyler söyleyecektim ki. “Şşşhh...” deyip işaretparmağını dudaklarıma dokundurdu. uyuşmuş bir aptal gibi sözlerimi yutup parmağını izledim.

“Şşşhh... Sakin ol. Şarkıyı dinlemeye çalışıyorum.”

Küstah tenini dudağımdan savurdum. Gururlu kollarımı tüm huysuzluğuyla göğsümde topladım. Kendimi bu duruma düşürdüğüme inanamıyordum.

“Ahh, bu şarkıya bayılıyorum,” dedi ve mırıldanmaya başladı. Utanmazca dirseğiyle beni dürttü. “Sözlerini duymak isteyebilirsin.”

Sabır dileyen bir soluk aldım. Keşke bu onun keyfini boza bilseydi ama aksine şarkıdaki her cümleyi tekrar etmeye başladı.

Kapa gözlerini, seni öpeceğim...

Kaşlarımı çatmayı bıraktım.

Yarın seni özleyeceğim...

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Daima gerçek olacağımı hatırla...

Kollarımı göğsümden ayırdım.

*Ben uzakta olduğum zaman,
Bütün aşkıma sana göndereceğim...*

Başımı ona doğru çevirdim. Kendimi konuşmak için zorladım.

“Her cümleyi çevirmene gerek yok. Duyabiliyorum.”

Sesim istediğim kadar güçlü çıkmadı. Bana doğru eğildi.

“Duyabildiğini biliyorum ama anladığından emin olmak istiyorum,” dedi fısıldayarak.

Öptüyormuş gibi yapacağım özlediğim dudaklarımı... diye ayak uydurdu sözleri beklemeden.

Yutkunmak zorunda kaldım. Yanaklarımın ısındığını hissettim.

Ve bütün hayallerimin gerçekleşmesini umacağım...

Sesi dudaklarından öyle puslu çıkıyordu ki, yüzümü saklama ihtiyacı hissederek ona bakmaktan vazgeçip ileriye doğru çevirdim yüzümü.

Kapa gözlerini, seni öpeceğim...

Öyle yakın duruyordu ki bu söylediğini yapacak diye korkuya kapıldım. Şarkının da hiç yardımını dokunmuyordu, resmen Beatles'ı suç ortağı yapıyordu. Güçlü olmalıydım. Parmak uçlarımla çenesini ittirip onunla tenime mesafe koydum.

“Performansınız için teşekkür ederim beyler. Ayrıca yerinde olsam onlara bu kadar inanmazdım,” dedim ukala tavırla parmaklarımı indirirken.

Mesafeyi korusa da sesi hâlâ cüretkârdı.

“John’un da dediği gibi, ‘Ben Beatles’a değil, kendime inanıyorum.’”

Belli belirsiz yutkundum. “Bence John’un söylediklerine bu kadar güvenme.”

“O ne demek şimdi?”

Gruba çok hâkim değildim ama dünyadaki çoğu insan gibi en bilinen şarkılarına ben de aşinaydım. Ayrıca Ufuk gibi bir kardeşe sahip olunca her grup hakkında temel bilgilere sahip oluyordunuz. Bu yüzden sadık bir Beatles fanı olmasam da yine de onlar hakkında söyleyecek birkaç şeyim vardı.

“Sen de biliyorsun ki, John’un tüm şımarıklığına rağmen, grubu bir arada tutan kişi Paul’dü.”

Doğrulup abartı bir refleksle yüzüme baktı.

“Sen şimdi bana, John Lennon’ı sevmediğini mi söylüyorsun?”

Bedeninde insanlık suçu işliyormuşum gibi bir tepki vardı. Gözlerimi devirdim.

“Sevmediğimi söylemiyorum. Onu hâlâ affetmediğimi ve grubun gerçek liderinin Paul McCartney olduğunu söylüyorum. Paul grubun beyniydi, George Harrison tuhaf adamıydı, Ringo Star maskotu, John ise şımarık çocuğuydu. Bunu herkes bilir.”

Başını iki yana sallarken kesinlikle gülümsüyordu. Bu fık-rime katılmadığını biliyordum ama belli ki söylediklerim hoşuna da gitmişti.

“Peki, onu hangi konuda affetmedin?”

Onunkini taklit eden şaşkınlıkla oynadım.

“Şaka mı yapıyorsun? O, grubu yüzüstü bırakıp gitti!”

Dramatik bir şekilde nefesini bıraktı.

“Adam âşık oldu.”

“Adam profesyonel davranmadı. Bir kadın için yıllarını verdiğin, sorumluluğun olan bir şeyi bırakıp gidemezsin. Ben Paul’ün yerinde olsam ona dava açardım.”

Homurdandı.

“Âşık olduğu için kimseye dava açamazsın Elif Hanım.”

Omzum salladım.

“Açabilirim. Ayrıca o kadın hayatına girdikten sonra eskisi gibi şarkı sözü yazmaz oldu.”

“Evet, çünkü daha iyilerini yazdı.”

“O kadın onu değiştirdi.”

“Zaten olduğu kişi olması için onu cesaretlendirdi.”

Küçümser bir bakış attım.

“Bence fazla duygusalsın Eser Bey.”

“Bence sen fazla sert görünmeye çalışıyorsun Elif Hanım. Ama içeride bir yerde, yufka yürekli bir şapşal olduğunu biliyorum.”

* John Lennon’ın sevgilisi Yoko Ono ile tanıştıktan kısa bir süre sonra gruptan ayrılmasına gönderme yapıyor.

İşaretparmağıyla kolumu dürttü. Duygusuzca dudak бүktüm. “Bence gözlem yeteneğini kaybediyorsun.”

“Öpüşme yeteneğimi kaybettiğim gibi mi?”

Umursamaz davranmaya çalıştım.

“Bu konuda bir fikrim yok,” dedim düz bir sesle.

“Öpüşmemizde bir fikir edindiğini düşünüyordum,” diye karşılık verdi keyifli bir imayla.

Hiddetle saçımı savurdum.

“Biz seninle öpüşmedik!”

İşaretparmağı yine dudaklarımı engelledi.

“Şşhhh... Sakin ol. Ateşkes yapmıştık unuttun mu?”

Küstah parmağını yine savurdum ve çenemi kaldırdım.

“O beni öpmeden önceydi!”

“Öpüşmemizden önceydi demek istiyorsun.”

Ona döndüm yeniden. Dişlerimi sıktım.

“Son kez söylüyorum. BEN. SENİNLE. ÖPÜŞMEDİM!”

Ben yüksek sesle bağırırken o çoktan kollarını başının altına koyup, duvara yaslanmış ve ayaklarını uzatmaya başlamıştı. Bu adam resmen psikolojimle oynuyordu.

“Beni hayatım boyunca bu kadar sinirlendiren, bağırtan biri olmamıştı,” derken boğazımın acıdığını hissettim. Çenemi hiddetle yukarı savurdum. Ondan olabildiğince uzaklaşmak için hareketlenirken eteğime takılıp gerisin geri kalçamın üstüne sertçe düştüm. Bu aksilik kaçınılmaz olarak karşımdaki adamın kıkırdamasına sebep oldu.

“Beni de senin kadar güldüren biri olmamıştı şapşal kız.”

Bu bardağı taşıran damlaydı. Yerimde doğruldum. Eteğimin baldırımında toplanmasını umursamadım. Dizlerimi yere sabitledim ve tüm gücümle onun karnına sert bir yumruk attım!

Yakışıklı!

Filmlerde, kitaplarda hatta haberlerde her zaman dayak yiyen kişinin aldığı hasardan bahsederler, neden kimse yumruk atmanın da bu kadar acı verdiğini söylemez ki?

İyi ki karanlıktaydık, çünkü şu an çektiğim acı yüzünden dişlerimi sıkmakla meşguldüm. Onun canını yakamadığım gibi, bir de elimi incitmiştim. Normal bir insanın karnının olduğu yerde ne taşıyordu bu adam? Orada olduğuna emin olmasam elimi duvara vurduğumu falan zannederdim. Ne kadar canım yansa da belli etmeden duygusuzca lafa girdim.

“Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, karşı tarafın kışkırtmasıyla oldu bu yumruk, sonra adam yaralamaktan dava edilmek istemem.”

Onun az önce söylediklerini taklit ederken, çektiğim acıyı yutmaya çalıştım.

“Hangi yumrukmuş o? Ben karnıma masaj yapmaya çalışıyorsun zannetmiştim. Hem adam yaralamadan dava açılacaksa eğer, şu an zonklayan elin için açılacaktır.”

Yaptığı doğru tahminler artık iyice canımı sıkmaya başlamıştı, dişlerimi daha şiddetli sıkmaktan başka bir şey yapamamıştım.

“Sen sınır bilmeyen, sinir bozucu, kendini beğenmiş, utanmaz, ukala ayrıca çok, çok...” deyip sustum. Kollarımı çocuklar gibi göğsümde toplamamak için kendimi zor tutuyordum.

“Açıkçası beni anlatırken daha çok kelime ile betimleme yaparsın sanıyordum Elif Hanım.”

“Yüzünü görmediğim biri için ancak bu kadar yaratıcı olabiliyorum, kusura bakmayın Eser Bey!”

Doğru söylüyordum, ben insanların yüz çizgilerine bakıp, karakterini analiz edebilen ve karşımdaki kişiye ona göre davranan biriydim. Çalıştığım şirkette kısa sürede yükselmemi biraz da buna borçluydum. Yönetim kurulu üyelerinin her birini farklı şekilde selamlar, hepsine aynı içerikli dosyayı farklı şekilde sunardım. Ama bu sinir bozucu adamın yüzünü her ne kadar birkaç saniye için görmüş olsam da, analiz yapmama yetecek kadar zamanım olmamıştı.

Ben bunları düşünürken o kıpırdanmaya başladı. Ne yaptığını merak ediyordum ama gururum başımı ona doğru çevirememi engelliyordu. Eteğimle aynı kaderi paylaşan gömleğimin yakasını çekiştirirken bakış açımdaki duvarın parlak mermerinin aydınlandığını fark ettim. Açık gri mermerden yansıyan ışıkla afalladım. Elektrikler gelmiş olamazdı. Aydınlık fazla değildi ve belli bir noktadan yansıyor. Şaşkın şekilde ışığa doğru dönünce, elinde telefon fenerini tutan onu gördüm. Az önce yumruk atıp, hakaretler saydırdığım sinir bozucu adamı...

Saatler önce, birkaç saniyeliğine gördüğümle aynı kişi miydi bu? Tamam, gözleri aklımda yer edecek kadar maviydi hâlâ ama yüzü... Yüzü ona hakaret etmemi zorlaştıracak kadar... şey görünüyordu. Şey... Zararsız bir kelime bulmak için zihnimi zorladım. Yüzü fazlasıyla düzgün görünüyordu diyebilirdim. Kaçırdığım gözlerimi yeniden ışığın yansıdığı surata çevirdim. Kimi kandırıyordum. Adam yakışıklıydı... Baya yakışıklı... Fazla yakışıklı... Asansörde baş başa kalmayı istemeyeceğim kadar yakışıklı. *Kahretsin!*

Basit insanlar gibi düşünmek istemiyordum, birinin yakışıklı veya güzel olması karşındaki kişi için düşüncelerini değiştir-

memeliydi ama şu birkaç saat içinde yaşadıklarımızı bu suratla yeniden düşündüğümde mideme ağrı giriyordu. Özellikle öpücük olmayan öpücük kısmını düşündüğümde... Kahretsin, bu lanet adamın bu kadar yakışıklı olmaması gerekiyordu!

Gamze

Ağzımın kapalı olduğuna emin olup, şaşkın tavırdan çıkmaya çabaladım. Zorla da olsa kaşlarımı çatmayı başardım.

“Telefonun yanındaydı ve sen kullanmayı yeni mi akıl ediyorsun?”

Umursamaz tavırla omuz silkti.

“Daha önce kullanmam için bir sebep yoktu.”

“Şimdi var mı?”

“Senin bana başka hangi yaratıcı kelimeleri yakıştıracığını merak ediyorum. Sen de kabul etmelisin ki, uygun imkânlar sağlandığında az öncekinden daha yaratıcı olabileceğini ikimiz de biliyoruz,” dedi gülümseyerek.

O gülümsedi, ben asansörün aşağı doğru süzüldüğünü hissettim. Hayır, asansör hâlâ bozuktur ve bir yere kımıldadığımız da yoktu ama gülüşü beni sersemletmişti. Gülüşünü görmek, o gülüşü duymaktan daha garipti. Bunun sebebi sadece yakışıklı olması mıydı? Okan da yakışıklı bir çocuktur, onun da gülüşü güzeldi ama o gülerken kimse dünyayı altımdan çekiyormuş gibi hissetmiyordum. Düşüncelerimi durdurdum. Bir yabancıyla Okan’ı kıyaslamam çok yanlış!

Atkuyruğumu arkaya savurdum.

“Saatlerdir bana bu karanlık işkencesini çektiğine inanmıyorum,” dedim başımı sağa sola sallarken. Sersemleyen beyin hücrelerimi dağıtmaya çalıştım. Çünkü henüz ona haka-

ret etmeye hazır hissetmiyordum. “Senin kedi görüşün olabilir ama benim yok.” Hafifçe gülümsedi. *Lanet olsun!* “Zaten hiç kedim de olmadı bu zamana kadar. Olmasını çok isterdim ama annem hiç izin vermedi.” Daha çok gülümsedi. *Lanet, lanet!* “Kedilerin yılda üç defa doğum yapabildiklerini öğrendiği an, eğer eve kedi sokacak olursak Ufuk ve beni sokağa atacağını söylemişti.”

Onun yüzündeki gülümseme genişlerken ben saçmalamayı kesmeye çalışıyordum. Ayrıca neden gülümsemeden önce dudaklarını ıslatıyordu ki? Bu çok, çok... düpedüz çekiciydi işte! Panikle yutkundum. *Ne diyordum ben!* Oturduğum yerde dikleştim. *İki aptal güzel göz, çekici bir surat gördüğünde saçmalayan kızlardan olamazdım ben, kendine gel Elif!* Dişlerimi sıktım.

“Eğer biraz daha gülersen diğer elimi kırma pahasına da olsa, sana sıkı bir yumruk atacağım,” dedim, sanki söylediğim şeyi yapabilecek yeteneğim varmışçasına yumruğumu gösterirken.

Küçümseyen bir kıkırdama sonrası, “Peki, peki,” diyerek sustu. Sonra kolundan destek alarak telefonuyla birlikte kendini yanıma doğru kaydırды. Tam karşımda durup beklemeden elimi avucuna aldı. “Şu eline bir bakayım da, kendine dava açmaya yetecek kadar zarar vermiş misin görelim.”

Telefonu yere indirdi. Tavana vuran ışıkla asansör artık daha aydınlıktı. Asansörle birlikte onun da çözünürlüğü arttı. Sahip olmadığım kedi görüşüne, karanlık gölgesine bakıp tahminlerde bulunmama gerek yoktu. Artık tamamen, engelsizce görebiliyordum onu. Elim tutmasını umursamadan, o bileğimi incelerken ben de onu inceledim.

Teni yıllardır güneş görmemişçesine beyazdı. Ama tenine inat saç telleri simsiyahtı. Öyle zıt ama aynı zamanda uyumluydu ki bu tezatlık, insanın daha çok bakası geliyordu. Siyah saçları gür ama dağınıktı. Öyle ki herhangi bir şekillendirici ürüne ihtiyaç duymamıştı. Işığın alttan vurmasıyla kendini

daha çok belli eden uzun kirpiklere, çıkalı çok olmamış hafif kirli sakallara, elmacık kemiklerine belli belirsiz dağılmış minik çillere, ancak bir ressamın çizebileceği düzgünlükte bir burna, aynı orantıya sahip bir dudak ve içinde konuşurken parlayan beyaz dişlere sahipti. Sebepsizce huzursuz hissettim. Vücudu abartı kaslarla süslenmemişti, sadece erkeksi küçük ayrıntılarla yetinmişti. Şimdi de söylediği bir şeye gülümsüyordu. Ah bir bu eksikti! Sağ yanağında derin bir gamzesi vardı. Gamzesi vardı! *Lanet, lanet, lanet!*

Elimi parmaklarımı yakmışçasına avucundan çektim.

“Tamam i-iyiyim,” dedim kekeleyerek.

Anlamalı şekilde bana bakarken, ben aklımdan onunla ilgili düşüncelerimi uzaklaştırmaya çalışıyordum. Çünkü nasıl yapıyordu bilmiyordum ama kedi görüşü kafamın içindekilerini bile görebiliyordu sanki. Düşüncelerimle birlikte ondan da uzaklaştım hissettirmeden. Utanarak başımı başka yöne çevirdim. Hâlâ baktığını bildiğimden, omzumda koca bir çuval varmış gibi hissediyordum. Hem kendimin, hem de onun dikkatini dağıtmalıydim.

“Ne iş yapıyorsun sen?” diye sordum.

Arkasına yaslandı. “Kuryeyim.”

Hiç de bir kuryeye benzemiyordu. Gözucuyla üzerindeki-leri inceledim. Lacivert keten bir pantolon, aynı pantolondan dışarı çıkardığı, göğsünde soylu bir armaya benzeyen büyük bir rozet taktığı beyaz gömleği ve pahalı olduğunu bildiğim beyaz spor ayakkabılarıyla dağınık ama güzel bir görüntüsü vardı. Ya da kendisi o kadar güzeldi ki üzerindeki-ler zamanla teniyle uyum sağlıyordu. Konudan uzaklaşan beynimi susturup, şüpheyi gözlerimi kısıtım.

“Ne kuryesi? Çiçek, posta ya da yemek getiren tarzda mı?”

Sorum onu gülümsetti. Ellerini başının arkasına koyup doğruca gözlerimin içine baktı.

“Özel kuryeyim ben. Özel şeyler taşıyorum.”

Özel kelimesini öyle bastırarak söylemişti ki, anlaşılan özelin özel bir anlamı vardı.

“Özel derken?”

“Aslında tehlikeli bir iş bile sayılabilir. Senin gibi bir kızın bilmesi gerekmeyen tarzda bir iş.”

Tehlikeli iş mi? Bir kuryelik ne kadar tehlikeli olabilirdi ki? Ayrıca benim gibi bir kız mı? Nasıl bir kızmışım ki ben?

“Kurye adı altında seri katillik falan mı yapıyorsun yoksa?”

Kahkaha atarak güldü. Tamam, ciddi değildim ama doğru olma ihtimali bile ürkütücüydü.

“Hayır seni şapşal. Bu kaçınıcı söyleyişim bilmiyorum ama ben katil değilim,” dedi göz kırparak.

Sonra yerinden doğruldu. “İşimi sana anlatayım. Büyük iş insanların özel bilgileri ve bu özel bilgilerini paylaşması gereken özel kişiler vardır. Ve bu özel bilgiler telefon ya da internet gibi dijital ortamlarda paylaşılamayacak kadar ‘özel’dir. Bu gibi durumlarda özel bir kuryeye ihtiyaç duyarlar. Bu özel kuryeler aldığı paketi, yine özel bir kişiye güvenle götürmekle görevlidir. Kurye paketi alır ve gitmesi gereken yere götürür. Ve bu çok ‘özel’ bir iştir.”

Konuşmasında geçen bütün ‘özel’ kelimelerini kendisine has bir tonlamayla vurgulamıştı. Bunun sevimli olduğunu düşünmeyi engelleyip asıl konuya odaklandım.

“Ama bu tehlikeli değil mi?”

Omuz salladı. “Merak etme geçici bir iş. Sıkıldığımda ya da babamı kızdırmanın başka bir yolunu bulduğumda bırakacağım.”

“Babanı neden kızdırmak istiyorsun ki?”

Kısa bir duraksamadan sonra sadece omuz salladı. Birden kendimi bir mafya filminde gibi hissettim, ona doğru eğilip, kısık bir sesle sordum.

“Peki sana taşıttıkları o özel şeyler yasak veya tehlikeli şeylerse?”

Bana doğru daha çok eğildi, kulağıma doğru fısıldadı.

"İşte bu yüzden bana çok iyi para ödüyorlar." Geri çekildiğinde keyifle gülümsüyordu.

Ben söylediklerinden dolayı kendimi rahatsız hissedip dudaklarımı kemirirken, o yeniden duvara yaslanmıştı.

“Böyle şeylerin sadece filmlerde olduğunu zannederdim,” dedim. Ben rahat yüzüne bakarken, o aynı rahatlıkla dudak büktü sadece. “Bu kadar umursamaz olman çok saçma. Gerçekten kötü şeylerin olmasına ortak oluyor olabilirsin.”

Tavrını değiştirmeden keyifle cevap verdi.

“Saçmalama. Sadece daha çok para kazanmak için birbirini sırtından vuran adamlara, üstünde rakamlar olan kâğıtlar taşıyorum. Bu arada, borsa şirketlerinde kuryelik yaptığımı söylemedim sanırım,” dedi sırıtarak.

Gözlerimi devirdim. Ben de öldürülecek adamlar listesi, kaçak silah, madde ya da devlet sırları gibi şeyler düşünüyordum.

"Düşüncelerinde bile şapşalsın," dedi gülümseyerek.

Ve ben gamzesi olmasından bir kez daha nefret ettim.

İhtiyacın Olan Tek Şey...

Genel olarak yeterli güzellikte olduğumu düşünürüm. Aynaya baktığımda gördüğüm şeyi beğeniyorum ama beni tanımlarken sadece güzelliğimi vurgulayan insanlardan pek hoşlanmam. Gözlerime edilen iltifat yerine, tuttuğunu koparan biri olarak anılmak daha çok gururumu okşar. Evet, bu kulağa oldukça sıkıcı gelebilir. Ama ben zaten sıkıcı biriyim.

Güzel veya yakışıklı insanlar birkaç türe ayrılır. Güzel olduğunun farkında olmayanlar, güzelliğinin farkında olup önemsemeyenler ve güzel olduğunun farkında olup bu özelliğiyle insanları kullananlar.

İşte ben tam da şu an, karşımda loş ışıkta oturan adama bakarken, onu hangi türe koymam gerektiğini düşünüyordum. Ve eğer son grupta yer alıyorsa, bu asansörden sağ çıkmak sandığımdan zor olabilirdi. En geç bir saat sonra bu huzursuz edici insandan ve bu kapandan kurtulacak ve onu bir daha görmeyecektim. Dayanmalıydım.

Aklımdaki tehlikeli düşünceleri dokuzuncu kez savuşturdum. Kendimi ve düşüncelerimi onun kafa karıştırıcı yüzünden korumak için dakikalardır sessizce oturuyorduk. Birkaç sohbet konusu açma denemesinde bulunmuştu ama ben kısa cevaplarla onu geçiştirmiştım. Onunla mümkün olduğunca az iletişime geçmek daha iyiydi.

“Şu hayalindeki pastacılık işini neden yapmadığını anlatsana bana?” diye sordu, parlak dişleri ve lanet gamzesiyle.

Onu bir daha görmeyeceğim diye hatırlattım kendime yeniden. Bu düşünce beni kısa bir an garip hissettirse de düz bir sesle cevap verdim.

“Önceden bahsettiğim gibi, ailem yüzünden.” Yüzündeki soru ifadesi değişmeyince kısa bir nefes bırakıp devam ettim. “Ailem kendi işimi açıp risk almam yerine, potansiyeli olan bir pozisyonda, iyi maaşlı bir işim olmasını daha mantıklı buldu.”

Bunları söylerken mutsuzluk hissi yine bedenimi rahatsız etti. Kahretsin, işimden gerçekten nefret ediyordum. Tabii bunu karşımdaki adama itiraf edemezdim.

“Yani onlara hayalinden bahsettin öyle mi?”

“Aslında tam olarak bahsetmedim. Pastacı olma fikri Ufuk'un, yani kardeşimin oldukça hoşuna gitmişti, küçüklüğünden beri yaptığım kurabiyelere bayılırdı zaten. Şu an üniversiteye başladı ama hâlâ hastalandığında ona kurabiye yapmam için nazlanır. Ama anneme mezun olacağım bölümden alakasız bir iş yapmayı planladığımı söylediğimde, pek de hoşnut olmadı. Bana mantıklı sebepler sundu. O noktadan sonra da konuyu babamla konuşmak gereksiz geldi. Ben de üstelemedim. Babama bahsetmeden konuyu kapattık.”

“Hayalinin peşinden koşmadın yani?”

“Garanti olanı seçtim diyelim. Hayalimdeki halimin ne kadar başarılı olacağını kestiremedim. İstikrarlı hayal hakikattir, derler. Ben de olması gerektiği gibi, mantıklı olanı seçtim.”

“Sevgilini seçtiğin gibi,” dedi beklemeden.

Beni ona tedavi olmaya gelen bir hastaymışım gibi yargılaması sinirimi bozuyordu artık. Otoriter bir kararlılıkla çenemi dikleştirdim.

“Sevgilimi nasıl seçtiğim seni ilgilendirmez!”

Ben tavrımdan dolayı gururlanırken, onun kaşı yukarı kalktı.

“Sevgilini de aynen öyle seçtiğini kabul ediyorsun o zaman?”

Ne diyeceğimi bilemeden gözlerimi kıstım, ona bakarken gömleğimin yakasını çekiştirerek bir hışımla ayağa kalktım. Bu kez tek hamle doğrulmama yetti. Bu aptal kabin, kişiliğimi değiştiriyordu. Neredeyse bir çocuk gibi ona somurtmak, hatta dil çıkarmak istiyordum. Benimle bu denli inatlaşmasına dayanamıyordum. O da ayağa kalkıp bana doğru yaklaştı, tam karşımda durup sert bakışlarını gözlerime dikti. Yüzündeki o sevimli, yumuşak çizgiler yok olmuştu. İşin ilginç yanı bu sert çizgilerin ilk kez yüzünü ziyaret etmediğini anlayabiliyordum. Bu korkutucu olmaktan çok, merak uyandırıcıydı. Kısa bir an, yüzünde yeri hazır olan bu çizgilere sebep veren kişiyi merak ettim. Beni taklit ederek gözlerini kıstı.

“Doğru, öyle değil mi?” Bir adım daha yaklaşıp fısıldadı. “Sevgilini de sevdiğin için değil, mantıklı olan o olduğu için seçtin.”

Uzunca bir süre tepki vermeden baktım ona... Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum, çünkü bana dayattığı konuda haklı olabilirdi. Okan’la mantığıma uyduğu için birlikteydim. Ama bu onu sevmediğim anlamına gelir miydi? Bir yazar der ki, mantığımızla severiz, kalbimizle değil. Okan’ı mantığımla sevmemin nesi yanlıştı? Bu sabaha kadar bu benim doğrumdu. Bu benim için yeterliydi. Karşımdaki mavi gözlü adamla bu yere sıkışıp kalmadan önce, hayatımdaki her şey benim için yeterliydi. Doğruydı. Sorgusuzca kabullendiğimdi. Ama şimdi... Şimdi aklım karışmıştı. Ve o, bunun farkındaydı...

Tahmin ettiğim gibi, Eser de gücünü kullanan tehlikeli gruptandı. Şu an bana öyle bakıyordu ki, mavi gözleri içimde şüphe duyduğum her şeyi delicesine yüzüme vurmak istiyordu. Ayrıca gözleri çok... çok güzeldi. Yetmezmiş gibi yeniden “All you need is love,” çalmaya başlamıştı. *Hadi ama!*

Yutkundum. Yenilmiş bir sesle fısıldayabildim.

“Bunu niye yapıyorsun bana?”

Dudağının kenarı zafer kazanmışçasına yukarı kıvrıldı. Bense bunu görmemiş olmayı diledim.

“Çünkü aklını başına alman için seni kışkırtmam gerekli. Çünkü sen akıllı bir kızsın ve ben kalbinden önce aklını alt etmem gerektiğini biliyorum.”

Dudaklarımı araladım ama konuşmaya yakın tek bir ses bile çıkaramadım. Kaşlarımı çatmıştım. Ne anlatmaya, ne yapmaya çalışıyordu anlayamıyordum. Elleriyle iki yanımdan, omuzlarımın hemen aşağısından tutup beni hafifçe yalpaladı. Kendime gelmek için fazlasına ihtiyacım vardı.

“Hayalinden vazgeçme nedenini anlatırken ne kadar mutsuz hissettiğinin farkında mısın? Bunu güzel yüzünde görebiliyorum. Sana bunu daha önce söyleseydim, muhtemelen sırf gururundan bana yanıldığımı ve aslında çok mutlu olduğumu söyler, hatta bunu ispatlamak için bağırarak şarkı bile söylerdin.” Durdu, benim göremediğim bir şeye minik bir gülümseme bıraktı. “Eminim bunu yaparken çok sevimli görünürdün.”

Yanaklarımın ısınmaya başladığını hissediyordum. Uyuşmuş gözlerimle dudağının tamamına yayılan gülümsemesini izlemekten başka bir şey yapamadım.

“Aileni memnun etmek için söylediklerini, ya da kurallar kitabına uydurduğun saçma sebeplerini dinlerken, ben seni izledim.” Durdu. Tek elini kolumdan ayırdı. Şakaklarıma dokunan birkaç tel saç geriye itti. Fısıltıyla konuşuyordu. “Karanlıkta koyu görünen ela gözlerin,” Parmak uçları yanağıma değdi. Derin bir nefes alırcasına irkildim. “Bana sinirlendiğinde ya da seni utandırdığımda kızaran yanakların,” İşaretparmağı yavaşça dudağımın çevresini dolaştı. Nefesim kesildi. “Elmacık kemiklerinle enfes bir ikili olan dudakların,” Parmakları dudaklarımdan aşağı kaydı. “Otoriter görünmek için savurduğun zarif çenen,” Çeneme dokunup ensemden yukarı çıktı sıcak

parmakları. Sendelememek için direndim. “Ve acımasızca tepende toplandığın koyu kahve saçlarınla öylesine sevilmemiş görünüyordun ki...”

Ben gözlerimi kapatıp titrememeye çalışırken, o diğer elini de omzumdan ayırıp, başımın çevresini sardı. Erkeksi parfümü iki yanımı sarmışken, saçlarımdaki tokayı çıkardığını, atkuyruğum çözülüp, saçlarım avucunun içinden parça parça omuzlarıma dökülürken fark ettim. Saç diplerim acıyla karıncalanırken o saçlarımı iki yanıma dağıttı. Kızardığına emin olduğum yüzüme baktı.

“Sevilmemiş bir insanın nasıl görüldüğünü çok iyi biliyorum...”

Sustu ve yine belli bir noktaya kilitlenip gözlerinin önünden geçen bir şeyi izledi. Bu kez gördükleri hoşuna gitmemiş olmalıydı. Saçlarımı okşayan parmakları seyirdi. Ama sadece bir saniye sonra başını salladı ve sıcak gülümsemesi geri geldi. Haylaz yüzü ve heyecanlı parmak uçları çeneme dokundu.

“Büyürken gördüklerim benim neyi istemediğimi veya neyi istediğimi anlamama yardımcı oldu.

Ve sahip olmak istediklerimi şu an karşımda duran, bu şapşal güzelin gözlerinde görebiliyorum. İzin ver senin de görme-
ne yardımcı olayım.”

“Ne-neyi görmemi?” Kekeledim.

Çenemdeki parmakları yanağıma uzandı. Kalbim göğsümdeki yerini belli etti. Yalnızca bu asansörde değil, sanki dünyada kalan son canlıymışım gibi gözlerimin içine bakıyordu.

“Gerçekte sahip olman gereken tek şeyi. Kusursuz, hatasız, en iyisi olmak değil, mutlu olmaktan, Şeytan’ı bile kıskandıran o nimete sahip olmaktan, sevgili dostlarımdan da dünyaya söylediği şeyden bahsediyorum.”

Bakışları gözlerime kilitlendi. Çenemi tutan parmak uçlarıyla beni kolayca kendine çekti. Bir süredir etkisinde olan bedenim, bir kukla itaatiyle ona doğru süzüldü. Uyarıcı parfümü artık çok daha etikiliydi. Güzel gözlerine eşlik eden uzun kir-

piklerini kırptı. Dudakları tenime yaklaşıırken titrediğimi hissettirdi. Dudaklarımla dudakları arasında mesafe kalmadığında durdu. Bekledi. Kalbim deli gibi atıyordu. Öyle ki, sesini kulaklarımda duyabiliyordum. Soluk soluğaydım. Kendi iç sesimde, beynimde, kalbimde, ruhumda, damarlarımda maratona çıkmış, nefes nefese kalmıştım.

Hareket etmeyen yüzüne bakıyordum. Tek hamlesiyle yapabileceklerinden mi korkuyordum, yoksa zaten yaptığı şeyi idrak ettiğim için mi titriyordum, bilmiyorum. Beatles ısrar ve kararlılıkla tekrarlıyordu.

İhtiyacın olan tek şey; aşk...

İhtiyacın olan tek şey; aşk...

“Ben... Ben seni tanımıyorum. Sen de beni tanımıyorsun. Bu... bu çok saçma,” diyebilirdim.

Gülümsediğinde sıcak nefesi tenime çarptı. Dizlerim titredi.

“Tek bir bakış için ülkesini bırakmış bir adam tanıyorum. Bence bizimkisi tanışmak konusunda oldukça yeterli bir süre sayılabilir.”

Dudaklarındaki beklenti tenimi yakıyordu. Bilerek hareket etmediğini biliyordum. Sorumluluk almıyor, o fitili ateşleyecek hamleyi benden bekliyordu. Gözleri daha koyuydu artık. Yüz hatları daha erkeksiydi. Titreyen dizlerimi, dudaklarım ve ellerim izledi. Topuklularım ayağımda olmadığı için biraz aşağıda kalıyordum. Daha kolay alt edilebilirdim. O daha güçlüydü. Onun gücü altında eziliyordum. Bir adım uzaklaşsa, sıcak tenini, kışkırtıcı kokusunu bir santim uzağa götürse belki daha mantıklı düşünebilirdim. Gözlerimi yüzünden alamıyordum bu yüzden sıkıca gözlerimi yumdum. Beynimde mantığımı devreye sokan, o kullanmaya alıştığım tuşu aradım.

Sonunda dayanamayıp hareket etti. Yüzümü avucunun arasına aldı. Sıcak yaraya konan buza dokunmuşçasına soluğumu bıraktım. Gözlerimi araladım. Koyu mavi gözler hemen yanı başımdaydı. Güvenli bir fısıltıyla kıpırdadı dudakları.

“İhtiyacın olan tek şey...benim.”

İslattığı dudaklarına dokunma arzusuyla dolarken, başımı zorla da olsa iki yana salladım avuçlarında.

“Sen ne dediğini bilmiyorsun.”

Dudağının kenarı kıvrıldı. Yanağındaki eşsiz çukur belli belirsiz kendini hatırlattı. Bu, dünyada gördüğüm en güzel şey olabilirdi.

“Aksine, ilk kez ne söylediğimden bu kadar eminim. Ben ne istediğime karar verdiğim günden beri bu anı bekliyorum Elif.”

Yaklaştı ve yaklaştı. Nefesimiz birbirine karışırken dudağı belli belirsiz alev gibi yanan tenime dokunmak üzereydi. O an başıma gelecek her şeye hazırdım, her şeye razıydım. Dünya onun ıslak dudaklarından, sıcak teninden ibaretti. Ne kadar saçma ya da yanlış olduğu umrumda değildi. Deli gibi onu öpmeyi, delicesine onun tarafından öpülmeyi istiyordum. Ama tam o anda ışıklar yandı ve asansör, gürültü ve hafif sarsıntılarla aşağı doğru süzölmeye başladı!

7 Kat

Önce başımı avuçlarımdan sıyırdım, sonra şaşkınlıkla bir adım geri çekildim. Parlak ışıklarıyla hareket etmeye başlayan asansörün mekanik sesi Beatles'ı bile susturmuştu. Eser'e döndüm. Etrafa kısa bir bakış atıp gözlerimi buldu. Işığın artması mükemmel görüntüsünü daha gerçekçi yapmıştı, aynı zamanda daha korkutucu.

Çözülmüş saçlarıma gitti ellerim. Bir adım daha geriledim. Uzun bir rüyadan uyanmış gibi hissediyordum. Hâlâ hatırlıyordum ama etrafımda gördüklerim aynı değildi. Başımı tuşlara çevirdim. Ekrandaki sayı giderek azalırken ne söylemem gerektiğini bulamadım. Rüya sona ermişti...

Eser gözlerime baktı. Aramızdaki iki adımlık mesafeyi doldurmak için hamle yaparken dudakları aralandı. Elimi kaldırdım. Aklımı yeniden karıştırmasına izin veremezdim.

"Sus..." Sayı giderek azalıyordu. "Süslü laflar söyleyip aklımı karıştırma Eser. Söylediğin her şeyde, her konuda haklı olsan bile, erdemli bir insan sevgilisinden ayrılmadan başka birini öpmez. O sevgili bir..." kollarımı iki yana açtım, "...bir dangalak olsa bile."

Havadaki kolumu indirip güvenli alanıma girdi. Çeneme dokunup mavi gözlerine bakmaya zorladı. Lanet gamzesiyle gülümsedi. Midemdeki sızı geri geldi. *Neden bakılması daha kolay biri değildi...* Sayı giderek azalıyordu. Başını eğdi, minik bir çocuğa fısıldar gibi fısıldadı.

“Farkında mısın, sen beni değil de kendini ikna etmeye çalışıyorsun.”

Alnını alnıma dokundurdu. Gücümü kaybediyordum. Gözlerimi kapattım. Benimle oynuyordu. Aklım la oynuyordu. Parmakları saçımı okşadı.

“Lütfen,” dedim yalvarırcasına. “Yapamam...”

Alnını geri çekti.

“Hayatında bir kez olsun kendi istediğini yapamaz mısın?”

Şimdi daha sertti. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Ben hayatımda olan her şeye istediğim için sahibim.” Bunu söylerken titreyen sesim beni yalancı çıkardı.

“Evet, boktan bir işi kendin istedin değil mi, ya boktan bir sevgiliyi? Tabii sıkıcı hayatını da unutmamak gerek. Evet, hepsini sen istedin. Tamam, bütün bunları senin istediğine inanıyorum diyelim. Peki bunları niye istedin Elif?” Cevap vermeyecektim. Bakışlarını yaklaştırdı bana. “Bütün bunları güvende olmak için istedin. Mutlu olmak için değil!”

Gözlerimin dolduğunu hissettiğimde yanağımın içini ısırırdım. Sayı giderek azalıyordu. Parmak uçları çeneme dokundu.

“Bırak seni mutlu edeyim...” dedi okşarcasına.

Kendimi hayatımda hiç olmadığım kadar kırılgan hissettim. Bu çok saçmaydı, gerçek dışıydı. Bu asansörde olan her şey gerçek olamayacak kadar çılgıncaydı. Sayı giderek azalıyordu. Tenimi bırakıp tuşların olduğu tarafa uzandı. Ve hiç düşünmeden bir tuşa bastı. Asansör aniden duruverdi. Ekranda “7” yazıyordu. Uzandığı yerden çekilmedi, sadece bakışlarını çevirdi bana. Derin bir nefes aldı ve bana hayatımın yönünü değiştirecek, bu zamana kadarki en çılgınca sözlerini söyledi.

“Şimdi asansörü yeniden çalıştıracam ama zemin kata inene kadar bir karar vermen gerekiyor Elif. Yedi kat sonra bir karar vermen gerekiyor. Bu kapı açıldığında ya yanında ben olacağım ya da şu an sahip oldukların!”

Afallayan gözlerimin içine sadece birkaç saniye baktı ve yeniden tuşa bastı. Asansör minik bir teklemeye yeniden çalıştı. Yüzünü kapıya doğru çevirdi, yakasındaki gösterişli roze-ti düzeltti ve öylece beklemeye başladı.

Ciddi olamazdı! Bu... Bu çok saçmaydı. Akıl dışıydı.

Bütün bunlara rağmen, panikle hayatımı kalan yedi kata sığdırabilecek kadar hızlı düşünmeye çalıştım.

Okan'ı düşündüm. İşimi. Ailemi...

Eser'in dediği doğrudu, hayatımdaki her şeyi başkalarını düşünerek yapıyordum. İşimi ailemi düşünerek seçmiştim. Okan'ı mantığıma göre seçmiştim. Arkadaşlarımı ise çevreme göre... Risk almadan yaşıyordum. Onun yüzüne baktım, geri sayıyordu. Üç kat kala hâlâ "*Yapamam,*" diyordum içimden. Mantıklı olan buydu. Aksini düşünmem tuhaf olurdu. Ama yine de...

Son kata geldiğimizde o yüzünü çevirip bana baktı. Mas-mavi gözleriyle sadece baktı. Ardından gülümsedi. Gamzesiyle. Ve ben hayatımda hiç hissetmediğim kadar huzurlu hissettim. Sanki yıllardır bu gözlere, bu gülümsemeye bakıyor gibi, onları bana ait hissettim. Fazla tanıdıktı. İlk kez kendimi birine aitmiş gibi hissettim. Garipti. Mantıksızdı. Ama böyle hissettiriyordu.

Derin bir nefes aldım... Beatles yeniden konuşmaya başlamıştı. Ya da hep konuşuyordu da, ben yeni duymaya başlıyordum. Hayatımda kendim için, sadece kendim için, sırf istediğim için bir risk almamın vakti gelmişti. Doğru söylüyorsun sevgili John, "*İhtiyacım olan tek şey aşk...*"

Asansör durduğu an elimi ona uzattım. Aşk'a elimi uzatırken bana gülümsedi yeniden, her zaman yaptığı gibi...

Taklit edemeyeceğim bu güzel gülümsemeye karşılık verirken asansörün kapısı açıldı. Kapının birkaç metre uzağına güvenlik şeridi çekilmiş, arkasında ise büyük bir insan kalabalığı vardı. Anlaşılan biz içerideyken dışarıda olağanüstü hal ilan edilmişti.

Kapımız tamamen açıldığında bütün suratlar bize döndü. Onca kişi içinden tanıdık bir yüz takıldı bakışlarıma. Endişeyle birini arayan kişiyi gördüm; Okan'ı... Gözleri beni bulduğunda rahatlayan nefesini dışarı bıraktı. Ve ben elimi Eser'in elinden çektim...

Yapamazdım...

Keske

Okan kendine fazla düşkündü. Kendi ihtiyaçlarını her şeyin önüne koyardı ama ikinci sırayı da hep bana ayırırdı. Kendinden sonra hep ben gelirdim onun için. Başlarda bu durum canımı sıkırsa da sonraları benimsedim, Okan öyle biriydi. Neredeyse dört yıldır tanıyorduk birbirimizi, son iki yılımızda sevgili olsak da, daha okulda, arkadaş olduğumuz dönemde bile en ufak uçuk davranışına rastlamamıştım.

Okan iyi biriydi, yakışıklıydı. Güvenilirdi. Takım sporcusu olduğu için disiplinliydi. Kontrollüydü. Planlıydı. Bana saygı duyardı. Özellikle annemle arası çok iyiydi. En önemlisi sadıktı. Onu aldatarak bir kenara ittiğimi düşünmesine dayanamazdım. Böyle bir şeyi, bu şekilde Okan'a yapamazdım...

Başımı yana çevirdim. Eser'e baktım. Saatler önce tanımadığım adama... Beni herkesten daha iyi tanıdığını hissettiren adama... Ona baktığımda, gözlerine, gülümsemesine, gamzesine baktığımda hissettiklerimi hatırlayınca göğsüm acıdı. *Kahretsin...*

Evet, Okan'a bunu yapamazdım. Peki, başka birine böyle şeyler hissederken hiçbir şey olmamış gibi Okan'la olmaya devam etmem ne kadar doğruydum? Belki önce Okan'la konuşsam, mantığımı ve kalbimi yoluna koyabilirdim. Tam bu

düşüncemi söylemek, ondan biraz zaman istemek için Eser'e dönmüştüm ki aniden gözlerime baktı.

“Sonrası yok Elif. Şimdi var. Ve şimdi seçim yapman gerek.” Yine ne düşündüğümü anlamıştı. Yine... Elini uzattı bana. “Ya şimdi elimi tutup benimle bu kutudan birlikte çıkacaksın ya da bu beni son görüşün olacak.”

Öyle kararlıydı ve ne istediğini biliyordu ki, az önce huzur bulduğum mavi gözlerinde şu an boğuluyordum.

“Bunu benden isteyemezsin. Bu... Bu haksızlık...” dedim çaresizce.

Kekeliyordum, aklımda kurduğum bütün sözcükler dudaklarıma gelirken paramparça oluyordu. Okan bize yaklaşırken başka bir seçenek olması için yalvarırcasına baktım kararlı yüzüne. Saatler önce tanıdığım birinden sonsuza kadar ayrılma düşüncesi dehşete düşürmüştü beni.

Başımı eğip düşündüm. Sadece birkaç saattir tanıdığım biri için, sırf bana hissettirdikleri yüzünden hayatımdaki düzeni bozacak mıydım?

Okan görevlileri ikna edip şeridi aşmak üzereydi. Onun endişeli ifadesini izlerken yüzümü buruşturdum. Hoşuma gitmese de cevabı biliyordum. Yapabileceğimi düşünmem bile saçmaydı. Kendimi boşuna kandırıyordum, boşuna çelişki yaşıyordum. Ben böyle şeyler yapabilecek biri değildim. Ben Elif'tim. Uyumlu, sadık, hayatı kuralına göre yaşayan, insanları memnun etmek için elinden geleni yapan, sevdiklerini kendinden önce düşünen, sıkıcı Elif...

Eser'e baktım. Düşüncelerimi okumasına izin verdim. Acı bir gülümseme yerleşti güzel dudaklarına. Okan'ın yanımıza ulaşmasına on adım kala bana doğru eğildi.

“Hayatında hep koca bir keşke olacağım Elif. Ne yaparsan yap, kiminle nerede olursan ol, mutlu olmadığını hissettiğin her an, ki bu anlar çok fazla olacak, keşke o gün onun elini bırakmasaydım, keşke o gün onun elini tutabilseydim diyecek-

sin. Ve henüz gerçekleşmemiş o ilk öpücüğümüzü asla unutamayacaksın...”

Nefesi dağılmış saçlarımın arasından çekildiğinde üşüdüğümü hissettim, başım dönüyordu. Tam ona uzanacakken asansörden dışarı attı kendini. Onu durdurmak istercesine, çantam ve ayakkabılarımı yerden alıp sanki ikimizi bağlayan bir ip varmışçasına arkasından yürüdüm. Ama Okan yanıma gelip bana sarıldığında iplerim gerildi ve koptu. O benden uzaklaşırken, ben onun arkasından bakmaktan başka bir şey yapamadım. Okan saçlarımı okşayıp, kulağıma endişelendiğiyle ilgili bir şeyler söylerken benim kulaklarım uğulduyordu.

Eser giderken, ben Okan’ın yüksek omzunun üstünden onu ezberlemek, ondan kalan anılarımın beynimde daha uzun kalmasını sağlamak için bütün vücudunu dikkatlice izlemeye çalıştım. Görevlilerle konuşurken ellerini, bu uzaklıktan belli olmayan sakallarında dolaştırıyordu. Teni gömleği içinde beyaz ve pürüzsüz görünüyordu. Asansördeyken dikkat edemediğim şeylere bakıyordum. İri olmayan bedeni, yürüyüşü, dik duruşu, sakin bir ciddiyetle anlatış tarzıyla nasıl da asil görünüyordu. Ah, işte o gülümsemesi. Uzaktan bile büyüleyici görünüyordu. Ve bütün bu saydıklarım benim olabilirdi. *Kahretsin!*

Ben ilk keşkemi bu kadar erken söylemişken onun bakışları konuşmasının ortasında aniden bana kaydı. İrkildim. Dudağı gizli bir hazla yana kaydı. Düşüncelerimi okuyabildiğini unutmuştum. Şimdi de bana “*Ben demiştim,*” dercesine gülümsüyordu. *Lanet olası kedi görüşü!*

Hissettirmeden kendimi Okan’ın kollarından kurtardım. Bakışları gözlerimi bulduğu an yüzü düştü.

“Çok korktum,” dedi. Koyu yeşil gözleri gerçekten endişeli görünüyordu.

Ayakkabılarımı ayağıma geçirdim.

“İyiyim,” diyebildim ellerimle saçlarımı düzeltmeye çalışırken.

Aslında paramparçaydım... Okan önce elini kendi alnına götürüp karamel sarısı saçlarını geriye itti, sonra omuzlarımı ısıtırcasına okşarken biri yanımıza yanaştı.

“Merhaba.”

Okan’la aynı anda sesin geldiği yöne döndük ve ben olduğum yerde kalakaldım. Eser bütün keşkelerim ve haylaz bakışlarıyla yanı başımızda sırtımda sırtımda sırtımda.

“Kavuşmanızı bölmek istemezdim ama Elif Hanım sizden öyle çok bahsetti ki, tanışmadan gitmek istemedim.” Okan kaşlarını kaldırdı, onun kim olduğunu anlamaya çalışıyordu. “Ah, ne kadar kabayım. Ben Eser. Elif Hanım’la aynı asansörü paylaşma şerefini yaşayan kişi,” dedi elini saygıyla uzatırken.

“Sizinle mi birlikteydi?” diye sordu Okan uzatılan eli sıkı-tığı sırada.

Eser Okan’ın elini bırakıp gülümsedi. Ve imalı şekilde iç çekti.

“Evet. O korku dolu saatleri birbirimize sarılarak atlattık.”

Okan afalladı. “Ne yaptınız?”

Ellerini cebine soktu.

“Ben karanlıktan korkarım da. Kendisi sağ olsun beni sakinleştirmek için bütün becerilerini kullandı.”

Okan’ın yüz çizgilerinin sertleştiğini görünce müdahale etmeye çalıştım.

“Eser!” dedim uyarı sinyali gönderircesine.

“Ona adıyla mı hitap ediyorsun?”

Tamam bu tahmin ettiğim gibi bir müdahale olmamıştı. Okan’ın afallamış yüzüne döndüğüm sırada

“Ah tabii ki... Hatta birbirimize lakap bile taktık. Ben ona bal böceği diyorum, o da bana günışığım,” dedi Eser.

Okan dişlerini sıkı-tığını saklamaya çalışarak Eser’e gergin bir bakış attı. Eser’in boyu ondan uzundu ama Okan yaptığı sporun avantajını vücudunda daha güvenle taşıyordu. Saatlerce kürek çeken kalın kollarını onun üzerinde denemesini iste-

mezdim. Eser artık tehlikeli sularda yüzüyordu. Tehlikeyi fark etmiş olacak ki toparlandı, gelişigüzel omuz salladı.

“Yapma lütfen. Bana adımla hitap edebilir. Sosyal hayatta kraliyet unvanımı kullanmıyorum.”

Okan’ın gergin koluna dokundum.

“Kendisi oldukça şakacı biridir.”

İkisi neredeyse aynı anda Okan’a dokunan parmaklarıma baktı. Bu temas Okan’ı sakinleştirdi. Ama Eser için aynı şeyi söyleyemezdim. İmalı bir bakış attı yüzüme.

“Eğlenceli olduğumu söylerler. Özellikle bir asansörde sıkışıp kaldığımda. Öyle değil mi bal böceğim?” Sert bir uyarı bakışı attım. “Elif Hanım?” diye düzeltti.

Ne yapmaya çalışıyordu? Fazla ileri gidiyordu. Elimi Okan’dan çektim. Ama Okan saniyeler içinde eliyle parmaklarımı sardı. El ele tutuşarak Eser’e döndürdü bedenimizi.

“Bu talihsiz olayda Elif’e eşlik ettiğin ve sağ salım bana kavuşmasına yardımcı olduğun için teşekkür ederim Eser. Ya da ben de mi sana günüşiğim demeliyim, bilemedim.”

Okan’ın dudaklarına keskin, ince bir gülümseme yerleşti. Eser bu hamlesini görmezden geldi. Ya da ben öyle yaptığımı zannettim.

“Her neyse, Elif bana sizin ne kadar uyumlu bir çift olduğunuzu anlatıp durdu.”

Her cümlesinde artan gülümsemesiyle konuşurken, Okan ya onun söylediğine gerçekten inandı ya da sesindeki samimiyetten dolayı ona inanması gerektiğini düşünerek gülümsemesine karşılık verdi. Bense ikisi arasında başımı sağa sola sallarken kalbimin atış hızını yavaşlatmaya çalışıyordum.

“Gitmeden önce bunu vermek istedim.” Elindeki küçük pasta kutusunu Okan’a uzattı. “Sevgilin bunu ikinci yılınız için yapmış. Ben de iyi dileklerimi iletmeden gitmek istemedim. Umarım Bürge’yle hep mutlu olursunuz.”

Pastayı Okan'ın eline tutuşturdu. Okan kaşlarını eğip düşünürken bana baktı. "Bürge'yle mi?" diye sordu sessizce.

Eser gereksiz bir kahkaha patlattı. Gerçek kahkahasını bildiğim için şu an planladığı oyunu oynadığını anlayabiliyordum.

"Bürge. Elif'in ikinci ismi. Bilmiyor muydun yoksa?"

Öyle abartılı ve kötü oynuyordu ki rolünü, aklından geçenleri anlamaya başlamıştım.

"Ben biliyorum da... Senin de bilmene şaşırdım açıkçası. Elif o isimden nefret eder, sana söylemiş olması...şaşırtıcı."

Okan ifadesizce bana baktığında kendimi anlamsızca suçlu hissettim.

"İçeride öyle uzun zaman geçirdik ki, kimseye anlatamadığımız sırlarımız dudaklarımızdan dökülüverdi." Parmaklarım Okan'ın avucundaki sert gerginliği hissetti. Eser artık susmalıydı. Ama o, "Mesela bu pasta," diyerek devam etti. "Pastayı sana özel yaptığı için ben tadına bakma terbiyesizliğini göstermedim. Ama hayalini gerçekleştirdiğinde daimi müşterilerinden biri olacağım ve yüz kilo olana kadar pastalarını yiyip bugünün acısını çıkaracağım," dedi, kırk yıllık dostlarmış gibi elini Okan'ın omzuna dokundurup gülümserken.

Okan bu kez kaşlarını çattı. "Hayali derken?"

"Pasta dükkânı açıp, başarılı bir pastacı olma hayalinden bahsediyorum," dedi en şirin tavrını takınarak.

Okan yanımda yabancı biri olduğunu umursamadan bana döndü. Şaşkın, biraz da kızgındı. "Sen pastacı mı olmak istiyorsun?"

Ben daha ağzımı açamadan Eser konuştu. "Ah, bunu seninle paylaşmayı unutmuş muydu yoksa?"

Dudak bükerek sevimli görünmeye çalışıyordu. Peş peşe söylediği şeylerle bana vermek istediği mesaj açıktı. Okan ve benim bakışım artık amacına ulaşma konusunda onu tatmin et-

miş olacak ki, ellerini memnuniyetle birbirine vurdu, ardından sahte gülümsemesi dudağına yerleşti.

“Neyse ben artık gideyim, siz kumruların kutlaması gereken şeyler vardır.”

Okan’ın omzuna samimi dost yumruğunu değdirdi, bana belli belirsiz göz kırptıktan sonra yanımızdan uzaklaştı. Sanki az önce bana hayatını sunan adam o değilmiş gibi, aramıza bıraktığı bombaları umursamadan öylece uzaklaşıyordu. Ve bütün bunlara rağmen, onun uzaklaşan her adımıyla göğsüm biraz daha acıyordu.

Eser’in arkasından olması gerekenden daha uzun bakmış olacağım ki, Okan onun uzaklaşan görüntüsüyle arama girdi. Tam karşımda durdu, omuzlarımı sarıp gülümsedi.

“Sen iyi olduğun için can sıkıcı her şeyi görmezden gelebilirim.” Gözbebeklerime baktı. “Az önceki herif gibi.”

Kendimi zorlayıp dert yanarcasına başımı iki yana salladım.

“Değişik biri...” diyebildim.

“Gereksiz,” diye düzeltti. Omuzlarımı serbest bıraktı. “Ama sadece bir konuda haklıydı: Kutlayacağımız şeyler var. O yüzden buradaki işimizi halledip çabucak çıkıp gidelim.”

Bana görevliler ve sağlık ekipleriyle görüşmem gerektiğini söylerken, yüzündeki ifadeden ruh halini çözemedim. Eser’in söylediklerini gerçekten sorun etmiyor gibi görünüyordu. Ben de ona ayak uyurdum.

Prosedürleri yerine getirirken yanı başımda bekledi. Sağlık ekiplerinin kontrollerini iki kez yapmasını rica etti. Binadan arabaya kadar koluma girip yürürken, sanki hastaneden taburcu olan bir hasta gibi hissetmeme sebep oluyordu. Bahar aylarında olmasak beni battaniyeye sarıp sarmalayacak gibiydi. Ve bu beni rahatsız etmişti.

“Kendim yürüyebilirim Okan,” dedim. Sesim tahminimden daha sert çıkmıştı.

Yüzünün düştüğünü görünce canım sıkıldı. Nedense aşırı ilgisi beni huzursuz ediyordu. Eser'in bende bıraktığı etki bir yana, onca imzaladığım kâğıt ve bunaltıcı soruların asıl sebebi-nin beni saatlerce orada bekletmiş olması olduğunu hatırlamış-tım. Ardından beni beklettiği sayısız hatıra da belirdi aklımda. Şu an sadece bugün için değil, iki yıl boyunca beni beklettiği her gün için trip atabilmeyi istedim. *Ne oluyordu bana?*

Okan'ın gösterişli arabasına bindiğimizde motoru çalıştırmadan önce bana baktı. "Gerçekten iyisin değil mi? Sağlık görevlilerine bir daha görünmek ister misin?" Ben yorgun bir nefes bırakınca, "Peki, peki," dedi gülümseyerek.

Arabayı çalıştırmadan önce elimi okşadı. Bununla yetinmedi, parmaklarıma uzanıp elimin üstüne sevgi dolu bir öpücük bıraktı. Elim yavaşça kucağıma indirip arabayı çalıştırdı. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Ne olmuştu da böylesine düşkün sevgili moduna girmişti? Ya başıma gelenler yüzünden vicdan azabı hissediyordu ya da sebebi sadece Eser'di.

Boğazımı temizledim. İçimden kendi kendime konuşmayı kestim. Merak ettiklerimi ona sormanın zamanı gelmişti. Onu doğrudan suçlamak istemiyordum, o yüzden kucağımdaki ellerime bakarak sakince sordum.

"Nasıl öğrendin asansörde kaldığımı?"

"Seninle buluşmak için geldiğimde kalabalık toplanmış, asansörlerle uğraşıyordu. Ben gelmeden gitmeyeceğini biliyordum. Panikle teras katına kadar merdivenle çıkmaya bile çalıştım. Ama terasta bulunan herkesi boşalttıklarını söylediler. İnenler arasında yoktun. Telefonun kapalıydı. Evde veya ofiste değildin. Begüm ve Ecmel'le olmadığını da biliyordum. Korktuğum ihtimalin doğru çıkacağını hissetmiştim. Son asansörün kapısı açılana kadar beklemeye başladım. Kalan üç tane içinde olmasaydın sanırım polisi arayacaktım."

Endişeli nefesini şükredercesine dışarı bıraktı. Ama benim ilgilendiğim konu farklıydı.

“Tam olarak lobide ne kadar bekledin yani?”

“Yaklaşık iki saat,” dedi gururla.

“Biz ne kadar içeride kalmıştık?”

Kısa bir an düşündü.

“Dört saatten biraz fazla kalmışsınız.”

Kaşlarını çatmış bana bakıyor, belli ki konuyu nereye getireceğimi anlamaya çalışıyordu.

Elimde olmadan uzun bir “Hımmm...” döküldü dudaklarımdan. Bu kelimenin bana hatırlattığı kişinin görüntüsünü aklımdan savurdum. *Şu an değil*. Kollarımı göğsümde birleştirdim ve ona döndüm. Hesap yaparmışçasına gözlerimi kısarak konuştum.

“Yaniii, seninle öğlen on ikide buluşacaktık, sana sesli mesaj bırakmaktan telefonum kapandığında saat ikiyi geçiyordu. Ben sonraki dört saat boyunca bir asansöre sıkışıp kaldığımdan ve sen bu dört saatin son iki saatinde geldiğine göreeee. immm benim matematiğim kötü Okan, beni toplamda kaç saat bekletmiş oluyorsun, sen söyle bakalım?”

Ben gözlerimi dikmiş onu seyrederken, o ağzı açık bir şekilde bir bana, bir yola bakıyordu. Havuz problemi gibi olan suçlama tarzıma şaşırmıştı, bu tepkimi beklemediği anlaşılıyordu. Haksız da sayılmazdı aslında, ilişkimiz boyunca belki de ilk kez böylesine sert şekilde hesap soruyordum.

“Seni isteyerek bekletmedim Elif, inan bana. Programımda olmayan işlerim çıktı.”

Daha elle tutulur sebepler duymak istiyordum. Bu yüzden bu tatminden uzak bahane sinirlerimi pek de yatıştırmamıştı. Kollarımı göğsümdeki yerinden ayırmadan bakışlarımı huyusuzca yola çevirdim.

“Canını sıkan bir şey mi var?”

Kollarımı savurdum.

“Evet canımı sıkan bir şey var Okan. O da, senin yüzünden saatlerce o lanet yerde kalmış olmam!”

Bağırarak kurdum cümlelerimi. Hiddetle sırtımı koltuğa yasladım. İki yıl boyunca buna yakın tek bir an bile yaşamamıştık. Kendi şeridinden ayrıldığını yan şeritteki bir başka arabanın sitem dolu kornasıyla fark ettiğinde onun da afallamış olduğunu anlamıştım. Bir süre ikimiz de bir şey söylemedik.

“Haklısın. Özür dilerim. Psikolojinin nasıl bozulduğunu tahmin edebiliyorum. Onca saat tanımadığın biriyle karanlıkta kaldın. Kapana kısılmış gibi hissetmiş olmalısın.”

Sebepsizce alt dudağım titredi. Hırçınlığının sebebinin bu olmadığını biliyordum. Okan elimi avucuna aldı, dudaklarına götürdü ve öptü. Umarım bunu alışkanlık haline getirmezdi. Usulca elimi kucağıma geri çektim.

“Tamam, artık bu konu hakkında konuşmayalım. Şimdi seni eve götüreceğim. Sen güzel bir banyo yapıp dinleneceksin, sonra akşam gelip seni alacağım ve güzel bir yere yemeğe gideceğiz. Veee asansörün sende bıraktığı etkiden kurtulmuş olacaksın.”

Böylece tartışmamızı sonlandırmış oldu. Keyifle arabasını sürmeye başladı. Arada bana bakıp gülümsüyordu ama ben gülümsemelerine karşılık veremiyordum. Sessizce koltuğuma başımı yaslayıp gözlerimi kapattım.

Okan az önce orada kapana kısıldığımı söylemişti, halbuki ben kimsenin yanında öylesine özgür hissetmemiştim. Onun yanındayken sıkıcı Elif değildim. Onun gözlerine baktığımda kendimi sıkıcı hissetmemiştim. Ona dokunduğumda huzurlu hissetmiştim. Bana dokunduğunda göğsümde çok yabancı bir sıcaklık hissetmiştim. Son kez kulağıma fısıldadıkları geldi aklıma.

“Kiminle nerede olursan ol, keşke onun elini bırakmasaydım, keşke onun elini tutabilseydim diyeceksin.”

Dört saatten biraz daha fazla, dedi az önce... Dört saat yanında kaldığım insanı böylesine özleyor olmak normal miydi? Bir daha görmeyeceğim birini özlemek. Bir daha göremeyeceğim biri... Onu bir daha göremeyecektim... Soluğum kesildi.

Göğsüm yandı. Biri dünyadaki bütün oksijeni çekmiş gibiydi. O giderken yanında bütün oksijeni götürmüş olmalıydı. Ben hızlıca nefes alıp verirken Okan elimi tuttu.

“Ben buradayım, yanıdayım. Korkma aç gözlerini! Bak benimlesin, benim yanımdasın, güvendesin.”

Gözlerimi açtığımda arabayı durdurmuştu. Bir eliyle parmaklarımı sarmış, diğeriyle yanağımı okşuyordu.

“Geçti. Ben yanıdayım. Ben. Başkası değil korkma artık, benimlesin.”

Yanağımın ıslandığını hissettiğimde onun gözünde merhamet vardı. O yaşadığım olay yüzünden korktuğumu zannederken, ben tam da onun beni teselli cümlesine ağlıyordum. Onun yanında olduğum için ağlıyordum. Oysa ben onunla... keşkemle olmak istiyordum.

Eli

Evimin önüne vardığımızda arabayı park edip bir süre içinde bekledik. Güneş batmaya başlamıştı. Turuncu ışıkları cama yansıyordu.

“Okan, kendini suçlu hissettiğin için bir yere gitmemize gerek yok. Hem ben gerçekten yorgun hissediyorum.”

“Evet, suçluyum ama böyle hissettiğim için değil, bugün senin yanında olmam gerektiği için, daha da önemlisi senin benim yanımda olman gerektiği için gideceğiz.” İşaretparmakğını hafifçe burnumun ucuna dokundurdu. “Şimdi eve gir ve dinlen. Birkaç saat sonra gelip seni alırım.”

Bana doğru eğildiğinde onu elimle durdurdum.

“Öpme şimdi. Mahalleyi biliyorsun.”

Yeni bir hamle yapmasına fırsat vermeden arabanın kapısını açıp aşağı indim. Hemen arkamdan inip söylenmeye başladı.

“Ah tabii ya, nasıl unuturum, Çıkmaz kuralları.”

Ona döndüm. Arabanın kapısına yaslanmış, etrafa bakarak yüzünü buruşturuyordu. Çıkmaz büyüdüğüm yerd. Küçük ama sevimli mahallem. Dokuz çıkmaz sokaktan oluşan kıymetli, köklü ve kalabalık bu mahallenin asıl adı farklı olsa da, sokaklarından dolayı ona Çıkmaz derlerdi. Görünmez kuralları ve sınırları vardı. Bütün sokakların uzandığı ortak meydanında dedikodu malzemesi olmak istemiyorsam Okan’ı o sınırlar içinde tutmam şarttı. Okan gibi yetişmiş birine saçma gelse de,

bu mahalledeki her şey benim için değerliydi. Burada yaşayan herkes gibi...

“Mahallemi sevdiğimi biliyorsun,” dedim küçük bir sitemle.

Hafif kemikli burunun üstüne güneş gözlüğünü taktı.

“Evet biliyorum. Ve bu kadar sevginin can sıkıcı ve saçma olduğunu da düşünüyorum. Tanımadığın bir dolu insan için fedakârlık yapmak zorunda değilsin.”

Gerçekten yorgundum.

“Hoşça kal Okan.”

“Birkaç saat sonra yine burada olacağım. Ve bu kez saçma Çıkmaz kurallarına uyacağımı sanmıyorum.”

Arkamı dönerken sadece el salladım. Daha fazlası için gücüm yoktu. Beklemeden gıcırdayan bahçe kapımızdan içeri girip hızla eve doğru yürüdüm. Mahalledeki bütün evler gibi bizimki de bahçeliydi. Yine diğerleri gibi bizim bahçemizde de mis kokulu bahar çiçekleri ekiliydi. Sanırım diğer evlerden tek farkı, bizim evimizin dış cephesinin üç senedir yenilenmemiş olmasıydı. Ben zile basmadan annem kapıyı açtı. Başını kapıdan dışarı uzatıp arkama doğru bakınıyordu. Ben ise gözlerimi devirdim.

“Okan gitti anne, boşuna bakma.”

“Aaaa neden ama? İçeri çağırıydın ya çocuğu.”

Ayakkabılarımı çıkarmaya çalışırken ona huysuzca cevap verdim.

“Akşam beni almaya geleceği için gerek yoktu anne.”

Gözleri parlayarak devam etti.

“Oh iyi iyi, yemeğe falan mı götüreceksin seni?”

Bıkkın bir nefes bıraktım.

“Bilmiyorum anne. Çok merak ediyorsan ara kendisine sor.”

Sanki tekrar ergenlik dönemime dönmüştüm. İçimden odama koşup, arkamdan kapıyı kilitlemek ve son ses gürültülü müzik dinlemek geliyordu. Onun yerine sakince odama yürüdüm, sessizce kapımı kapattım, dayak yemişçesine kendimi

yatağıma bıraktım. Sırtüstü yatıp tavanı izlemeye başladım. Bunun da yeterince ergence olduğunu düşünüp gülümsedim. En son ne zaman böyle dertli şekilde uzanıp tavanla bakıştığını hatırlamaya çalıştım. Sonsuz sınav haftalarım, kurtlar kapısından farksız işim, Ecmel'in başına gelen olaydan sonra nasıl davranmam gerektiğini bilememem, Ufuk için endişelenmem, babamın mali konularda sıkıntıya düşmesi ve bu durumun ev yaşantımıza yansımaya başlaması... Sanırım bu kadardı. Ama listenin hiçbir yerinde aşk yüzünden uzanıp tavanda çare aramak yoktu. Aşk benim hiçbir listemde zirveyi zorlayan bir madde olmamıştı. Ama şimdi...

Derin bir nefes alıp kollarımla yüzümü kapattım. Odamın kapısı belli belirsiz bir tıklama sonrası gürültüyle açıldı. Ufuk, kapüşonlu bol sweatinin içinden kolunu uzatıp elindeki telefonunun ekranını gösterdi.

"Şu mesaja bakar mısın, ne yazıyor?"

Kollarımı yorgun yüzümden çekip telefonu elime aldım. Sadece beş saniye sonra geri uzattım.

"Hey seksi, arayacağını söylemiştin ama hâlâ bekliyorum!" yazmış."

Keyifle kendini yatağıma bıraktı.

"Tahmin etmiştim ama emin olamadım, kız riske atmak istemeyeceğim kadar güzel."

Yattığım yerde dönüp yana kaymak zorunda kaldım. Daha dün okula başlayan minik kardeşinizin seneler içinde neredeyse iki metrelik koca bir genç olmasını çabuk kabullenemiyordunuz.

"Diğerine ne oldu?" dedim yanıma kıvrılan bedeninin yerleşmesini izlerken.

Kısa bir nefes aldı.

"Sevgimi yazarak da göstermem konusunda ısrarcıydı." Umursamaz görünmeye çalıştı.

"Her kız hoşlandığı çocukla yazışmak ister Ufuk. Özellikle sevgilisi üniversitede ve panter gibi kızlarla çevriliyse."

Başını kapüşonlusunun içinden çıkardı. “Ama bazı erkekler istese de.... yazamıyor,” dedi keyifsizce.

Bu konu artık hayatını eskisinden çok daha zorluyordu. Asansör anılarımın etkisi hâlâ damarlarımdayken hafifçe doğruldum ve Ufuk’un benimkine benzeyen ela gözlerine baktım.

“Neden doğruyu söylemiyorsun ki, insanların karşısına geçip, ‘Hey millet ben okuyamıyorum ve iyi yazamıyorum. Çünkü Disleksiyim,’ demiyorsun ki? Aslında bu kadar basit.”

Yattığı yerden kalkıp yatağın kenarına oturdu.

“O kadar basit olmadığını biliyorsun Eli.”

Küçükken ne kadar uğraşırsam uğraşayım f harfinin karmaşasını çözemezdi. Bir türlü Elif yazamaz, sayfa Eli’nin devamını silmekten aşınırdı. Bir zaman sonra ikimiz de pes ettik. Ben onun için Eli oldum, o da en azından benim yanımda daha rahat oldu.

Evet, kardeşim Disleksiydi. Ve bunu ailemiz dışında sadece birkaç kişi biliyordu. İlkokula başladığı yıllarda bunu fark etmiştik. Üçüncü sınıfa geçmesi gerekiyordu ama hâlâ okumayı öğrenememişti. Aslında çok zekiydi ama okuyamıyordu. Bir süre sonra bir sorun olduğunu anladık. Sadece harfler değil sayılarla da arası iyi değildi. Çok hareketli ama duygusal bir çocuktur. Öğrenemediğini fark ettikçe hırçınlaştı. Lise döneminde özel derslere başlamak zorunda kaldı. Harfler ona ne kadar düşmüştü, notalar o kadar muazzam bir arkadaşlık sunmuştu. Tüm öfkesini, hırsını, aklında tutamadığı her harfin intikamını müzik aletlerinden alıyordu. On iki yaşına geldiğinde ancak heceleyerek okuyabiliyor ama gitarla 9. Senfoniye çalabiliyordu. Şimdi konservatuar öğrencisiydi. Hâlâ özel ders alması gerekiyordu. Bölüm başkanı ve yazı yazmasını gerektiren derslerin öğretmenleri dışında hastalığını bilen yoktu. Hastalığını yaramaz karakteriyle ve şeytan tüyüyle gizlemeyi ise çoktan öğrenmişti.

Ben de doğrudum.

“Belki de bazı şeyleri gözümüzde büyütüyoruzdur. Saklamamıza, saklanmamıza gerek yoktur.”

Karışmış saçlarına dokundum. Başını bana çevirdi. Öyle yakışıklı bir çocuk olup çıkmıştı ki, bu durumu yüzünden insanlardan gerçek kişiliğini saklaması canımı acıtıyordu.

“Bir kez denediğimde neler olduğunu biliyorsun.”

“Herkes aynı değil Ufuk. O olay...”

“Sana bir şey söyleyeyim mi Eli. İnsanlar boktan. Zayıf noktayı buldukları an seni orandan yaralıyorlar. Bu yüzden ne yaparsan yap, açık verme.”

Tekrar kapüşonunu kafasına geçirdi. Ayağa kalkmadan önce duraksadı, yeniden bana döndü.

“Bu arada bunca zaman neredeydin? Sen doğarken bile dakiktin, ne oldu da bugün geciktin?”

Tam olarak doktorun öngördüğü ay, gün ve saatte doğmuşum. Annem bu olayı kendi yeteneğiymiş gibi anlatsa da, ben benim becerim olduğunu biliyorum. Dirseğimden destek alıp ona baktım.

“Bir kutu içinde dört saat boyunca tıkalı kaldım.”

Kaşlarını çattı.

“Başarısız bir sihirbazla gösteri falan mı yaptın?” diye tahminde bulundu.

Gözlerimi devirdim. “Hayır, asansör bozuldu.”

Şaşırdı. Hızlıca üzerimde göz gezdirdi. Böylece sağlık kontrolünden geçmiş oldum.

“Yanında biri var mıydı?”

“Evet.”

“Erkek miydi?”

“Evet.”

“Erkek kardeş hormonlarının devreye girmesine gerek olacak bir şey yaptı mı sana?”

“Hayır saçmalama!”

Kendimi yeniden yatağa bıraktım. Derin bir nefes daha aldım. Bana ne yaptığı konusunda hâlâ emin değildim.

“Vay canına, demek dört saat boyunca tıklılı kaldınız he. Adama acıdım doğrusu.”

Yatağımdaki poposunu tekmeleyip onu aşağı ittim.

“Kapa çeneni! Git ve senden seni seviyorum kelimesini asla yazılı olarak göremeyecek olan kız arkadaşınla konuş.”

Sırttı.

“O cümleyi sözlü olarak da duyacak bir kız arkadaşım olacağını sanmıyorum ablacım,” dedi ve bana havalı bir öpücük atıp odadan dışarı çıktı.

Söz konusu aşksa büyük konuşmamak gerektiğini ben öğrenmiştim. Bakalım o bunu ne zaman öğrenecekti.

Şarja taktığım telefonum açıldığında ekranıma birçok arama bildirimi ve sayısız mesaj düştü. Ben daha hiçbirine bakmadan telefonum çaldı. Derin bir nefes aldım. Bu, yorucu olacaktı. Uzanır pozisyonumu bozmadan telefonumu kulağıma götürdüm.

“Özel gününde seni rahatsız etmeyeceğimizi söylememiz, senin o boktan telefonunu kapatabileceğin anlamına gelmiyordu Elif Hanım!”

Elimde olmadan gülümsedim.

“Sana da merhaba Ecmel.”

“Başlatma merhabana, bekle Begüm’ü de alıyorum konuşmaya.” Birkaç saniye sonra Begüm’ün ince sesi doldu kulaklarım.

“Neden telefonunu kapattın Elif? Seni rahatsız etmeyecektik ama bu merak etmeyeceğimiz anlamına gelmiyordu.”

“Onu ben de söyledim. Sıçtığımın kutlaması ne kadar uzun sürdü böyle!”

“Ecmel çok ayıp! Kötü konuşmayı bırakacağına söz vermiştin,” diye uyardı Begüm.

“Hayır ben sigarayı bırakacağıma söz vermiştim. Aynı anda sevdiğim iki şeyi bırakamam prenses. Şimdi çeneni kapat ve bırak Elifcik kutlamasını anlatsın, ben de kusmamaya çalışayım.”

Ecmel ve Begüm gece ve gündüz kadar farklılardı ve ikisi başıma gelmiş en güzel şeydi. Bebekliğimizden beri neredeyse hiç ayrılmadık. İlkokul, ortaokul, lise, üniversite hep birlikteydik. Artık işlerimiz farklıydı ama evlerimiz Çıkmaz’da olduğundan sıkça görüşüyorduk. Ecmel sertti, ağzı gibi ayarları da biraz bozuktu, Begüm ise fazla yumuşak ve naifti. Ecmel kıssa, Begüm yazdı.

Ecmel esmerdi, Begüm sarışın. Ecmel siyahlar içinde sert ve havalı görünürdü. Begüm pembe hayaller içinde yaşırdı. Ecmel fazla gerçekçiydi ve aşk konusunda kötü bir tecrübeye sahipti. Begüm ise fazla hayalperestti, hemen hemen bütün sevgililerine ölümüne âşık olurdu. Bense ikisinin arasındaki dengeyi sağlardım. Ben ne fazla katıydım, ne de olması gerekenden daha hassas. Ama kendimi Ecmel’e benzetirdim. İkimiz de hayata karşı temkinliydik. Ama ikimiz de içten içe Begüm gibi olabilmeyi isterdik.

“Kutlama falan olmadı,” dedim araya girerek.

“Neden?” diye sordular aynı anda.

“Şey... Ofisten izin alamadım.”

“E almıştın. Hatta o yüzden iki gün kıçından ter akana kadar mesai yapmıştın.”

“Orası öyle de, patronu biliyorsun, gelgit akıllı. Son dakika izin vermekten vazgeçti.”

“E Okan ne dedi bu duruma? Babasının ismini kullanarak gövde gösterisi yapsaydı suratsız paşamız. Bayılır öyle şeylere bilirsin.”

Okan üniversite ikinci sınıfta aramıza katılmıştı ama Ecmel ile yıldızları pek uyuşmazdı. Okan’ın babası spor kulübü baş-

kanıydı, hali hazırda ülkedeki en büyük spor ürünleri markasının sahibiydi. Ben henüz tanışmamıştım ama Okan'ın ona çok değer verdiğini biliyordum.

“Gerek kalmadı, çünkü akşam yemeğe çıkmaya karar verdik.”

“Neyse iyi bakalım. Bu arada sen yokken Begüm'ümüz yine âşık oldu.”

Begüm homurdandı. Ben kıkırdadım.

“Çıkmaz'dan biri mi?” diye sordum.

“Hayır Elif'ciğim, sen de biliyorsun ki Begüm'ün Çıkmaz'da âşık olmadığı kişi kalmadı.”

Gülmemek için elimle ağzımı kapattım.

“Abartma Ecmel!”

“En son şu avukat kardeşlerden birini beğeniyordu da, çocuk mahallenin en güzeli dedikleri Yasemin'le anılır olunca hevesi kaçmıştı.”

Begüm'ün pembe dudaklarını sarkıttığını görebiliyordum.

“Ahmet'ten hoşlandığımı falan yoktu. Sadece güzel çocuk demiştim o kadar.”

Düşünerek kaşlarımı çattım.

“Ahmet hangisiydi. Barış'ın kardeşi mi?”

“Evet o. Hani Çıkmaz'ın yakışıklıları dedikleri abi kardeş var ya. Onlardan küçük olanı.”

Ahmet'i son gördüğümde ilkokula gidiyorduk. Yanında sürekli minik bir kızla geziyordu. Büyüdüğümüzde farklı okullara gittik. Bu yüzden yüzünü hatırlayamadım. Mahalleli, küçük çocuklara lakap takmaya bayılırdı. Bana Bilmiş Elif derken haklılardı. Diğerleri konusunda da haklı çıkmış olabilirlerdi.

“Sana da boş yere küçükken Çıkmaz'ın Şeytan'ı demiyorlardı Ecmel. Çok acımazsın.”

“Hayat acımasız Begüm'cüğüm. Ayrıca âşık olduğunu iddia ettiği kişi dişçi. Çocuk bunun dişini yaparken ne ilaç verdiyse hâlâ çocuğun etkisinden çıkamadı. Meczup gibi geziyor.”

“İlaç falan vermedi! Gerçekten âşık olduğum gerçeğini neden anlayamıyorsun?”

Ecmel sıkı bir küfürünü geri yuttu.

“Saçmalama Begüm. Birine o kadar kısa sürede âşık olamazsın!”

“Birine âşık olmak için ne kadar süre gerekli bayan aşk uzmanı?”

Sorunun cevabını ben biliyordum. *Tam olarak dört saat...* Aklıma gelenler göğsümü acıttı. Nefesimi bıraktım.

“Kızlar sizin sohbetinize ne kadar bayılsam da biraz dinlenmek istiyorum. Yıldönümü yemeğimde bitkin görünmek istemem.”

“Peki küçük tavşanım, seni seviyorum,” dedi Ecmel. Ön dişlerim sadece birazcık iri olduğu için küçüklüğümüzden beri bana böyle derdi.

“Ben de seni seviyorum küçük şeytanım.”

“Yarın sabah tüm detayları istiyoruz unutma. Özellikle kutlama anında büyük bir yüzük varsa.”

Ecmel Begüm’ün cümlesine minik küfürlerle söylenirken ben telefonu kapattım. Akşamki yemekte Begüm gibi meczup misali görünmek istemiyorsam, aklımdakiler bedenimi ele geçirmeden kendimi toparlamaya çalışsam fena olmayacaktı.

Kısa ama sıcak bir banyo yaptım. Öyle sıcaktı ki, çıktığımda derim gibi sinirlerim de yumuşamıştı. Daha sakın ve dingin hissediyordum. Ama hâlâ Okan’la yemeğe çıkma coşkusunu içimde bulamamıştım. Benim aksime annem bir orduya yetecek heyecana sahipti. Odama girip giysi dolabımın kapağını açınca gözlerimi devirip huysuzca yüzüne baktım.

Aldırmadı.

“Bu akşam çok güzel olmalısın,” dedi hevesle. Elimdeki krem kutusunu homurdanarak masama indirdim. O ise devam etti. “Bu gece sana teklif edebilir.”

Bıkkın bir şekilde, uzun bir nefes aldım. Çünkü yaklaşık beş dakika boyunca Okan'la düğünümüzden oturacağımız eve kadar, her şeyi sesli olarak hayal edecekti. Anlaşılacağı üzere annem sıkı bir Okan fanıydı. Artık ezberlediğim hayallerini sıralarken laflarının arasına girdim.

“Anne, hiç babamlayken, keşke onunla evlenmeseydim dediğin oldu mu?”

Aniden dondu. Coşkuyla anlattığı hayallerini yarıda kesti. Yüzünü gergin bakışları kaplarken bana döndü.

“Bu soruyu niye soruyorsun Elif?”

Kalbimdeki ağırlığı azaltmak için soruyordum. Ruhumun bedenimi yırtıp dışarı çıkma arzusunu bastırmak için soruyordum. Doğru karar verdiğimi anlamak için soruyordum. Ya da neden sorduğumu ben bile bilmiyordum.

“Şeyy... Hiç keşke dedin mi, merak ediyorum sadece.”

Bu kez o, derin bir nefes aldı. Sonra yanıma gelip ıslak saçlarımı okşadı. Aynadaki yansımama baktı. Elini düşünceli bir şekilde yanağıma koydu.

“Ne olursa olsun, sonunda sana ve Ufuk'a sahip olduğum için mutluyum,” dedi. Yanağıma öptü ve odadan çıktı.

Ben göz kırpmadan arkasından bakarken, annemin vermediği cevabında kaç tane keşke saklandığını bilmek istemeyeceğime karar verdim. Ayağa kalktım. Islak saçlarımla yatağıma uzandım ve gözlerimi kapattım.

Annemin beni çekiştirmesiyle açtım gözlerimi. Ben uyurken Okan aramış ve yarım saat içinde geleceğini söylemişti. Annem bu bilgileri ben ağzıma ufak atıştırmalarından atarken sıralamıştı. Dolabımın önünde durup renk sırasına göre dizilmiş kıyafetlerime baktım. Bana kalsa ruh halime uygun olarak, en rahat ve salaş şeylerimi giyerdim, ki pek salaş şeylere sahip

değildim. Ama annem çoktan en şık elbiselerimi yatağıma dize-
meye başlamıştı bile. Eline aldığı bir tanesini üstüme tutarken
birlikte aynaya bakıyorduk.

“Bence yeşil giymelisin, Okan’ın gözleriyle uyumlu olsun.”

Bugün beni tekrar ergenliğe sokmaya yemin etmişti sanki.

“Anne saçmalıyorsun!” dedim ellerini üstümden iterken.

Annem şaşkın bana bakarken ben oralı olmadım. Yumuşak
huylu Elif’ten, dik başlı halime geçiş onu da şaşırtmıştı. Yata-
ğın üstüne bakarken, altlarda koyu, gece mavisî elbisemi gör-
düm. Şirket kutlamalarından biri için almıştım. Elime aldım,
uzunca baktım. Onu hatırladım. Yine.

“Koyu mavi, tıpkı onun gözleri gibi,” diye fısıltıyla anım-
sarken, annem kaşlarını çatıp bana baktı.

“Kimin gözleri gibi? Okan’ın gözleri mavi değil ki, koyu
yeşil.”

Şüpheli gözlerle bana bakınca, hiçbir şey olmamış gibi
elbiseyi elime aldım ve umursamaz bir tavırla hazırlanma-
ya başladım. Saçlarımı yaparken Okan zili çaldı. Tabii an-
nem koşar adım onu karşılamaya gitti. Ben ise saçlarımı
her zamanki gibi sıkı şekilde tepemde toplayıp aynadaki
muntazam görüntüme baktım. Kalın askılı gece mavisî dar
elbisemle hoş görünüyordum. Ellerimi üstümde gezdirdim,
yüzüme inandırıcı gülümsememi yerleştirip odadan çıkmak
üzereyken annemin, “Neeeee?!” diye haykıran çığlığı geldi
kulağıma. Hızlıca salona girdiğimde annemin sert bakışları
karşıladı beni.

“Sen saatlerce bir asansörde mahsur mu kaldın? Neden
bana haber vermedin?”

Anneme anlatmayı unutmuştum! İlk beş dakikayı koluma
bacağıma dokunarak, iyi olduğuma emin olmakla geçirdi, ikin-
ci beş dakikayı ona neden haber vermediğim konusunda bana
kızmakla, sonraki beş dakikayı ise neden eve ilk girdiğimde
söylemediğim için bana daha da çok kızmakla geçirmişti.

Sakinleştiğine emin olunca olayı anlatmaya başladım. Olay sonrası yorumlarında asansörü icat eden kişiye kadar herkese söylendi ama Okan'ın beni bekletmesine takılmadı bile. Çünkü annem için Okan kusursuz biriydi. Sonra aniden aklına bir şey geldi ve kaşlarını çattı. Şüpheyile birkaç saniye bana baktıktan sonra Okan'a döndü.

“Elif’le asansörde kalan şu adam, nasıl biriydi?”

Okan huzursuzca omuz silktili.

“Rahatsız edici bir tipi vardı.”

Okan'ın cevabıyla annem kaşlarını kaldırarak bana baktı. Annemin aklından tam olarak ne geçiyordu bilmiyordum ama konunun değişmesinin benim iyiliğim için iyi olacağını hissettim.

“Neyse ne... Okan ben baya acıktım da, gidelim mi artık?”

Annemle vedalaşıp evden çıktık. Arabaya doğru yürürken Okan kulağıma eğilip, çok güzel göründüğümü söyledi. Dişlerimi göstermeden gülümsedim. O da bir hayli yakışıklı görünüyordu. Özenle şekil verdiği sarı saçları karanlıkta bile kendini belli ediyordu, annemin övmesini hak edecek koyu yeşil gözleri ve tabii kendinden emin sert bakışları vardı. Sporcu oluşundan dolayı fiziği, duruşu oldukça dik ve kalıplıydı. Özellikle omuzları bir hayli geniştii. Bu duruşa giydiğı koyu takım elbise de eklenince, her kızın hayalini süsleyen bir görüntü ortaya çıkıyordu.

Okan'ın gözlerine baktım, bana bakışında, koluma dokunduğı parmaklarında sevgi ve şefkat vardı. Ve daha da önemlisi emek... Kendimi suçlu hissederek gözlerimi ondan kaçırdım. Ve arabaya yürürken bir karar verdim.

Kaybettiğıme üzülmekten vazgeçiyordum, sahip olamayacaklarımı düşünmekten, keşkelerimden vazgeçiyordum. Onun yerine sahip olduklarımla mutlu olacaktım. Evet, aynen böyle yapacaktım.

Eser’le geçirdiğim zamanı beynimin ve en önemlisi kalbimin en derin yerine saklayıp, kilitleyecektim. Bundan sonra

onu düşünmek; güzel bir rüyadan uyandığımda yaşadığım tatlı hüzünden öteye gitmeyecekti. Evet, aynen böyle olacaktı işte. Böyle olmak zorundaydı...

Gösterişli arabasına bindik. Okan anahtarı yerleştirip, arabayı çalıştıracakken ben uzanıp eline dokundum.

“Bugünkü huysuzluğum için üzgünüm. Yalan söyleyemem, beni o terasta saatlerce beklettiğin için sana kırgınlığım hâlâ geçmedi ama tepkim zamansızdı. Kırdım seni.”

Okan hemen cevap vermek yerine önce gülümsedi, sonra eliyle yanağını okşadı.

“İşte benim Elif'im,” dedi.

Söylediği sözün beni mutlu etmesi gerekirken ben yenilmiş hissettim. *Güle güle dik başlı Elif, tekrar hoş geldin uysal, sıkıcı Elif...*

Bütün yolu konuşmadan tamamladık. Araba durduğunda ise şaşkınlıkla etrafa bakındım.

“Burada ne işimiz var?”

“Düşündüm ki, öğlen seni beklettiğim için olan kırgınlığımı, aynı yerde akşam yemeği yiyerek affettirebilirim. Terasın altındaki restoranda ikimiz için güzel bir masa ayırttım.”

Sözlerini bitirdiğinde göz kırparak gülümsedi ve arabadan indi. Kapımı açıp benim inmeme yardım ederken ben hâlâ şaşkınlıktan konuşmamıştım. Eser'i unutmaya dakikalar önce karar vermişken, bana onu en çok hatırlatacak yere gelmek pek de yardımcı olmayacaktı. *Kahretsin...*

Dejavu

Dejavu... Daha önce yaşamışlık hissi. Gecenin karanlığında sonunu göremediğim bu gökdelene baktığımda hissettiğim şey tam olarak buydu. Kalbim deli gibi göğsüme çarparken daha fazlasının geleceğini hissediyordum.

“Kolların buz gibi olmuş, iyi misin?” dedi Okan açıkta kalan koluma dokunurken. Yaz gecesi esintisi beni üşütmeye yetmecek kadar naifti. Cevap vermeyince yüzümü kendisine çevirdi. “Asansöre binecek olmak seni huzursuz mu ediyor?”

Ben hayır anlamında başımı salladım, o ise bana cesaret vermek için elimi tuttu. Binanın içine girerken kendimi toparlamaya çalıştım. Asansörlerin önüne geldik. Okan’ı şaşırtıp mahsur kaldığım kapının önünde durdum. Korkunun beni yıpratamayacağını göstermem gerekiyordu. Ama o beni yavaşça kendine doğru çekti, belime kibarca dokunarak farklı bir kapiya yöneltti. Kaldıramayacağımı düşünüyordu. Farklı konuda endişelerimiz olsa da onun istediği noktada bekledim. Asansörün kapıları açıldı, içeri girdik.

İçeride insanlar vardı. Aynı asansör olmasa da onun yüzünü aradı gözlerim. Hatta onun kokusu geldi burnuma. Sonra Beatles’la karışan, o sinir bozucu ama tatlı gülüşü yankılandı kulaklarımda, sonra dokunuşu ve...

“Elif iyi misin?”

Yumruğumu sıkıyordum. Okan'ın tuttuğu elimi de sıkmış olacağım ki bana döndü, yanağımı okşadı. Yüzüme doğru eğildi.

“Korkma ben yanıdayım,” diye fısıldadı.

Ben tam ona bakacakken dudakları dudaklarıma değmek üzereydi.

“Hayır!” diye bağırdım.

Geri çekildim, elimle göğsünü durdurdum. Başı hâlâ eğik, kaşlarını kaldırmış soru sorarcasına bana bakıyordu. İçerideki herkesin nefes bile almadan dikkat kesildiğini hissedebiliyordum. Dudaklarını araladı bir şey söyleyecek gibi oldu. Onun yerine nefesini küfür eder gibi dışarı bıraktı, aynı anda elini de elimden çekti. Asansörün kapısı açıldı. Meraklı kaçamak bakışlar eşliğinde asansörden dışarı adımladık. Restorandan içeri girip, cam kenarında tüm şehrin bir ışık şöleni olarak görüldüğü masalarımıza oturana kadar konuşmadık. Okan ikimizin siparişini vermeden önce de, hatta verdikten sonra da konuşmadık. Sessizliği bozan ben oldum.

“Okan...”

Cevap vermedi.

“Okan?”

Ben yine cevap vermeyeceğini düşünüp kucığımdaki mendilimi düzeltirken, o kızgınlıkla harmanlanmış neşesiz sesiyle konuştu.

“Neden öyle bir şey yaptın? Neden sanki sana zorla bir şey yapıyormuş gibi hissettirdin?”

Ona Eser'le olan anılarımdan ayrılmaya hazır olmadığımı söyleyemezdim. Sustum. Garson da siparişlerimizi getirerek araya girmiş oldu. O gidince Okan'ın konuyu üsteleyeceğini zannediyordum. Ama o kişiliğine ters düşecek kadar sakindi.

“Pekâlâ, büyütmeyselim konuyu. Senin de dediğin gibi, bugün huysuz olmaya hakkın var. Zor bir durum atlattın. Olmamış gibi davranmak olmadığı anlamına gelmez.” Elini alnına götürüp zaten düzgün olan saçının önünü düzeltti. Sonra uza-

nıp elime dokundu. “Hadi romantik yemeğimizi yiyelim,” dedi ve gülümseyerek etini kesmeye başladı.

Bense sadece ona baktım. Farklıydı ama sebebini anlayamıyordum. Gülümsemesi gerçekçi gelmedi. Çok sık kavga etmesek de, onun tartışmayı böylesine yarıda kesip, boş vermesi alışık olduğum bir şey değildi.

O bir sporcuydu ve kazanma hırsını her yere yansıttı. Trafikte beklerken, yeşil ışık yandığı an yanımızdaki arabalardan önce kalkış yaptığı için bile garip bir haz duyardı. Tartışmalarımızda da hep son sözü o söylerdi. Tabii bunda benim kolay pes eden tavrımın da etkisi yok değildi. Ama şimdi sorusuna cevap bile istememişti. Anlaşılan bu gece ikimiz de olduğumuzdan farklı davranıyorduk. Okan birkaç antrenman hikâyesini anlatmaya başlamışken ben bir şeyleri değiştirecek sorularımı sormaya başladım.

“Okan.” Yeşil gözleri bana döndü. Bu gece gözleri normalden daha koyuydu. “Neden benimle sevgili oldun?”

Ağzındaki lokmayı su içerek yuttu. Ağzını silerken şaşkınca bana bakıyordu.

“Neden böyle bir soru soruyorsun?”

Omuz salladım. “Çünkü daha önce hiç sormadım ve merak ediyorum. Yani tamam, sevgili olmamızı ben istemiş olabilirim ama sen neden istedin onu duymak istiyorum?”

Bir süre gözlerime baktı.

“Çünkü sen beni yormuyorsun,” dedi hiç düşünmeden. Ben anlayamadığımı belli edercesine kaşlarımı kaldırıncaya, açıklayarak devam etti. “Hayatımda beni yoran onlarca şey var. Ama sen onlardan biri değilsin. Senin yanında dinleniyorum. Klasik kız tripleri atmıyorsun, ufak şeyleri büyütüyorsun, kafanın dikine gitmiyorsun, aşırı ilgi istemiyorsun.” Uzanıp elimi tuttu. “Diyorum ya, senin yanında dinleniyorum, yormuyorsun.”

O bana gülümserken, küçük yavru bir köpek gibi hissettim kendimi. Yorucu bir günün ardından onu dinlendiriyordum.

Onca şeyin içinde ne aşk, ne sevgi sözü geçiyordu. Biz buyduk işte. Klasik aşk masallarının aksine mantık üzerine kurulu bir ilişki. Düne kadar beni tatmin edecek olan bu sözler, şu an bana o kadar eksik ve boş geliyordu ki... Elimi çektim.

“Yani seni rahatlattığım için mi benimlesin?”

Boşta kalan eline rahatsız bir bakış attı.

“Bunu kötü bir şeymiş gibi söyleme. Kaç kişi sırf kavga ve çekişmeyle birbirlerini yordukları için ilişkisini bitiriyor biliyor musun?” Durdu. Hafifçe doğruldu. Gözbebeklerime baktı. “Ya da birbirlerine güvenmedikleri için birçok ilişki bitiyor. Ama ben sana güveniyorum, beni aldatmayacağını biliyorum. Evet, bu yüzden rahatım. Çünkü senin bana sürpriz yapmayacak olmanı seviyorum.” Dudakları düz bir çizgi şeklinde gülümsedi. “Kolay ve basit olmanı seviyorum.”

Kolay ve basit... Bu iki kelime kulağımda çınlarken masanın üstündeki ellerimi kucağıma indirip sırtımı dikleştirdim. Sakin kalmaya çalıştım.

“Peki ya bir gün değişmek istersem?”

Yine kendinden emin bir şekilde gülümsedi.

“İstemezsin, çünkü sen Elif’sin, benim Elif’im.”

Garson gelip, benim sadece birkaç şeyin tadına baktığım tabaklarımızı alırken Okan bana sorma gereği duymadan tatlı siparişimizi de verdi. Çünkü böyle davranmasına göz yumduğumdan beri öyle yapardı. Çünkü bunu sorun etmezdim. Ama şimdi ne yemek istediğimi kendim seçmek, lanet tatlı mı kendim söylemek istiyordum. Garson saygıyla yanımızdan ayrılırken Okan telefon ekranına bakarak ayağa kalktı.

“Hayatım, babam aramış. Bekletmeden geri arasam iyi olacak. İki dakika sonra yanıdayım.”

O giderken benim midem ağrıyordu. Okan’ın söylediklerinden çok, haklı olmasına kızıyordum. Haklıydı, bugüne kadar ilişkimizde uslu bir süs köpeğinden farkım yoktu. Ama artık onun anlattığı kız olmak istemiyordum. Güven veya rahatlık

da istemiyordum. Artık ne istediğimi, neye ihtiyacım olduğunu biliyordum. Risk almak, heyecanlanmak istiyordum. Kalbimin attığını hissetmek istiyordum. Birkaç saattir tanıdığım bir adamın elini tutup gidebilecek kadar cesur olmak istiyordum. En önemlisi mutlu olmak istiyordum... Tüm bunlar için de ihtiyacım olan tek bir şey vardı.

Eser'in ve sevgili Beatles'ın söylediği gibi *ihtiyacım olan tek şey, aşktı...*

O an, kalbimin gün boyu bana haykırdığı şeyi artık duymazlıktan gelemeyeceğimi anladım.

Ben o sinir bozucu, ukala herife âşık olmuştum.

Bu gerçeği yeni kabullenen beynim, panik düğmesine basılmışçasına vücudumdaki bütün kaslarıma elektrik gönderiyordu. Ellerimle birlikte bütün vücudum titriyordu. Rujumun bozulmasını umursamadan dudaklarımı kemirdim. Okan'ın gelmesini bekleyemeyecek kadar sabırsızdım, daha da önemlisi nefes alamıyormuş gibi hissediyordum. Uzanıp aceleyle çantamı aldım, topuklularımı yere vurarak hızlıca asansörlere doğru yürüdüm. Eser'le bizim asansörümüzün kapısı açıldı. İçeri girdim, tam zemin kat tuşuna basacakken vazgeçip teras çıkmam gerektiğini düşündüm. Hemen nefes almalıydim. Panikle defalarca teras katının tuşuna basarken, kırılmış tırnağıma baktım. Eser'in gülüşü asansörün duvarlarına çarpıp kulağıma dokundu. Birkaç dakika sonra kapı açıldı. Uzun zamandır suyun altında nefesimi tutuyormuş gibi koşarak dışarı çıktım ve kocaman bir nefes aldım.

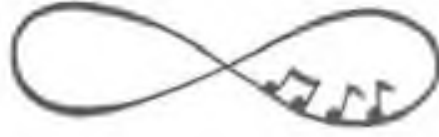
Az sayıda insanı umursamadım. Nefes nefese kalmıştım. Yanağımdan aşağı minik bir damla süzüldü. Çeneme ulaşmadan elimle sildim. Yıldızlara benzeyen minik ışıklara baktım. Gündüz vakti tam bu noktada, bu manzaraya bakarak sevgiliyle ona yaptığım pastayı üfleyip öpüşmeyi hayal ederken, şu an aynı kişiyle olduğum için ağlıyordum. Artık Okan'la olamazdım. Ona her baktığımda başkasını hayal ederken ol-

mazdı, yapamazdım. Eser'i bir daha göremeyeceğimi bilsem de olmazdı.

Telefonumu cebimden çıkarıp Okan'ı aramak istedim ama şu an konuşacak durumda değildim. Onun yerine "*Acil bir işim çıktı, gitmem gerek,*" yazarak korkaklık yaptım. Yarın onunla konuşacaktım ama bu gece değil...

Gözyaşlarımı silip arkamı döndüm, başka asansörlerin kapısı açılmasına rağmen, Eser'le benim asansörümü bekledim. Aynı kapı önünde ikinci kez yaşlarımı siliyordum ama iki göz-yaşı arasında milyonlarca yıl fark vardı sanki. Sabah başka bir adam için ağlıyorken, şu an bambaşka biri için ağlıyordum. Hayat ne tuhaftı, ya da tuhaf olan sadece bendim.

Başım eğik şekilde beklerken kapının açılmış olduğunu ancak kapanırken fark ettim. Kapı kapanmadan önce elimi uzattım. *Bir dejavu daha.* Sanırım içeri girdiğimde çığlık atmayı da atlamayacaktım. Ama bu kez uzattığım elime bir başka el dokundu. Kapı tamamen açıldığında onu gördüm. Ve dajavum bozulmuş oldu.

Dün, Bugün, Yarın ve...

“Se-Senin ne işin var burada?”

Eser kanlı canlı olarak karşımda duruyor, sıcak eli üşümüş parmaklarımı sarıyordu. Hayal olmadığına emin olmak için defalarca gözkapaklarımı birbirine vurdum. Ama gerçektir. Karşımdaydı işte. Hayalet görmüşçesine şaşkınlıkla geriye doğru adımladım. Islattığı dudağı yana doğru kıvrıldığında yanağındaki gamzesi de kendini belli etti. Dizlerimin bağı çözüldü. Ya da geri geri adımladığım için bir şeye takılmış ve tökezlemiştim. Onun yanında gerçekten şapşala dönüyordum.

“Neden buraya geldin?” diye sordum ne diyeceğimi bilemeden.

Asansörden tamamen dışarı çıkan bedeni büyüleyici görünüyordu. Üstünde yine haylazlığını gizleyen bir şıklık vardı. Yine armalı rozetini taşıyan gömleğiyle olabildiğine asıldı. Ayağımdaki topuklular boy avantajını azaltmıştı ama loş ışıklarla aydınlatılan teras ne gözlerinin maviliğini, ne de teninin beyazlığını saklayabiliyordu. Neden burada olduğunu biliyordum. Benim için geldiğini de biliyordum. Bunu gözlerinde, bakışlarında görebiliyordum.

Öylece gözlerime bakarken, “Geleceğimi nereden biliyordun?” diye sordum.

Hâlâ avucunda olan parmaklarımı zorlanmadan kendine çekti. Diğer eli belimi kavradığında yeniden tökezlememek

için ona tutundum. Avucundaki elimi kolumla birlikte zarifçe havaya kaldırdı ve bedenini benim bedenime yaklaştırdı. Farkında bile olmadan dans etmeye başladığımızı anladım. Vücudum vücudundan destek alırken dudakları alnımdan kulağıma doğru kaydı.

*Olmayacak şeyi olduramazsın.
Kurtarılamayacak insanı kurtaramazsın
Gerçekleştiremezsin olmayacak şeyi
Olman gereken yer orası değilse, orada olamazsın.
Yapabileceğin bir şey yok ama gerektiğinde kendin olmayı
öğrenebilirsin.
Çünkü ihtiyacın olan tek şey aşk.**

Sağa sola sallanan bedenlerimizle nasıl görüldüğümüz umrumda bile değildi. Sonunda gülümsemeyi başardım. Olmam gereken yer Okan'ın yanı değildi. Kulaklarımda *"All you need is love"* yankılanırken başımı onun göğsüne yasladım. Olmam gereken yer burasıydı. Derin bir soluk çektim. Onun kokusu havaya karışmıştı. Aldığım en güzel nefesti. Aldığım en huzurlu nefesti. Yaşadığımı hissettim. İhtiyacım olan tek şey, buydu.

Ritmimizi bozmadan fısıldadı.

"Öylesine şapşalsın ki, bana âşık olduğunu anlaman için o dangalakla birkaç saat geçirmen gerektiğini biliyordum."

Sıcak nefesi yanağıma dokunduğunda kıkırdadım. Başımı kaldırıp güzel yüzüne baktım. Gözlerimi kıstım.

"Senin bana âşık olduğunu anlaman için kaç saat geçmesi gerekti Eser Bey?"

Gülümsedi. Yanağıma okşadı. Avucu sıcacıktı.

"Ben senin kadar şapşal olmadığım için çoktan biliyordum Elif Hanım."

* All You Need is Love'in sözleri.

“Hmmm...” dedim onu taklit ederek. “Tam olarak ne zaman oldu peki? Benden zorla aldığın, öpüşme olmayan öpücüğün sırasında mı?”

Kıkırdadı. “Hayır, bana istekle verdiğin o öpücükten önceydi.”

Derin imasını görmezden gelip gözlerimi kısarak düşündüm.

“Çığlık attığımda mı?” dedim şaşkınlıkla.

Yüzünü buruşturdu.

“O çığlık insanı âşık etmez, katil eder.” Tek elimle utanarak yüzümü kapattım. Hâlâ sallanıyorduk. Elimi yüzümden çekti. “Ama hayır, o berbat çığlıktan da önceydi.” Ciddi anlamda şaşırdım. *Ondan öncesi yoktu ki?* Çeneme dokunup gözlerimin içine baktı. “Asansörün kapısı açıldığında, o şapşal hüzünlü yüzünü gördüğüm ilk an âşık oldum sana.”

Kurduğu cümle kalbimle birlikte gururumu da okşa da, mantıklı tarafım omuzlarımı dikleştirmeme sebep oldu.

“Bu söylediğin çok tatlıydı ama birine o kadar çabuk âşık olamazsın. Yani birini ilk görüşte beğenebilirsin, etkilenebilirsin, hatta arzulayabilirsin ama âşık olamazsın.”

İki elini birden belime sardı.

“Hayır olabilirsin. Ve ben oldum. Hem bu özellik genlerimde var, ispatlayabilirim,” dedi kendinden emin bir şekilde.

Şımarık ama bilmiş kız çocukları gibi ellerimi göğsümde birleştirdim.

“Dinliyorum efendim, lütfen ispatlayınız,” dedim hayali dansımıza ara verirken.

Hafifçe boğazını temizledi.

“Dedem İngiliz bir gemicidir. Zamanında İngiliz yük gemilerinde yardımcı kaptanlık yapıyormuş. 1960’ların başında gemisi İstanbul’a demirlemiş ve tam üç ay limanda kalmışlar. Geminin limandan ayrılmasına saatler kala, dedem belgelerinin eksik olup olmadığını kontrol ettirmek için liman müdü-

rünün odasına doğru yürüyormuş. Tam kapıyı çalacağı sırada müdürün ofisinden bir kız çıkmış, birbirlerine çarpacakları sırada göz göze gelmişler. Ve işte dedem o an, o kıza âşık olmuş. Hem de hayatında kimseye olmadığı kadar güçlü bir şekilde... Müdür içeriden seslendiğinde kız panikle, hiç konuşmadan hızlıca oradan uzaklaşınca, dedem o an hayatının kararını vermiş. Sırf o kıızı bir kez daha görebilmek ve geminin limandan ayrılmasını engellemek için elindeki belgelerden birini buruşturup pantolonunun cebine saklamış. O zamanlar bir imzanın tamamlaması bile günler sürerken, koca kâğıttaki eksikleri tamamlamak tam otuz altı gün sürmüş. Dedem bu süre içinde o kıızı bulmuş, onunla evlenmek istediğini ve onunla birlikte İngiltere'ye gelmesini istemiş."

Birkaç saniye duraksayınca sabırsızlıkla dürttüm.

"Eee söylesene ne olmuş, kız kabul etmiş mi, onunla evlenmiş mi?"

Yüzümdeki heyecanlı bakışlarıma gülümseyip devam ettim.

"Hayır, çünkü o da senin kadar şapşalmış. Kız, dedeme deli gibi âşık olduğunu bildiği halde ailemi, ülkemi bırakıp seninle gelemem demiş. Tıpkı senin de dangalağını bırakıp benimle gelmediğin gibi."

Omuzlarım hayal kırıklığı ve üzüntüyle aşağı düştü. Çeneme dokundu.

"Korkma kavuşmuşlar, tıpkı sonunda bizim de kavuşacağımız gibi..." Gülümsedim, o da devam etti. "Dedem kıızı ikna edemeyince Londra'ya dönmemiş ve İstanbul'a yerleşmiş. Zamanla kızın inadı aşkına mağlup olmuş ve evlenmişler. Ve bugün, dedem hâlâ babaannemin gözlerine ilk gördüğü andaki gibi bakıyor. Tıpkı şu an benim sana baktığım gibi..."

Uzanıp asansörde yaptığı gibi, dudağımın kenarına ufak, zararsız bir öpücük bıraktı.

"Dedem ve babanemin hikâyesini dinlerken biliyordum ki, bir gün ben de bunu yaşayacağım. Biliyordum, bir gün ellerim

korkusuzca ve sonsuza kadar, gözlerine baktığımda kalp atışımı durduran kızın ellerini tutacak. Bu yüzden hiçbir zaman seni tanımak için zamana ihtiyacım varmış gibi hissetmedim. Seni zaten tanıyordum. Seni tanımadan seninle karşılaşmış, âşık olmuş, elini tutmuş, sohbet etmiş, saçını okşamıştım. Seni zaten tanıyordum. Deli gibi seni sevmeyi bekliyordum. Ben sana dün de âşıktım. Bugün de âşığım. Yarın da âşık olacağım. Dün, bugün, yarın ve sonsuza kadar.”

Ağlamamak için dudaklarımı ısırdım. Yüzümü avuçlarının arasına aldı yine.

“Gördün mü, hayatının aşkını tek bakışla tanımak genlerimde var demiştim,” diye fısıldarken, yine o haylaz bakışları vardı yüzünde.

Kendimi toparlayıp kıkırdadım.

“Neden bu kadar beyaz olduğunu şimdi anladım. İnatçılığının yanında, güneş görmemiş genlere de sahipsin.” Onun utanan gülümsemesini izlerken farkına vardığım şeyle irkildim. Heyecanla doğrulup bu kez sabırsızca dudaklarımı ısırdım.

“Bir dakika, bir dakika!” Gözleri şaşkınlık ve korkuyla açıldı. Ne söyleyeceğimi merak ediyordu. “Sen şimdi bana İngiliz aksanıyla konuşabildiğini mi söylüyorsun?”

Gözlerini devirdi.

“Neden bütün kadınlar sadece bunu merak ediyor?”

Başımı salladım.

“Hâlâ soruma cevap vermedin?”

Homurdandı.

“Evet, periyodik cetveli bile aksanlı sayabiliyorum.”

İştahla alt dudağımı ısırdım ve gömleğinden tutup onu kendime çektim.

“Bu. Hayatımda duyduğum. En seksi şey,” diye fısıldadım.

Büyük bir ilgiyle tek kaşı havaya kalktı.

“İstiyorsan sana kraliçeyle yaptığımız ateşli konuşmadan bahsedebilirim.”

Elimle yüzümü yelpazeledim.

“Bence çok hızlı gidiyoruz, biraz yavaşlayalım!”

Başını iki yana sallayarak kıkırdadı.

“Neden kırk yaşın altındaki her kadının merak ettiği tek şey bu oluyor?”

“Kırk yaş üstü neyi merak ediyor ki?”

“Sünnet olup olmadığımı!”

Kahkahalarla gülmeye başladım. Gülüşümü daha yakından izlemek istercesine yanıma sokuldu. Elleri tenime dokunduğunda istemsizce heyecanlanıp sakinleştim. Bendeki etkisinin farkındaydı. Parmakları sıkıca bağlanmış saçlarımı okşadı.

“Geceleri uykuya dalmakta zorlandığımda, hâlâ Elizabeth’le yaşadığımız ateşli geceleri düşünüyorum.” Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Bunlar kraliyetin sırlarından. Bilirsin ağzı sıkıdır.”

Kıkırdamaya başladım yeniden.

“Yeter, kes şunu.”

Eğilip kulağıma fısıldadı.

“Elizabeth de aynen böyle söylemişti ama o da en az senin kadar benim cazibemden kaçamadı.”

“Bir yere kilitlenip kalmışken, o ukala yüzünüzden kaçmak biraz zor oldu,” dedim kibirle.

✧ Gözlerime baktı.

“Şu an dört bir yanın uçsuz bucaksız, peki farklı hissediyor musun?”

Hissetmiyordum. Hissetmediğimi biliyordu. Bu kez ben uzanıp onun yüzünü okşadım. Gözlerini kapatıp yanağını avucumun içine yasladı. Midem karıncalandı. Daha önce hiç buna yakın bir duygu yaşamamıştım.

“Hayatımı değiştirdin. Hayatımı değiştirdin ve seni sadece bir gündür tanıyorum,” dedim.

Sevimli yüzü gülümsemeyle kırıştı.

“Aslında teknik olarak on sekiz saat.”

Şaşırdım. “Sadece on sekiz saat mi oldu? Neden bana bir ömür kadar uzun geldi o zaman. Bu çok saçma.”

“Ne?”

“Bu!” Elimi yüzünden çekip kollarımı iki yana açtım. “Yani düşünsene, on sekiz saat önce seni tanımıyordum bile.”

Karizmatik bir bakış attı.

“Ama artık tanıyorsun. Hiçbir şey on sekiz saat önceki gibi değil. Sen on sekiz saat önceki Elif değilsin.”

Haklıydı, değildim. Başımı inanamayarak iki yana salladım.

“Sen elimi tutmadan önce elimle ne yaptığımı bile hatırlamıyorum. Sanki sen gidince bütün organlarım anlamsızlaştı. En çok da kalbim. Bugüne kadar yaşamak için değil de, seni sevebilmek için atıyormuş meğer.”

Alt dudağını ısırdı. Söyleyeceği şeyi sonraya saklayıp, elini pantolonunun cebine attı. Cebine nasıl sığdırdığını anlayamadığım minik sevimli bir kutu çıkardı ve bana uzattı. Şaşkınlıkla paketi alıp beklemeden açtım. Gözlerime inanamadım.

“Ama bu! Bu benim pastamın aynısı. Yani ona çok benziyor.”

“Tek bir fark var,” dedi. Kutudaki minyatür cupcake’in üstündeki şekli işaret etti.

“Üstündeki rakamı görüyor musun? Bugün bizim birlikte geçireceğimiz yılların ilk günü.”

Pastanın üstündeki “1” rakamına bakarken şaşkınlıktan aptal gibi gülmeye başladım. Kesinlikle söylediği gibi tam bir romantikti.

“Sakın bana ilişkisindeki her günü sayan çılgınlardan olduğunu söyleme. Yoksa ilk çılgılığımдан daha büyük bir tane geliyor haberin olsun.”

Bunu söylerken mutluluktan kirpiklerim ıslanmıştı. Bu başıma çok sık gelen bir durum değildi. O da bunu biliyordu. Gülümsedi.

“Her günü kutlayan manyaklardan olmayacağım ama birlikte yaşayacağımız en az altmış senenin her yıldönümünü, babaannen gibi saçma ve iştah açan isimler koyduğumuz altı çocuğumuzu evde bırakıp, bu terasta, tam burada kutlayacağımıza söz verebilirim.”

Gözlerim büyüdü.

“Ne! Altı mı?” dedim yarı utanarak.

Omuz salladı. “Az mı geldi? Tamam, 60. yılımızı kutlamaya geldiğimizde yedincinin temellerini de asansörümüzde atarız. Ne dersin?”

O edepsizce göz kırptı, ben elimle dudaklarımı kapatıp kahkahalarla gülmeye başladım. Etrafta olduğunu çoktan unuttuğumuz insanların sevimli bakışlarıyla pastama mum koyup yaktım. İlk doğum gününü kutlayan, yerinde duramayan çocuk sabırsızlığıyla gözlerimi kapanıp tek bir şey diledim ve sonra derin bir nefes alıp birkaç alkışla mumu üfledim. Eser’e baktım. Gülümsüyordu, her zaman yaptığı gibi...

“Bu öğlen buraya sevgilini beklemeye geldiğinde hiçte böyle hayal etmemiştin değil mi?”

Kısa bir an duraksadım. Başımı yıldızları taklit eden minik ışıklarda gezdirdim. Bu terasa ilk geldiğimde düşündüklerimi, hayal ettiklerimi anımsadım. Eser’in mavi gözlerine baktım.

“Ashna bakarsan, tam da böyle hayal etmiştim. Gerçi tek bir eksik kaldı.”

“Neymiş o?”

Rozetini es geçip, gömleğinin yakalarına dokundum ve onu kendime çektim. Parmak uçlarıma kalkıp hafifçe dudaklarımı dudaklarına değdirdim. Sonra fısıltıyla, “İşte bu!” dedim.

Islattığı dudağı yana kaydı. Gamzesi kendini hatırlattı. Artık gülümseyemiyordum. Eli saçlarıma gitti. Düşünmeden yavaşça tokamı saçımdan çekip aldı. Parmakları dağılan saçlarımdan akıp sırtıma dokundu. İrkildim. Omurgam boyunca

aşağı inip bel boşluğumda durdu. Yutkundum. Beni belimden kavrayıp kendi bedenine yaklaştırdı. Nefesim kesildi. Yeni düşen saç tellerimi kulağımın arkasına aldı ve sır verircesine fısıldadı.

“Öyleyse bunu ilk öpücüğümüzü unutturacak kadar iyi yapmalıyız.”

Cümlesi bittiğinde titrediğimi hissettim. Yavaşça dudaklarıma dokundu dudakları ve gerisini içgüdülerimize bıraktı. Dudaklarım oksijene ihtiyaç duyan ciğerlerimin baskısı yüzünden ondan ayrıldığında nefes nefese kalmıştım. Gözlerimi açmadan alnımı alnına dayadım ve sessizce sordum.

“Her öpücükte bir öncekini unutturmaya mı çalışacaksın?”

Sıcak nefesi dudaklarıma dokundu.

“Deneyeceğim...”

Elimde olmadan kıvrıldı dudaklarım. Ve beni bir önceki öpücüğü unutturacak şekilde öpmeye başladı.

Taksiyle eve dönerken, hayatımda ilk defa mutluluk sarhoşu deyimini iliklerime kadar yaşıyordum. O yanımda otururken, ben anlattığı her şeye gülüyordum. Ya o çok komik biriydi ya da ben resmen aptal âşık statüsüne terfi etmişim. Araba evin sokağına girince yavaşlamasını söyledim.

“Evin çok yakınında inmeyeyim, annem muhtemelen beni bekliyordur. Okan yerine başka biriyle döndüğümü görürse kalp krizi geçirebilir. Ayrıca mahallemiz de biraz... tuhaftır.”

Çok anlam veremese de başıyla onayladı. Tam o anda uzak-tan Okan'ın arabasını tanıdım. Bizim evin önüne park etmişti. Kanımın çekildiğini hissettim. Hemen Eser'in eline dokundum, panikle taksiciden arabayı durdurmasını istedim. Araba durdu. Eser de benim baktığım noktaya baktı.

“Onun arabası değil mi?” dedi ileride duran siyah arabayı işaret ederek.

Huzursuzca başımı salladım. Endişeyle ilerideki arabaya bakarken, aklımdan ona söyleyeceklerimi geçirmeye başladım. Paniklediğimi anlamış olacak ki, Eser çeneme dokunup bakışlarımı kendine çevirdi.

“Unutma, hiçbir şey on sekiz saat önceki gibi değil Elif.”

Gözlerime baktı, ardından uzanıp dudaklarıma cesaret veren bir öpücük bıraktı. Dudakları aklımdaki bütün endişeyi siliپ götürdü. Keşke dudaklarını da yanımda götürebilseydim. Alnını alnıma dayadığında nefesini bıraktı.

“Hadi git ve ondan kurtul, sonra tamamen benim ol.”

Güzel gülüşüne karşılık vermek için kendimi zorladım ama beceremeyip arabadan indim. Arabanın yarı açık camından birbirimize baktık.

“*Dün. Bugün. Yarın. Ve sonsuza kadar,*” dedi tane tane.

Sadece baktım ona. Başım onaylayacak ya da reddedecek kadar cesur değildi. Okan’la konuşmadan ne yapacağımı bilemediğim için gece kadar koyu mavi gözlerine öylece baktım sadece. Ama o yine de bana gülümsedi. Her zaman yaptığı gibi...

Topuklularımı yere vurmamaya çalışarak, yavaş adımlarla eve doğru yürümeye başladım. Arada arkama baktığımda Eser’in gülümsemesinin yerini düşünceli bakışlarının aldığını gördüm. Eser’in olduğu yöne son kez baktım, saçımı omuzlarımdan geriye ittim, derin bir nefes aldım ve bahçeye girdim.

Okan tahminimin aksine evde değil, bahçede bekliyordu beni. Elma ağaçlarının arasındaki pembe bankımıza oturmuştu. Beni görünce ayağa kalktı. Ona yaklaşmamı beklemeden hızla bana doğru yürüdü.

Yüz yüze geldiğimizde durdu yavaşça. Bana bakan gözleri değişikti.

“Annenleri uyandırmak istemedim. İyi misin?”

Sesi gerçekten endişeliydi. Sorusunu başımla onaylayarak cevapladım. Bakışlarının yoğunluğuna dayanamadığımdan başımı önüme eğdim.

“İşim çıktı deyince endişelendim. Uygun değildir diye de aramadım.”

“Ben... imm... şeydeydim...” Suçlu hissediyordum. Daha önce ona hiç yalan söylememiştim. Daha önce ona hiç yalan söyleme ihtiyacı hissetmemiştim. Bahane arayan sesimi anlayışla kesti.

“Nerede olduğun önemli değil, iyisin ya, önemli olan bu.”

Eğdiğim başımı ve çenemi kaldırdım. Doğruları bilmeliydi.

“Sana söylemem gereken şeyler var.”

Ama o yine sözümü kesti.

“Önce benim sana söylemek istediklerim var. Aslında bunları yemekte söylemek istiyordum ama neyse...” Derin bir nefes alıp devam etti. “Bu akşam bana sorduğun soruyu dürüstçe cevaplamadım. Yani söylediklerim doğrudu ama eksikti. Seninleyim çünkü sen beni tamamlıyorsun. Sen benim olamadığım her şeysin, sabırlısın, iyi kalplisin, çalışkansın ve çok güzelsin. Bazen sana baktığımda, onu hak etmek için ne yaptım diye düşünüyorum kendi kendime.”

“Okan ben...”

“Lütfen bitirmeme izin ver. Sana çoğunlukla hak ettiğin gibi davranmıyorum belki de. Aslında kendimi kısıtladığım her davranışında, sana ne denli bağlandığımı kabulleneemediğimden yapıyorum. Hayatımda, kalbimde öyle bir yer var ki, sanki o yeri sana hissettirirsem korkup kaçarsın diye düşünüyorum. Çünkü senin gibi birini hak etmediğimi biliyorum. Bu yüzden bir gün beni bırakırsın diye korkarak sakladım kendimi. Ama korkmuyorum artık. Seni ne kadar sevdiğimi bil istiyorum. Ve sana söz veriyorum ki, hayatta olduğum her an, bunu sana hissettirmek için elimden geleni yapacağım.”

Durdu, derin bir nefes aldıktan sonra cebinden bir kutu çıkardı.

“Elif... Bu iki yıl içinde hayatımda olan her şeyi anlamlı kılan tek şey sensin. Sahip olduğum onca şeye rağmen, sen olmazsan ben bir hiçim.”

Kutuyu açtı. Afallayan yüzüme baktı.

“Elif... Benimle evlenir misin?”

Ben kaşlarım havada, ne diyeceğimi bilemeden öylece kaldım! Farkında olmadan tuttuğum nefesimi dışarı bırakırken, korku dolu bir panikle aralandı dudaklarım. Ama o eliyle beni susturdu.

“Hayır, şu an hiçbir şey söyleme, yarın konuşuruz. O asansörden çıktığından beri farklı hissettiğinin farkındayım. Bu yüzden onun etkisi geçmeden cevap vermeni istemiyorum. Çünkü ben cevabı benim Elif’imin ağzından duymak istiyorum. Bu yüzden yarın konuşalım.”

Uzanıp yanağıma küçük bir öpücük bıraktı. Gözlerimin içine bakarak iyi geceler diledi ve arkasını dönüp gitti. Ben bir elimde Eser’in pastasının olduğu minik kutu, diğer elimde Okan’ın yüzük kutusuyla öylece kalakaldım...

Beni Yüzüstü Bırakma!

~ Okan ~

Elif'in konuşmasına fırsat vermemek için yanağını öptükten sonra hızlı adımlarla bahçeden dışarı çıktım. Arabama binmeden önce onun eve girmesini bekledim. Uzaktan bile nedenli şaşkın olduğu belli oluyordu. Küçük adımlarla eve girip kapıyı kapatınca, ben de arabamın kapısını açtım ama binmek üzereyken arkamdan gelen ses beni durdurdu.

"Gerçekten onu bir yüzükle kandırabileceğini mi sanıyorsun?"

Yumruğumu ve dişlerimi sıktım. Sakin kalmalıydım. İfade-sizce ona döndüm.

"Elif'i senden iyi tanıyorum."

"Sadece basit bir yüzükle onu elde edeceğini düşünüyor olamazsın!" dedi kendini beğenmiş sırıtmasıyla bana doğru yaklaşırken.

Arabanın kapısını daha sert tutarken gülümsemeye çalıştım.

"Onu elde etmeye çalışmıyorum, farkında değilsin belki ama o hâlâ benim."

Tuhaf bir şey duymuşçasına yüzünü buruşturdu.

"Buna kendin bile inanmıyorsun değil mi?"

Çenemi daha güçlü sıktım. Sakin kalmalıyım.

“Asıl sen saçma sapan, masalsı fantezilerinin etkisinin devam edeceğini mi düşünüyorsun? Elif saf bir kız olabilir ama aptal değildir. Kendisi için kimin daha uygun olduğunu biliyor.”

Elini cebine attı.

“Ve uygun olan sensin öyle mi? Söylesene, bizi terasta görmeseydin, bu gece bu teklifi yapacak mıydın?”

Ona itiraf etmeyecek olsam da doğruydu. Onları görmüştüm!

Telefon konuşmam bittiğinde Elif’i telaşla asansörlere koşarken görmüştüm. Ona seslenmeme rağmen beni duymamıştı. Dışarı çıkacağını düşünerek telefonu elime almıştım ki, asansörün terasa çıktığını fark ettim. Belki de kendini kötü hissetti ve hava alması gerekiyor diye düşündüm. Sonuçta bir travma atlatmıştı, olayın olduğu binada olmak ona sandığımdan zor gelmiş olabilir. Ben onun yanına gidebilmek için hesabı ödediğim sırada bana attığı mesajı okudum. Bir şeyler ters gidiyordu!

Terasa çıktığımda onu ağlarken ya da panik atak geçirirken bulacağımı zannederken, yanında şu an karşımda duran adam vardı! Her şeyin sebebi olan, bana saçma sorular sormasının, aklının sürekli dağınık olmasının, ben bir şeyler anlatırken boşluğa bakan gözlerinin sorumlusu olan, bu lanet adam...

Adi herif ona dedesinden bahsederken Elif’in ona bakan gözlerini izledim. Bana ait olan gözlerin, başka bir adam için parladığını görmek içimi acıttı. O gözler bana aitti! Sadece bana!

Tutkulu bir aşkımız yoktu. Abartılı aşk filmlerindeki aptal âşıklar gibi de değildik. Ama Elif’in benimle olması hoşuma gidiyordu. Saatler önce ona söylediğim gibi; beni rahatlatıyordu, yormuyordu. Ve en önemlisi, ona sahip olmak kendime bir şeyleri ispatlamama sebep oluyordu.

Midemden boğazıma doğru yükselen ateşle onları izlemeye devam etmiş, onlar hikâyenin sonunda birbirlerini öperken ben yumruğumu sıkmıştım. O an yanlarına gidip bana ait olana sa-

rılan adamı dövmek en kolayıydı ama ben bir karar vermiştim. Sakin kalmalıydim. Elif'i kaybedemezdim. Düşündüm. Onları orada bırakıp planımı uygulamaya başladım. Basit ama etkili bir plan...

Ben bunları düşünürken onun iğrenç sesiyle bakışlarımı ona çevirdim.

"Hadi amaaa, orada bizi gördüğünü ikimiz de biliyoruz. Hem neden birden çekip gittin ki? Bu işi orada sonlandırabilirdik. Kabul et, aranızdaki şey zaten bitti. Bu yaptığın hamle çok zavallıca."

Bu kez gülme sırasıydı bendeydi. Tek kaşımı havaya kaldırdım.

"Elif'i senden iyi tanıyorum."

"Bunu söylemiştin," dedi gözlerini devirerek.

Soğukkanlı ifademle gözlerinin içine bakarak konuştum.

"Bir kez daha duy istedim! Şu an senin aptal suratına, anlattığın saçma hikâyelerine kapılmış olabilir. Ama bu uzun sürmeyecek. Elif'in önceliklerini senden iyi biliyorum. Senin elinde olmayan şeylere sahibim."

Aptal sırtması yüzündeydi hâlâ.

"Gerçekten aptal bir yüzüğe bu kadar güvendiğine inanmıyorum."

Ona cevap verme gereği duymadım. Yüzük hiçbir şeydi. Onun gülüşünü taklit ederek arabamın kapısını açtım. Binmeden önce son kez sırtan yüzüne baktım.

"Elif bana ait ve onu asla kaybetmeyeceğim!"

~ Elif ~

Beatles odamı sarıp sarmalarken elimdeki kutuyla ne yapacağımı bilemeden öylece uzanıyordum. Aklımdakiler kitap

okumama izin vermeyecek kadar gürültülüydü. Annemin bir gece önce karıştırdığı dolabımdaki kıyafetlerimi renk sırasına göre yeniden düzenlemiştim. Koyudan açığa doğru. Elbiseler sağa, etekler sola. Keşke ütüsüz gömleğim olsaydı da beynimin sesini buhar sesiyle bastırabilseydim. Ayakkabı dolabımdaki her topuklumu temizlemiş, çalışma masamdaki renkli boyama kalemlerimi sekiz kere baştan düzene koymuştum. Kitaplığımın tozu alınmış, çekmecelerimde gereksiz tek bir eşya kalmamıştı. Keşke şirketten daha fazla dosya getirseydim. Aklımı oyalayacak her şeyi yapmıştım. Uyumak dışında. Gün ağarırken gözüme tek damla uyku girmemişti. Dün olanları düşündüğümde bile midem bulanıyordu. Ne halt edeceğimi bilmiyordum.

Evin kapı zili çaldı. Bu saat kargalar için bile erkendi ama Ecmel ve Begüm için değildi. Kendilerinden önce sesleri gelirken aceleyle çalışma masamın üstündeki yüzük ve pasta kutusunu kaldırıp çekmeceme attım. Kızlar bir yana, annemin yüzüğü görmesine kesinlikle hazır değildim.

Kapım tabii ki tıklanmadan gürültüyle açıldı. Ecmel gözündeki siyah gözlüklerini burnunun ucuna çekmiş keskin bakışlarıyla beni buldu. Arkasından gelen Begüm sarı saçlarını savurup onu ittirdi. İkisi de ben ne olduğunu anlayamadan biri yatağıma diğeri çalışma masamın dönen sandalyesine çökmüşlerdi bile.

“Pekâlâ, dökül bakalım,” dedi Ecmel havalı polis edasıyla sandalyede sallanırken.

“Heyecandan gözüme uyku girmedi,” derken Begüm, ben yorgun bir nefes aldım.

“Size de günaydın sabah şekerlerim.”

Ecmel siyah kotunun cebinden sakız çıkarıp ağzına attı.

“Aydın bir sabahı selamlamak için senin ağzından çıkacakları bekliyoruz hanımefendi. Söyle bakalım seni de ataerkil yapıya kurban ediyor muyuz?”

Huzursuzca boğazımı temizleyip ayağa kalktım. Önce odanın kapısını, sonra Beatles üyelerinin yumuşak sesini yavaşça kapatıp sessizce fısıldadım.

“Bence mahremiyete dikkat ettiğimiz bir ses tonu seçmeliyiz.” İkisi de kaşlarını çatı. “Annemin duymasını istemiyorum,” diye açıkladım fısıltıyla.

Begüm bağdaş kurduğu yatağında omuzlarını düşürdü.

“İyi de annen evde yok ki.” Kaşlarım alnıma yapışırken, “Biz bahçeden girerken o evden çıkıyordu,” dedi.

Annemin hafta sonu, bu saatte ne işi olabilirdi ki?

“Ayrıca annenin duymasını istemediğin ne yaşandı ki dün gece?”

Ecmel’in şüpheli suratını yok sayıp, bitkin bedenimle Begüm’ün yanına oturdum.

“Dün neler mi yaşandı?” Koca bir soluk bıraktım. “Sevgilim tarafından ekildim. Bir asansörde saatlerce mahsur kaldım. Evlilik teklifi aldım. Ve âşık oldum.”

Başımı kaldırdığımda ikisi de mimiklerinden soyutlanmış şekilde, göz kırpmadan bana bakıyordu. Şoktan ilk kurtulan Begüm’dü.

“Okan dün seninle buluşmadı mı?”

Ecmel gözlüğünü çıkarıp masaya fırlattı.

“Bu dört cümle içinde buna mı takıldın Begüm? Kız âşık oldum diyor, evlilik teklifi aldım diyor!”

Sandalyesini sürükleyerek yanı başıma geldi. “Tamam, adım adım gidelim.” Üstünde AC/DC yazan siyah tişörtünün kollarını kıvrı. Ellerini dizlerime koydu. Anaokulunda öğretmenine dikkat kesilen minik bir çocuk gibi yüzüne bakıyordum.

“Ekildiğin sevgilin Okan değil mi?” Başımı aşağı yukarı salladım. “Sana evlenme teklif eden kişi de Okan, öyle değil mi?” Yine başımla onayladım. “Peki âşık olduğunu söylediğin kişi, sana evlenme teklif eden, sevgilin olan Okan mı?”

Çekinerek başımı iki yana salladım bu kez. Bir. İki. Üç saniye bekledi ve ardından kafama orta şiddetli bir şaplak attı.

“Öyleyse ne bok yemeye bize olanları adam gibi anlatmıyorsun be kadın?”

Öğretmen olsaydı kesinlikle hapse atılırdı. Başımı ovuşturarak doğruldum.

“Ben de bu yüzden sessiz olun diyordum ya. Dün yaşadıklarımından sonra ne yapacağımı, ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi bilmiyorum.”

Ayağa kalkıp masama yürüdüm, çekmecemi açtım. İki kutuyu da masamın üstüne indirdim.

“Hayatımda ilk kez ne yapacağımı bilmiyorum,” diye sayıkladım sessizce kutulara bakarken.

“Sen Okan’a âşık değil miydin?” diye sordu Begüm sessizce.

Gözlerimi kutulardan ayırmadım.

“Öyleydim. Ya da öyle olduğumu sanıyordum. Açıkçası aşkın ne olduğunu bildiğimden emin değilim. Okan’a hissettiklerimle ona hissettiklerimi karşılaştırdınca... Ben... bilmiyorum...”

“O kim?” dedi ikisi neredeyse aynı anda. Kızlar temkinli bir şekilde kutulara yaklaşırken ben de sakince dün geceyi anlatmaya başladım.

Okan’ın gecikmesinden asansörde attığım çılgılığa, Eser’le tanıştığım anlardan kapı açılırken bana elini uzatmasına, onu orada bırakmamdan Okan’la yemeğimize, terasta Eser’le yeniden karşılaşmamıza, hatta üfllediğim pastaya kadar her şeyi anlattım. Ve tabii ki Okan’ın teklifini...

Konuşmam bittiğinde yine bir sessizlik oldu. Yine ilk Begüm dudaklarını aralamıştı ki, Ecmel elini Begüm’ün omzuna koydu.

“Begüm bunun duyduğu en romantik hikâye olduğundan bahsetmeden önce araya girmek istiyorum.” Begüm araladığı

pembe dudaklarını sakince kapattı. “ ‘Âşık’ olduğunu söylediğin adam hakkında ne biliyorsun?” Âşık kelimesini küfür edencesine vurgulamıştı. Muhtemelen yasaklanmamış olsaydı kesinlikle cümle arasına sıkı bir küfür de sıkıştırırdı. “Soyadı ne mesela?” Başımı eğdim. Sahip olmadığım bilgiyi hatırlamaya çalıştım. “Ya da nerede yaşıyor? Ne iş yapıyor peki? İlk fırsatta seni ıssız bir yere götürüp kesmeyeceğine emin olabilir misin?”

Elimde olmadan huysuzca indirdim yüzümü. Koluma dokundu. Hırçınlığını kenara bıraktı.

“Elif gerçekten tanımadığın bir adam için hayatının yönünü değiştirmek mi istiyorsun?”

Onun gözlerine bakarken yüzümü buz dolu bir kovaya sokmuş gibi hissettim. Beni kendime getirmeye çalışıyordu.

“Başka birine âşıkken Okan’a evet diyemez.”

Begüm durgun sesiyle beni Ecmel’in hipnozundan çekmeye çalıştı. Ben Begüm’ün narin yüzüne bakarken Ecmel kalçasını masaya yasladı.

“O âşık falan değil. Senin de o dişçiye âşık olmadığın gibi. Hormonlarınızı kontrol etmeyi ne zaman öğreneceksiniz?”

Haklı olabilirdi... Dudaklarımı kemirmeye başladım.

Begüm daha dik oturdu.

“Ecmel, senin Okan’dan hoşlanmadığını sanıyordum.”

“Evet, Okan’dan pek haz etmiyorum. Ama bu onu sap gibi ortada bırakması için bir sebep değil. Okan’ı kendini beğenmiş güç budalası olduğu için terk etmesini desteklerim ancak gerçek olmayan biri için kenara itmesini destekleyemem. Ayrıca sen de Okan’ı fazlasıyla destekliyardın yıllardır, sana ne oldu?”

Kısa bir an tereddüt etti Begüm, ardından bakışını kaçırıp tekrarladı cümlesini.

“Başka birine âşıkken Okan’a evet diyemez.”

Ecmel kısa bir soluk bırakıp ikimize döndü. Salonu dağıtan çocuklarına kalan son sabrıyla açıklama yapan anne edasıyla yüzümüze baktı.

“Dün de söylediğim gibi, birine bu kadar kısa zamanda âşık olamazsınız!” Kollarını iki yana açtı. “Ne oluyor size yahu! Biri suyunuza ilaç falan mı attı? Nedir bu ben âşık oldum hastalığı?”

Begüm’le yaramaz iki kardeş bakışlarımızı ondan kaçırdık. Başımı eğip dün kırdığım tırnağımla oynarken Ecmel yanı başıma geldi. Önce kutudaki ısırılmış pastaya sonra bana baktı. Siyah ojeli parmaklarıyla omuzlarımı sarıp gözbebeklerime çevirdi koyu kahve gözlerini.

“Begüm’ü anlarım, o doğuştan hasarlı, bulutların pamuk şekerden yapıldığını düşünüyor ama sen? Sen... böyle şeyler düşünmezsin Elif. Sen tanıdığım en kontrollü, en gerçekçi insansın. İyi olduğuna emin misin? O asansör kazası seni sandığından fazla sarsmış olabilir.”

Durup endişeli gözlerine baktım. Haklıydı. Kesinlikle haklıydı...

Çenemi yukarı kaldırdım. Dişlerimi göstermeden gülümsemeye çalıştım.

“Haklısın. Saçmalıyorum.” Ondan tepki beklemeden bakışlarımı çevirdim. Düşünmeden minik pasta kutusunu alıp çöp kutuma attım. Yüzük kutusunu ise çekmeceme geri koydum.

“Gitmem gereken bir yer var,” dedim aceleyle.

Üstüme gelişigüzel bir elbise geçirip, hızla saçımı topladım. Kızlar açıklama bekleyen gözlerle bana bakarken odamdan çıkıyordum.

“Onun yüzüne de saçmaladığımı söylemeliyim. Gerçek olmayabilir ama bu kadarını hak ediyor.”

Kızlar kısa bir tereddüt sonrası arkamdan geldiler. Ben ayakkabılarımı seçerken Ufuk yarı uykulu halde odasından çıktı. Ecmel’inkine benzer bir tişörtle gözlerini ovuştururken Ecmel üstündeki harflere bakıp övgü dolu minik bir ısıklık çaldı. Ardından kollarını göğsünde toplayıp Ufuk’a döndü.

“Ufuk, ilk görüşte aşk hakkında ne düşünüyorsun?”

Yüzünü buruşturdu.

“Endorfin hormonunun beyni birkaç saniye için ele geçirmesi.”

Siyah küt saçını savurup, Begüm ve bana imalı bir bakış attı.

“Bak gördün mü, hem müzikten anlıyor hem de var olmayan şeylere inanmıyor. Zeki çocuk.” Tekrar Ufuk’a döndü.

“Neden biraz daha büyük değilsin ki sanki?”

Ufuk yapmacık bir ilgi ile Ecmel’e yanaştı.

“Sana olgun kadınlardan hoşlandığımı söylemiş miydin?”

Bu kez yüzü buruşan bendim.

“İkinizi de vururum. Şaka yapmıyorum,” dedim gözümde canlanmaya çalışan görüntüyü uzaklaştırmaya çalışarak.

Ecmel sırttı. “Bu kadar korumacı olma.”

Düşük santimli topuklumu ayağıma geçirdim.

“O benim küçük kardeşim, tabii ki onu sapıklara karşı koruyacağım.”

Ecmel abartı şekilde dudak büktü ve gözlüğünü eline aldı.

“Üzgünüm Ufuk’cuğum. Belki bundan yirmi yıl sonra, farkı kimsenin umursamadığı yaş aralığında olduğumuzda şansımızı yeniden deneriz.”

Begüm kıkırdadı. Ufuk parmaklarıyla havaya histerik bir öpücük bıraktı Ecmel’e doğru.

“Seni bekleyeceğim siyah orkidem.”

Çantamı koluma takıp kapıya uzandım ve seslice öğürdüm.

“Kesin sesinizi, midemi bulanıyorsunuz. Ufuk sünnet olurken siz de oradaydınız.”

Ecmel gözlüğünü takarken bana göz kırptı.

“Ben görmediğim ata paramı yatırmam.”

Begüm gülmemek için kendini tuttu. Ben yüzümü ekşittim.

“Ben kusmaya başlamadan gidelim.”

Onlar kahkaha atarken evden çıktık. Sevimli arabamla gökdelene doğru giderken dudaklarımı kemiriyordum. Direksiyonu tutan ellerim buz gibiydi. Arabadan inip binaya yürürken ilk kez topuklu üstünde durmakta zorlandığımı hissediyordum. Sert adımlarla yürüyüşümü ve aklımdaki düzene koydum. Parlak zemin üstünde asansöre binmeden önce ekrandaki azalan sayıya bakıyorduk.

“Onun yukarıda olduğunu nereden biliyorsun?” dedi Begüm.

Bakışlarımı sayılardan ayırmadım. Yediden geriye doğru geliyordu. Kapı açılmadan önce yutkundum.

“Biliyorum...” dedim sadece.

Yarım düzine insanla aynı anda asansör kabinine girdiğimizde birileri teras katına basmıştı bile. Yukarıya doğru çıkarken sessiz kalabalık içinde şarkı duyuluyordu. *Yine onlar...* Bu binadaki asansör sorumlusunun çalacak başka bir şeyi yok muydu?

*DON'T LET ME DOWN...**

Çalan Beatles parçası buydu. *Gerçekten mi?* Asansör birkaç kat sonra durduğunda uzanıp zaten yanan tuşa bastım tekrar ve tekrar. Onları duymak istemiyordum.

İlk defa birine âşık oldum.

Geri çekilip doğruldum. Benden bahsetmiyor.

Bunun son olacağını bilmiyor musun?

Gözlerimi sıkıca kapattım. Bu aşk değil sadece basit bir heyecan.

* Beni yüzüstü bırakma.

Bu sonsuza dek süren bir aşk.

Hayır, bu sadece Endorfin istilas1. Susun artık!

Beni yüzüstü bırakma...

Yumruğumu sıktım.

Beni yüzüstü bırakma.

Susun lütfen!

Beni yüzüstü bırakma!

Onu bırakmak zorundayım...

“Elif? Elif iyi misin?”

Çenemi sıkıp başımı yana çevirdim. Ecmel sıktığım elime dokundu. Begüm de endişeyle bakıyordu.

“Titriyorsun.”

Muhtemelen onlar çalan şarkının farkında bile değillerdi. Başımı iki yana salladım. Gülümsemeye yakın bir çizgi halini aldı dudaklarım. “İyiyim,” diyebilirdim sadece.

Asansör kapısı bizim için açıldığında yavaşça adımladım. Kızlar tam arkamda duruyordu. Belli bir süre terasta dolaştık. Kızların tanımadığı birini gözleriyle aramaları beni gülümsetti.

Tam o anda onu gördüm. Terasın duvarlarından birine yaslanmış etraftaki insanlara göz gezdiriyordu. Yine üstünde eğlenceden erken ayrılmış haylaz genç tipi vardı. Beyaz teninde kollarını kıvırdığı armalı gömleğiyle öylece dururken kalbim göğüs kafesime öyle sert vurmaya başladı ki tenim acıdı. *Lanet Endorfin canımı mı almak istiyorsun?*

Mavi gözleri saniyeler sonra beni bulduğunda yaslandığı duvardan doğruldu ve etrafındaki her şey yok olmuşçasına dosdoğru bana yürümeye başladı. Bacaklarım ona doğru gitmek için birkaç beceriksiz adım atarken sendeledi. Toparlandığımda artık gülümsemesi bütün yüzüne yayılmıştı. O etrafımdayken şapşallaşıyordum. Yanağındaki ölümcül çukurla bana yürürken yine zemin sertliğini yitirdi. Belki de Begüm'ün küçükken düşündüğü gibi sadece bulutlar değil, bütün dünya pamuk şekerden yapılmıştı.

Belime dokunan el sayesinde dik durmayı başardığımda o tam karşıma gelip gözlerime bakıyordu. Birkaç uzun saniye sadece bakışıp aptal aptal gülümsedik. Ardından arkamda varlığını unuttuğum kişilere bakıp keyifle sordu.

“Destek timiyle birlikte gelmişsin.” Kızlara başıyla kibar bir selam verdi ve bunu yaparken çok tatlı görünmüştü. “Elif’i kaçırıp öldürmeyecek biri olduğumdan emin olmaya mı geldiniz?” dedi göz kırparak.

Kimse konuşmadı. Begüm sarı saçlarının arkasında mest olmuş bir şekilde gülümsüyordu. Ecmel ise gözlüklerinin üstünden şaşkınlıkla karışık bir ifade ile Eser’i süzüyordu. Tam ben dudaklarımı aralayıp bir şeyler söyleyecektim ki, Ecmel dirseğimden tuttu.

“Çok acil konuşmalıyız!” dedi ve beni kelimenin tam anlamıyla mermer sütunlardan birinin arkasına doğru çekti. Eser’le Begüm’ün bizi duyamayacağı uzaklığa geldiğimizde ise kolumu bırakıp bana döndü. Gözlüğünü çıkardı.

“Okan’la evlenemezsin!”

Öylece yüzüne baktım. Saatlerdir beni azarlayıp ikna eden o değil miydi?

“Okan’la evlenemezsin, çünkü sen ona âşıksın.” İnanamıyormuşçasına başını iki yana salladı. “Sen ona gerçekten âşıksın.”

Yüzümü buruşturdum.

“Endorfin olmadığına emin misin?”

Dudaklarını birbirine bastırdı.

“Ben seni tutmasaydım bayılacaktın Elif. Bir an ona doğru uçacağını falan sandım. Değil Endorfin, bütün hormonların dile gelip konuşsa bile fark etmez, sen o herife vurulmuşsun.”

Alt dudağımlı ısırdım. Çekinerek gülümsedim. Başımı mermer sütundan ileriye uzattım. Begüm’le sohbet eden Eser’e baktım.

“Sence âşık olmak beni deli mi yapar?”

“Bence aşk toplumda deliliğın kabul görmüş hali.” Ona baktım. Yanağımdan ufak bir makas aldı. “Şimdi git ve deliliğının tadını çıkar küçük tavşanım.”

Ona sıkıca sarıldım. Küçükken bize bulutların pamuk şeker değil de, ejderha osuruğu olduğunu söyleyen bu kızı çok seviyordum.

Ben Eser’in yanına giderken Ecmel uzaktan Eser’e havalı şekilde kafa selamını gönderdi. Bu onu kabul ettiğini gösteren bir hareketti. Eser de bunu anladı, aynı olgunlukla ona karşılık verdi. Begüm ise yanımdan ayrılmadan önce, önce bana sonra Eser’e sıkıca sarıldı. Yeni oyun arkadaşı olduğu için sevinen minik bir kız çocuğu gibiydi. Heyecanla yanımdan uzaklaşıp giderlerken arkalarından onları izliyorduk.

“Tatlı kızlar.”

“Öyledirler.”

Topuğumun üstünde ona doğru dönüp ellerimi belime koydum. Etrafa bir şeyler arıyormuşçasına bakındım. Sonra huy-suz bir tavırla ona baktım.

“Eee, ikinci gün pastamız, çiçekler, güller, balonlar ya da oyuncak ayılarım nerede?”

Başını geriye doğru atarak kocaman bir kahkaha patlattı.

“Aman Allah’ım, ben bir canavar yarattım!” derken beni kollarına aldı.

Kısa bir an için kollarını benden ayırıp saçlarıma uzandı, çözüp omuzlarıma bıraktı yine. Tek tek saç tellerimi düzene koyarken, “Özledim...” diye fısıldadı kulağıma.

Titrememeye çalıştım. Şımarık tavrımı bozmadan yüzüne baktım. “Saçlarımı mı?” dedim tahminde bulunarak.

Önce minik bir gülümseme düştü dudaklarına, sonra başını iki yana salladı iştahla. Yutkundum. Yeniden kulağıma eğildiğinde artık şımarık olamayacak kadar dirençsizdim.

“Gözlerini kapat, seni öpeceğim...” diye fısıldadı şarkıdaki gibi ve ben ona direnmeden itaat ettim.

Birkaç nefes kesici, leziz dakika sonra beni kollarından ayırdı. Yüzümü okşayan parmakları yumuşacıktı. Yüzüne bakarken dakikalar önce yapmayı planladığım şey intihar gibi geliyordu. Masamdaki kutuları hatırladım. Yanlış kutu çöp kutusundaydı, bu durumu çok geç olmadan düzene koymalıyım. Sıkı bir nefes bıraktım ve avuç içlerimle sert göğsünden iterek onu kendimden uzaklaştırdım.

“Tamam, şimdi gitmeliyim Eser Bey.”

“Ama...” derken beni tutmaya çalıştı. Sıcak ellerinden kaçtım. Bir adım geri gittim.

“Sus. Gidiyorum çünkü halletmem gereken şeyler var. Ama geri geleceğim.”

İki saniye için durgun gözleriyle düşündü, sonra anlayışla başını salladı.

“Tamam git. O dangalakтан tamamen kurtulduğunda, benim evlilik teklifim onunkinden çok daha güzel olacak söz veriyorum.”

Geriye giden adımım yarım kaldı. Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. “Teklifi nereden biliyorsun?”

İşaretparmağını sağ gözünün kenarına dokundurdu. “Kedi görüşü.”

Dişlerimi göstererek kıkırdadım. Yüzünü ezberlerken birkaç santim daha geriye adımladım. Şarkıyı hatırladım. Alt dudakımı ısırdım.

“Seni yüzüstü bırakmayacağım. Çünkü bu sonsuza kadar sürecektir bir aşk, biliyorum.”

* All My Loving şarkısında geçen sözler.

Huzurla gülümsedi.

“Dün, bugün, yarın...”

“Ve sonsuza kadar...” diye tamamladım onu.

İkimiz de gülümsediğimizde açık olan asansör kapılarından birine girip kapı kapanana kadar ona el salladım. Asansör aşağı doğru hareket ederken hareketli bir Beatles parçası çalıyordu. Kabindeki insanları umursamadan kıkırdadım seslice. İçimdeki Endorfin’e orta parmağımı göstermek istiyordum.

Eve girdiğimde annem salonda oturuyordu. Ben mutluluk sarhoşu olduğumdan ona sarılıp kocaman sulu öpücükler bıraktım yanaklarına. Mutluluk bulaşıcıdır derler, ıslak dudaklarımdan kurtulmaya çalışırken o da gülümsüyordu. Hemen odama gidip çöpteki pasta kutumu kurtarmak istiyordum, çekmecedeki kutuyu ise sahibine geri vermeliydim. Okan’ı aramalı ve cevabımı vermek için onunla son bir kez buluşmalıyım. Tatsız bir konuşma olacaktı ama böyle olması gerekiyordu. Beni anlayacağını biliyordum. En azından öyle umuyordum.

Koşar adım odama gitmek üzereyken annem gülümseyerek yolumu kesti.

“Yüzünde güller açıyor bakıyorum. Bunun çekmecedeki pırlanta yüzükle bir ilgisi var mı acaba?”

Havadaki adımım keyifsizce yere indi. Gülümsemem yüzümden silinirken anneme döndüm. Ondan yüzüğü saklayamayacağımı bilmem gerekirdi. Ayrıca iki senedir bu teklifi benden çok o bekliyordu. Yüzüğün evdeki enerjisini hissetmiş olması bile olağandı. Okan’ı çok seviyordu. Bu yüzden ona teklife hayır diyeceğimi söylediğimde tepkisini düşünemiyordum. Kendimi toparladım, yavaşça az önce kalktığım koltuğa, yanına oturdum.

“Şeyy, aslında...”

“Senin söylemeni beklemeliydim biliyorum ama dayanamadım kusura bakma.”

Ben zorla da olsa gülümsemeye çalıştım. “Önemli değil,” dedim yarım ağızla.

Tamamen bana döndü, yanağını okşadı. Elimi tutup gözlerime bakarken öyle ciddi bir ifadesi vardı ki, gözlerimi bile kırpmadan onu dinlemeye başladım.

“Bana dün akşam sorduğun soruyu cevaplamadım. Çünkü çok kez keşke dedim Elif. Ve benim tüm keşkelerim hep ilk keşkemle ilgiliydi. O teklife ne cevap vermeyi düşündüğünü bilmiyorum ama umarım ileride başka keşkelere yol açacak bir cevap olmaz. Sen akıllı bir kızsın, sadece kalbinle değil aklınla da kararlar almalısın kızım.” Durdu. Yorgun bir nefes aldı. “Ben geçmişte aklımı hep ikinci plana attım, her zaman kalbimle karar verdim ve sayamayacağım kadar çok keşkem oldu. Ve keşkelerim biriktikçe ben altında ezildim... Şu an kalbimden çok aklımı kullanıyorum ama gel gör ki insanın kaderini değiştirecek teklifler sadece gençken başına geliyormuş.”

Aklım iyice karışmıştı. Annem hayır diyeceğimi hissedip de mi böyle konuşuyordu? Benden başka herkesin kedi görüşü vardı da benim mi haberim yoktu?

“Ne demek istiyorsun anne?” diye sordum anlamayarak. İçimde kötü bir his vardı.

“Bir şey demek istemiyorum kızım ama karar vermeden önce bilmen gereken bir şey var. Bunu sana söylemeyeceğime söz vermiştim ama... Bu durumda bilmeye hakkın var.” Ben ne hissedeceğimi bilemeden ağzından çıkacak sözleri beklerken annem derin bir nefes daha aldı. “Babanın geçen sene işleri bozulmuştu hatırlıyor musun?”

Hatırlıyordum. Babam lojistik işindeydi. Altın dönemini yaşadığımız yılların ardından ortağının ani kaybı yüzünden tek başına kalınca zorlandığını biliyordum. Ufuk ve bana mali konularda açıklama yapmazlardı ama krizde olduğumuzda his-

sederdik. Çünkü öyle zamanlarda annem ve babamın arasında öyle bir gerilim olurdu ki, bunu anlamamak için kör olmak gerekirdi. Bu yüzden başımla onayladım.

“O dönem kredi çekti, çok fazla. Güvendiği birkaç iş anlaşması vardı ama hiçbir şey istediği gibi gitmedi.”

“Paraya bu kadar ihtiyacımız olduğunu bilseydim, hayati olmayan organlarımdan birini satardım,” diye araya girdim dişlerimi göstererek. Gerginliği dağıtmak istemiştım ama annem bana öyle azar dolu bir bakış attı ki içimdeki kötü his boğazıma kadar yükseldi. “Sen ciddisin...” diyebildim korkuyla.

Umutsuzca salladı başını.

“Ufuk’un eğitim masraflarını biliyorsun. Son üç aydır ders almadığının da farkındasındır. O eğitmenin ara vermek istediğini sanıyor ama aslında ödemesini yapamadığımız için bırakmak zorunda kaldı. Baban en çok da bu yüzden, son çare olarak bu evi de ipotek etmek zorunda kaldı.”

Nefesim dudaklarımı yırtarak çıktı dudaklarımdan. “Ama... ama babam bu evi çok sever. Bu evden, Çıkmaz’dan gitmeyi asla düşünmez. O burada büyüdü.”

Kederli bir solukla, “Mecbur kaldı,” dedi. Sonra kederli yüzü bana döndü. Gözlerimin içine baktı. “Ama neredeyse burayı, büyüdüğü bu evi de kaybedecekken biri babana yardım etti.”

Kim diye soramadım çünkü vereceği cevabı biliyordum.

“Okan...”

Yerinde dikleşti. Tüm bedeniyle bana döndü. Bu kez hızla kurdu cümlelerini.

“Evet Okan. O babanın durumunu öğrenmiş ve babana borç vermiş. Önce ipoteği kaldırmışlar, sonra diğer tüm borçlarını kapatıp zararını karşılamışlar.”

Annem sustuğunda ben kaşlarımı çattım.

“Ne kadar borç almış?”

“Çok fazla.”

“Ne kadar anne? Bilmek istiyorum.”

“Bir milyondan fazla.”

Ağzım açık kaldı. Soruyu sorarken kendimce birikmiş paramın üstüne kredi çekip kapatabilir miyim diye düşünmeye çalışacaktım ama bu rakam değil benim maaşımı, tüm varlığımızı satsak ancak ödeyeceğimiz bir miktardı.

Başım kucağıma düştü. Kızgın mı, yoksa üzgün mü hissettiğimi anlayamadım. Babama kızmak istedim ama yapamadım. Bana söylemediğine inanamıyordum. Annem aklımdan geçenleri okudu.

“Ne baban, ne de Okan senin bilmeni istemedi. Hatta Okan benim bildiğimi bile bilmiyor. Lütfen Elif, bildiğini kimse söyleme, özellikle babana. Gururlu bir adam olduğunu biliyorsun.”

Başımı kucağımdan kaldırmadan bir süre bekledim, sonra çaresizce başımla annemi onayladım. Rahatlayan bir nefes bıraktı. Saçımı okşadı.

“Unutma kızım, bir keşke arkasında birçok keşkeyi saklar.”

Sonunda başımı kaldırıp ona baktım. Koyu sarı, gür saçları yanaklarının hemen altında bitiyordu. Yanakları kıpkırmızıydı. Endişeliydi. Korkuyordu, bunu gözlerinden anlayabiliyordum. Yüzüme düşen saç tellerini geriye itti.

“İyi düşün kızım. Sen akıllı bir kızsın. Kendin için, kardeşin için, ailemiz için en doğru kararı vereceğine eminim. Çünkü ben seni öyle yetiştirdim.”

Ve yanımdan kalkıp odadan çıktı. Uyuşmuş şekilde kaç dakika o koltukta oturdum bilmiyorum. Sonunda odama gidebildiğimde birkaç saat önce içimde coşkuyla şarkı söyleyen kuşlar çoktan susmuştu. Masama doğru gidip çekmecemi açmadan önce eğilip yerdeki çer çöp kutuma baktım. Pasta ve kutusu orada yoktu. Annem çoktan boşaltıp çöpe atmış olmalıydı. Tıpkı az önce benim içimi boşaltıp hayallerimi çöpe attığı gibi...

Doğrulup çekmeceye uzandım. Kadife kutuyu elime aldığım da yanağımdan minik bir sıcaklığın usulca süzüldüğünü hissederken artık kalbimin sesini dinleyemeyeceğimi biliyordum. Kutuyu açmadan yatağıma yattım. Telefonuma uzanıp, dün gece yeni oluşturduğum müzik listeme girdim. Tuşa bas tım ve gözlerimi sıkıca kapattım.

Eser'in elini ikinci kez bırakmak zorunda olduğum için kendimden nefret ettim... Hayatımda ilk kez, sadece aşk yüzünden gözümden düşenler yastığı mı ıslatırken, kulağımda müzikle uykuya daldım.

DON'T LET ME DOWN...

Özgürlük İhtimali

Yeni bir haftaya başlarken enkaz gibi hissediyordum. Kırmızı tabanlı topuklularımla ofis zemininde adımlarken hiç olmadığım kadar dikkatsizdim. Henüz öğle yemeğine dakikalar kalmıştı ve ben daha şimdiden biri fark edilecek şekilde üç hata yapmıştım. Ben hata yapmazdım. Asla. Gönderdiğim yanlış mail için özür telefonumu yeni kapatmışken Ceyda tepemde belirdi. Şişirilmiş kırmızı dudaklarını sarkıtıp, samimiyetsizce bana doğru eğildi.

“Canım, Yaşlı Kartal’ın seni azarladığını duyduk. İyi misin?”

Doğrulduğunda yaşadığı hazzı saklama gereği duymayacak kadar benden hoşlanmadığını biliyordum. Kişisel algılamıyordum, çünkü Ceyda’nın hoşlandığı hemcins sayısı bir hayli azdı. Ama bana hissettiklerinin sağlam sebebi olduğunu da biliyordum. Çünkü onunla aynı hedefe ilerliyorduk.

İkimiz de yönetici asistanıydık. Çalıştığımız reklam şirketi ülkenin en büyüklerindendi. Dev bir plazanın üst katlarındaki bu köklü firmanın üç büyük hissedarı vardı. Bunlardan biri benim patronum, diğeri ise onunkiydi. Yönetim kurulundaki diğer yöneticilerden ikisi de daha önceki yıllarında asistanlık yapmışlardı. Bu bizim de ileride o koltuklardan birini almak için bir şansımız olduğunu gösteriyordu. Patronlar ve yöneticilerle aynı kattaydık. Çalışma alanımız bütün asistanlarla pay-

laştığımız beyaz duvarlı bölmeler halindeydi. Aynı zamanda bu bölgenin çoğunluğu kadınlardan oluşuyordu. Üzülerək söylemeliyim ki, kadın dayanışması henüz bu kata ulaşmamıştı. Bu yüzden ortak alan; ortak hırs, ortak hedef ve en önemlisi ortak dedikodu demektir.

Ceyda'nın bölme duvarına yaslanmış şekilli kalçasına imalı bir bakış atıp yerimde dikleştirdim. Kırmızı ojeli parmaklarının gezindiği fosforlu kalemle kibar bir hareketle elinden aldım.

“Canını sıkma, sürekli azarlanmadığım için yadırgamanız normal. Ayrıca ona azar denmez, patronum hâlâ sesinin çıktığını ispatlamaya çalıştı diyelim. Geçen hafta toplantıda uyuklayan biri için iyi bir gelişme sayılabilir.” Dişlerimi göstererek gülümseyip ekledim. “Ama sorduğun için sağol. *Canım*.”

Bozuntuya vermeden kalçasını da elleri gibi bölmeden ayırdı.

“Bu hafta senin Yaşlı Kartal'ın kızı gelecekmiş. Herkes yeni ihale için olduğunu düşünüyor. Umarım onun yanında da ses kontrolü yaptıracak kadar minik hatalar yapmazsın.”

Çekinmediğimi gösterecek şekilde çenemi yukarı kaldırdım.

“Yersiz endişelerin bittiyse, izin verersen çalışmam gerek Ceyda'cığım.”

Ben kalemle kendi sırasına dizerken, o kalın dudaklarıyla zoraki gülümseyip yanımdan ayrıldı. Atkuyruğumu savunup klavyeme döndüm. Rasgele tuşlara basıp word ekranına olmayan dilde küfürler yazıyordum. Ekranımı kimse göremezdi, böylece ben hem çalışıyor görünüp hem de aklımı oyalayabiliyordum.

Dünden beri kimseyle konuşmamıştım. Eser'in beni gökdelenin tepesinde beklediğini bildiğim halde gidemedim. Ona ne söyleyebilirdim ki... Kızların ısrarlı aramalarını yanıtsız bıraktım, Okan ise hâlâ bana verdiği zamana sadık kalıyordu. Ama daha fazla kaçamayacağımı biliyordum. Bu yüzden en kolayından başlamayı seçtim.

Begüm ve Ecmel’le öğle yemeği için buluştuğumuzda ikisi de meraklı gözleriyle karşımda oturuyordu. Ecmel tutmayı beceremediği çubuklarını kenara fırlatıp çatalıyla yüzümü işaret etti.

“Bu bakış hiç hoşuma gitmiyor. Küçükken de böyle baktığında bir boklar yediğini anlardım.”

Begüm ağzına götürmek üzere olduğu lokmasını aşağı indirdi.

“Yemek yiyoruz Ecmel!” dedi kızarak.

“Özür dilerim prenses,” dediğinde Ecmel üzgün değildi.

Uzatmadan, dosdoğru söyledim. “Okan’a evet diyeceğim.” Ecmel çatalını, Begüm aynı lokmasını ikinci kez aşağı indirip yüzüme bakakaldılar. “Ona evet diyeceğim ve siz de bu kararımın yanında olacaksınız.”

“Ama sen... Sen ona âşık değilsin.”

Begüm’ün güzel pembe dudakları bükülürken, Ecmel tamamen bana döndü. “Asıl sorun Okan’a âşık olmaman değil, âşık olmadan da pekâlâ evlenilebilir. Asıl sorun, senin Eser’e âşık olman! Ve birine güçlü şeyler hissederken bambaşka biriyle evlenemezsin. Bunu konuştuğumuzu sanıyordum.”

Başımı kararlılıkla salladım. “Doğru olan bu.”

Tek kaşı havaya kalktı.

“Neye göre, kime göre doğru? Gerçek sebebini söyler misin Elif?”

Ecmel gözlerimin içine bakarken, Begüm uzanıp elimi tuttu. Onlara gerçeği söylemeyi çok istesem de yapamazdım. Parmaklarımı Begüm’ün pürüzsüz avucundan alıp kucağıma indirdim.

“Düşündüm. Başından beri sen haklıydın Ecmel. Aşk sandığım şey için yıllarımı verdiğim ilişkiyi mahvedemem. Daha da öncmlisi bana değer veren insanı yüzüstü bırakamam. Ben böyle bir insan değilim. Evet, onun... onun bende hissettirdikleri bir an için aklımı karıştırmış olabilir. Ama fazlası...” Ne-

fes alıp başımı iki yana salladım. “Okan’la böyle bir sonu hak etmiyoruz. Birkaç gün öncesine kadar evlilik hayali kurduğum insanı, boş bir heves uğruna, sonunun ne olacağını bilemediğim bir macera için reddedemem. Asıl saçma olan bu.”

Bu sözleri öyle bir tonla söylemişim ki neredeyse ben bile inanacaktım. Ecmel tam dudaklarını aralamıştı ki, onu elimle durdurdum.

“Eğer siz de benim gerçekten dostumsanız, bu kararımın arkasında durmama yardımcı olursunuz.” Gözlerinin içine baktım. “Lütfen...” dedim, dudağımın titremesine engel olmaya çalışarak.

Son kelimem yalvarırcasına dökülmüştü dudaklarımdan. Eğer Eser konusunda beni cesaretlendirmeye devam ederlerse Okan’a evet diyemezdim. Ve ben evet demek zorundaydım. Ecmel açık olan ağzını hiddetle kapanıp kollarını göğsünde birleştirdi. Begüm’se başını masaya eğip hüznle bir şeyler düşünüyordu. Bir süre kimse konuşmadı.

Ecmel sessizce, “Peki,” dedi.

Yaşlarını bastıran gözlerimle teşekkür ettim ona. Begüm’e döndüğümde ise hâlâ başı eğik vaziyette duruyordu. Garip hali tedirgin etti beni.

“Begüm iyi misin?” diye sordum.

Uzun sarı saçları yüzünü saklıyordu. Birkaç kalın bukleyi çekip gözlerini aradım. Yanakları kızarmıştı. Ecmel çenesine uzanıp kaldırıncı gözlerinin buğulandığını gördük.

“Yapma ama Begüm. Tamam, Okan’a âşık olmayabilir ama abartı vücudunu saymazsak Okan iyi biri sayılır ve Elif’i seviyor. Sevme tarzı çok boktan ama seviyor işte.”

Ecmel dünyanın en kötü teselli sözlerini seçmiş olsa da, Begüm’ü rahatlatmaya çalışması içimi acıttı, didişiyor olmalarını yeğlerdim. Begüm kendini toplayıp bana baktı. Birkaç kez dudaklarını ısırıktan sonra huzursuzca bize döndü, doğru kelimeleri arıyor gibiydi.

“Sana bunu dün söyleyecektim, Okan buluşmaya gelmedi dediğinde söylemek üzereydim aslında ama sen başkasına âşık oldum deyince...” Kesik kesik nefes aldı. Dudaklarını ısırdı. Yeşil gözleri hâlâ hararetle parlıyordu. “Şey... Okan’dan ayrılacağını sanmıştım ve söylememe gerek yok diye düşünmüştüm ama... şimdi onunla evleneceğini söylüyorsun. Öyleyse sana söylemek zorundayım galiba...”

“Begüm ne geveliyorsun, söyler misin artık?”

Ecmel benden önce davranıp Begüm’ü dürtünce, dikkatle Begüm’ün pembe dudaklarından çıkan sözlerle dikkat kesildik. İki kez yutkundu.

“Okan’ı tanışma yıldönümünüz olduğu gün, biriyle gördüm.”

Kısa bir sessizlik.

“Kiminle?” diye sorduk neredeyse aynı anda.

Begüm çekinerek konuşuyordu sanki bu onun suçuymuş gibi.

“Bir kadınla... Yani tam göremedim ama bir kadın Okan’ın arabasında, yan koltuğunda oturuyordu. Ben başta sensindir diye dikkat etme gereği duymadım ama arabadaki kişinin saçı küttü ve sen hep saçını toplardın. Hemen seni aradım telefonun kapalıydı. Ardından onu aradım ama açmadı. Yüzünü görmek için onlara yaklaşıyordum ki arabayla uzaklaştılar.”

Ben sessizce donup kalırken, Ecmel yüksek sesle ilk tepkisini verdi.

“Şerefsiz herif!”

Ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Son günlerde beynimde deprem etkisi yaratacak kadar çok şey öğrenmek dengemi bozmuştu. Doğruluğuna güvendiğim şeyler bir bir yıkılırken, altında kalmadan nasıl sağ çıkabilirdim ki... Kızlar bana dikkatlice bakıyor, ne tepki vereceğimi bekliyorlardı. Saate baktım.

“İşe geç kalıyorum, öğle arası biteli beş dakika olmuş.” Aceleyle ayağa kalktım. Kızların şaşkınlıkla bana bakmaya

devam ettiğini görünce nefesimi yorulmuşçasına dışarı bıraktım. “Kızlar inanın ne düşüneceğimi, ne yapacağımı henüz bilmiyorum. Ve ona sormadan emin olamam.”

Ben cümlemi bitirmeden Ecmel gözlerime baktı.

“Sorduğunda sana doğruyu söyleyeceğini mi sanıyorsun gerçekten?”

Ecmel’in sorusuna cevap vermeksizin öylece durdum. Sonra arkamı dönüp onları kafede bıraktım. Şirkete dönerken beynim uyuşmuş gibiydi. Okan’a neden o gün geciktiğini sorduğumda neler söylediğini hatırlamaya çalıştım. Çalıştığım kata asansörle çıkarken o gün konuştuklarımızı aklımdan sırasıyla geçirmeye çalışıyordum ama o gün aklım Eser’le o kadar doluydu ki, Okan geç kalma sebebini söylediye de hatırlayamıyordum.

Asansörden inip masama doğru hızlıca yürüdüm. Ceyda’nın dudak bükerek bir şeyler söylemesine aldırmadan masama oturdum. Telefonumu elime alıp Okan’a “*Akşam buluşmamız gerek...*” diye mesaj gönderdim. Birkaç dakika sonra “*Seni sekizde evden alırım,*” yazan cevabını okudum.

Ellerimi avucumdaki telefonla birlikte kucağıma indirdim. Omuzlarım düşmüş, boş boş ileriye doğru bakarken ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalıştım. Neden ben her karar aldığımda hayat bana o kararımı bozacak bir oyun oynuyordu ki?

Veda Öpücüğü

Mahalleye geldiğimde saat sekize yaklaşıyordu. Kafamı toplamak için arabamı bir yerlere park edip ayağımdaki topuklulara aldırmadan yürümeye başlamıştım. Henüz babamın aldığı borcu sindirememişken, Okan'ın beni aldatmış olduğu ihtimalini nasıl kaldırabilirdim ki? Bundan bir hafta önce olsaydı Okan'ı açıklama yapmasına gerek bile duymadan ilişki mi bitirirdim ama şimdi... Şimdi yaşadığım rahat hayatta onun büyük bir payı olduğunu öğrendim ve doğru olduğuna emin olmadan bunu yapamazdım. Bir yanım yanlış anlaşılma olmasını dilerken, diğer yanım doğru olmasını istiyordu. Çünkü o zaman özgür olurdum...

Meydandaki markete girip kalorisi en düşük çikolatalardan birini seçtim. Ufak bir parça çikolatanın çözmeyeceği sorun yoktur. Market sahibi Ayşin Abla her zamanki gibi kasadaki yerindeydi. Aslında artık bu işi yapmasına gerek yoktu. Yıllar önce burası ufak bir bakkalken annesi o kasanın arkasındaymış. Şu an o bakkal koca bir market olduğu halde bu kez Ayşin Abla elektronik kasanın arkasında oturuyordu. Çünkü bu aile nesiller boyu mahalledekilerin özel hayatını didikleyerek ayakta kalmaktaydı. En azından babamın iddiası bu yönde. Ayşin Abla tek bir çikolata paketini salyangoz hızıyla kasaya okuturken bu iddianın doğru olduğuna inanıyordum.

“Elif’ciğim nasılsın?”

“İyiym Ayşin Abla.”

“Ahmet ve mahallenin güzeli Yasemin’in hâlâ gizlice görüştüklerini biliyor musun?”

“Bilmiyorum Ayşin Abla.”

Bip. Paketi okuttu. Paramı uzattım.

“Peki, 2’de oturan Erva’nın yakında nişanlanacağını duydun mu?”

“Duymadım Ayşin Abla.”

“İlişkilerinin ciddiye binmesi çok güzel bir şey. Çok yakışıyorlardı zaten. Sen gördün mü onları?”

“Görmedim Ayşin Abla.”

Paramı aldı. Çikolataya uzandım ama geriye çekti.

“İlişkilerin ciddiye binmesi demişken, peki siz, seni evine bırakan çocukla evlilik düşünüyor musunuz?”

“Eminim sen bizden daha çok düşünüyorsundur Ayşin Abla.”

Kıkırdadı. Halbuki espri yapmamıştım.

“Çikolatamı alabilir miyim Ayşin Abla?”

Sonunda paketi uzattı.

“Şirkette işler nasıl, bu ara yine mesaiye kalacak mısın?”

“Kaldığımda senin de haberin olur Ayşin Abla.”

Yine kıkırdadı. Yine espri yapmamıştım. Başımı sallayarak marketten çıktım.

Eve girdiğimde annem karşıladı beni, son konuşmamızdan sonra aramıza bir duvar örülmüştü. O bana tedirgin yaklaşıyor, bense ona mesafeli davranıyordum. İçten içe Okan’a ne cevap vereceğimi sormak istese de, kendini frenlediğini hissedebiliyordum. Yaptığımız konuşmanın bende ne kadar büyük bir baskı oluşturduğunu biliyor ve ters tepeceğinden korktuğu için daha fazla üstüme gelmek istemiyordu. Bunun böyle olduğunu biliyorum, çünkü onun beni tanıdığı kadar ben de onu tanıyorum.

Babamın salonda, Ufuk’un karşısında oturduğunu fark edince ona uzaktan selam verdim. Bana sıcacık gülümsedi-

ğinde karşılık veremedim. Elimde olmadan ona kızıyordum. Mecbur kaldığını bilsem de kızıyordum işte. Beni bu duruma düşürdüğü için, yıllar sonra bulduğum aşkın önüne koca bir ağaç diktiği için kızıyordum. En çok da bana bundan bahsetmemesine sinirlenmişim. Çünkü biz babamla yakındık. En ufak sorunumuzda birbirimize danışırdık. Anneme söz vermiş olmasam çoktan karşına geçip “Neden?” diye sorardım. İşte biraz da bu yüzden ona soğuk davranmam en doğrusuydu. Çünkü biliyordum ki, eğer gözlerine uzun uzun bakarsam sözümü tutamaz, hesap sorardım.

Odama doğru giderken, “Okan birazdan beni almaya gelecek,” dediğimde annemin gözlerinin parlamasını görmemiş olmayı diledim.

Odama girdim, hızlıca duş alıp hazırlandım. Siyah bir elbise giydim, saçlarımı her zamanki gibi arkamda toplayıp hafif bir makyaj yaptım. Odamdan çıktığımda kapı çaldı. Annemden önce açmaya çalışsam da başaramadım.

Okan kapıda tüm cazibesiyle belirince annemin yüzüne zafer kazanan birinin mutluluğu yerleşti. Eve girmesine gerek olmadığını anlaması için hızlıca ayakkabılarımı ayağıma geçirirken, annemle Okan arasında klasik sohbet devam ediyordu. Onunla sohbet ederken gözleri ışıldıyordu. Annem kesinlikle Okan’a hayrandı. Bıkkın bir nefes sonrası Okan’ı itercesine kapı eşiğinden dışarı çıkardım. Anneme de yapmacık olduğunu belli ettiğim gülümsemem eşliğinde veda ettim.

Arabaya doğru yürürken belime sarılacak gibi oldu ama ben aramıza minik ama hissedilen bir mesafe koydum. Kaslarıyla gerilmiş gömleğinin altındaki kolunu bana uzattığında kendi adımlarımla yürümeye devam ettim. Yüzünü düşürmedi, “Çok güzelsin,” demekle yetindi. Gösterişli arabasına bindik, yolda giderken, “Beğeneceğine emin olduğum bir yere götüreceğim seni,” dedi nazikçe.

Bense kendimi “*Acaba oraya başka kimi götürdü?*” diye düşünürken buldum. Ona sormadan emin olamam demiştim ama aldatılmış olabileceğinin ihtimali bile öyle sevimsiz bir duyguydu ki, istemsizce geriliyordum. Sadece bir gün önce onu terk etmeye hazırlanan biri olarak böyle düşünmeye hakkım olmadığını biliyordum. Ama tam da bu yüzden, hissettiklerime rağmen Okan’la olmamayı seçmiştim işte. Birine bilerek, devamlı olarak ihanet etmek zalimlikti.

Yemek yiyeceğimiz yerin önüne park ettiğinde manzara göz kamaştırıyordu. Ama boğazın ihtişamıyla sıralanan lüks restoranlardan birine girerken bile gerginliğim azalmamıştı. Aksine kapıdaki görevli Okan’ı ismiyle selamladığında kendimi mantıksızca onun yanında gelen farklı suratlardan biriymiş gibi hissettim.

Masamız tabii ki cam kenarındaydı. Şehir iki âşık için en nefes kesici manzarasını hazırlamıştı. Ziyan olacak olması ne kötüydü. Oturduğumuzda menüye bakmaya gerek bile duymadan garsona hızlıca bir şeyler sıraladı, o başıyla onaylayarak yanımızdan ayrıldığında ise gülümseyerek bana döndü.

“Çok güzelsin,” dedi yeniden.

Dudaklarımı belli belirsiz hareketsiz ettirerek gülümsemeye çalıştım. Uzunca bir süre bana baktı. Dirseklerini masaya değdirip, özgüvenli fısıltısıyla dişlerini gösterdi.

“Sanırım konuşmamız gereken şeyler var. Daha da önemlisi bana vermen gereken bir cevap var.”

Vereceğim cevaptan korkmuyordu. Bunu yaydığı enerjiden bile hissedebiliyordum. Kendinden emin gülümsemesine daha fazla dayanamadım.

“Yaptığın şeyi biliyorum!” dedim dişlerimin arasından.

Bütün gün yapacağımız konuşma için onlarca farklı cümle düşünmüştüm. O kadının kim olduğunu, beni aldatıp aldatmadığını, ya da ne zamandır bir başkasıyla ilişkisi olduğunu

öğrenecektim. Ama aklımdan geçenlerle dudaklarımdan dökülenler farklı oldu. Bütün bu soruları sormak yerine, korkaklık yaptım.

“Babama borç verdiğini biliyorum,” dedim usulca.

Çok kısa bir an afalladı. Mahcup bir ifadeyle gözlerimi bulduğunda, “Bilmemen gerekiyordu,” dedi sessizce.

Garson masaya bir şeyler bırakırken, ben yemeklere dikkat edemeyecek durumdaydım.

“Neden bana söylemedin?”

Gözlerime baktı.

“Bana kendi isteğinle evet demeni istediğim için.” Boş gözlerle bakmayı sürdürünce devam etti. “Sana bu teklifi yıldönümümüzde yapmayı çok uzun zamandır planlıyordum. Sonra babanın durumunu tamamen tesadüfi bir şekilde öğrendim. Babanla konuştum, yardım etmek istediğimi söyledim. Sen de biliyorsun, baban gururlu adam, başta yardımımı kabul etmedi ama işleri daha da kötüye gidince mecbur kaldı diyebiliriz. İkimiz de bu konuyu sana söylemeyeceğimiz konusunda anlaştık. İkimizin de farklı sebepleri vardı. O senin gözündeki yıkılmaz baba imajını kaybetmek istemiyordu, bense baban için yaptığım şeyi öğrendiğinde sırf bu yükün altında kalmamak için bana evet diyeceğini biliyordum. Ben evet demek zorunda hissettiğin için değil, istediğin için benimle ol istedim.”

Sandalyesinin çıkardığı sesi umursamadan yakınımaya geldi. Uzanıp elimi avucuna aldı.

“Sakladığım için özür dilerim.”

Gözüme yaşların hücum ettiğini hissedebiliyordum. Boğazım acırken, parmaklarımı onun avucundan çekip kucağıma koydum. Yutkunup başımı kaldırdım. Özgürlüğümün boynundaki halatlar canımı acıtıyordu. Cevap veremeyeceğini umut ettiğim soruyu sormamın zamanı gelmişti. Çenemi kaldırdım.

“Yıldönümümüz olduğu gün neredeydin? Daha doğrusu kiminleydin?”

Kaşlarını çatıp bana baktı. Aklımdan geçenleri okumaya çalışıyordu.

“Tam olarak neyi ima ediyorsun Elif?”

O bunu sorarken benim bakışlarım tekrar korkakça kucağıma kaydı.

“Bir kadınla mıydın?”

Bir an bile beklemedi. “Evet!” dedi hiç düşünmeden yüksek sesle.

Ben başımı kaldırıp baktığımda, ona bakan tek kişi ben değildim. Dikkat kesilen meraklı suratlar yeniden kendi masasına dönerken kalbim küt küt atıyordu. Doğru olmasını istiyordum belki ama böylesine yüzüme karşı haykırması afallamama sebep olmuştu. Yeşil gözleri alev alevdi, hiddetli bir şekilde dışlarının arasından konuşmaya başlarken, sesini kontrol etmekte zorlandığı belli oluyordu.

“Evet, bir kadınlaydım. Evet, o yüzden geciktim. Evet, o yüzden sen o lanet yerde sıkışıp kaldın. Ve yine o yüzden, o adi heriften hoşlandın.” Dudaklarını, iri bedeniyle yüzüme yaklaştırdı öfkeli fısıltısıyla. “Ama bilmediğin şey, o kadın senin annendi!”

Gözlerim kocaman oldu. Ağzımı açtım ama şaşkınlıktan konuşamadım.

“Evet annendi. Neden geciktiğimi sana söyleyemedim, çünkü biz o gün evin ipoteğini kaldırdık. Tüm borçları ödememize rağmen ipoteğin kalkması için belli bir süre gerekiyormuş. Baban borçlarından evinizi koruyabilmek için tapuyu annenin üstüne yapmış. Bu yüzden süre bittiğinde ev artık annenin olduğu için, annenin imzası gerekliydi. Biz de annenle birlikte onu halletmeye gittik ama iş uzadı ve ben geç kaldım.”

Annemin neden o gün “*Okan beni bekletti*” dediğimde hiç orali olmadığını daha iyi anladım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Sırtımdaki yüküm artık taşınmaz olmuştu. Masadan güç alarak başımı kaldırıp Okan’a baktım. Yüzünden ne hissettiği-

ni anlayamıyordum. Parmakları alnına gitti. Saçını geriye yattırdı. Bakışları beni buldu, gözlerinin içi kızarmıştı.

“Seni aldattığımı düşündün!”

Nefesini küfür edercesine sertçe dışarı bıraktı, başını eğdi. Sanki sorduğum soruya inanamıyormuşçasına başını iki yanına salladı. Bu hali beni daha da suçlu hissettirdi. Sağ elini ensesini koyup bana baktı. Sert yüz çizgileri aniden kaybolmuştu. Sarı saç telleri arasında gülümsemeye başladı. Öylece bakakaldım.

“Ben de bunca zaman o herif yüzünden benden uzaklaştığını sanıyordum. Meğer benim sır saklamam yüzündenmiş.” Ufak bir kahkaha çıktı ince dudaklarından. Gülüşü bittiğinde uzanıp yeniden elimi sardı gergin parmakları. “Böyle hissetmene sebep olduğum için özür dilerim Elif.” Parmak uçları yüzüme dokundu. Geri çekilme refleksime direndim. Yanağımı okşadı. “Benim güzel Elif’im...” dedi dingin bir sesle.

Kendimi tuhaf hissediyordum. Fazla sakın yüz çizgilerine bakarken, korktuğum şeyden daha fazla kaçamayacağımı anlamıştım. Yenilgiyi kabul edip elimi çantama attım ve kadife kutuyu çıkardım. Ona uzattım.

“Evet,” dedim yenilmiş sesimle.

Hâlâ bana bakıyordu. Kutuyu açtım. Tekrar, “Evet,” dedim daha coşkulu söylemeye çalışarak. Durulmuş yeşil gözleriyle hâlâ bana bakıyordu. Omuzlarımı kaldırıp gülümsemeye çalıştım.

“Yüzüğü parmağıma takman için daha kaç kere evet demem gerekiyor?”

İnce dudakları kalın bedenini sallayacak şekilde coşkuyla kahkaha attı. Hemen uzanıp kutudan pahalı yüzüğünü çıkardı. Elleri elime dokunduğunda nefesimi tuttum, yüzüğün soğukluğu parmağıma değdiğinde gözlerimi kapatıp nefesimi geri verdim. Her şey bitmişti...

Bana bakıp gülümsedi, az önce sinirden koyulaşan gözleri tekrar su yeşili olmuştu. Yanağımın içini ısırırken, ona gülümseyerek karşılık verdim, o an sanki biri kalbime kezzap döküyor gibi hissettim.

Yemeğin geri kalanında düğün hakkında konuştuk. Daha doğrusu o konuştu, benim tek yaptığım başımla onu onaylamakti. Yemek bitti, tatlı yemek istemedim. Kutlama yapmak için ufak bir pasta söylemekte ısrar etti. Tabağımın ortasına konan minik cupcake bana tek bir kişiyi hatırlattı. Tek ısırık bile almadım. Lokantadan çıkıp arabaya bindiğimizde ağlamamak için dudaklarımı ısırıyordum. Onu görmem gerekiyordu! Daha da önemlisi ona veda etmem gerekiyordu.

Okan direksiyonun başına geçtiğinde bana döndü.

“Saat çok geç değil. Başka bir yere gitmek ister misin?”

Birkaç uzun saniye boyunca cevap vermedim, sonra sakinleşen gözlerinin içine baktım. “Evet,” dedim.

Bana baktı, gözlerim ona söylemek istediğimi anlatmış olacak ki, öfkeyle başını yola çevirdi. Uzanıp buz kadar soğuk olan parmaklarına dokundum.

“Bu gece herkesin sorularının cevabını alması gerek.”

Ben sinirleneceğini sanmıştım ama o dokunduğum parmaklarını direksiyona sararken sakindi. Sessizliğinden anlam çıkarmaya çalışırken, bir süre sonra gökdelenin önüne geldiğimizi fark ettim. Araba sakin motor sesiyle beklemedeyken hareket etmeden öylece oturdum. Sonunda ince paltomu elime alıp kapıya uzandığımda duraksadım. Beni durduracak bir şeyler söylemesini bekliyordum sanırım, itiraz etmeksizin oturması huzursuz etmişti beni. Sessizliğini bozmayacağını anladığımda kapıyı açıp hızla binaya girdim.

Asansöre binerken yine yalnız değildim ve yine birileri benden önce teras tuşuna basmıştı.

Nefesim sanki onca merdiveni koşarak çıkıyormuşçasına göğsüme çarpıyordu. Dikkatimi toplayıp asansöre dolan mü-

ziğe odaklandım. Onların olacağını biliyordum. Beatles oğlanları yine benimle konuşmaya başladığında ben paltomu omuzlarıma attım.

*Kalmaya gelmiş bir kızın hikâyesini
dinleyecek birisi var mı?*

Neden her seferinde sanki Eser'in elçisiymiş gibi konuşmak zorundalardı?

*O senin öylesine isteyeceğin bir kızdır ki
Kötü hissettirir
Yine de bir gün olsun pişmanlık çekmezsın*

Dudaklarımı ısırmaya başladım.

*Beni terk etmeye çabaladığı o zamanları düşününce
Bana geri dönüp ağlamaya başlar*

Başım göğsüme düştü. Gözlerim acımaya başladı.

*Bana sözler verir
Ben de ona inanırım*

Ona geri geleceğime dair söz vermiştim ama... ama bu şekilde değil... Yutkundum. Kapının artık açılması için yalvarmak istiyordum.

*O öyle bir kızdır ki...**

Devamını dinleyebilecek kadar güçlü değildim. Ben onun sandığı gibi bir kız değildim...

* Beatles'ın Girl şarkısının sözleri.

Kapı açılır açılmaz kendimi dışarı attım. Omuzlarımdan kayan paltomu tutarak adımladım. Sık nefesler eşliğinde terastaki kalabalığı aşarken loş ışıkların altında onu gördüm. Yine duvara yaslanmıştı, bu kez güzel gözleri telefon ekranındaydı. Üstündeki zevkli ama dağınık kıyafetleriyle sıkılmış ve yorgun görünüyordu. Ne zamandır bekliyor olabileceğini düşünmek istemedim. Ona doğru adımlarken kalbim göğüs kafesimi acıtacak kadar hızlı atıyordu. Başını kaldırdı. Gözleri üstümde mıknaş varmışçasına kolayca beni buldu. Hızlıca doğrulduğunda gözleri parladı. Yanağındaki o güzel çukurla gülümsedi. Her zaman olduğu gibi... Bu gülüşü bir daha göremeyecektim.

Aramızdaki insanları aşarak bana ulaştı. Son kişiyi kibar bir kol hareketiyle geçtiğinde beklemeden beni kollarına aldı. Düşünmeden sarıldım sıcak göğsüne. Birazdan paramparça edeceğim kalp atışını dinledim.

Kulağıma eğilip “Özlemişim,” dediğinde ise yine huzur doldum.

Beni göğsünden ayırdı, yüzüme baktı.

“Neden ağlıyorsun?” diye sordu. Ağladığımın farkında bile değildim. Cevap vermedim. Gözleri saklı bir endişeyle kısılrsa da gülümsemeye devam etti. “Ağladığında daha da şapşal göründüğünü biliyorsun değil mi?”

Ben kolumla gözlerimi silerken hafifçe kıkırdadım. Ağlar-ken aynı anda gülmek gerçekten şapşalcaydı. Aniden gözlerimi sildiğim elimi tuttu, kendine doğru çekti.

“İşte bu kadar şapşal olabileceğini sanmıyordum!”

Mavi gözleri parmağıma ağır gelen yüzükteydi. Elimi ondan koparıp arkama sakladım. Sanki görünmezse gerçekliğini yitirebilecekmiş gibi.

“Yapmak zorundaydım...” diyebildim.

İlk kez yüzünde gülümseyen alaycı bakışı yerine, gerçekten üzüntü ve hayal kırıklığı vardı.

“Zorunda mıydın? Neden zorundaydın? Karnında onun çocuğunu mu taşıyorsun?”

“Tabii ki de hayır!”

“Böbreğini falan mı verdi sana?”

“Saçmalama.”

“O zaman ne? Ne oldu da sevmediğin bir adamla evlenmek zorunda hissediyorsun?”

Başımı eğip öylece durdum. Gecenin soğukluğunda yanaklarımın yandığını daha derin hissediyordum.

Eser iki kolumdan tutup başımı kaldırmaya zorladı. Ona baktığımda gecenin karanlığında lacivert gözlerini terasın ışıkları bile aydınlatmıyordu.

“O sadece Elif olmanı istiyor. Ona itaat eden, ilgisizliğine ses çıkarmayan, umursamazlığına katlanan, her zaman kendinin ön planda olmasına izin verecek olan o kızı istiyor. Ben seni her halinle seviyorum Elif. Ben seni o saçma, iştah açan komik isminle de, sesli söylemeye korktuğun hayallerinle de, içinde sakladığın asi halini de, sinirlenen, trip atan, nazlanan, hatta yumruk atan halini bile seviyorum. Ben Bürge’yi de Elif’i sevdiğim kadar seviyorum!”

Kollarımı bırakan elleri iki yanına düştü.

“Onunla olmak zorunda olduğuna seni nasıl inandırdı bilmiyorum ama her ne yaptıysa emin ol başka şansın var. Ben varım! Ben ne olursa olsun senin yanında olacağım.”

Eliyle yanağımdaki yaşları sildi. Gülümseyerek gözlerime baktı.

“Biz birbirimize aitiz Elif. Sürekli buraya benden ayrılmaya gelemezsin. Altmışıncı yıldönümümüzü burada kutlayacağız, unuttun mu şapşal?”

Yanağımdan süzülenlere rağmen gülümsedim güzel yüzüne. Beyaz teninde elmacık kemikleri nasıl da kızarmıştı. Keşke biraz daha aydınlık olsaydı, yanaklarında belli belirsiz gizlene şirin çilleriyle de vedalaşmak isterdim. Bu kez ben onun ya-

nağına elimi koydum. Güzel gözlerine bakıp ezberlemeye çalıştım. Onu kendime doğru çekerken parmak uçlarıma kalkıp, dudağına dokundum. Sıkıca sardı beni. Kim olduğumu unutturmaya çalışırcasına beni öperken, ben bunun veda öpücüğü olduğunu biliyordum. Yanaklarımızın ıslandığını fark edince beni bıraktı. Alnını alnıma dayayıp gözlerime baktı.

“Dün, bugün, yarın ve...”

Tamamlamamı bekledi. Ondan bir adım uzaklaştım. Dişlerini sıkıyordu. Çenesinin gerginliğinden anlıyordum. Kabul lenmek istemiyordu.

“Yapma...” dedi.

Bense son kez lacivert gözlerine baktım ve arkamı döndüm. Omzumda kayan paltoma tutundum ve koştum. Asansörlerin önüne gelene kadar arkama bakmadan, defalarca tökezleyerek koştum. Kendimi asansöre attığımda ise kimseyi umursamadan hıçkırarak ağlamaya başladım. Esnemesini bile insanlardan saklayan biri için bu inanılmazdı. Hayatımda dökmediğim tüm yaşları bu iki üç güne sığdırmış gibi hissediyordum. Yaşamadığım her şeyi bu birkaç güne sığdırdığım gibi...

Okan'ın yanına inmeden bütün yaşlarımı dökmek istiyordum. Son kata yaklaşırken iyi olup olmadığımı soran yabancı insanları başımdan savurarak hıçkırıklarımı durdurmaya çalıştım. Yüzümü sildim. Kapı açılmadan önce asansör aynasındaki halime baktığımda karşımdaki görüntü tekrar ağlamama sebep olacaktı. Berbat görünüyordum. Islaklık yoktu ama kızmıştım. Sadece yüzüm değil kalbimle, tüm bedenimle ya-nıyordum.

Binadan dışarı adım attığımda soğuk hava yüzüme vurunca biraz olsun rahatlardım. Arabaya gidene kadar en azından burnumu daha az çeker olmuştum. Arabaya bindiğimde Okan hiçbir şey söylemedi, hatta bana bakmadı bile. Sadece arabayı sürdü. Sanki yanında yokmuşum gibi sadece yol çizgilerini izliyordu gözleri. Eve varana kadar ikimiz de konuşmadık.

Sessiz arabayı sadece benim ağlamaklı soluk alışlarım dolduruyordu. Arabayı durdurduğunda bekledi. Bekledi. Sonra derin bir nefes aldı ve bana baktı.

“Bu arabadan indiğinde tekrar eski hayatlarımıza geri döneceğiz. Sen babana yardım ettiğimi unutacaksın, ben de yanımda başka bir erkek için ağladığımı unutacağım!”

Yanağımın içini ısırdım. Bana doğru eğilecek gibi olurken geri çekildi. Önce dişlerini sıktı, ardından,

“Bu gece seni öpmeyeceğim!” dedi.

Suçlu bakışlarımı kucağımdan kaldıramadım.

“Şimdi git hadi. Git ki bu gece bitsin artık. Bitsin ki, eski hayatımıza geri dönelim ve ben eski Elif’ime kavuşayım.”

Kucağımdaki ellerime ılık bir damla düşünce yine ağlamaya başladığımı fark ettim. Beklemeden kapıyı açıp dışarı çıktım. Okan ben iner inmez arabayı çalıştırdı. Sadece birkaç adım arabanın yanından çekildiğimde ise gaza bastı ve çığlık atan tekerlekleriyle hızla uzaklaştı. Öylece arkasından baktım. Yavaşça bahçeye girip banka oturdum. Yüzüğüme bakarak doyuya ağladım. Ağladım. Ağladım...

- Okan -

Benden, onu o adi herife götürmemi istemesine kızabilirdim, o adama koşmasını seyretmek içimi acıtırken öfkelenebilirdim. Arabama bindiğinde o aşağılık herif için ağladığını gördüğümde bağırabilir, öpmek için ona eğildiğimde üstünde o pisliğin iğrenç kokusunu hissettiğimde direksiyonu yumruklayabilir hatta bildiğim tüm küfürleri avazım çıktığı kadar haykırabilirim. Ama yapmadım. Çünkü ben kazanmıştım!

Her şey planıma uygun gitmişti. Hatta planladığımdan bile iyi gitti diyebilirim. Elif’in bu kadar naif olması benim en bü-

yük şansım. Şu an o pisliğin etkisinde olabilir belki ama sabredebilirim. Çünkü onu unutmaması fazla uzun sürmeyecek...

Bu gecenin sinirini üstümden atmak için nereye gideceğimi çok iyi biliyordum. Elif arabadan iner inmez gaza bastım ve hızla sürmeye başladım. Elif'in yüzüğü takarkenki halini, bana bakan gözlerindeki hissizliği, aynı gözlerden başkası için akan yaşları hatırladıkça daha kuvvetli basıyordum gaza. Sonunda arabayı park edip indim, evin ziline bastım, diyafondan ses gelmeden "*Benim!*" dedim. Kapı açıldı ve hızlıca merdivenleri çıktım.

Dairenin kapısında beni her zamanki iştah açıcığıyla karşıladı. Daha bana 'hoş geldin' demeden onu içeri doğru ittirdim. Salondaki koltuğuna oturduğumda bana yaklaştı.

"Ne o, küçük aptalın sana hayır mı dedi yoksa?"

Sorusu bittiğinde kıvrımlı belinden çekip onu kucağıma oturttum. Seni pürüzsüzdü. Kokusu nefisti, uyuşturucuydu. Gözlerimi kapattığımda hatırlamak istemediklerimi kısa bir an unutturmak için yeterliydi. Teninin tadına bakan dudaklarım sessizce cevap verdi.

"Tam tersi, evet dedi."

Ve bu gece yaşanan bütün sinir bozucu şeyi unutmaya başladım...

Yol Arkadaşı

Parmak uçlarımda evden çıkarken nefes bile almadım. Anneme ya da Ufuk'a yakalanmak istemiyordum. Annem parmağımdaki yüzüğü gördüğünde sevinç çığlıkları atacak, Ufuk ise sadece iki saniye yüzüme bakıp bir şeyler sakladığımı anlayacaktı. Ve ben bu olası iki durumu da yaşayabilcek ruh halinde değildim.

Ecmel erken saatte onu işe bırakmam için mesaj atmıştı. 5. Sokak'taki evlerinin önünde durdum, o söylenerek arabaya binerken yüzüğümü saklama refleksiyle elimi koltuğumun kenarına indirdim. Yine siyahlar içinde koltuğa oturunca ben yola koyuldum, o ise sinirle söylenmeye başladı.

"Bu kız sonunda beni katil edecek Elif. Bak bunu şimdiden söylüyorum ki, hapishaneye getireceklerine hazırlayabilesin!"

Gözümü yoldan ayırmamaya çalıştım. "Hapishaneye getireceklerimi mi?"

"Evet kızım, don atlet falan işte. Sen hiç film ya da dizi izlemez misin? Dışarıda kalanlar mahpushanedekilere don, atlet ve içerideki çeteye vermesi için para getirir. Racon böyle. Sen benim içeride şişlenmemi falan istiyorsun galiba!"

Ben başımı geriye atarak gülerken arabayı sürmeye gayret ettim.

"Ben de ciddi ciddi dinliyorum seni. Yine ne yaptı bizim sarı prenses, söyle bakalım?"

Kollarını huysuz şekilde göğsünde birleştirdi.

“Bir haftada üçüncü kez dişçiye gitti.”

“Eee, ne var bunda, dişlerini yaptırıyordur.”

“Ya hu ne diş yaptırması. Aşık olduğunu söylediği şu diş-
çi çocuğa gidip duruyor!” Kahkaha atmaya başladım. “O sorun
değil de, dişlerinden olacak aptal. İlk gidişinde dişlerini temiz-
letmiş, ikincisinde beyazlatmış. Bu kez neyi bahane ederek gitti
kim bilir! Dün akşam altın diş yaptırsam mı diyor bana! Ney-
miş, onu yaptırması uzun sürermiş, o süre içinde de onu kendine
âşık edebilirmiş! Dün tüm gün şeker yedi Elif.” Başını iki yana
sallayıp mırıldanırken, küfür ettiğine emindim. “Sabah bana
‘Neden dişlerime bu kadar iyi baktım ki,’ diye mesaj atmış.”

Ben Begüm'ü ağzında altın dişle hayal edip kahkaha atarken karnımı tuttum.

“Yeter Ecmel kaza yapacağım şimdi,” dedim nefes nefese.

Tam o sırada bana bakan gözleri kısıldı.

“Elif lütfen parmağındakinin Okan’ın yüzüğü olduğunu söyleme bana.”

Kelimenin tam anlamıyla, kahkahamı yuttum. Ecmel'nin tehditkâr bakışları eşliğinde kendimi toparladım ve sessizce onaylar şekilde başımı salladım.

“Yemin ediyorum dünyanın en aptal iki arkadaşına sahibim!”

Yine huysuz kollarını göğsünde topladı. Birkaç dakika konuşmadı, sonra bana döndü.

“Yanındaki kadın için ne uydurdu peki?”

Bu kez ben kaşlarımı çattım.

“Bir şey uydurmadı Ecmel, doğruyu söyledi. Ve olay sadece bir yanlış anlaşılmadan ibaret.”

Ecmel'in de Ufuk'tan aşağı kalır yanı yoktu. Kafamın içinde gezinenleri okumaya çalışıyordu. "Bana öyle bakma Ecmel. Onunla konuştum, şüphelerim gitti, ikna oldum, içim rahat ve Okan'a güveniyorum."

Tatminsiz yüzüyle önüne döndü. Yolu seyrederken kendi kendine söylenmeye başladı.

“Seninki rahat olabilir ama benimki değil. O çocukta bir şeyler var, tıpkı senin evet demenin altında yatan başka sebepler olduğu gibi. Ama sırf sana olan sevgimden dolayı susuyorum. Yoksa ya senin kalbini kıracağım ya da o çocuğun kafasını!”

Ecmel’in iş yerine geldiğimizde, kapısını açmadan önce dönüp bana sarıldı. Bunu fazla yapmazdı.

“Sana inanmıyorum ama seni seviyorum aptal tavşanım,” diye fısıldadı kulağıma ve aşağı indi.

“En kötüsünü yaşamışsan, artık öyle saf kalmazsın, her zaman kanmazsın, fazla inanmazsın...” der Charles Bukowski. Yaşadığı kötü tecrübe onu şüpheli, zor güvenen biri yapmıştı. Teklifi kabul etmemin altındaki gerçek sebepleri öğrenirse sahiplenici tavrı işleri daha da çıkılmaz bir noktaya getirebilirdi. Bu yüzden saklamalıydım.

Birkaç dakika sonra çalıştığım plazaya geldiğimde aceleyle binaya girdim. Bu ara hayatımdaki sorunlarıma bir yenisini daha eklememek için, kendimi tekrar işime vermeliydim. Patronumun kızı onun kadar iltimas sahibi değildi. O gelmeden kusursuz çalışan halime dönmeliydim. Masama otururken sırtlan Ceyda tüm samimiyetsizliğiyle kendini gösterdi.

“Canım, çok solgun görünüyorsun, iyi uyuyamadın sanırım. Başarısızlık uyku kaçırır derler. Eğer ihtiyacın olursa sana uyku ilaçlarımdan verebilirim.”

Ceyda haklıydı, gece öyle çok ağlamıştım ki sabaha karşı uykuya dalabilmişim. Birkaç saatlik uykumdan kalanların gözaltlarımda toplandığının farkındaydım. Yaralı ama gururlu asker edasıyla çenemi kaldırdım.

“Sadece arkadaşlarla takılırken saatin nasıl geçtiğini anlamamışım, teşekkür ederim ama uyku ilacı içmeye gerek duymayacak kadar sıkıcı bir hayatım yok Ceyda’cığım.”

Bu sözümünden sonra Ceyda'nın bakışları parmağıma kilitlendi. *Lanet olsun yüzüğü unuttum!* İş yerinde çıkarmayı düşünüyordum halbuki. Ceyda yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi.

“Nişan yüzüğü mü o?”

Ceyda'nın yüzüne kabız olmuş bir ifade yerleştiğinde istemsizce bu anın tadını çıkarmak istedim. Elimini ona uzatıp, parmaklarımı salladım. Pırlantanın ışıltısını takip etmesini izledim.

“Evet canım. Nişanlandım,” deyiverdim yüksek sayılabilecek bir sesle.

Yakışıksız sesim kulağıma bulduğunda yutkundum. Yaptığım şey çirkindi. Ölümüne utandım, ama çok geçti, Ceyda parmağımdaki yüzüğün muhtemelen fiyat analizini yaparken diğer bölmedeki kızlar da başımda toplanmıştı. Onlar elimi çektiştirirken benim mideme ağrı girdi. Hepsi farklı cümlelerle tebrik edip sırayla kollarıma sarıldılar, sanki birbirinin arkasından kuyu kazın kişiler değil de, samimi birer arkadaşmışız gibi.

Öğlen arası yaklaşırken, parmağımdaki yüzük her ne kadar ağırlık yapsa da, dünkü zoraki çalışmamın yerini hızlı tempom almıştı. Unutmak istediğin her neyse beyninin bir tarafı unutmaya çalışırken diğer tarafı hatırlaman için savaşıyor. Dalıp gittiğinde anlarsın hangi tarafın galip geldiğini. Ve ben dalıp gidecek lükse sahip değildim. Bu yüzden yüzüğün ışıltısı çalışma masama her yansıdığı anda Eser'i hatırlamamak için deli gibi çalışıyordum. Normalde saatlerimi alacak rapor düzenlemelerini dakikalar içinde bitirdim. Saatler sonra önümdeki klasörler rengârenk post-itler ile süslenmiş, notlar alınmış şekilde kenardaki yığına katılmıştı. Fosforlu kalemle raporlarda patronumun mutlaka okuması gereken yerlerin üstünden geçiyordum. Çünkü dedikleri gibi o yaşlı bir kartaldı ve ben bunu yapmasaydım yazılanların tek kelimesini bile okumazdı. Top-

lantılara girmeden önce eline sıkıştırdığım isim listesi olmasa iş yaptığı insanların adını bile hatırlayamazdı.

Masamda oturup önümdeki kâğıtlara gömülmüşken, başımın üstünde birinin olduğunu fark ettim. Bakışlarımı kaldırdığımda ise önce gösterişli rozeti, ardından içinde gökyüzünü saklayan bir çift mavi gözle karşılaştım. Öylece kalakaldım. Şaşkınlıkla ayağa fırladım. Karşımda yakasındaki rozeti ve haylaz yakışıklılığıyla Eser vardı. Sonsuza kadar bir daha göremeyeceğimi kabullendiğim, umutsuzca âşık olduğum adam karşımdaydı. Yetmezmiş gibi elinde de sadece bir tane kırmızı gül tutuyordu.

“Bu çiçek Elif Hanım’a gönderildi,” dedi gülümseyerek ve bana uzattı.

Dağınık saçlarından bakışlarımı aldım. Ben anlamaz şekilde kaşlarımı çatarken, onun dudakları gamzesinin ortaklığında yana kıvrılmıştı. Kuklaymışçasına uzanıp elinden gülü aldım. Yanımda duran Ceyda’yı ise konuştuğunda fark edebildim.

“Yakışıklı ulak eşliğinde gelen gizemli bir çiçek.” Alt dudaklarını ısırıldı. “Hangisini daha çok istediğime karar veremedim.”

Ceyda’nın lafını bitirmesiyle ona ve diğer bölmede bakışlarını ve başlarını uzatmış kızlara dikkat ettim. Eser’e yiyecek bir şeymiş gibi baktıklarını fark etmem dişlerimi sıkmana sebep oldu. Şaşkın halimi toparladım.

“Kimden geliyormuş peki bu çiçek Sayın... kurye bey?” diyerek Eser’i dürttüm.

Zira kendisi şu an elleri ceplerinde, etrafa o büyüleyen bakışlarıyla göz gezdiriyordu. Bakışlarına çarpan her nesneyi kıskandığımı hissettim. Dişlerimi daha çok sıktım. Sonunda bana döndüğünde gülümsemesini dudaklarında saklıyordu. Konuşmadan önce tadını hâlâ anımsadığım o lanet dudakları ıslattı. Dişlerimi son bir kez daha sıktım.

“Bilmiyorum hanımefendi, ama üzerinde bir kart vardı, okursanız kim olduğunu da anlarsınız sanırım.”

İnsanın aklını başından alacak şekilde göz kırptıktan sonra arkasını döndü ve tüm ihtişamını da alıp gitti. Onun arkasından ilgiyle bakan kızları görmezden gelerek masama oturdum. Kartı okumak için Ceyda'nın yanımdan uzaklaşmasını bekledim. O da kendi masasına oturduğunda kartı açıp notu okudum.

"Birlikte geçireceğimiz günler gelene kadar, ayrı kaldığımız her gün için bir gül alacaksın sevgili şapşalım..."

Yüzüme yayılan aptal gülümsemeyle kalbimin ısındığını hissettim. Uzaktaki masadan Ceyda'nın sesi geldi.

"Anlaşılan yüzüğün sahibi tahmin ettiğimizden daha romantik biri."

Başımı bile kaldırmadım, onu duymazlıktan gelerek defalarca notu okudum. Her okuduğumda yenileniyormuşum gibi hissediyordum.

Ceyda diğer kızlara doğru seslice iç çekti.

"Kuryelerle çıkmayacak olmam ne kötü..."

Kısa bir an yüzümü buruşturdum. Kartımı çekmecemdeki ajandama sakladım ve silinmeyecek gülümsemem eşliğinde işe geri döndüm.

Haftanın geri kalanı tuhaf geçiyordu diyebilirim. Patronun kızı sonunda şirkete gelmişti. Yurtdışında eğitim almış Yeliz Hanım kesinlikle güzel bir yüze sahipti ama aynı zamanda kıvrık saçları, donuk yüz çizgileri ve insanı soğukluğuyla üşüten bakışlarıyla oldukça katı biriydi. Şirkete son zamanlarda yüksek bütçeli çoğu yurtdışı anlaşmalarını o sağlamıştı. Gelecekte şirketi onun yöneteceğini tahmin etmek için kâhin olmaya gerek yoktu. Ve buraya arkadaş edinmeye gelmediği de kesindi.

Herkes diken üstünde çalışırken beni gün içinde rahatlatan tek şey masamın üstündeki vazomda çoğalmaya başlayan eşsiz kırmızı güllerimdi. Kıskanç gözlere inat, onları aşkla suluyor-

dum, onlar da bana hayatta kalacak oksijeni sağlıyordu. Okan, Eser'e kalıcı olarak veda ettiğimi bildiği günden beri eski stabil âşık ilgisine geri dönmüş sayılırdı. Tehlikenin geçtiğini hissettiği, bir de yarın önemli bir müsabakası olduğundan, o günden beri bir kez iş çıkış saatinde bana uğramış, birkaç kez de kısa telefon görüşmeleri yapmıştık. Açıkçası doğru bir his olmasa da, bu ilgisizlikten şikâyetçi değildim. Çünkü Eser'in bana getirdiği her gülün üstünde kaç gün olduğunu belli eden rakamlara bakıp gülümsemek vicdanımı yeterince sızlatıyordu.

Masamda oturmuş üstünde "*Bensiz geçen beşinci günün şapşal...*" yazılı notu okurken, gülün sahibi tam karşımda durdu.

"Aklıma bir fikir geldi," dedi fısıldayarak.

Fısıldamasının sebebi kızların göz hapsinde olmasıydı. Tenime çarpan sıcak nefesine ilgisiz görünmekte zorluk çekerek ona baktım.

"Bence arkadaş olabiliriz," dedi farkında olmadığı şirinliğiyle. Lacivert dar elbisemin içinde nefes almakta zorlandım. Cevaben sanki pembe kar yağdırabilirim demişçesine ona alaycı bir bakış attım.

"Ne yani, sadece arkadaş olamaz mıyız?" dedi gözlerini kısararak.

İlgisiz görünmeye çalışıp ekranıma döndüm.

"Sen kimsenin 'sadece' arkadaş olamazsın Eser. Bunun için fazla çekicisin."

Karşımdaki muhteşem yaratığın sahibi kim olursa olsun (ki bu ihtimali düşünmek bile midemi ağrıtıyordu) onu kadınlardan korumak için izole bir yerde saklaması lazımdı. Yakışıklılık değildi ondaki, odaya girdiğinde bile enerjisiyle bakışları ve ilgiyi ona çeviren tuhaf bir şeytan tüüyüdü. Dağınık saçlarına elini atıp kafasını kaşıdı.

"Hayatımda hiç böylesine hakaret dolu bir iltifat almamıştım." Bana doğru yaklaştı hafifçe. "Seni bir yere götürmek istiyorum," dedi sessizce. Gelişigüzel harflere bastığım ekra-

nımdaki bakışlarımı şüpheyle ona çevirdim. “Öyle bakma, söz veriyorum ‘sadece arkadaş’ olarak gideceğiz.”

Ben kararsızlıkla bakmaya devam edince kulağıma doğru eğildi.

“Çabuk karar versen iyi olur çünkü şu köşedeki sarışın beni gözüyle soymaya başladı.” Sesi yine fısıltıya dönüşmüştü. Bahsettiği kişinin Ceyda olduğunu anlamam için gösterdiği yere bakmama gerek bile yoktu. Cevap vermeden bekledim. “Hadi amaa, bak o kız şu an hayalinde benimle ikinci aşamaya geçti bile.”

Bunu söylerken gömleğinin düğmesini biri açmasın diye tutar gibi yapınca kocaman bir kahkaha attım elimde olmadan. Dudaklarımı kapatmayı başardığımda doğruldum. Çok küçük bir an parmağımdaki gösterişli taşın gözü kaydı. Her zerrem her saniyeyi onun yanında geçirmek istese de, yapamazdım. Bu kadarı bile yeterince tehlikeliyken, onunla etrafımızda insanlar yokken birlikte olmak ateşe uzanmak gibiydi.

Bütün ciddiyetimle ekranıma döndüm. Word dosyasına tuşladığım keşfedilmemiş dildeki yazıma devam ettim. Ekranımın üstünden ona baktım.

“Üzgünüm ama bu ara arkadaş edinmeyi düşünmüyorum.”

Dudaklarını büktü. Ölümüne sevimliydi. Ve çok... çekici. *Kahretsin!* Sarkıttığı enfes dudaklarına, eşsiz gözlerine bakarken zırhımı indirmeme tahminen üç saniye kalmıştı ama hayat sizi kendinize getirmek için bazen oldukça çabuk davranır. Birbirimizin gözlerine dalmışken masanın üstünde duran telefon ekranımda **OKAN** kelimesi belirdi. Hızlı bir hareketle telefonu ters çevirdim ama ikimiz de uyarıyı almıştık. Nefesimi bırakıp güzel yüzüne döndüm.

“Ve çalışmalıyım. Önemli bir ihale için şirketin bütün hissedarları geldi. Projeyi alabilmek için herkes deli gibi çalışıyor. Tüm dikkatimi işime vermeliyim. Üzgünüm...” diyebildim sessizce. Durumu daha zor hale getirmemesi gerekiyordu.

Kısa bir an gözlerini kıstı. Düşündü ve ardından, “Tamam,” dedi çabucak. Sonra aldırmadan uzaklaştı ve asansöre binip gözden kayboldu. Üstelememesinin gururuma verdiği hasarı umursamamaya çalışırken Ceyda yanımda belirdi.

“Sanırım o kurye ile aranız baya iyi Elif, neden beni de onunla tanıştırmıyorsun?”

Gergin çenemle gülümsemeye çalıştım.

“Senin kuryelerle çıkmam dediğini sanıyordum Ceyda’cığım.”

Elini ince beline koydu.

“Evet, çıkmam dedim. Ama yatmam demedim.”

Göz kırpıp kıvırtarak yanımdan uzaklaştırırken, ekranıma büyük harflerle Ecmel’den öğrendiğim en terbiyesiz küfürleri yazıyordum.

Haftanın son iş günü Yeliz Hanım, kırmızı saçlarıyla yarışacak öfkesi, koyu yeşil etekli takımıyla şirket içinde adımlıyordu. Yönetim katında odadan odaya geçiş yapan yöneticiler dışında daimi etrafımızda olan patronlara alışık ve hazırlıklı değildik. Bu yüzden sivri topukları mermerde her yankılandığında nefes bile almadan bütün dikkatimizi işimize vermiştik. İş çıkışı Okan’ın kürek müsabakasını izlemeye gidecektim. Milli takım seçmeleri için en önemli yarışmaydı. Bu yüzden aniden ortaya çıkan ceza mesailerden birine kalmama sebep veren hatalar yapmasam fena olmazdı. Bugün kesinlikle Okan’ın yanında olmalıydım.

Yeliz Hanım ortak alanda volta atarken birini bekliyor gibiydi. Ama bu öyle gergin bir bekleyişti ki, yanından geçerken onunla konuşmaya çalışan babasını bile geçiştirmişti. Sinirle savurduğu kırmızı saçlarına bakarken onu Medusa’ya benzettim. Saçlarına sakladığı yılanlara sahip, gözlerine baktığınızda

sizi taşa dönüştüren mitolojik bir yaratık. Belki de bu yüzdendi inkâr edilemeyecek güzelliğine rağmen onunla gözgöze gelmekten kaçınmamız. Yaşlı patronum çekinerek odasına çekilirken asansörün kapısı açıldı. İçinden bütün asaleti ile Eser çıktığında gerçek anlamda nefesimi tuttum. Kesinlikle yanlış zamandı. Birkaç metre uzağımdaki kadın şu an birilerini kovmayı asla dert etmezdi. Ve ben ailem onca borca batmışken kovulamazdım.

Sandalyemde küçük bir panik atak yaşasam da Eser benden tarafa en ufak bir bakış bile atmadan Yeliz Hanım'a doğru yürüdü, karşısında durdu, gülümsedi, elini sıktı ve onunla birlikte odasına yürümeye başladı. Kısa koridoru geçtiler ve usulca Yeliz Hanım'ın odasına girip kapıyı kapattılar. Kapanan kapıya bakakaldım. Ceyda'nın sorduğu soruları bile duyamıyordum.

İnsan ilgiye çabuk alışıyor, alıştırılan ilgiyi kaybettiğinizde egonuz ve gururunuz aranızda bir his tüm bedeninizi ele geçiriyordu. Eser eli boş şekilde Medusa Yeliz'in odasına girdiğinde bedenimdeki rahatsız edici hisler midemi ele geçirdi. *Gülüm neredeydi ve o odada ne işi vardı?* Kulak kesildim. *Kahkaha sesi mi geliyordu?* O kadının daha önce gülümsediğini bile görmemiştim. Sandalyemde doğrulup daha dikkatli dinlemeye çalıştım ama oda fazla uzaktaydı. Hem kahkaha sesleri de kesilmişti. *Neden sesleri kesilmişti ki!*

Yine temiz bir word sayfası açtım. Satırlarca ünlem işaretiyle doldururken masamdaki şirket telefonum çaldı. Düşünmeden ahizeyi kulağıma götürdüm. Yeliz Hanım ondan alışıktı olmadığım kibarlığıyla odasına gelmemi istiyordu. Yutkundum. *Neler oluyordu?* Telefonu indirip atkuyruğumu sıkılaştırdım. Çenem yukarıda Yeliz Hanım'ın odasına yürürken Ceyda'nın yüzünde katıksız bir haz vardı. Yeliz Hanım'ın odasında asistanların başına iyi şeyler gelmezdi. Kalem eteğimi son kez düzeltip kapıyı tıklayıp içeri girdiğim sırada Eser Yeliz Ha-

nım'ın elini sıkıyordu. Daha önce gülümsediğini görmediğim kadının ise şu an beyaz kaplama dişlerinin hepsini görebiliyordum. Ben şüpheyile kaşlarımı çattım, Eser gülüşmelere eklenen samimi sözlerle Yeliz Hanım'la vedalaştı. Başını çevirip bana baktığında dudağı tehlikeli şekilde yana kaydı. *Başım kesinlikle beladaydı!*

Yanımdan geçerken bana gözucuyla bile bakmadı, sersemleten kokusunu bana savurup odadan dışarı çıktı. Kapı kapandığı an Yeliz Hanım gülümseme maskesini indirdi. Yüzü yeniden gergin çizgilerle doldu. Kızıl saçlarını omuzlarının arkasına alıp bana oturmam için izin verdi. Karşına oturduğumda sakince konuşmaya başladı.

“Önümüzdeki ihale için ülkedeki neredeyse bütün reklam firmalarının teklif verdiğini biliyorsun.” Başımı salladım. Bütün şirket isimlerini ben listelemiştim. “O firmalardan sadece ikisinin bizimkine yakın bir teklif verebileceğini de biliyorsun.” Yine başımı salladım. Listedeki isimlerin kuruluşundan günümüze kadar olan yıllık bütçesini bile ezbere biliyordum. “O marka Avrupa'daki çoğu ülkeden daha zengin. Bu yüzden onları bu ülkede temsil eden şirket sektörün en büyüğü haline gelecek, bunu da biliyorsun.”

Onu yine onaylasam da ne söylemeye çalıştığını anlayamıyordum. Çattığım kaşlarıma bakarak yerinde kıpırdandı.

“Bak Elif, seninle açık konuşacağım. Babamın bunadığını ikimiz de biliyoruz. Bir kadın olarak hoşuma gitmese de, diğer iki asistanı sırf babam ofise geldiğinde uyanık kalsın diye işe aldığımızı da biliyoruz. Reklam pazarındaki yerimizi koruyabilmemiz için o markaya ihtiyacımız var. Rakip ajansın ne teklif vereceğini bilmeliyim.” Masanın üstünden bana doğru eğildi. “İşte bu yüzden, Eser Bey'in getireceği sayılara ihtiyacım var.”

Kırmızı dudaklarından çıkan fısıltıyla ağzım açık kaldı. *Eser ve taşıdığı “özel” sayılar!*

“Elif burada benden sonra kafası çalışan tek kişinin sen olduğunun farkındayım. Bu markayı alırsak, babamı emekli olmaya ikna edeceğim ve hisse çoğunluğuyla yönetim tamamen bana geçecek. Ve ben asistanım olarak yanımda en akıllı insanın olmasını isterim.” Yeniden doğruldu. “O aptallarla aynı alanda durmak hoşuna gitmiyor biliyorum. Senin masanı benim ofisin yanındaki bölmeye alırız. Hem gereksiz insanları daha az görürsün, hem de daha iyi bir manzaran olur.”

Şaşkınlığımı kararsızlık sandı.

“Ah, maaş çekindeki sayıların artacağından bahsetmiyorum bile,” diye ekledi, açık bir imayla.

Şüpheyle ona baktım.

“Ve tüm bunlara sahip olmak için yapmam gereken?”

Gelişigüzel omuzlarını salladı.

“Eser Bey ile gitmek. Bu kadar.”

“Neden?”

“Çünkü onun tek şartı bu! Sebebini bilmiyorum ama teklif rakamlarını alması için istediği tek şey senin de onunla gitmen.” Duruşumu ve şaşkın bakışlarımı kıramadığını görünce, gözlerini devirdi. “Ah bana öyle bakına lütfen. Sana ahlaksız bir teklif sunmuyorum. Birlikte sayıları alıp geleceksiniz, hepsi bu kadar.”

Kısa bir an düşündüm. Saatlerce tartışsak da o sayılara ulaşmak için her şeyi yapacağını biliyordum. Bunu hırsıyla parlayan gözlerinde görebiliyordum. Ayrıca düşününce, diğer imkânlar bir yana, sadece kendime ait bir çalışma alanı bile oldukça cazip bir teklif sayılırdı.

Bekletmeden ayağa kalktım. Elimi Yeliz Hanım’a uzatırken, “Peki,” dedim kusursuz bir itaatle.

Büyük bir keyifle bana karşılık verdi. Yüzündeki gülümsemeye yakın dudak çizgisi ondan alabileceğim en insani ifadeydi. Odasından dışarı çıktığımda Eser asansör kapısının

önünde bekliyordu. Omzunu duvara yaslamış elinde çantamı tutuyordu. Görüş alanına girdiğimde zafer kazanan ifadesiyle doğruldu.

“Zaman kaybetmemek için çantanızı aldım Elif Hanım, buyrun,” dedi abartı bir kibarlıkla. Çantamı çekip parmaklarından söküp aldım.

Diğer asistanların fısıldaşmalarını umursamadan kendimi asansöre attım. Topuklumu yere vurarak onun içeri girmesini bekledim.

“Beni satın aldığına inanamıyorum!” dedim haylaz bedeni yanımda durduğunda.

Yüzündeki keyfi gizlemeden uzanırken kolunu bilerek bedenime sürterek tuşa bastı.

“Senden faydalanacakmışım gibi konuşma. Ben sadece yolda canım sıkılmasın diye yanıma ‘arkadaş’ bulmak istedim.” Doğrulurken bana göz kırptı.

Bütün huysuzluğumla kabinde ayakta dururken eski hatıraların etrafımı sarmaya başlamaması için dua ediyordum. Bu bizim asansörümüzden çok farklı olsa da onunla kapalı alanda kalmak tenimi yakıyordu. Tam bu sırada onların sesi geldi. Beatles! *Şaka olmalı!* Gergin kollarım şaşkınlıkla iki yanıma düştü. Ne söylediklerini duymak için dikkat kesilince Eser de seslice mırıldanarak onlara eşlik etti.

*Onun hareketlerindeki bir şey
Başka aşkların çekmediği kadar çekiyor beni**

Tamamen bana döndü. Gözleri beni taciz ediyordu. İleri bakmaya devam ettim.

Onun nazında bir şey var...

* Beatles'ın Something şarkısından.

Kulağıma doğru eğildi. Fısıldıyordu. Dik durmakta zorlanıyordum.

Onun gülüşünde bir şey var,

İstemsizce alt dudağımı ısırdım.

O da biliyor bunu...

Çenemi kaldırıp gömleğimin yakasını düzelttim. O ise daha çok yaklaştı bana. Az önce çekiştirdiğim yakama dokundu.

Onun stilinde bir şey var ve bunu bana gösteriyor.

Elini üzerimden sirkelerken azarlayan bakışlarımı ona çevirdim. Ama o gülümsedi. Gamzesi yanağındaki dokunulması yerini aldı. Kahretsin.

Onu şimdi terk etmek istemiyorum

Bunun olacağına gerçekten inanıyorum...

Gözleri öyle güzel bakıyordu ki, direncimi kaybediyordum. Hafifçe boğazımı temizledim. Atkuyruğumu savurdum.

“Girdiğim her asansörde Beatles çalması tesadüf olamayacak kadar tuhaf değil mi?”

Yaramaz gülümsemesi sonrası dudaklarını büktü.

“Belki biri kullandığın birkaç asansördeki görevliye tüm şarkı listesini yeniden düzenlemesi için rüşvet vermiştir.”

Afalladım. “Ne zamana kadar?” diye sormadan edemedim.

“Tüm bir sene boyunca. Benim olman bir yıldan fazla sürmez değil mi?”

Sevimli yüzünü okşamak istedim. Dudaklarım sadece bir santim yana kaydıığında gözlerinin parladığını fark edince ace-

leyle kendimi toparladım ve parmağımı tehdit edercesine ona uzattım.

“Unutma, sadece arkadaş olarak seninle geliyorum.”

Söz veren yaramaz çocuklar gibi başını salladı hemencecik.

“Söz! Öpüşmek yok!”

Ben utanarak gözlerimi kızarcasına büyüttüm, o ise eliyle dudaklarına fermuar çekti. Bu sevimli harekete gülümsemek için çenemi sıkıp başımı başka tarafa çevirmek zorunda kaldım. Asansör kapısının açılmasına saniyeler kalmışken kulağıma eğildi.

“Yine bir çılgılık atmaya ne dersin?”

Gelecekte Bir Gün

Uzun bir süredir arabanın içindeydik. Nereye gittiğimiz hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Ama şehir sınırlarının dışına çıkmak üzere olduğumuzu anlayabiliyordum. Çünkü dakikalardır sık ağaçlarla çevrili ıssız bir yolda ilerliyorduk. *Bahsettiği sayılar neredeydi ki?* Kısa bir an beni kaçırdığı hissine kapıldım. Bu düşünce aklımdan yeni geçmişti ki bana doğru dönen bakışları keyifle parladı.

“Korkma seni kaçırmıyorum.”

Ne düşündüğümü tahmin etmesinden nefret ediyordum.

“Korkmuyorum.” Ellerimi eteğimin üstünde, gergin dizkapaklarımda topladım.

Birkaç kilometre sonra anayoldan ayrıldık. Birine ait olduğu belli olan bir araziye girdik. Dakikalar önce düzensiz olan ağaçlar ve çalılar şimdi belli bir düzenle sıralanıyordu artık. Dar ve bakımlı, kenarlarında ufak ama şirin ağaçlar sıralanmış bu yolda devam ettik. Öyle huzur dolu bir yoldu ki bu, dayanamayıp camımı açtım, başımı dışarı çıkardım. Ilık rüzgâr yüzüme çarparken gülümsemeye başladım.

“Güzel bir gün olacak...” dedi.

Ne ima ettiğini bilmiyordum ama haklı olduğunu hissettim. Yavaşladık. Yolun sonundaki heybetli demir kapı açıldı. Belli ki arazinin bahçesine giriyorduk. Yol hafif dikleşerek devam etti ve ben hayatımda gördüğüm en güzel bahçeyi ağızım açık

seyretmeye başladım. Her yer çiçeklerle çevriliydi. İşinde uzman birinin elinden çıktığı belli olan bahçe, büyük bir özenle düzenlenmişti. Birbirinden güzel renkli çiçeklerin, gökkuşağı gibi sıralanmış güllerin arasından geçtik. Yolun sonunda malikâneyi anımsatan devasa taş ev bütün asaletiyle bizi karşıladı.

Eser kapımı açtığında durduğumuzu fark edebildim. Arabadan indim ve mis gibi çiçek kokusu ciğerlerime doldu. Sanki zamanda yolculuk yapıp, tarihi bir filmdeki asıl ana ortak olmaya gelmiştik. Eser belime dokunarak beni pencerelerini saymadığım eve doğru yönlendirdi. Kapıyı çaldı.

“Neredeyiz?” diye sorabildim kapı açılmadan. Aradığımız sayıların burada ne işi vardı, anlayamıyordum.

Her zaman yaptığı gibi gülümsedi. Yakasındaki rozetini düzeltti.

“Şimdi seni gerçek aşkla tanıştıracam,” diye fısıldadı kulağıma.

Ben merakla ona bakarken kapı açıldı. Kapıyı kır saçlı yaşlı bir kadın açtı. Hemen yanında bana hiç de yabancı gelmeyen uzun boylu, yaşlı bir adam vardı. Gülümseyerek karşıladılar bizi. Eser’i taklit ederek içeri girdim. Birkaç şaşkın adımdan sonra Eser bana doğru döndü ve büyük bir gururla karşımdaki insanları bana tanıttı.

“Seni dedem ve babaannemle tanıştırayım.” Elini ikisi arasında gezdirdi sırayla. “Leyla ve soylu Henry.”

Yaşlı adam bu takdime sitem edercesine damağına vursa da çabucak bana döndü. İkisi de beklemeden, sanki yıllardır tanışıyormuşçasına bana sarıldılar. Öylesine içten gülümsüyorlardı ki, ben de şaşkınlığıma rağmen aynı içtenlikle karşılık verdim onlara. Nereden çıktığını anlayamadığım yardımcıları bizi doğrudan arka bahçeye yönlendirdiler. Şuursuzca etrafımdakilere ayak uydurup taş verandaya çıktım. Karşılaştığım manzarayla mest oldum. Adını bilmediğim sayısız çiçek, ağaç ve içinde heykeli olan süs havuzu bir kartpostalıdan çıkmışçasına kar-

şımda duruyordu. Kuş sesleri eşliğinde tamamen iradem dışında bana gösterilen masadaki yerimi aldım. Masanın üstündeki kurabiye ve keklere bakarken kendimi iyi hissediyordum ama neden burada olduğumu bilmiyordum.

“Eser bize senden çok bahsetti,” dedi yaşlı adam.

Başımı çevirip ona baktım. Dik duruşu, kendinden emin mavi bakışlarıyla Eser’in yanında ayakta duruyordu. Onları yan yana görünce bakışlarım ikisi arasında pinpon topu gibi sekmeye başladı. Eser’le dedesini birbirinden ayıran şeyler: yılların verdiği bilgin yüz çizgileri, beyaz teninde güneşin yardımıyla çoğalan çilleri, beyaz gömleğinin üstüne giydiği gri yeleği ve kesinlikle ona çok yakışan değişik saç kesimiydi. Ayrıca konuşmasında kendini belli eden bir aksan da vardı. Ama o da en az Eser kadar yakışıklıydı. Belki de daha fazla. Eser’in minik bir alayla ima ettiği gibi, yakasındaki gümüş arma ile gerçekten soylu biri gibi görünüyordu. En önemlisi ikisi aynı gözlere sahiptiler. Lacivert kadar koyu, mavi gözler.

Babaannesi elime uzandı. Parmaklarım kırıkmış ama pamuk kadar yumuşak ellerinde kaybolurken, çekinerek bu kez ona döndüm.

“Ama güzelliğini anlatırken neden öylesine coşkulu konuştuğunu şimdi daha iyi anlıyoruz.”

Samimiyetle kurduğu cümle yanaklarımın ısınmasına sebep oldu. Ben mahcubiyetle gülümserken Eser’e baktım. Onun gözleri gururla ışıldıyordu. O an kendimi çok garip hissettim. Gözlerimi kaçırdım. Dedesi Eser’in omzuna elini koydu ve masalsı ses tonuyla konuşmaya başladı.

“Gel bakalım Edward, seninle konuşacaklarımız var. Hem hanımları yalnız bırakalım da bizim dedikodumuzu daha rahat yapabilsinler.”

Bize başlarıyla selam verip yanımızdan uzaklaşırken, ben aceleyle babanesine döndüm. “Edward mı dedi?”

Kahve fincanına bir tane şeker bıraktı. Olağan bir sesle, “Evet, öyle dedi. O Eser’in ilk adı.” Ben şaşkınlıkla gözlerimi açınca zarif parmaklarıyla fincanını karıştırmayı bıraktı. “Henry’nin, yani dedesinin İngiliz olduğundan bahsetmiştir sana. Çoğu şeyden vazgeçti belki ama çocuk ve torunlarının İngiliz soyundan geldiğini hatırlatacak bir şeyler her zaman buldu.”

Tatlı bir sitemle başını iki yana salladı. Ben de fincanıma uzandım.

“Evet bahsetmişti ama çok gerçek gibi gelmemiştir. Böyle görünce...” Onunla yaşadığım her an gerçek dışıyken bunu yadırgamaktan vazgeçtim. Şekersiz kahvemden tek bir yudum aldım. Nefisti. Yeniden yanımdaki zarif kadına döndüm. “Sizin ve eşinizin aşk hikâyesini de anlatmıştı. O da en az burası kadar masalsı ve inanılmaz geliyordu kulağa.”

Utanırcasına gülümserken hâlâ çok güzel bir kadın olduğu aşikârdı. Her şeyden önce asil bir duruşu vardı. Dizlerinin hemen altında biten krem rengi eteği, toz pembe ipek gömleği ve inci kolyesiyle kraliyet soyundan geliyor gibiydi. Ya da bu ev öyle büyüleyici duruyordu ki, insana o izlenimi veriyordu. Gözleriyle neredeyse aynı renk olan kahvesinden ufak bir yudum aldı.

“Sana ne kadarını anlattı bilmiyorum ama Eser’in Henry’ye çok benzediğini bilmeni isterim. Eğer onlar bir şeyi istiyorlarsa kesinlikle alırlar, önlerine ne çıkarsa çıksın.” Son kelimeleri söylerken bakışları yüzüğüme kaymıştı. Çekinerek parmağımdaki ağırlığı saklamaya çalıştım. “Sanırım hikâyemizi bir de benim ağzımdan dinlesen iyi olur. Galiba torunumun seni buraya getirme sebebi **biraz da bu.**”

Kahve fincanını elinden bıraktı, dizlerinden destek alıp ayağa kalktığı anda onu taklit ettim. Küçük birkaç adım sonra koluma girdi ve onun istediği hızda yürümeye başladık. Ayağımdaki sivri topuklar yüzünden sadece taşlarla sıraladıkları patika yola basmaya özen gösteriyordum. Sonunda bir denge tutturduğumda o anlatmaya başladı.

“O zamanlar ben liman müdürünün kızıydım, Henry de limana demirleyen bir yük gemisinin yardımcı kaptanıydı. Birbirimizi ilk gördüğümüzde âşık olduğumuzu ikimiz de anlamıştık. Ama bir sorun vardı. Ne ben İngilizce biliyordum, ne de o Türkçe konuşabiliyordu. Günler sonra beni bulup da karşıma çıktığında, sadece birbirimizin gözlerine bakıp saatlerce oturmuştuk. Yapabildiğimiz tek şey buydu. Ama yine de kalbinden geçenleri anlayabiliyordum. Çünkü insanın ağzından çıkanlar ne kadar farklı olursa olsun, aşkın dili her ırkta aynıydı. Ve gözler o dili konuşmayı çok iyi biliyordu.”

Utanarak gülümsedi.

“Gerçi zamanla birbirimizin dilini öğrenmeye başladık tabii ama o bu konuda benden her zaman daha becerikliydi.” Mahcubiyetle gülümserken inci kolyesiyle oynamaya başladı.

“Sonra geminin limandan ayrılma vakti geldi. Ve işte işler tam bu noktada karışmaya başladı.”

Heyecanla araya girdim.

“Eser söylemişti, sizi onunla evlenmeniz için ikna etmeye çalışmış.”

Ufak bir kahkaha attı. Kahkahası bile zarifti. Çenesinin hemen altında biten kül rengi düz saçlarını savurdu.

“Evet, beni ikna etmeye çalışmıştı ama evlenmek için değil. Onunla kaçmam için! Babam eğitilmiş bir adamdı, dört farklı dil bilirdi. Taa o zamanlarda hatırı sayılır ilişkileri vardı ama en nihayetinde babaydı. Henry ile olan ilişkimizi öğrenince karşı çıktı, yabancı biriyle evlenmemi istemedi ve beni başkasıyla evlendirmeye karar verdi.”

Endişeyle, kırışmış göz çizgilerinin içinde inatla parlayan güzel gözlerine baktım.

“Peki ya siz ne yaptınız?”

“Tabii o zamanlar şu andaki gibi kolayca karşı çıkamazdık ailemize.” Yenilmiş şekilde omuzlarını salladı. “Kabul ettim. Babamın istediği zengin bir tüccarla evlenecektim. İşte tam o

sıralarda Henry her şeyini bırakıp İstanbul'a yerleşti. Gerçeği istersen beni nasıl ikna ettiğini hâlâ tam olarak bilmiyorum. Bana elini uzattı ve bir şarkı söyledi. Tek kelimesini anlamamıştım. Yine de gözlerime bakarak söylediği o şarkıdan sonra elini tuttum. Biliyorum, bu çılgınlık, akılsızlık, adına ne dersen de... Ama başka türlüünü yapamazmışım gibi hissettim. Hâlâ arada sırada bana o şarkıyı söylüyor.” Tatlı bir gülümsemeye salladı başını. Kül beyazı saçları yanaklarına dokundu. “Onun gözlerinin öyle bir gücü var ki, şu gün bile ona baktığımda ne düşündüğümü unuttuğum oluyor.”

Parmaklarını kolyesinden çekti, ellerimi alıp avuçlarının arasına koydu.

“Yani demek istiyorum ki; eğer Eser seni gerçekten seviyorsa parmağındaki yüzük onun için bir engel değil. Dedesiyle evlendiğimiz gün, aslında bir başkasıyla nikâhım kıyılmak üzereydi ama o asla vazgeçmedi. Son güne kadar...”

Ben alt dudağımın titrediğini saklamak için gülümsemeye çalıştım.

“İngilizlerin hep soğuk ve mesafeli olduklarını söylerler. Bu kadar romantik olduklarını bilmiyordum,” dedim, bastır-dığım hüznümle.

Sesli ama kibar bir kahkaha daha attı.

“Soğuk değiller ama inatçı oldukları aşikâr. Baksana, bu arazide gördüğün her şeyi İngiliz tarzına uydurmak için elinden geleni yaptı ve sonuç ortada.”

Gözümün alabildiği her yere bakmaya çalıştım. Kendimi hâlâ tarihi bir film karesindeymiş gibi hissediyordum.

“Ülkesini özlüyor olmalı,” dedim sesli düşünerek.

Bu sözüm onu üzmüş olmalı ki, ufak bir iç çekti.

“Özlüyor... Çocuklarımıza, torunlarımıza kendi ailesinden isimler koydu hep. Bahçe düzenlemesi için Londra'dan bahçıvanlar getirdi. Atlarımız da safkan İngiliz, hatta evimiz bile İngiliz tarihinden bir kalenin konuk evinin kopyası.” Bütün

bunları sıralarken yeni farkına varmışçasına durdu ve etrafa bakındı hüznle. “Çok özlüyor olmalı...”

Avucuma değen yumuşak parmaklarını sardım.

“Evlendikten sonra neden hiç gitmediniz?”

Yorgun kirpikleri ileriye bakıyordu.

“Çocuklarımız, torunlarım eğitimlerinin bir bölümünü orada tamamladılar ama biz hiç gitmedik. Ben... Gidemedim. Bir sebepten dolayı gitmeyi hep erteledim.” O sebebi duymak için bekledim. Gözlerini acı çekiyormuşçasına kapattı. “Kardeşim...” Sustu. Başını eğdi. Gözlerini tekrar açtığında artık koyu kahve gözleri buğuluydu. Avucundaki elime birkaç kez vurdu. “Gidemedim,” demekle yetindi, kendini gülümsemeye zorlayarak.

“Atları hazırladık, araziyi size gezdirmemi ister misiniz hanımlar?”

Henry tatlı konuşmasıyla seslendiğinde başımızı ona çevirdik. Yanımdaki hüznü kadını saniyeler içinde genç bir kız edasıyla gözlerini kıstı.

“Övünmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun değil mi?”

Kocasına bakışlarıyla sitemden çok kur yapıyordu. Elimde olmadan kıkırdarak onları seyrettim.

“Şu hayatta övündüğüm tek şey sensin Leyla.”

Henry'nin gözleri karısına bakarken parlıyordu. Bu sözün üstüne Leyla'sı utanırken, ben onların birbirlerine olan aşkına hayran kalmıştım. Sanki karşımda altmış belki yetmiş, belki de daha fazla yaşı devirmiş insanlar değil de, yirmilerinde bir genç kız ve delikanlı duruyordu. Hâlâ birbirlerine aşkla bakıyor ve genç âşıklar gibi atışıyorlardı. Hayatın sırrını çözmüş gibiydiler. Ve o sır apaçık ortadaydı.

Eser dedesinin hemen yanında atın üstünde görüldüğünde ona bakmadan önce yutkunmak zorunda kaldım. Bundan daha yakışıklı görünemezdi. Damarlarındaki İngiliz kanı onu ve duruşunu ele geçirmişti. Adam toprağa basıyorken bile yeterince

tehlikeliyken, şu an atın üstünde o yakasındaki arması ve yanağındaki ölümcül gamzesiyle bu masalsı yerde bana bakıyor olması, kim olduğumu unutturuyordu. *Kahretsin! Hemen o lanet olası attan inmesi gerekiyordu!*

Gözlerimi daha güvenli yerlere çevirdim. Ellerimi gömleğimde ve dar eteğimde gezdirdikten sonra,

“Üstümdekilerle o güzel hayvana binebileceğimi sanmıyorum,” dedim kendimi koruyarak.

Eser atın üstünde sabırsızca kıpırdandı.

“Benimle binebilirsin.” Eliyle eyerin ön kısmında kalan boş yeri işaret etti. “Seni tutarım.”

Tenimin ona dokunma düşüncesiyle dudaklarımı ısırdım.

“Bence bahçe, yürürken de çok güzel görünecektir,” dedim panikle.

Henry ve Leyla sessizce güldüler. Eser de onlara eşlik etti. Bense kızardım. Birkaç dakika sonra onlar atlarıyla bizden uzaklaşırken, biz de bahçeyi adımlamaya başlamıştık. Topuklularla nemli toprakta, kuru çimenlerde yürümek zordu. Ama Eser’in yanındayken yere bastığımı bile fark etmiyordum. Görüş alanımın yetmediğı genişlikteki bahçede bana birkaç ağacı tanıttı. Küçükken hangisine tırmandığımı, hangisinden düştüğünü, etraftaki arıların nerelerini soktuğunu etrafımda minik Eser’in koşturduğunu hayal ederek dinledim. Son hikâyesinden sonra derin bir nefes alıp durdu. Gözlerime bakarak eliyle önümüzdeki alanı sundu.

“Ve işte, Sonsuza Kadar Aşk Tarlaları’na hoş geldin.”

Sıra sıra iri, oldukça iri kırmızı güllerin dizildiğı tarlanın önündeydik. Çok güzel görünüyorlardı. Koca alan kırmızıya boyanmıştı.

“Bugünün gülünü vermeyi unutacağımı sanmadın değil mi?”

Gülümsememeyi diledim ama başaramadım. O eğilip güllerden birini kopardığında ben havaya dağılan kokuyla mest

olmuştum. Öylesine çok gül vardı ki, tarlanın sonunu göremiyordum. Annemin bahçesinde de gülleri vardı. Genelde güllerin bahçe içine dağıtıldığını bildiğimden bu bana ilginç gelmişti.

“Neden bu ismi vermişler ve neden bu kadar çoklar?”

Dikkatli bir şekilde, dala en ufak bir zarar vermeden irilerden birini parmak uçlarıyla kopardı.

“*Sonsuza kadar çilek tarlaları*” şarkısını biliyor musun?” Kopardığı gül ile birlikte doğruldu.

“Beatles’tan mı?”

Başını salladı. Bildiğimden emin değildim. Güllere döndü yüzünü.

“Dedem bu alana ne ekse çürüyormuş. Her sebzeyi, her meyve tohumunu denemiş ama olmamış. O sene, o şarkı çıkmış; ‘*Seni de yanımda götürmeme izin ver, çünkü Çilek Tarlaları’na gidiyorum. Sonsuza kadar çilek tarlaları...*’ Dedem Beatles’a âşıktır.” İmalı bir gülümseme çıktı dudaklarımdan. Hiç şaşırmamıştım. “O parçayı duyduktan sonra dedem çilek ekmiş bu alana. Bin bir hevesle beklemiş ama olmamış. Bir gün babanem dedemden habersiz kırmızı güller getirtmiş. Madem kırmızı çilekleri olamıyor, kırmızı gülleri olsun istemiş. Dedemin eline de vermiş gitarını, dalların arasında o şarkıyı söylemesini istemiş.” Bana döndü tekrar, elindeki güle baktı. “Bu alandaki toprakta bir böcek türü var. Bütün bitkileri kurutuyor. Neden bilmiyoruz ama sadece bu kırmızı yabangüllerine bir şey yapamıyor. Dedem kesinlikle bunun sebebinin aşk olduğunu savunuyor. O günden sonra da burası Sonsuza Kadar Çilek Tarlası değil ama Sonsuza kadar Aşk Tarlası oluyor.” Yapmacık bir sitemle başını iki yana salladı. “Her sene çoğalıyorlar, onların aşkları gibi.”

Aramızdaki boşluğu adımlarıyla doldurdu. Fazla yakınımdaydı.

* Strawberry Fields Forever.

“Umulmadık anda ortaya çıkan, pes etmeyen, diğerlerine benzemeyen, her şeye rağmen çoğalan, inatçı bir aşk tarlası...” Elindeki gülün üstündeki iri dikenleri tımağıyla temizledi ve bana uzattı.

“Beni arzulayarak geçirdiğin altıncı berbat günün için.” Güle uzanmayıp uyarı dolu bir bakış atınca hafifçe öksürdü. “Berbat geçen altıncı günün için demek istemiştım,” diyerek düzelitti.

Güle uzandım. “Bunu bir ömür boyunca yapamazsın biliyorsun değil mi?”

Abartı şekilde iç çekti.

“Bir ömür... Yaşamak için sabırsızlanıyorum.”

Yutkunmak zorunda kaldım.

“Bir ömür boyunca kavuşamamak için mi sabırsızlanıyorsun?”

Cevap vermedi, onun yerine ıslattığı dudaklarını meydan okuyarak yana kaydırđı. *Bunu yapmaya son vermeliydi!* Gözlerimi kapattım. Ellerindeki gül mü yoksa tenime çarpan kokusu mu daha dayanılmazdı karar veremedim. İnce dikenlerle çevrili gül dalını parmaklarımla arasında çevirdim. Ufak bir soluk yardımıyla irademi kaybetmemeye çalıştım. Aşk dolu yaşlı bir çift, masalsı bir bahçe, gül dolu bir tarla ve gözlerimin içine bakan gamzeli bir yakışıklıya direnebilmem için soluklanmaktan fazlasına ihtiyacım olduğu kesindi.

“Beni ikna edeceğini göstermek için getirdin buraya değil mi?” diye sordum.

Gülümserken yine dudaklarını ıslattı. *Kahretsin!*

“Hayır, gelecekte ne kadar mutlu bir hayatımız olacağını göstermek için getirdim.”

Bakışlarımı bakışlarından kaçırdım. Gerçekleşemeyecek bu güzel yaşamı hayal etmeye başlamadan önce yeni bir cümle kurmalıyđım. Hafifçe boğazımı temizledim. Çenemi kaldırdım. Gamzesiyle bana bakarken düşünemiyordum. Batmaya hazır-

lanan güneşin turuncu ışıkları çillerine vuruyordu. Ne sevimli bir manzaraydı. Bana doğru yaklaştı. Gülü tutan parmaklarıma dokundu. Yüzük diğer elimdeydi. Parmak uçlarıyla yanağıma çarpan ufak bir saç telini geriye itti. Yüzü bana yaklaşırken kalp atışlarım hızlandı. Beni öpeceğini düşünerek soluğumu tuttum. Ama onun sıcak teni dudaklarım yerine nazikçe yanağıma dokundu. Sıcak yanağıma bıraktığı öpücükten sonra geri çekildi. Muzip bir gülümsemeyle dudağı yana kaydı.

“Asil bir İngiliz erkeği verdiği sözleri mutlaka tutar *canım arkadaşım*.”

Dedesinin aksanını taklit ederek konuşması kahkaha atma-
ma sebep olmuştu. En az dedesinde olduğu kadar tatlı geliyordu kulağa. Dudaklarının benden uzaklaşmasını izlerken taşıdığı arma takıldı gözüme.

“Göğsündeki rozeti deden mi verdi?” diye sordum. Oldukça benzeri Henry’nin de yakasında da asılıydı.

Başını salladı. “Evet. Cesaret madalyası.”

“Tam olarak neye cesaret gösterdin?”

Eser onu gün ışığında gördüğüm ilk andan itibaren belki de ilk kez gözlerini kaçırdı benden.

“Biraz daha zamanımız var. Babaannemin özel tarifli kekinin tadına bakmanı istiyorum. Gelecekteki pastanende kullanabilirsin. Dedem ona Leyla Dokunuşu diyor, babanem ise Kızgın Henry. Dedem ne zaman sinirlense babaannem bu keki yapıyormuş ona, tek bir lokma sonrası dedem tüm kızgınlığını unutupmuş. Denemek ister misin?”

Sorumu geçiştirmesini umursamamaya çalıştım. Başımı sallayarak teklifini reddettim.

“Gün bitiyor, gitsek iyi olur,” dedim.

Bu rüyanın içinde daha fazla kalırsam söylediği şeyleri umut etmeye başlayacağımı biliyordum. Ve söyledikleri asla gerçekleşmeyecekti. Kalmak için ısrar etmedi ama dönüş yolunda yiyebilmem için birkaç dilim kek aldı yanına. Leyla ve

Henry karşıladıkları gibi vedalaşırken de bana sarıldılar. Arabanın içinde oradan ayrılırken, *Sonsuza Kadar Aşk Tarlaları*'na uzaktan da olsa el sallıyor, gelecekteki hayatımda onların sahip olduklarının yarısına bile sahip olabilmeyi diliyordum. Yol boyunca gülümsedim. Kekin adı ne olursa olsun çok lezzetliydi. Tarifi almayı aklıma not ettim. Güneş dakikalar önce batmış, mesai saati biteli çok olmuştu. Eser çalıştığım plazanın önünde durduğunda ona döndüm.

Yüzündeki huzurlu ifadeye bakarak, “Yeliz Hanım istediği sayıları getirmediğimizi duyunca hiç mutlu olmayacak. Bu güzel gün, yüklü bir maaşı ve şahane bir masayı kaybetmeme sebep oldu ama olsun. Zaten sahip olmadığım bir şeyi kaybetmek canımı çok yakmıyor,” dedim iç çekerek.

Mavi gözleri kurnaz bir gülümseme ile kısıldı. Eğilip torpido gözünden birkaç sayfa çıkardı.

“Öyleyse o sayılara sahip olsak iyi olacak.”

Ağzım açık kaldı. Tabii ki de başından beri oradaydı. Oyuna gelmişim. Dün ofisten çıkarken bir şeyler planladığı belliydi. O plan bana masalsı bir gün, daha iyi şartlara sahip bir iş getirdiği için kandırılmaya göz yumabilirdim.

Bana doğru eğildi. Fısıltıyla konuşmadan önce gülümseyen gözlerine ıslak dudakları eşlik etti yine. *Bunu yapmayı kesinlikle bırakmalıydı.*

“Seninle bir gün geçirebilmek için yıldızları saymamı istese bile sayardım.”

Gülümseyemeceğim cümleler vardı, bu da onlardan biriydi. Bakışlarımı tehlikeli yüzünden kopardım, dizlerimin üstünde duran kırmızı gülümü elime aldım, kendimi zorlayıp dışarı çıktım. Arabadan inip bina girişine yürümeye başladığımızda, elimdeki gülümle kalbimi hıncahınç dolduran adamın yanında adımlarken, kısa bir an bütün sorunlar kilometrelerce uzağımdaymış gibi hissettim. Parmağımdaki yüzüğü unutmuşum. Bugün yanında olmam gereken nişanlımı unuttuğum gibi!

Okan'ın plaza kapısının yanında öylece durup bana baktığını fark ettiğim an, sanki biri azı dişimi tek bir hamleyle çekti. Adımlarım yavaşladı. Eser bana ayak uydurdu. Okan'ın öfkeli bakışları benden çok yanımdaki kişiyi hedef almıştı. Ona her yaklaştığımda bir azı dişim kopuyordu. Berbat hissediyordum. Tam karşısında durduğumda yutkundum. Koyu yeşil bakışları sertçe gözbebeklerime döndü.

“Unuttun.”

Tek kelime. Sesindeki hayal kırıklığı ağzımda kalan tüm dişleri söküp attı. Berbat biriydim. Üstünde kırmızı beyaz takım eşofmanları vardı, saç telleri hâlâ ıslaktı. Elimdeki gülü arkama saklamaya çalışırken başım suçlulukla önüme düştü.

“İlk kez unuttun.”

Haklıydı, ilk kez maçını unutuyordum. Üstelik özellikle yanında olmamı istemişken. İlk kez...

“Okan ben... Yeliz Hanım'ın istediği belge için... Gitmek zorunda kaldım.”

“Defalarca aradım seni ama telefonun kapalıydı.”

Panikle çantama daldırdım elimi, gülü tutarken zor da olsa içinde telefonumu buldum. Ekranı karanlıktı. Anlamlandırmaya çalışarak kaşlarımı çattım. Şarjımın bitmediğine emindim. Yeliz Hanım'la konuşmak üzere odasına giderken açık olduğuna yemin edebilirdim. Şirketten ayrılmadan önce Eser'in çantamı bana uzatması geldi gözümün önüne, telefonumu onun kapattığını düşünmeden edemedim. Üzüntü dolu bir sesle bir şeyler geveledim telefonumu yeniden ulaşılabilir hale getirirken. Okan bu sırada tekrar yanımdaki kişiye çevirdi öfkeli bakışlarını. Dişlerini sıkıldığını gerilen çene kemiğinden anlayabiliyordum.

“Burada ne işin var senin?”

Eser onun aksine oldukça rahat bir tavırla gülümsemekteydi.

“Ne o, selam vermek yok mu?”

Yüzümü buruşturdum. *Bunun sonu kötü bitecekti.* Okan tüm bedeniyle ona döndü.

“Burada ne işin var diyorum?”

Eser omuzlarını sallayıp binayı işaret etti.

“Burada çalışan arkadaşlarım var.”

Arkadaş kelimesinden sonra dönüp hızla bana göz kırptı. Daha fazla gerildim. *Bunun sonu gerçekten kötü bitecekti.* Okan bir adım attı ona doğru. Yumruğunu sıkıyordu.

“Sen onun arkadaşı değilsin!”

Eser korkusuzca hamlesine karşılık verdi. Kalan boşluğu da onun adımı doldurdu. Neredeyse burun buruna gelmişlerdi.

“Öyleyim. Ayrıca neden böyle davrandığını da anlamıyorum, baksana Elif’i korkutuyorsun. Halbuki ben senin sokak serserisi gibi davranmayacak kadar beyefendi biri olduğunu düşünüyordum.”

Bu söz üstüne Okan beni şaşırtıp derin bir nefes aldı, sonra yumruğunu gevşetip geriye adım attı, ardından yan tarafıma geçti ve meydan okuyan gözlerle elini omzuna attı. Tekrar Eser’e baktığında bu kez dudakları gülümsemeye yakın çizgi şeklini almıştı.

“Haklısın, özür dilerim senden. Yakında evleniyoruz sonuçta, Elif’in arkadaşı benim de arkadaşımdır.”

Zafer kazanmış edayla elini ileriye, Eser’e uzattı. *Bu iş gerçekten ama gerçekten kötü bitecekti.* Korkuyla başımı bir Eser’e, bir Okan’a çeviriyordum. Eser’in uzun boyu, Okan’ın kaslı bedeni... Kavga çıkarsa kim kimi alt eder diye hesaplamaktan başım ağrımaya başlamıştı. Bu kez dişlerini sıkkan Eser’di. Yine de havada asılı olan ele karşılık verdi. Okan’ın parmaklarını kavrayıp onu kendine doğru hızla çektiğinde Okan’ın eli omzumdan aşağı kaydı. Eser sakın ama tehditkâr bir sesle konuşmaya başladı.

“İmzayı atana kadar ona benden daha yakın değilsin!”

Alınları neredeyse birbirine değecek şekilde birbirinin gözlerine bakıyorlardı. İlk kim gözünü kaçırırsa diğeri oyunu ka-

zanacakmışçasına inatla bakışmaya devam ettiler. Gözlerimi ovuşturdum, başımdaki ağrı şiddetlenmişti. Başımı iki yana salladım.

“Çocuklaştığınızın farkında mısınız?”

Hâlâ ayrılmadıklarını görünce, aralarına girip ikisinin de göğsünden ittirdim. Tam dudaklarımı aralayıp yeniden söylenecektim ki telefonum sabırsızca çalmaya başladı. Gerilimi kıramayan ses dalgasını elime aldığımda, Yeliz Hanım’ın ismi ekranda aynı sabırsızlıkla yanıp sönüyordu. Ben cesaretimi toplayamadan arama sona erdi. Sadece beş saniye sonra bina kapısından başını uzatan görevli Yeliz Hanım’ın acilen beni çağırdığını buyur etti. Beklemeden Eser’in elindeki kâğıtları çekip aldım. Ona bakmaya cesaret edemedim Okan’a döndüm.

“Hemen geleceğim.” Endişeli bakışlarım ikisi arasında gidip geldiğinde ben yokken olabileceklerden korktum. “Hemen geleceğim,” diye tekrarladım, cümleyi kimin için söylediğimi bilemeden.

Binanın güvenlik elemanı yeniden seslendi. Muhtemelen telefondaki öfkeli ses onu ürkütmüştü ve tekrar o korkunç sese sahip kadınla konuşmak zorunda kalmak istemiyordu. Tam ona doğru hareketlenecekken durup ikisine baktım.

“Eğer ben yokken saçma sapan bir şey yaparsanız, hatta yapmayı bile düşünürseniz, yemin ediyorum, bir daha ikinizin de yüzüne bakmam!”

Tehdit ederken oldukça ciddi görünmeye çalıştım. Ne kadar başarılı olduğumu birkaç dakika sonra anlayacaktım.

- Eser -

İkimiz de Elif’in koşar adım binaya girişini seyrettik. Kapının kapandığına emin olunca Okan hemen bana döndü. Onun

sahte yüzüne bakarken ilkel içgüdülerime hâkim olmaya çalışıyordum. Elif'in ona ait olduğunu düşünmesi bile midemi bulandırmaya yetiyordu. Şu duruma katlanmak zorunda olmaktan nefret ediyordum ama beni sinirlendirdiğini ona hissettirmeyecektim. Boş tehditler savuran bakışlarına karşılık, onu kışkırtmanın ilk adımı olarak dişlerimi göstererek gülümsedim. Kavgada ilk hamle ondan gelirse Elif beni suçlayamazdı öyle değil mi?

Dişlerini sıktı.

“Bir daha seni Elif'in etrafında görmek istemiyorum!” derken iç sesinin şu an beni küfür yağmuruna tuttuğuna emindim.

“Üzgünüm. Sen onun yakasından düşene kadar onun etrafında olmaya devam edeceğim canım arkadaşım.”

Bu kez yumruğunu sıkmıştı, anlaşılan doğru yoldaydım.

“Yakasından düşmek mi? Ben onunla evleniyorum, o küçük kafan basmıyor galiba!”

Ellerimi ceplerime soktum.

“Kimi kandırıyorsun, ben gelmeseydim onunla evlenmeyi aklından bile geçirmezdin.”

Gergin çenesini serbest bıraktı. Bana yukarıdan bakarak sırıttı. “Söylesene, senden önce onu buldum diye böylesine çıldırıyorsun değil mi?”

Aynı yüz ifadesiyle karşılık verdim. “Hayır, kendinden başkasını düşünmeyen, etrafındaki insanları kendi çıkarı için kullanan ve sadece babasının parası var olduğu sürece değeri olan, adi herifin teki olduğunu bilmek canımı sıkıyor sadece.”

Bunun böyle olduğunu biliyordum. Onun yüzündeki, gözlerindeki ifadeyi tanıyordum. Öfkeli bir adam gözleri ardında birçok şeyi saklar. Öfke kimi zaman korkudan beslenen, kimi zaman öğretilen duygudur. Öfke keskindir, vazgeçilemezdir. Kontrol edilmesi en zor, bilinçaltına en iyi saklanabilen histir.

“Sevdiğin için değil, elindekini kendi kontrolün dışında kaybetmek istemediğinden yapıyorsun bunları. Ama ne yapar-

san yap, o kız sana asla bana baktığı gibi bakmayacak! Ve bunu sen de çok iyi biliyorsun.”

Karşımdaki adamın gözlerinde saklı olanlar öfke benim için fazla tanındıktı. Konuşmam bittiğinde yumruklarını sıktı, beklediğim anın geldiğini düşünüp belli etmeden gardımı aldım. Ama o beni şaşırttı. Önce yumruklarını gevşetti, sonra yüzündeki sert çizgileri.

“Bir daha Elif’in yanında seni görmeyeceğim, o kadar,” dedi ve arabasının yanına doğru yürüdü.

Ben ona bakarken, o gözlüğünü taktı, arabasına sırtını yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi. Söylediklerimin doğru olduğunu onun da bildiğine emindim. Onun bakışlarının aynısını izleyerek büyümüştüm ve Elif’in yanında rol yaptığını anlayabiliyordum. Elif bu gerçeği anlayana kadar da etrafında olmaya devam edecektim...

- Elif -

Koşarak binanın dış kapısından geçerken gözümün önünden dehşet verici görüntüler geçiyordu. Kimisinde Okan yerde kanlar içinde yatıyordu, kimisinde Eser. Ben hangi ihtimalin diğerinden kötü olduğunu düşünürken, Okan’ın kaldırımında sakince beni beklediğini gördüm. İstemsizce etrafıma bakındım. Eser gitmişti, Okan da pekâlâ sapasağlam şekilde bana bakıyordu. Demek ki korktuğum kadar bir anlaşmazlık yoktu aralarında. Bu iyiye işaretti. Masamın üstüne bıraktığım kırmızı gülüm gibi o da güvendeydi. Yavaş adımlarla Okan’ın yanına gittim, sanki az önce olanlar yaşanmamış gibi gayet keyifli bir şekilde gözlüğünü aldı gözünden.

“Sana iki iyi haberim var.” Ben şaşkın ördek gibi bakmayı sürdürünce heyecanlı konuşmasına devam etti.

“Yarın akşam ailemle tanışmaya geliyorsun.”

Öyle bir vurgu yaparak kurmuştu ki cümlesini, sanki piyangodan ikramiye kazandığımı söylüyordu.

“İyi de ben zaten ailenle tanışmıştım Okan, unuttun mu?”

Doğru, tanışmıştım, ama bu tanıştırılma resmi olmaktan çok uzaktı. Mezuniyet törenimize Okan’ın annesi sadece yirmi dakika katılabilmişti. O ara Okan’la yeni sevgili sayılırdık ama yine de beni annesiyle tanıştırırken üstüne basarak “kız arkadaşım” demişti gururla. Annesi ise benimle sanki vebalıymışım gibi parmak uçlarıyla el sıkışmış, bunu yaparken gülümseme zahmetine bile girmemişti. Begüm ve Ecmel bir hafta boyunca benimle dalga geçmek için o anın taklidi yapıp durmuşlardı.

Verdiği habere fazla sevinemediğimi fark etse de gülümseyerek devam etti.

“Bu kez farklı ama, seni nişanlım olarak oraya götüreceğim. Buna resmi olarak tanışma yemeği de diyebiliriz.”

Ben onun coşkusuna zoraki gülümsememle eşlik ettim. “İkinci iyi haberin neymiş peki?” diye sordum daha ilgi çekici bir konu olmasını umarak.

Uzanıp elimi tuttu.

“Şimdi sana yarın için güzel bir elbise almaya gidiyoruz.”

Kaşlarımı çatıp, elimi onun avucundan çektim.

“Benim zaten güzel elbiselerim var Okan.”

Tekrar parmaklarımı tuttu.

“Hayatım alınganlık yapmana gerek yok. Tabii ki senin de çok güzel elbiselerin var ama annemi biliyorsun, zor beğenen biridir. Seni benim gördüğüm kadar mükemmel görmesini istiyorum, hepsi bu.”

Ben dudak bükmeye devam edince eğilip izin almadan dudığıma ufak bir öpücük kondurdu. Hafifçe geri çekildim. Daha fazlasına gerek kalmaması için başımı sallayıp, “Peki,” dedim sessizce.

“İşte benim Elif'im!” diye coşkuyla gülümserken ben yine kendime lanet okudum.

Arabaya binip tanınmış ve pahalı bir giyim markasının gösterişli mağazasına girdik. Başkası tarafından açılan kapımız ve seçtiğimiz elbiseleri bizim için taşıyan çalışanlarıyla oldukça ilgililerdi. Benden çok Okan bakıyordu kıyafetlere. Bir noktadan sonra buna itiraz edemedim. Benim seçtiklerimin hepsini fazla gösterişsiz diyerek elediğinde gerisini onun hevesine ve zevkine bıraktım, onun beğendikleriyle kabine girdim. Dürüst olmak gerekirse her giydiğim elbise bir öncekinden daha güzeldi. Sonunda asimetrik kesimi olan koyu yeşil bir elbiseyi almaya karar verdik. Daha doğrusu karar verdi. Okan'ın ve çalışanların fikrine göre bu ela gözlerimin elbiseyle aynı tonda görünmesini sağlıyordu.

Elbiseyi Okan alacağı için rahatsızdım. Artık benim için ne yaparsa babamın borcuna eklenecekmiş gibi hissediyordum. Kabinde bakmaya çalışsam da elbisenin üstünde etiketi olmadığından fiyatını öğrenemedim. Üzerine etiket bile konmayan bir elbise ne kadar pahalı olabilirdi ki? Paketlenmek üzere olan kasaya giden elbisemin kulak kabartarak duyduğum fiyatına ve elbise altına aldığımız kırmızı tabanlı pabuçlarımın fiyatı da eklediğinde hesap iki maaşımdan fazlası ediyordu. *Kahretsin!*

Bahçe kapısından girmeden önce surat asmayı sürdürüyordum.

“Bir de alışveriş yapmanın kadınları mutlu ettiğini söylerler,” dedi Okan.

“Demek ki ben o kadınlardan değilim,” diye karşılık verdim omuz silkerek.

Gülümseyip yanağımı okşadı.

“Hadi eve gir de, bir güzel dinlen. Yarın akşama doğru gelir seni alırım.”

Belimden tutup beni kendine doğru çekti, dudakları dudaklarıma dokunacakken başımı yana çevirdim. Nefesini yanağımda hissederken “Mahalledeyiz,” diye fısıldadım.

Gözlerini devirmeden önce boynundaki damarı titredi. Önce benden uzaklaştı, sonra başını gökyüzüne çevirip kollarını iki yana açtı ve avazı çıktığı kadar bağırdı.

“SENDEN NEFRET EDİYORUM ÇIKMAZ!!!”

Kendimi kötü hissetsem de eğlenceli bir görüntü sayılırdı. Eminim yarın herkes bu sesin sahibinin kim olduğunu soruşturacaktı. Sitem dolu yüzüne el salladım ama karşılık vermedi. Arkasını döndü, tıpkı unutmaya söz verdiğimiz gecedeki gibi hızla gaza basıp uzaklaştı.

Onun arkasından bakarken, Okan'ı tekrar eskisi gibi sevebilmeyi dilemekten başka bir şey yapamadım...

Gıali Yemin

Cumartesi sabahı odamın zemininde oturmuş, elimdeki diş fırçasıyla sahip olduğum bütün ayakkabıları önüme dizmiş, tam konsantre bir şekilde temizlik yapmaktaydım. Etrafımda kolumu koyacak kadar bile boşluk yoktu. Kafamdakileri düzene koyamadığımda yapabileceğim tek şey sahip olduklarımı düzenlemektir. Bu yüzden rengârenk, model model her topuklumu özenle fırçalarken aklımda savrulanları duymamaya çalışıyordum.

“Wow! Odana ayakkabı tanrısı mı hapşurdu?”

Başımı kaldırıp kapı eşiğine yaslanmış Ufuk’a baktım. Cevap vermeden önce eldivenli elimle bandanamı geriye ittirdim.

“Kirlenmişlerdi,” dedim kısa bir omuz hareketiyle.

Tek kaşı havaya kalktı. “Senin canın mı sıkkın?”

Başımı eğip siyah ayakkabıma sürdüğüm cilaya geri döndüm. “Yoo.”

“Ayakkabın birazdan saydamlaşacak, moleküllerine kadar temizlemişsin.” Mayın tarlasında gezer gibi yanıma ulaştı. Yere çöktü. Hırsla hareket ettirdiğim koluma dokundu. Durdum. “Şimdi o fırçayı yavaşça yere bırak ve dökül bakalım.” Omuzlarım aşağı düştü. Yorgun bir nefes bıraktım. Sanırım gerçekten yorulmuştum. “Okan’la ilgili sorun mu var?”

Elimdeki ameliyat eldivenini çıkarırken başımı salladım. “Hayır.”

Çöktüğü yerde eğilip gözlerimi buldu.

“Onu dövebilirim biliyorsun değil mi?” Sevimli yüzüne bakınca gülümsemeden edemedim. Onun cılız kollarıyla kimseyi dövebileceğini sanmıyordum. “Onun kasları olabilir ama benim damarlarımda çılgın kardeş kanı dolaşıyor. Onu alfabe torbama yaptığım gibi yumruklayabilirim.”

Sesli şekilde kıkırdarken acemi boksör gibi hayali torbasına iki yumruk salladı. Yeniden doğrulduğunda bandanamı saçımdan alıp gözlerine baktım.

“Neden dersleri bıraktın Ufuk?”

İleri seviye Disleksi hastalığı uzun yıllar destek gerektiriyordu. Ufuk çok ilerleme kaydetse de hâlâ stres altında paniklediğinde hastalığının zorlukları onu duvara çarpmış gibi hissettiriyordu. Konservatuardaki ilk döneminde solo performansı sırasında nota kaçırmasının tek sebebi buydu. Nota tahtasındaki hiçbir şeyi anlamlandıramamıştı. Yeteneği onu kurtarmış olsa da bu durum onun canını bir hayli sıkıyordu. Şimdi dersleri bırakmış olması da benim canımı sıkıyordu.

İlgisiz görünmeye çalıştı. Ayağa kalkıp ellerini kapüşonlunun kanguru cebine soktu.

“Hoca... biraz ara verebileceğimizi söyledi. Ben de sıkılmışım zaten. Biraz kendi başıma nefes almak iyi olacak.”

Kaçırdığı gözlerinin içine baktım.

“İnsanlar boktan konusuna ne oldu?”

Omuz silkti.

“İnsanlar hâlâ boktan. Ama boktan insanlara fazla maruz kalınca, bir zaman sonra eskisi kadar kokmadığını fark ediyorsun. Burnun kokuya alışıyor.”

Yüzümü ekşittim.

“Bu iğrençti. Dışarı çık, üstüne sinen kokunu da yanında götür.”

Sırttı.

“Sen de sorunun neyse hallet ve zavallı ayakkabıları rahat bırak.”

Elimdeki eldiveni ona fırlattım. Eldiven kapanan kapıya çarpıp yere düştü. Mutfaktan sesler duyulduğuna göre kahvaltısı saati gelmiş olmalıydı. Başımı çevirip etrafımdaki karmaşaya baktım. Sanırım gerçekten ara versem fena olmayacaktı. Uykusuzluğuma yarın başka bir ortak bulabilirdim. Zeminden kalkıp yatağıma tırmandım. Telefonumu konferans moduna alıp meleklerimi ararken bir yandan da dağılmış saçımı topluyordum.

“Ne oldu, Okan sana kurman gereken cümlelerin listesini de mi verdi yoksa?”

Gözlerimi devirdim. “Çok komik Ecmel.”

“Komik olan senin aşk hayatın tavşanım. Sor bakalım nişanına yemekten sonra tatlı yemene izin var mıymış?”

“ECMEL.”

Begüm’ün uyarısından sonra kısa bir sessizlik oldu. Tokamı gerekmediği halde defalarca sıktım.

“Neden kendine eziyet ettiğini anlamaya çalışıyorum sadece.” Ecmel’in sesi durgun çıkmıştı bu kez.

Ellerim kucağıma düştü. Cevap vermeyecektim. Sessizliği Begüm bozdu.

“Aşk bazen karmaşıktır,” dedi bütün naifliğiyle.

Neden bu evlilik olayına ısrarla devam ettiğimi o da Ecmel kadar merak ediyordu ama o üstelemek yerine anlayış göstermeyi seçmişti. Ecmel homurdandı.

“Tüküreyim karmaşasına. Aşk basittir prenses. Birini seversin, o da seni sever. Sonra çiftleşirsiniz ve bumm, dünyaya âşık olması için başka akılsız çocuklarınızı salarsınız. Ve bu döngü öylece devam eder. İşte bu kadar basit.”

Begüm’le aynı anda bıkkın bir ses çıkardık.

“Aşk engelleri sever, coşkulu kavuşmaları daha çok sever Ecmel’ciğim. Mesela bana bak, Emre ile ayrı kaldığımız her an, ona olan sevgim daha da artıyor. Kavuştuğumuzda ise...”

“Elif konuşmaya dahil olman gereken yer tam da burası. Madem bu saçma evlilik oyununa devam etmekte kararlısın, bari şu akılsızla konuş. Kendisi yakışıklı dişçisi için parti yapmaya karar vermiş.”

Telefonu yatağın üstünden alıp kulağıma koydum. “Ne partisi?”

Begüm anında savunmaya geçti. “Sen ona bakma Elif, abartıyor. Emre ile alakası yok, en son ne zaman doğum günümü kalabalıkla kutladım hatırlamıyorum.”

“Geçen sene bütün Çıkmaz’ın geldiği kutlama sayılmıyor sanırım.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Kesinlikle bu vuruş gol olmuştu. Begüm’ün sarı saçlarını savurup başını salladığını hayal edebiliyordum.

“Tamam, bir sene geçmiş işte üstünden, hatırlamamam gayet normal.”

“Doğum günleri zaten yılda bir kez kutlanmıyor muydu Begüm’cüğüm,” dedim kendimi tutamayarak.

Sonunda Begüm dahil kahkahalar eşliğinde telefon konuşmamızı bitirdiğimde biraz daha rahattım. Yemek davetini aneme söylemek zorunda kalmıştım. Tabii ki büyük bir sevinçle karşılamıştı. Zaten yüzüğü parmağıma taktığımı fark ettiği günden beri sabahları şarkılar söyleyerek uyanıyordu. Güzel, rahat bir hayatım olacağı için sevindiğini söylemişti. Keşke rahat bir hayat yerine, mutlu olacağım bir hayat dilediğimi ona söyleyebilseydim.

Akşama doğru kızlar yanıma gelip yemek için hazırlanma yardım ettiler. Annemin aşırı hevesli tavırlarını görmezden gelirken, aynayla işim bittiğinde Ufuk bile elbiseme ılık çalmıştı. Gerçekten gözlerimi kendi rengine ortak eden bu yeşil elbise içinde güzel görünüyordum. Evden çıkıp, bahçe kapısında beni bekleyen Okan’la göz göze geldiğimde sonuçtan onun da memnun olduğu bakışlarından belli oluyordu.

“İşte benim Elif'im,” dedi büyük bir gururla.

Yanıma gelip elimin üstüne zarif bir öpücük bıraktığında gülümsedim. Parmaklarımı saran eli kibarlıktan çok, aceleci bir çabuklukla arabasına yönlendirdi. Arabanın kapısını açtı. Ben binerken o sanki kafese koymaya çalıştığı bir kuşun kaçıp gitmesinden korkuyormuşçasına özenle davranıyordu. O da şık görünüyordu. Koyu lacivert, rahat bir takım giymişti. Yüzünde alışık olmadığım en sahici gülümsemesiyle sabırsız bir çocuk gibi yol boyunca koltuğunda kıpırdanıp durdu. Bana her şey güzel olacak derken annesinin mesafeli biri olduğunu ve endişelenmemem gerektiğini iki kez hatırlatması gerilmeme sebep olsa da belli etmemiştim. Çok heyecanlıydı. Fazla heyecanlı. Bu gecenin onun için başka anlamları olduğunu düşünmeme sebep verecek kadar coşkulu görünüyordu.

Köşkün bahçesinden içeri girerken, gösterişli evleri gecenin de kasvetiyle gözüme ürkütücü ve soğuk geldi. Aslında pekâlâ güzel ve büyük tarihi bir köşktü. Geniş bahçesinde havuzu, minyatür ağaçları, gecenin karanlığında seçemediğim yeşil çimenleri vardı. Yine de her şey tamamken eksik hissettiriyordu. Ya da eksik olan içimdeki heyecandı. İçimde bu geceye dair sıcak his bulamıyordum. Elimde olmadan Eser'in beni götürdüğü o masalsı evi ve bahçeyi hatırlamıştım ve o huzur dolu hissi... Başımı salladım. Okan'a haksızlık ediyordum. Kendime gelmeliydim. Seçiminin arkasında durmalıyım.

Köşkün kapısı Okan'ın çalmasına gerek kalmadan açıldı. Bizi ailesi yerine evdeki yardımcılar karşıladı. Salonda beklediğimiz söylenince Okan elime uzandı, o parmaklarımdan tutup beni çekerken ayaklarım daha şimdiden bana ihanet ediyordu.

Kocaman salona girdiğimizde içeride sadece annesi vardı ve altın varaklı koltuklarda bütün asaletiyle oturmaktaydı. Üzerindeki modaya ve yaşına uygun zevkli kıyafetleriyle bacak bacak üstüne atmış, elinde içinde içki olduğunu düşündü-

güm kadehiyle öylece oturuyordu. Bir film ya da kitapta olsaydık, kötü karakter istenmeyen misafirini ancak böyle karşılardı diye düşündüm.

Yerinden kalkmaya niyeti olmadığını anlayınca, biz ona doğru hamle yaptık. Beni yavaşça ona doğru sürüklerken Okan'ın yüzünde gülümsemesi vardı. Ben de onu taklit ettim. Annesinin önünde durunca elimi bıraktı.

“Annecim,” dedi, resmi sayılabilecek bir sesle.

Sonra kötü kadınıımız, yani gelecekteki sevgili kayıııvalidem sonunda kadehini önündeki mermer sehpayaya indirip yavaşça ayağa kalktı. Oğluyla sarılırken omzunun üstünden bana soğuk ve umursamaz bir bakış attı. Annesinin kollarından ayrılan Okan bana doğru döndü.

“Elif'i getirdim sana, bu kez nişanlım olarak.”

Okan gülümserken annesi yüzündeki tek bir kasını bile oynatmadan bana elini uzattı. Ben de uzanıp resmi bir şekilde bakımlı elini sıktım. Hoş geldin demediğini unuttum.

“Hoş bulduk,” deyiverdim. Kabalık olmaması adına aceleyle konuşmaya devam ettim. “Beni evinizde ağırlamanızdan büyük onur duydum Sevgi Hanım.”

Sözümünden sonra geçiştirircesine başını salladı. Anlaşılan Okan'ın beni bu kadar süslediği geceye ailesi pek de önem vermiyordu. O tekrar ihtişamlı koltuğuna otururken, ben ona aptal gibi bakmaktan başka bir şey yapamadım. *Bu kadından şimdiden nefret etmişim.*

Okan'la birlikte annesinin karşı koltuğuna otururken zil çaldı. Ben gelenin kim olduğunu görmek için salonun girişine doğru bakarken, içeriyi çekirge sürüsü istila etse bile gıkımı çıkarmazdım. Zira bu gece beni bu evden daha erken çıkaracak her şeye şimdiden razıyım. Fakat gelen Okan'ın babasıydı. Okan'ın aksine bir hayli esmerdi. O da güzel ve modaya uygun giyinmişti, tabii yaşından genç gösterdiği de bir başka gerçektir. Odaya abartılı neşesiyle görkemli bir giriş yaptı.

“Neredeymiş bakalım benim müstakbel gelinim?”

Evi inleyen notalı nidasından sonra bakışları salonun içinde çabucak beni buldu. Ben ayağa kalkıp ona doğru birkaç adım atamadan hızla yanımıza yürüdü ve karşı karşıya geldik. Birkaç saniye konuşmadan, bana bulmaca çözmeye çalışan surat ifadesiyle baktı. Gözucuyla Okan’a bakış attım. Yüzünde sanki yaptığı resmi öğretmenine beğendirmeye çalışan ilkokul çocuğu endişesi vardı.

“Tanıştırayım, nişanlım Elif.”

Adam iki eliyle çıplak omuzlarımdan tutup, olduğum yere saplanmama sebep oldu. Kıpırdamadan öylece beni incelemesini bekledim. Okan bu arada benim hakkımda kısa ama abartı bilgiler veriyordu. Bölüm birinciliğimi sanki şehrin anahtarını bana vermişlercesine doldurulmuş cümlelerle süslüyordu. Birden kendimi tuhaf hissettim. Sanki beni, kendi yaptığı bir şeymiş gibi anlatıyordu babasına. Rahatsız mı oldum, yoksa onun için üzüldüm mü karar veremedim.

Babasının beni iki eliyle tutmasına rağmen varlığımdan emin olamama sebebi ise burnumdan tüm bedenime dolmaya başlamıştı bile. Öyle ağır bir içki kokusu vardı ki üzerinde, ayıp olmayacağını bilsem burnumu tutardım. Bu adam çıkmakla yaklaşılamayacak kadar alkolüydü. Ayrıca kadın parfümü koktuğuna da yemin edebilirdim. Üstüne sinen içki kokusuna rağmen kendisi olması gerekenden dinç duruyordu. Bu onun içkiye dayanaklı olduğunu gösteriyordu sanırım.

Gözlerimin içinden ruhumu görmeye çalışan bakışları sonunda son buldu.

“Beklediğim gibi birisi değil,” dedi yüksek sesle.

Bu sözü daha farklı bir anlam taşıyor olsa gerek Okan’ın anında yüzü parladı. Omuzlarımı saran ellerini serbest bıraktıktan sonra bana babacan bir tavırla sarıldı. Karşılık vermekten başka çarem yoktu. Evin yardımcılarından biri zor duyulan

sesiyle masanın hazır olduğunu söylediğinde, Okan'ın babası koluma girip bana masaya kadar eşlik etti. En azından babasının benden hoşlanması içimi rahatlatmıştı.

Masa oldukça görkemliydi. Süsleri, tabakları, çatalları ve sayamayacağım kadar çok yemeğiyle enfes görünüyordu. Benim için mi özenilmişti yoksa normalde de böyle mi yiyorlardı bilmiyordum ama iyi hissetmiştim. Okan'la ben yan yana oturduk, anne ve babası ise masanın iki baş köşesine karşılıklı oturdular.

Yemeğe başlayıp tatlıya gelene kadar neredeyse hep Okan'ın babası konuştu. Sevgi Hanım'ın sesini neredeyse hiç duymadım. Adı sevgi olan birinin böylesine sevgi yoksunu olması ne kadar tuhaftı. Ayrıca Okan'ın babası garip bir şekilde sanki masada başka kimse yokmuşçasına sadece benimle konuşuyordu. Belki bana öyle geliyor olabilirdi ama babasının tutumu Okan'a karşı oldukça mesafeliydi.

Tatlılarımız sofradaki yerini aldığında babası yine bana döndü. “Elif, sen ne iş yapıyordun?”

Ben tam cevap vermek için ağızımdaki lokmamı yutmuştum ki, buzlar kraliçesinin sesi duyuldu.

“Hâlâ sekreterlik yapıyorsun sanırım?”

Soğuk sesiyle masadaki bütün yemekler dondu ve yüzündeki ifade bu soruyu pek de iyi niyetle sormadığının göstergesi gibiydi. Dişlerimi sıkıp, yüzüme zorla olduğu belli olan bir gülümseme yerleştirdim.

“Hayır efendim, yönetici asistanıyım. Aslına bakarsanız benim için çalışan bir sekreterim var bile diyebilirim.”

Tek kaşını kaldırıp onun için uzun sayılabilecek bir bakış attı bana. Sonra aynı soğuk sesle dudak büktü. “Kulağa çok önemli bir işmiş gibi geliyor gerçekten.”

Ona olan nefretim öfkeye dönmeye başlamıştı. Ben sakın kalmaya çalışarak başımı önüme yeni konan tatlıya çevirmiştim ki, aynı soğuk ses, buz kesiği gibi kulağımı acıttı.

“Peki babanız, o da nakliyatçıydı sanırsam?”

Ben bu kez dişlerimle birlikte ellerimdeki çatal ve bıçağı da sıkmaya başladım. Bakışlarımı ona çevirdiğimde gözlerinde arazisini korumaya çalışan dişi bir aslan bakışı vardı. Buna rağmen gergin çenemle gülümseyerek karşılık verdim.

“Hayır efendim yine yanıyorsunuz. Babamın gelişmekte olan bir dış ticaret şirketi var. Tırlarla belli ülkelere sevkiyat yapıyor.”

Cevabım onun ilgisini çekmemiş gibi umursamazca omuz silkti ve aynı tavırla tatlısını dilimlemeye başlarken son atışını yaptı.

“Gerçekten siz ve babanız sandığımdan daha mühim işlere sahipmişsiniz.”

Bu kadından gerçekten nefret etmiştim. Okan’ın daha önce bana anlattığına göre, babası kendi ailesinden devraldığı spor ürünleri şirketini ülke çapında başarıya kavuşturmuştu. Annesi de kendi ailesinden kalanlarla bu serveti çoğaltmaya destek olmuştu. Hayatı boyunca zorluk görmemiş birinin burnu havada olması şaşılacak bir şey değildi ama bu kolayca saygısızlık yapabilecekleri anlamına gelmiyordu. Hele ki babamı aşağılamasına asla göz yumamazdım.

Sonunda başını tatlısından kaldırabildiğinde gözlerimi ona diktim. Beni şaşırtıp karşılık verme tenezzülünde bulundu. Biz iki dişi aslan olarak göz kırpmadan bakışırken Okan’ın babası abartı şekilde öksürdü.

“Hazır ailelerden söz açılmışken, bu ay sonunda güzel eşimle evlilik yıldönümümüzü kutluyoruz. Seni ve o güzel aileni de orada görmek isteriz Elif’ciğim.”

Niyeti gerginliği azaltmaktı ama sevgili kayınvalidem bunu gülünç bulmuşçasına dudak büktü. Bu kadarı fazlaydı. Gözlerimden alev çıkarmaya hazırlanırken hizmetçinin sesi öfkemin boğazımda kalmasına sebep oldu.

“Derin Hanım geldi efendim.”

Onun takdiminden hemen sonra salona sarışın bir kadın girdi. Manken olduğunu düşündürecek kadar güzel ve alımlıydı. Parlak saçlarını öyle havalı taşıyordu ki, odaya güneş doğmuşçasına hepimiz ona döndük. Biz geldiğimizde kılını kıpırdatmayan canım kayınvalideciğimin ayaklandığını gördüm. Onlar iki yakın arkadaş gibi sarılmaya başlarken Okan'ın bir şeyler mırıldandığını duyar gibi oldum ama çabucak sesi kesildi.

Kız masadakilere göz gezdirmeye başladı. Üstündeki kan kırmızısı, dar ve kısa elbisesini öylesine cesurca taşıyordu ki, ben bile vücut hatlarına, uzun bacak boyuna bakmaktan kendimi alamamıştım. Bize döndüğünde en az saçları kadar etkileyici mavi gözleriyle arkadaşça gülümsedi.

“Meşhur Elif sensin sanırım?”

Çekinerek gülümsedim. “Benim galiba,” dedim utanarak.

Bana elini uzattı.

“Okan belki bahsetmiştir, ben Derin. Bir aile dostu diyelim.”

Cümlesinin sonundaki göz kırpması ne anlama geliyordu bilmiyordum ama oldukça dost canlısı görünüyordu. Tanışma faslından sonra yemek masasından kalktık, kahvelerimizi içmek üzere tekrar salona geçtik. Okan'ın babası bahçeye açılan kapıdan dışarı çıktı, Okan da izin isteyerek onun yanına gitti. Bense, sanki orada yokmuşum gibi davranan kayınvalidem ve nedense aşırı samimi davranan Derin ile baş başa kaldım. Zaman burada bir salyangozun üzerinde hareket ediyordu. İçimdeki katlanılmaz sessizlik Derin'in şuh sesiyle bozuldu.

“Okan'dan birkaç yaş büyüğüm, babalarımız eski arkadaş-tır, Okan'la birlikte büyüdüm diyebilirim. Senin hakkında o kadar çok şey duydum ki gelip tanışmak istedim.” Eğilip kahve fincanını aldığı anda dolgun göğüsleri savruldu. Doğrulduğunda abartı şekilde dudak büktü. “Ama beni sana anlatmamasına şaşırdım doğrusu.”

Derin bunları söylediğinde ben tepkisizce bakmaktan başka bir şey yapamadım ama Sevgi Hanım fincanını yudumlarken gülümsemişti. Huzursuz olmuştum.

- Okan -

Onun yanına geldiğimde purosunu yakmaya çalışıyordu. Elindeki içkisini bırakabilse daha kolay olacağını söyleyebilmek isterdim. Yanında durduğumu fark edince, yıllardır alıştığım soğuk sesiyle konuşmaya başladı.

“Senin için fazla iyi biri biliyorsun.” Cevap vermedim. “Aslında şaşırdım diyebilirim. Paraya önem veren bir kız gibi durmuyor, neden seninle birlikte anlamadım.”

Dişlerimi sıktım. Dik durdum.

“Çünkü beni seviyor,” diyebildim.

Bu sözüm onu keyiflendirdi. Öksürüğe dönüşen çakırkeyif bir kahkaha patlattı. Ayağa kalktı, yeni yaktığı purosunu yüzüme yakın şekilde üflerken, yüzünde yine beni ezen bakışı vardı.

“Senin sevinecek bir adam olmadığını ikimiz de biliyoruz.” diye fısıldadı içki kokan nefesiyle.

Ben ona olan nefretimle yüzüne bakarken, o umursamaz şekilde salona dönmek için hamle yaptı. Kapıdan içeri girmeden önce elini omzuma koydu. Bilge bir tavırla omzumu iki kez dürttü.

“O senin gibi biri için fazla iyi, ‘oğlum’.”

Ve salona geri döndü. Oğlum kelimesini sadece beni aşağılamak için kullanmasından nefret ediyordum.

- Elif -

Okan'ın salona döndüğünde yüzü düşmüştü. Soğuk bir sesle, "Gidiyoruz," dedi ve yanıtımı beklemeden elimden tutup beni oturduğum yerden kaldırdı. Yaptığına anlam veremesem de itiraz etmedim, çünkü buradan kurtulmak için her şeye razıydım. O beni çekiştirmeden önce herkesle vedalaşmaya çalıştım. Babası elindeki kadehi benim şerefime kaldırırcasına salladı, annesi çenesini belli belirsiz oynattı, Derin ise abartılı gülümsemesiyle havaya öpücük savurdu. Bu evdeki herkes gerçekten garipti.

Arabada giderken ikimiz de sessizdik. Belli ki gece Okan için de planladığı gibi geçmemişti. Gergin havayı dağıtacağını düşünüp, uzun zamandır aklımda olan bir soruyu sormak istedim.

"Okan sen neden sporcu olmak istedin?" Yolu izleyen bitkin yüzünü ifadesizce bana çevirdi. "Babanın şirketinde çalışabilirdin, ya da ne bileyim kendi işini kurabilirdin. Bunlar yerine neden öyle bir şey yapmak istedin?"

"Peki bunu neden şimdi soruyorsun?"

"Bilmem, sanırım hiç sormadığım için. Ve şey... Biraz da bu keyifsiz gecenin tadını dağıtmak için..."

Cümlemler bittiğinde kabalık yaptığımı düşünüyordum ama Okan'ın umursamadı. Bu kadar kolay bir soru için gereğinden fazla duraksadı. Önce derince bir nefes aldı, sonra gözünü yeniden yol çizgilerine çevirip durgun bir sesle konuşmaya başladı.

"Onun... Yani babamın küçükken hayali iyi bir yüzücü olmakmış. Yetenekliymiş de. Sayısız madalya kazanmış. Ergenliğe girmeden milli takım seçmelerine giren en genç sporcu olmuş. Ama bir süre sonra omzundan sakatlanmış, ondan

sonra bırak yüzücü olmayı hayal etmeyi, suya girmesine bile gözetim altında izin verir olmuşlar. Ben ufakken öyle sarhoş gelirdi ki eve, bazen kendi odası yerine şaşırıp benim yatağıma yatardı. Sızıp kalmadan önce de nasıl hızlı yüzdüğünü anlatıp dururdu.” Güzel bir anıyı hatırlayan yüz hatları yumuşadı. “Onun kadar iyi yüzemiyordum ama kollarım güçlüydü. Onun dikkatini çekmek için suda olmam yeterliydi. Ben de düşündüm ki, eğer onun hayalini ben gerçekleştirebilirsem belki o zaman...”

Durdu. Hâlâ yola bakıyordu. Devam etmeyeceğini hissettim.

“O zaman ne?” diye sordum.

Söylemek istediği şey neydi bilmiyorum ama başını iki yana salladı, sonra omuz silkip gülümsedi.

“O zaman mutlu olur diye düşündüm işte. Çocuklar babalarını mutlu etmek ister değil mi?”

Ben şüpheli gözlerle ona bakarken, o çoktan başka şeyleri anlatmaya başlamıştı bile. Geçen hafta gittiğim evle, bu ev birbirlerinden ne kadar da farklıydı. O ev huzur, sevgi, aşkla doluyken, bugün orada hissettiklerim beni sadece üzmüştü. Okan’ın bu düşündüklerimi hissetmesini istemedim. Bu yüzden araba evimin önünde durduğunda ona döndüm, samimi olduğuma inandırmak istercesine gülümsedim.

“Güzel bir eviniz var. Ve... Güzel bir aileye sahipsin.”

Elimi tuttu, yanağını okşadı. “Gelecekte oradaki her şeye biz sahip olacağız, merak etme,” dedi.

Onun dudakları okşadığı yanağını öperken, ben sahip olacağım şeyleri düşünüp ürperdim. Çünkü o evde gördüğüm tek şey sevgisizlikti. Sıradaki hamlesini beklemeden kendimi arabanın dışına attım. Fark ettiğini biliyordum ama dile getirmediği itirazıyla tepkili bir baş selamıyla uğurlamakla yetindi. Arabasıyla sokakta kaybolurken kendimi berbat hissediyordum. Sabahın erken saatlerinde kapımıza bırakılan, çekme-

cemin içinde beni bekleyen gülümün üstünde yazan cümleyi hatırladım.

Mutluymuş gibi davrandığın yedinci günün...

Daha ne kadar dayanabilirdim bilmiyordum...

- ??? -

Bu gece bana geleceğini biliyordum. O kızla geçirdiği her yetersiz günün sonunda bana gelirdi. Bu yüzden kapıyı açtığımda şaşırmadım. Yüzüme bile bakmadan salona girip kendini koltuğa attı. Bana sinirle baktığında hesap soracağını biliyordum. Evi inletecek kadar yüksek sesle bağırdı.

“Neden geldin?”

Cevap vermeden umursamaz tavırla yanına oturdum. Yüzümü ona doğru çevirip tahrik etmek istercesine, “Tatlı kızmış!” dedim gülümseyerek.

“Neden geldin diyorum Derin?”

Bu kez kolumdan tutup sarmıştı. Parmakları arasında ezilen etimi kurtarmaya çalışarak ben de bağırdım bu kez.

“O aptalı merak ettim tamam mı, şimdi bırak kolumu!”

Sesimdeki tavırdan mı, yoksa moral bozukluğundan mı bilmiyorum ama söylediğimi yaptı. Sırtını koltuğa dayayıp, başını geriye doğru yasladı. Bir şeyler düşündüğü belliydi. Ve böyle daldığında kimi düşündüğünü çok iyi bilirdim.

“Onun baban olmadığını söyledin mi?” diye sordum düşüncelerini bölmeye çalışarak.

Başını sağa sola salladı. Sonra benimle değil de, kendi kendine konuşurcasına mırıldandı.

“Elif’i kaybedemem...”

O kızın adını her duyduğumda bütün bedenim kasılsa da sakince ona yaklaştım. Koyu karamel saçları arasında gezdir-

dim parmaklarımı. Gözlerini kapattı. Bunu yapmasına bayılıyordum.

“O paran için seninle değil ki, söylesen de bir şey değişmez.”

Gözkapaklarını araladı. yorgun bir iç çekti.

“Bu yüzden söyleyemem ya. Eğer öyle olsaydı, paranın satın alabileceği her şeyi alıp onu yanımda tutardım. Ama o parayla alamayacağım şeyi istiyor.”

Tavana sabit şekilde bakan güzel kirpiklerini izledim. Elif’in ne istediğini ben de biliyordum. Kendine itiraf edemeyen kadınların bile istediği tek şeydi... Saçlarıyla oynayan parmaklarım pürüzlü yanağından çenesine kaydı. Yavaşça bana bakmasını sağladım. Yeşil gözleri onu ilk gördüğüm günkü kadar hüznü doluydu.

“Seni sevmeyen biriyle evlenemezsin Okan. Bu ikinize de haksızlık olur.”

Avuçlarım arasındaki çenesi kasıldı. yüzünü parmaklarımdan yırtarcasına uzaklaştırdı.

“Onu kaybedemem! Anlamıyorsun Derin! Elif o adamın adını, parasını, itibarını kullanmadan kazandığım tek gerçek şey. Vural Soydan ismini kullanmadan elde ettiğim tek şey. Gerçekten sahip olduğum tek kişi. Onu kaybedemem!”

Onu küçüklüğünden beri tanıyordum. Okan’ın annesi başka bir adamdan hamileyken Vural Bey’le evlenmişti. Okan’ı nüfusuna almış ama asla ona oğlu gibi davranmamıştı. Onu sevmemişti. Okan’ın hayatı ise ona benzemeye çalışmakla, biraz olsun onu sahiplenmesini sağlamaya çalışmakla geçmişti. Ve yaptığı her şey baba dediği adamın onu sevmesi içindi. Bunu hiç dile getirmezdı ama ben bilirdim. Hayata karşı olan öfkelerini benim yatağında unutmaya çalışmaya başlamadan önce de bilirdim. Küçükken babası onu her azarladığında onun yanımdaydım, her ağladığında onun elini tutardım. Şimdi de tutuyorum. Sadece artık el tutuşmaktan fazlasını yapıyorduk.

“Madem yanında parayla tutmuyorsun, öyleyse neden hâlâ seninle?”

Birden alev gibi yanan gözlerle bana döndü.

“Buraya rahatlamaya geliyorum. Konuşmak isteseydim psikoloğa giderdim.”

Beni kendine çektiğinde, bu konuyu uzatmanın hiçbir faydası olmadığını biliyordum. Parmaklarım kızarmış dudaklarında gezindi, gözlerine baktım arzuyla.

“Sadece rahatlamak için geliyorsan gidebileceğin başka yerlerde var,” diye fısıldadım.

Gülümsedi. Ona meydan okuyan sesim hoşuna gitmişti. Gülümsemesine bayılıyordum. Keyifle incelen dudaklarıyla bana yaklaştı.

“Evet... Ama kimse senin gibi değil.”

Ve beni öpmeye başladı. Ben ise içimden onu kaybetmeyeceğime yemin ettim...

Doğum Günü Sürprizleri

“Kaç tane daha deneyeceğiz?”

Cam tezgâhın arkasındakilere eğilip bakmaya devam ettim. “Böyle söylenip duracaksan hiç gelmeseydin Ufuk.”

Homurdandı.

“Buraya gelmeseydim bana bahçe süslerini astıracaktınız. Ağzımı açıp pastaların tadına bakmak, kolumu kaldırıp süsleme asmaktan daha cazip geldi.”

Doğrulup tezgâhın arkasında bekleyen çalışana tadına bakmak istediğim pasta dilimini işaret ettim.

“Öyleyse söylenme ve şunun da tadına bak.”

Pastane çalışanının uzattığı minik pasta dilimini çatalladık. Ufuk suratını buruşturdu. “Bir noktadan sonra hepsinin tadı aynı geliyor. Ayrıca midem bulandı Eli. Birini seç, siparişi ver ve gidelim artık.”

Bu akşamüstü Begüm’ün doğum günü partisi vardı. Dediğini yapmıştı, dişiçi çocuğu çağırabilmek için Çıkmaz’ın gördüğü en büyük partiyi veriyordu. Aklına kim geldiyse çağırmış, hatta mahallede geçmişte aşk macerasına girdiği zavallı erkeklere bile haber yollamıştı. Dün gece uyumadan önce bize görev listesini büyük bir ciddiyetle tekrarlamıştı.

Ecmel içecek ve ikramlıklarla, kendisi bahçe süslemesi ve konuk listesiyle, Ufuk ses sistemi ve müzik listesiyle ilgilenecekti ve ben pastayı almakla görevlendirilmiştim. Benim göre-

ymı kolay görünebilirdi ama aslında en stresli olanıydı. Çünkü Begüm tam otuz iki dakika boyunca bana istediği pastanın şeklinden rengine, tadından içine konulacak çikolata miktarına kadar her şeyi sıralayıp durmuştu. Bu yüzden hava aydınlandığı an yola düşüp pastanede tadım yapmaya gelmişim.

"Hepsinde bir şey eksikmiş gibi geliyor," dedim damağımdaki pasta kremasında fındık tozu kullanılıp kullanılmadığını anlamaya çalışarak.

Ufuk yeniden homurdandı.

"Bence senin damağının tadı bozuldu." Birden duruşu dikleşti. Gözleri beni ıskalayıp belli bir noktaya dikkat kesildi. "Gidip bizim için birer damak temizleyici getirmeme ne dersin?" dedi bakışlarıyla takip ettiği şeyi seyrederek.

Başımı çevirip hedefindeki güzel kıızı görünce gözlerimi devirdim. Tam adını atacaktı ki kapüşonlusunun şapkasından tutup çektim. Hevesli adımı yarıda kaldı.

"Yanımdan ayrılmıyorsun küçük kardeşim." Elimdeki çatalı kaldırdım. "Aç bakayım ağzını, bak uçak geliyor."

Dudaklarına götürdüğüm lokmayı dişleri arasına sıkıştırıp somurttu. Çatalı ağzında bıraktım ve kıkırdamaya başladım. Küçük bir kardeşe sahip olmak bazen çok keyifli olabiliyordu.

"Neden sabahın köründe bunca pastanın tadına bakmak yerine, aradığın şeyi kendin yapmıyorsun?"

Ufuk'la aynı anda sesin geldiği yöne baktık. Eser gülüşü gibi beyaz gömleği ile arz-ı endam etmekteydi. Sanki başından beri bizimleymişçesine, cam raflara eğilip kaldığım sıradaki son dilimi işaret etti çalışanı. İstemsizce elim önce saçıma, sonra gömleğimin yakasına gitti. Aynı anda Ufuk kaşlarını çatıp raflara eğilmiş Eser'e dikkat kesilmişti. Eser doğruldu.

"Ciddiyim. Neden bunu yapmayı düşünmüyorsun?"

Bana bakmadan giriştiği sohbete ayak uydurdum. "Neyi yapmayı?"

Çalışanın ona uzattığı mini tabağı alıp yüzüme döndü. “Ara-
dığın pastayı neden kendin yapmıyorsun? Bir pasta gerekli ve
sen de onu yapacak yeteneğe sahipsin öyle değil mi, öyleyse
neden bu saatte midene işkence etmeyi bırakıp malzemeleri
seçmeye gitmiyorsun?”

Kısa bir an öylece yüzüne baktım.

“Bizimle neden konuştuğunu anlamadığım bu yabancı
adam haklı Eli. Sen buradaki bütün dilimlerden çok daha iyi-
sini yapabilirsin.”

Ufuk kurduğu cümleden sonra dönüp çalışan kişiye mah-
cup gözlerle başını salladı. Sanırım bu bir özürdü. Bir adım
yana geçip, çatalını Eser’in pastasına daldırdı. Ağzına götür-
düğü lokmayı Eser yadırgamadı bile. Öylece dilimini Ufuk’la
paylaşiverdi. Yetmezmiş gibi Ufuk’a dönüp yüzünü ekşitti.

“Fazla tatlı değil mi?”

Ufuk başıyla onayladı.

“Kreması da fazla yağlı.”

“Haklısın.”

Tabağı çalışana uzatıp, neredeyse aynı anda kafalarını sağa
sola salladılar. “Beğenmedik.”

Uzaklaşan tabakla birlikte ben ikisine de hayretle bakmakla
meşguldüm. Ufuk ellerini ince kapüşonlusundan içeri soktu ve
Eser’i baştan aşağı süzdü. Ardından gözlerini kısıp sordu.

“Sen şu Beatles oğlanı mısın?”

“Beatles oğlanı mı?” diye sordu Eser.

Ufuk beklemeden onayladı.

“Ablamın müzik listesini ezbere bilirim. Eğer biri durduk
yere liste dışına çıkıyorsa, bunun sebebi mutlaka karşı cinstir.
Hoşlandığım kızlar için neler dinlediğimi duymak istemezsin.”

Eser sırttı.

“Bir keresinde en sevdiğim şarkı Metallica diyen bir kızla
takılmıştım.”

Ufuk kahkaha attı.

“En azından kızın güzel olduğunu söyle.”

Eser dert yanarcasına başını salladı iki yana.

“O cümleyi kurana kadar güzeldi.”

İkisi birlikte gülüşmeye başladı. Hafifçe öksürdüm.

“Flörtleşmeniz bittiyse eğer,” ikisini birden gözlerimle dürttükten sonra devam ettim, “Şu pasta konusuna geri dönebilir miyiz?”

Eser dudak büktü.

“Konu kapandı. Bu akşam mumlar senin yaptığın pastanın üstüne konacak.”

İtiraz etmek için ağzımı açtığımda, Ufuk omzuma dokundu.

“Adam haklı. Ne kaybedersin ki?”

Çekinerek, “Emin misin?” diye sordum kardeşimin gözlerine bakarken.

Kendime inanmamı engelleyen tereddütlerim aklımda sıralanmaya başladı. Öncelikle ben pastacı değildim, bu yüzden bana söyleneni yapmam daha güvenliydi. Kuralların dışına çıkmamak her zaman daha güvenliydi.

“George Harrison kötü bir dönemden geçiyordu.” Başımı Ufuk’tan alıp konuşmaya başlayan Eser’e çevirdim. “Beatles üyelerinden kısa bir süreliğine ayrılmak durumunda kalmıştı. Rahatsızlığı onun ve ailesinin canını sıkıyordu. Kötü his tamamiyle onu ele geçirmeden önce yakın bir arkadaşının yanına gitti. Ona yazmaya çalıştığı parçadan bahsetti. Albümlerde neredeyse hiç kendine ait parça yoktu. Becerebildiğinden emin değildi. Kendine güvenmiyordu.” Göz kırpmadan onu izleyen gözlerime tıpkı senin gibi dercesine bakıyordu. Bunu kedi görüşüne sahip bakışlarından anlayabiliyordum. “Arkadaşı onu cesaretlendirdi. Moralin bozuk olduğunda en iyi bildiğın şeyi yap dedi ona. George da yaptı. Kendine inandı. O gün, *Here Comes The Sun* parçası doğdu. Ve hâlâ gelmiş geçmiş en iyi Beatles parçalarından biri olarak görülüyor.”

Sadece iki adımla tam karşımda durdu. Uyuşturucu maviliğiyle gözbebeklerimin içine baktı.

“Ben de sana inanıyorum. Şahane bir pasta yapacaksın. Sadece biraz ittirilmeye ihtiyacın var. Bunu da Ufuk yapacak.” Kardeşimin adını hatırlaması dudağımda minik bir tebessüm oldu. Ufuk’a dönüp işgüzarca göz kırptı. “Onu en yakın markete sok ve malzemeleri al. Gerisini ona bırak. O şarkı kadar ilham verici bir şey yapacağına eminim.”

Yeniden yüzüme baktığında gülümsedi. Gözlerimin içine bakan bakışlarına sarılmak istedim.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Omzumu dürttü havalı bir şekilde. “Arkadaşlar böyle günler içindir değil mi?”

Leyla haklıydı. Nasıl yapıyordu bilmiyordum ama onun gözleri her şey yolunda gidecekmiş gibi hissettiriyordu.

Yaptığım pastayı buzdolabına sığdırabildiğimde saat bir hayli geç olmuştu. Görüntüsü güzel görünse de sadece kendine inançla bir şeylerin şekillenmediğini anlamış oldum. Büyük kare şeklinde olan pastamın üstüne Begüm’e benzetmeye çalıştığım sarışın bir kız yapmış, arkasına da beyaz melek kanatları koymuştum. Kızın elinde yay ve oku, sırtında ise kalp dolu çantası vardı. Eros’u andıran pastam ona uygundu, çünkü Begüm herkese aşk dağıtırdı. Hatta pastanın zeminine yerde okla vurulmuş, birkaç küçük sevimli erkek bile eklemiştim. Pastaya bakmak bile beni gülümsetiyordu. Üfleme anına kadar yeterince dinlenmiş olmasını umut ederek buzdolabın kapısını kapattım.

Yorulmuştum. Ama bu daha başlangıçtı. Begüm’ün bahçe süslemeleri için yolladığı yardım çılgıncısı evde yankılandı. Sesli mesaja karşılık vermeden kendimi duşa attım. Saçlarımı kurut-

madan tepemde sıkıca toplayıp, üstüme gecedten hazırladığım kıyafetlerimi geçirdim ve koşar adım Begüm'ün evine doğru yürümeye başladım. Sadece iki sokaklık mesafe yine topukluma olduğundan uzun sürerken bir araba benim hızıma ayak uydurup yanımda gitmeye başladı.

Garip gelse de başımı çevirmedi. Aynı araba bu kez korna çaldı. Oralı olmadan adımlarımı hızlandırdım. Çıkamaz'da böyle şeyler olmazdı. Araba artık tamamen kaldırıma yanaşıp peşpeşe kornaya basınca ona dönmekten başka çarem kalmamıştı. Tedirgin gözlerle camı aşağı inmeye başlayan beyaz jepe dikkat kesildim. Parlak mavi gözleri eşliğinde bana bakan kişi, arabanın camını tamamen indirip şoför koltuğundan gülümsüyordu. O, gözündeki havalı gözlüğünü çıkartırken ben olduğum yerde şaşkınlığımı saklayamadım.

"Hayalet görmüş gibi oldun Elif. Çok mu korkuttum seni?"

Derin'in gülerek sorduğu soruya kendimi toparlayıp karşılık verdim.

"Hayır korkmadım, şaşırdım sadece."

İnce omuzlarını açıkta bırakan elbisesiyle dudak büktü. "İşim vardı buralarda. Anayolda trafiğe takılmamak için ara sokakları kullanayım dedim ama kayboldum sanırım." Parlayan dişlerinin tamamıyla gülümsedi. "Ama bak, demek ki seninle karşılaşmak varmış kaderimde."

Sesindeki samimiyet bana hâlâ garip gelse de gülümsemeye çalıştım.

"Nereye gidiyorsun böyle aceleyle?" diye sordu.

"Arkadaşımın doğum günü var da, onun için koşturuyorum."

Elimle, varmak üzere olduğum Begüm'ün evini işaret ettim. Başını uzatıp durduğumuz kaldırımdan bile görünen bahçe süslerine göz gezdirdi. Ardından yeniden pembe dudaklarını eğdi.

"Yaaaa... Ben de çalışmaktan uzun zamandır partilere gidemez oldum. Benim için de eğlen olur mu?"

Öyle yoksun konuşmuştu ki, onu davet etmekten başka çarem yoktu. Davetimi ısrar etmeme gerek bile kalmadan tek seferde kabul etti. Coşkuyla el salladı, birkaç saat içinde geri döneceğini söyledi, gözlüğünü hevesle taktı ve gaza basıp gitti. Elim havada ardından bakarken kaşlarımı çattım. Bu, tuhaftı.

Bu tuhaf tesadüfe kafa yoramayacak kadar acelem vardı. Begüm'ün bahçesine girerken insanlar gelmeye başlamıştı bile. Birkaç küçük ayrıntıyı düzenledim. Ufuk ses sistemini tüm bahçede duyulacak şekilde ayarlamıştı. Hava kararmaya başladığında bahçedeki ağaçlara asılan renkli lambalar bir bir yanmaya başladı. Ortam şahane görünüyordu. Ecmel atıştırmalıklarla dolu masayı hıncahınç doldurup etrafa bakındığında benimle göz göze geldi. Huysuz yüzü hafifçe yumuşadı, ortaya çıkan işten o da memnundu.

Parti tam anlamıyla başladığı sıralarda bahçe kapısından Okan girdi. Her zamanki gibi hoş ve güçlü görünüyordu. Yanında olamadığım müsabakasından sonra aramızı soğutmuyor, antreman öncesi ve sonrası mutlaka sesini duyuruyordu. Ona karşı içimdeki kaybettiğim coşkumu bulmakta zorlanıyordum. Onu yeniden sahiplenmek için zamana ihtiyacım vardı.

Yanıma geldiğinde yeşil gözleri parladı.

“Çok güzel görünüyorsun hayatım,” dedi, eğilip yanağımdan öptü. Sıcak bir “Hoş geldin,”den fazlasını veremedim ona.

Saat ilerledikçe kalabalık arttı, akşam karanlığı iyice çöktüğünde bahçede herkes kendini müziğe ve muhabbete kaptırmıştı bile. Begüm mor elbisesi, bukle bukle sırtına dökülen sarı saçlarıyla prenses misali herkese gülücük saçarak insanları selamlıyordu. Ecmel ve benim yanıma geldiğinde ise birden yüzünü düşürdü, güzel dudaklarını bükerek hüznü gözleriyle isyan etti.

“Gelmedi!”

Gözlerimi devirmemek için kendimi tuttum.

“Sakin ol Begüm. Parti başlayalı,” Kolumdaki saate baktım. “Sadece iki dakika oldu. Gelecektir.”

Ecmel kıkırdadı. Begüm kollarını göğsünde toplayıp homurdandı. Küçük bir kız çocuğundan farksızdı.

“Dalga geçmeyin. Onun gelmesini çok istiyordum.”

Uzanıp omzunu okşadım. Ecmel ise zararsız yumruyla dürttü onu.

“Neşelen biraz. Bu senin partin. Bir şeye benzesin diye kışımızı yırttık. Tek bir herif gelmedi diye bunca çabayı boşa atmana izin veremem.” Uzanıp Begüm’ün gösterişli elbisesi üstündeki ellerini çözdü. Zaten dolgun olan göğüslerini sabitleştirdi. “Partinin yarısı eski sevgililerinden, diğer yarısı da seni potansiyel sevgili olarak görenlerden oluşuyor. Seç birini ve o dışçı bozuntusunu unut!” Begüm’ü kendi etrafında döndürdü. Arkasına geçip sarı saçlarının altından fısıldadı. “Şu eskiden beğendiğin avukat çocuk var ya, Çıkmaz’ın yakışıklısı, o da buralarda. Belki henüz başını bağlamamışlardır. Git şansını dene.”

Begüm’ün tepki vermesini beklemeden poposuna ufak bir şaplak atarak yürümesini sağladı. O şaşkın adımlarla giderken biz kıkırdıyorduk. Eser’in arkadaş ittirmedi dediği şey bu olabilirdi. Kesinlikle çok sevimli görünüyordu. Yine de beklediği kişi gelse fena olmazdı. Yoksa ağlanacak omzumu hazırlamam gerekebilirdi.

Okan tazelediği içeceğiyle yanıma geldi. Boşta kalan eliyle parmaklarımı sardığında kendimi pek de rahat hissetmedim. Ufuk’un yormayan müziğine ayağıyla ritim tutarken elimi saran parmakları kasıldı. Hareket eden bacağı durdu. Kapıya doğru çevirdiği bakışları şaşkınlıkla kısılmıştı. Baktığı yöne dönünce, kalabalıkta beni seçmeye çalıştığını düşündüğüm Derin’i gördüm. Ona kendimi belli etmek için el salladım. Okan soru sorarcasına bana baktı.

“Buralarda karşılaştık, ben de davet ettim,” dedim kısaca.

Sanırım bu durumdan hoşlanmamış olacak ki kaşlarını çat-
tı. Derin içten gülüşü ve tabii ki samimi tavrıyla bizi selamladı.
Hatta “Doğum günü kızı kim?” diye şakıyarak Begüm’e hedi-
yesini bile verdi. Değişik bir kızdı ama dakikalar içinde grup-
ça sohbet edip, gülüşürken bulduk kendimizi. Okan hariç. O
elindeki içeceğini yudumlayıp somurtmakla meşguldü. Biraz
sonra ise küfür edercesine çıkan sesi sohbetimizi böldü.

“Bir bu herif eksikti!” Bakışları yine bahçe kapısında dı
ama bu kez gelen Eser’di. Yine bana döndü. “Onu da mı sen
davet ettin?”

Sadece başımı sallayabildim. Neden geldiğı hakkında bir
fikrim yoktu. Elimde olmadan soluğum hızlandı. Baştan aşığı
siyah giyinmiş bedeni, ince ceketinin yakasında parlayan g -
m ş rozeti ile karanlık geceye ışık sa mıştı. Artık tüm bahçe
daha aydınlıktı sanki. Paniklemeye başladım. Göğsümde bir
yerde başlayan dalga bütün bedenime vurmaya başladı. Bize
yaklaşan adımlarını takip eden kan hücrelerim daha hızlı do-
laşıyordu damarlarımda. Gözlerime kilitlenen bakışlarıyla g -
l msemeden önce dudaklarını ıslattı her zamanki gibi. Okan’ın
avuçlarının içindeki tenimin titremesinden korkup gözümü on-
dan kaçırdım. Saçmalıyordum!

Okan’ın gergin yüz hatlarını fark ettiğimde hemen onu ken-
dime doğıru çekip kulağına eğildim.

“Bu Begüm’ n partisi unutma! Lütfen saçma bir şey yapıp
beni utandırmayı aklından bile geçirme Okan.”

Uyarımda ne kadar haklı olduğumu, Eser yanımıza geldi-
ğinde yumruklarını sıkmasından anlamıştım. Elim i sıklığı avu-
cundan çekmeyi başardığım sırada Eser konuştu.

“İyi ki doğıdun prenses.”

D vmesi sayılan gülümsemesi eşliğinde Begüm’e sarılır-
ken, ben şaşkın gözlerle onlara bakakaldım. Ne ara bu kadar
samimi olmuşlardı? Okan’a belli etmemeye çalışsam da, bu
durum çok hoşuma gitmişti. Gerçi bu şaşılacak bir şey de sa-

yılmazdı, Eser'in dünya üzerine kendini sevdiremeyeceği insan yoktu. Okan dışında. Zira kendisi şu anki manzarayı, bölgesine izinsiz girenleri avlamaya hazırlanan bir yırtıcı gibi seyrediyordu.

Begüm sarılma sonrası tedirgin şekilde ben ve Okan'a döndü. "Eser'i ben davet ettim, sorun olmaz değil mi?"

Okan daha Begüm'ün sözünü sindiremeden Eser ona doğru döndü, elini cebine atarak konuştu.

"Neden sorun olsun ki, ben onların da arkadaşıyım. Değil mi Okan?"

Okan'ın çenesi kasıldı, dudakları hırsla inceldi. Gergin çenesi gülümserken titriyordu. Gözlerindeki tehditleri Eser'in okumasını istiyordu ama Eser pek de oralı görünmüyordu. Aksine, kumdan kalesini yıktığı çocuğun ağlamasını büyük bir hazla izleyen haylaz neşesi vardı yüzünde. Atıştırmalıkları yenilemek için onlardan uzaklaştığımda Ecmel yanıma gelip iç çekti.

"Bu gece kötü bitecek benden söylemesi." Eser ve Okan'a bakıyordu. "Şunlara baksana birazdan ringe çıkacakmış gibi görünüyorlar."

Haksız sayılmazdı. Ortalarında Derin olmasına rağmen, aralarındaki gerilimi beş yaşındaki çocuk bile hissedebilirdi. Derin Eser'e dönmüş bir şeyler anlatıyordu. Okan'ın sakın kalmak için elindeki bardağı sıkıldığını biliyordum. Korkuyla onu izlediğimi fark ettiğinde kadehini kaldırıp bana gülümsedi. Bu sahte sorun yok gülücüğü beni yatıştırmaya yetmedi. Tam bu sırada Ufuk dalga geçercesine Rocky filminin dövüş müziğini çalmaya başladı. Herkes gürültüyle kahkaha atarken, onun işgüzar suratını görebildiğimde bunun rastlantı olmadığını anlamıştım. Kardeşiniz kaç yaşında olursa olsun ortalığı karıştırabiliyordu.

- Okan -

Elif'in uzaktan, korkarak bize doğru baktığını görünce, bardağıma ona doğru uzatıp uslu durduğumu gösterdim. Çünkü o da, yanı başımda Derin'le sohbet eden herifi yumruklamamak için kendimi zor tuttuğumu biliyordu. Derin bardağını yavaşça yanındaki uzun sehpalardan birine bıraktı.

"Beyler izninizle ben makyajımı tazeleyeyim."

Derin göstermekten çekinmediği biçimli kalçalarını sallayarak eve doğru yürürken, ben Eser'e yaklaştım. İçeceğini yudumlarken uzakta endişeyle bizi izleyen Elif'e gülümsüyordu. *O sırttan dişlerini dökmek için neler vermezdim!* Ama böyle bir şeyi yaparsam Elif'in beni kolay kolay affetmeyeceğini biliyordum, bu yüzden hayal etmekten başka çarem yoktu. *Akıllı lider savaşı cephede değil, masada kazanandır,* derler. Ben de bu yüzden yumruklarım yerine aklımla konuşmaya karar verdim. Ona iyice yaklaştım. Oymak için can attığım gözlerini Elif'ten aldığı anda bana döndü. Sırttan yüzüne tahammül edemiyordum.

"Seni araştırdım," dedim.

Ukala suratıyla omuz salladı. "Eee?" dedi umursamaz tavırla.

"Zengin bir deden ve kumarbaz bir baban varmış."

Cevap vermek yerine o sinir bozucu sırtımasıyla bana bakmaya devam etti. *O dişleri gerçekten kırmak istiyordum.* Bu kez daha yakınına girip bakışlarımı gözlerine kilitledim. Müziğin gürültüsüne rağmen beni duymasını istiyordum.

"Babanın işe yaramaz bir kumarbaz söylüyorlar."

Yarım bir kahkaha attı. Alaycı yüzü tekrar bana döndüğünde keyifle konuşmaya başladı.

"Seninki de alkolik bir kadın düşkünüymüş." Cümlesinin sonunda elindeki bardağı benimkine dokundurup, "İşe yaramaz babalarımıza içelim mi?" diyerek göz kırptı.

Ben tam sinirle dudaklarımı aralamıştım ki, Ecmel yanıma geldi. Elini pantolonunun kemerine koyup, gözlerini kıstı.

“Olmanız gerekenden daha yakınsınız beyler. Unutmayın; bu gece bela istemiyorum.”

Yanımdaki pislik kahkaha attı. “Anlaşıldı Şerif,” dedi kendini beğenmiş saçma suratıyla.

Ecmel cesaret verircesine onun gülüşüne karşılık verdi. Bu beni rahatsız etti. Beni rahatsız ettiğini bildiğinden emindim. Bunu, etrafını koyu siyaha boyadığı gözlerinde görebiliyordum. Benden hoşlanmıyordu. Okul zamanından beri sevememişti beni. Bu durum o zamanlar olduğu gibi, şimdi de umurumda değildi. Ama Elif’in üstündeki etkisinden dolayı varlığına sesimi çıkarmıyordum.

“Eser sen benimle burada kalıyorsun, Okan sen de şu Derin midir nedir, o garip sevgi pıtırıcığını bul. Seni sordu az önce,” dedi emir veren sesiyle.

Bardağımı masaya sertçe indirip, arkamı döndüm. Eve girmeden önce, masalardaki boş tabak ve bardakları elindeki tepsiye dizen Elif’e baktım. Çok güzel görünüyordu. Her zamanki gibi... O pisliği onun yakasından uzaklaştırmanın daha etkili bir yolunu bulmalıydım. Ama bu durumla sonra ilgilenecektim. Şimdi Derin’i bulmalıydım. Eve girdiğimde hemen sağa sola bakındım. Gürültüden sıyrılıp sohbet eden bedenleri aşarak, mutfak tezgâhında rujunu sürer vaziyette oturan Derin’i bulmam zor olmadı. Çenemi sıktım. Bir bu eksikti. Hemen yanına gidip sertçe kolunu tuttum.

“İn şuradan!” Tezgâhtan indirirken yukarı çıkan elbisesini aşağı doğru çekti. “Senin ne işin var burada Derin? Oyun mu oynuyorsun aklınca?”

Bir an sinirlense de kendini hemen topladı ve yüzüne ustası olduğu etkileyici bakışını takındı. “Burada olmam tamamen tesadüf canım.”

Bana bu cevabı verirken masum görünmek için çaba bile sarf etmiyordu.

“Bunun yalan olduğunu ikimiz de biliyoruz! Tekrar sormayacağım Derin, neden buradasın?”

Soruma cevap vermeden önce ellerini göğsüme koyup, parmak uçlarını gömleğimde gezdirmeye başladı.

“Onun yanında gördüğümde daha çok istiyorum seni...” diye fısıldadı.

Parmaklarını boynuma doğru götürürken, nefesiyle beni uyuşturmaya çalıştığını biliyordum. Elini bileğinden tutup çektim.

“Ne yaptığını sanıyorsun! Birinin bizi görmesini falan mı istiyorsun?” Bedenini kendimden birkaç santim uzaklaştırdım. Gözucuyla kapıyı kontrol edip yeniden iştahla bakan gözlerine döndüm. “Bak Derin, yaşadığımız şeyin neyden ibaret olduğunu sen de çok iyi biliyorsun. Böyle davranmaya devam edersen bu beni son görüşün olacak!”

Tehditim onda pek de etkili olmamış görünüyordu. Daha cezbedici şekilde bana sokulurken ben mutfak kapısına bakıp duruyordum, her an içeri biri girebilirdi. Onu omuzlarından tutup kendimden uzaklaştırmaya çalışırken, gözlerimin içine bakıp fısıltıyla konuştu.

“Madem bu seni son görüşüm, o zaman beni son kez öp! Söz veriyorum hemen buradan gideceğim.”

Onu kendimden uzaklaştırmam gerekirken elimde olmadan gözlerine, dudaklarına bakmaya devam ediyordum. Lanet olsun ki, gerçekten güzeldi. Beni sinirlendirmiş olması bunu ve onu arzuladığım gerçeğini değiştirmiyordu.

“Hadi ama... Seni o aptalın asla yapamayacağı şekilde öptüğümü biliyorsun. Ve şu an beni istediğini de...”

Ellerini boynuma dolmasına izin verdim ve kendini dudaklarıma yaklaştırmasına da... Gerisini ben yapmıştım. Onu kendime çekip vahşice dudaklarına saldırırken, sıcak bedeni

avularımnda kıvranıyordu. Yere düşen bardak sesiyle dudaklarımı Derin'den yırtarcasına çekip sesin geldiği yöne baktım. Kapıdaki, elleriyle ağzını kapatıp, şaşkın gözleriyle bize bakmaktaydı.

Parti Bitti!

Okan'ın bana sorun yok dercesine gülümseyerek kadehini göstermesi içimi rahatlatmaya yetmemişti. Eser iki adım uzağında Derin'le sohbet ederken, o Eser'e avcının avına baktığı gibi bakıyordu. Ben aralarında Derin'in olduğuna sevinirken, kız bardağını masaya indirip, edalı bir şekilde yürüyerek yanlarından uzaklaştı. Derin eve girerken Ecmel dedektif edasıyla çenesini ovuşturdu.

“Bu zilli nereye gidiyor öyle?”

“Kızın mesanesine de hükmedemezsin ya Ecmel.”

Ecmel'in sebepsiz yere sevmediği insanlar listesine Derin de eklenmişti. Ki bu liste dünyadaki insanların neredeyse yarısını kapsıyordu. Kızın her hareketine tuhaf tuhaf bakıp durmuştu parti boyunca. Tamam, garip bir kızdı ama bu Derin her kahkaha attığında kolumu dürtmesine sebep değildi.

“Belki bir ihtiyacı vardır, ya da o abartı bulduğun makyajını tazelemeye falan gitmiştir olamaz mı?” dedim gözlerimi devirerek.

Ben tepsiye bir iki boş bardak daha koyarken, “Seninkiler horoz gibi diklenmeye başladılar bile,” dedi Ecmel, başıyla Eser'le Okan'ı gösteriyordu.

Onlara baktığımda endişeyle alt dudağımı ısırdım. Dişçi Emre gelmediği için Begüm'ün morali çok bozuktu. Bir de partisinde kavga çıktığı haberi Çıkmaz'da gündem olursa iyice sinirleri bozulacaktı.

“Ecmel lütfen git şunları birbirinden ayır! Bu gece olaysız bitmeli, Begüm zaten dişçi çocuk gelmediği için ağladı ağlayacak vaziyette, bir de bunların kavgasına canı sıkılmasın.”

“Tamam ama önce şu boş tabakları mutfağa götüreyim. Merak etme, seninkiler dalaşmaya başlamadan dönerim.”

Arkasını dönmeden onu kolundan tuttum.

“Boş ver şimdi tabak çanağı, onları ben hallederim. Sen şunları birbirinden uzak tut yeter. Yoksa etrafta kırılmadık bardak bırakmayacaklar zaten.”

“Anlaşıldı,” dedi başıyla asker selamı verirken. Giderken tepsime bardaklarını bırakmayı da ihmal etmedi.

Ecmel’in bir şeyler söyleyip Okan’ı oradan uzaklaştırmasını derin bir iç çekişle izledim. Okan’ın eve girdiğine emin olunca da Eser’in yanına doğru yürüdüm. Onlara ulaşmam kucağımdaki koca tepsiyle biraz zaman aldı. Yanlarına gittiğimde ise ikisini kahkaha atarken buldum.

“Bu kadar komik olan ne bakalım?”

Eser cevap vermeden önce Ecmel’e göz kırptı.

“Bu gece Okan’la kavga edip etmeyeceğimiz üzerine konuşuyorduk.”

Ben kaşlarımı çatıp onlara bakarken Ecmel keyifle şakıdı.

“Ve ben paramı Eser’den yana kullanacağımı söylüyordum.”

Beni dehşete düşüren ihtimalin onları keyiflendirmesi çok sinir bozucuydu.

“Senin bu gerginliği yatıştırmada bana yardım etmen gerekirken, utanmadan bir de bahis mi oynuyorsun?” Sözlerim onları güldürmekten başka bir işe yaramayınca, gözlerimi döndürüp, kaşlarımı daha sert çattım. “Size iyi eğlenceler o zaman. Ben şu elimdekilerden kurtulmaya gidiyorum. Ve umarım döndüğümde şu saçma bahis konusu da kapanmış olur.”

Ben hızlıca arkamı dönerken Ecmel arkamdan seslendi. “Ben her zaman kazanacak olan ata oynarım Elif, unutma bunu!”

Eser'in kahkahasındaki hoş tınıyı umursamamaya çalışıp, hızlı adımlarla eve doğru yürüdüm. Kapıdan girmeme birkaç adım kala Begüm önümü kesti.

"Gelmediğine inanamıyorum Elif!" dedi mutlak bir üzüntüyle.

Hâlâ dışçı için üzülmesine de ben inanamıyordum. Ama Begüm böyleydi işte, birine âşık olduğunu düşündüğünde onu hayatının merkezine koyardı. Belki de sırf bu yüzden, âşık olduğunu sandığı kişi gittiğinde darmadağın olurdu. Yıllarca tekrarlanan bu sahneye şahit olmak aşkta kendini tamamen bırakmaman gerektiğini öğretmişti bana. Gittiğinde ayakta durabilmen için, kalbinin merkezini daima korumalısın. Gözüm kısa bir an, Ufuk'u da keyifli sohbetlerine ortak eden Ecmel ve Eser'e kaydı. Kalbimin merkezinin artık güvende olduğunu hissetmiyordum. Ve bu beni korkutuyordu. Yeniden Begüm'e döndüm. Tepsiyi tek elimle dengede tutmaya çalışıp, diğer elimi onun kırılğan omzuna koydum.

"Canım artık üzme kendini. Bak, onca şeyi senin için hazırladık. Tek kişi gelmediği için bunca emeğimizi, bu koca geceyi çöpe mi atacaksın?" Gülümsemeye zorladığı güzel yüzünü okşadım. "Hem seni seven herkes burada sayılır. O dışçı çocuk gelmediyse kendi kaybeder. Senin gibi bir kızın sevgisini kazanmak için birbiriyle yarışacak sayısız erkek var burada."

Söylediklerime acıyla gülümsedi sadece. Sonra derin bir iç çekerek dudağını büktü.

"Milyonlarca olsalar da fark etmez. Ben sadece onu istiyorum..." Sanırım bu kez aşk tüm sistemini ele geçirmişti. Yine de hüznü yüzünü sağa sola sallayıp gülümsemeyi başardı. "Ama haklısın! Başkası için olmasa da, sadece sen ve Ecmel'nin emeği için bu gece somurtmayı kesiyorum. Veeeeee elinden bu koca tepsiyi alıyorum ki, nişanlın etrafta yokken sevdiğin adamla sohbet edebilesin."

Benim itirazıma fırsat vermeden elimdeki tepsiyi çekip aldı kollarımdan.

“Benim sevdiğim kişi gelmedi ama seninki burada. Hem de parmağındaki yüzüğe rağmen. O yüzüğün sahibinin yanında olacağını bilmesine rağmen, burada! Bunun kıymetini bil ve tadını çıkar.” Yanağıma öpücük kondurup arkasını döndü, eve doğru yürüdü.

Onun arkasından gülümseyerek baktıktan sonra insanları aşarak bizimkilerin yanına yürüdüm. Ufuk beni gördüğü an Eser’le yumruk tokuşturup sohbet çemberinden ayrıldı. Ardından Ecmel Ufuk’un hareketini taklit edip keyifle Eser’den uzaklaştı. Ufuk ve Ecmel aşılması zor engellerdi. Onların alanına girmek kolay değildi. Okan yıllardır bunu başaramamıştı. Ne Ufuk’la, ne de Ecmel’le yıldızı barışmamıştı. Ama Eser için bu kolay olmuş gibi görünüyordu. Her geçen gün taraftarı çoğalıyordu. Safını kuvvetlendiriyordu. Hayatımdan çıkarmak zorunda kalacağım adamın etrafımdaki her kaleyi fethetmesine izin vermem doğru değildi. O gittiğinde kalelerim de yara alacaktı.

Sonunda yanına ulaşabildiğimde kollarımı kontrollü bir şekilde aramızdaki uzun bacaklı sehpaye yasladım. “İyi anlaştınız bakıyorum da,” dedim, kendime içecek bir şey alırken.

“Hepimizin çok sevdiği şapşal bir arkadaşımız olunca konuşacak çok şey bulduk diyelim.”

Bardağı dudaklarıma götürdüm. Onun dudaklarından çıktığında şapşal olarak anılmak bile çok keyifliydi. Bu hissimi içtiklerimle birlikte içime attım. Bardağı indirdiğim an parmaklarıma sarılıp beni çekiştirdi. Bahçenin tam ortasına, kibarca sallanan bedenlerin arasına soktu beni. Belli bir noktada durup hazır ola geçtiğinde yüzümü buruşturdum.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Kalabalığın arkasında belli birine bakarak çenesini aşağı yukarı salladı. Bu bir işaretti. Şarkı değişti. Gözlerime dönen

yüzü keyifle aydınlandı. Sıcak ellerinden biri parmaklarımı avucuna aldı, diğerini kibarca belime sardı.

“Sus ve dans et şapşalım.”

Onu kendimden uzaklaştırmayı denesem de, beni göğsüne daha çok bastırdı. Açıkçası pes etmemesine memnundum, çünkü onun kokusunu hissetmek, iliklerimi tazelemişti. Debelenme rolümünden vazgeçip kendimi onun kontrolüne bıraktım. Bahçe kalabalığından yumuşak melodili şarkının her notasını duyamıyordum. *Tabii ki Beatles’dı*. Ama bu şarkıyı daha önce dinlediğimden emin değildim. İnatçı başımı yukarı kaldırıp sık kirpikleri arasından mavi gözlerine baktığım sırada yanımdan hızla biri geçti. Dikkatimi toparlayıp bakabildiğimde bahçeden hızla çıkan Derin’i görebilmiştım. Onun uzaklaşan alımlı bedeni Okan’ın da fazla uzakta olamayacağı hissine kapılmama sebep olmuştu. İhtimalleri hesaplayan beynimle Eser’e döndüm.

“Ecmel ile bahis oynadığınızı biliyorum ama üzgünüm, o bahsin gerçekleşme anını görmek istemiyorum. Bu yüzden bu kısa dansımızı bitirsek fena olmaz.”

Aklımı okuyan gözleri somurttu. “Sadece arkadaşın olan biriyle dans etmen sorun olmaz diye düşünüyorum.”

“Ben de sana, senin kimsenin sadece arkadaşı olamayacağını söylediğimi hatırlıyorum.”

Olabilecek en sevimli şekilde dudaklarını sarkıttı. “Sevgilin olamıyorum, arkadaşın da olamayacaksam, geriye sadece seninle düşman olmak kalıyor. Ve bunun ikimiz için de keyifle olacağını sanmıyorum Elif Hanım.”

Cümlesi bittiğinde ikimizin de yüzünde hüznünlü bir ifade oluştu. Kısa sessizliğimiz sırasında müzik yeniden kulağımı buldu. Bu parçayı daha önce duymadığıma emindim. Kıpırdandım ve güzel yüzüne meydan okudum.

“Eee, şarkının sözleriyle beni kışkırtacağın bölüme ne zaman geçiyoruz Bay Edward?”

Seslice kıkırdadı. Gamzesi yanağında dans etti. Onu tanıyordum. Ufuk'u suç ortağı yaptığına göre duymamı istediği bir şeyler mutlaka vardı. Konuşmadan önce dudaklarını ıslattı. Bu hareketini bu açıdan görmek yutkunmama sebep oldu.

"Sadece bir yüz gördüm,"

Belimdeki eli yüzüme dokundu.

"Tanışmamızın zamanını ve yerini unutamıyorum."

Tanıştığımız asansör şimdi çok uzaklardaydı ama hâlâ o kapalı kutu içinde gibi hissediyordum.

"O sadece bir kızdı benim için,"

Küçümsercesine omuz salladı. Sadece bir kız olma düşüncesinin canımı sıktığını belli etmedim. Ama o anında gülümse-di. Eminim kedi gözü iş başındaydı.

"Ama şimdi bütün dünyanın bizim tanışmamızı görmesini istiyorum."

Dudaklarım istemsizce kıvrıldığında bakışımı kaçırmaya çalıştım ama o çeneme dokundu. Çekici maviliğine döndüğümde parlak dudaklarıyla konuşmadan önce başını eğdi. Saçlarım arasından kulağıma fısıldamaya başladı.

"Ve bunun gibi, bu gece rüyamda onu gördüm."

Gözlerimi kapattım. Alnı alnıma değdi. Kokusu soluğuma dokundu. Aldığım nefesle kanıma karıştı. Dizlerim titredi.

* Beatles'in I've Just Seen a Face şarkısından sözler.

Kalbimin merkezinde deprem oluyordu. Kalbimin merkezinde devrim oluyordu. Kalbimin merkezinde her şey altüst oluyordu. Sonunu bildiğim hikâyeyi okumaya devam edemezdim. Alnımı geri çektim.

“Eser... bu bana iyi gelmiyor,” diye fısıldayabildim gözlerimi açabildiğimde.

Gülümsemeye zorladı kendini.

“Ne? Benimle arkadaş olmak mı?” Sevimli yüzüyle gözlerini kısıtı. “Arkadaşlığımın oldukça keyifle olduğunu söylerler halbuki.”

Boğazıma gelen acı hisle yutkundum.

“Senin bu kadar yakınında olmak bana iyi gelmiyor. Ben...”

Sustum. Gözlerim omuzlarının arkasında görünen Ufuk’u seçebildi. Ortağı olduğu planın nasıl işlediğini görmeye çalışıyordu. Yaramaz gözleri beni bulduğunda yüzüne memnuniyet dolu bir gülümseme yerleşti. Suç ortağı olduğu planın nelere mal olacağını bilmiyordu. Çenemi yukarı kaldırdım. Bir adım geri çekildim. Yüksek topuğumu zemine sabitledim. Avucundaki elimi sıktım hissettirmeden. Dik durmalıydım. Mavi gözlerine baktım.

“Ben onunla... Ben Okan’la evleneceğim Eser.”

Yüz çizgileri zararsız öfkesiyle sertleşti. Kabullenemeyen başını iki yana salladı.

“Neden Elif? Onu sevmediğini biliyorum. Bunun doğru olduğunu bana gözlerin söylüyor. Ellerin söylüyor. Dudakların bile söylüyor. Neden?” Gözlerinin cevap arayan maviliği gözbebeklerime kilitlendi. “Bana neden onunla evlenmek zorunda olduğunu söyle!”

Beatles’in sesi kesilmişti. Etrafımızdaki herkesin sesi kesilmişti. Tek bir kişi hariç.

- Okan -

Derin'i geriye doğru iterek, hızlı birkaç adımla Begüm'ün yanına gidip koluna sarıldım. O ise ellerini dudaklarından çekip beni iteklemeye başladı. Dışarı çıkmasını engellemeliydim. Elif'e gördüklerini söylemesi kaçınılmazdı. Onu kolundan tutup, güçsüz bedenini zorlanmadan çekiştirerek mutfağın orta kısmına kadar getirdim.

"Bırak beni! Öyle aşağılık bir adamsın ki, bana dokunmandan bile iğreniyorum."

"Begüm sus ve otur!"

Onu zorla mutfak masasına yaklaştıırıp sandalyeye oturttum. Başta kalkmaya çalışsa da, kalın kollarımı aşamayacağını kabullenip bir süre sonra pes etti. Kızgın bakışları benden Derin'e döndü.

"Sen, sen, sen... Sana söyleyecek kelime bile bulamıyorum. Eğer Ecmel burada olsaydı sana hakaret etme konusunda epey yaratıcı olurdu, çünkü sen en aşağılık kadınlardan bile daha iğrençsin!"

Aklı sıra ona fahişe demeye çalışmıştı ama bu çabası Derin'i pek de etkilemişe benzemiyordu. Beni öperken bozulan rujunu tazelemeye koyulmuştu bile. Ona döndüm.

"Derin git buradan." Ağzını açıp itiraz edecek gibi olunca, daha sert ve kararlı şekilde üsteledim. "Git diyorum!"

Tehditkâr şekilde, gözlerimi büyüterek bakmam onun itaat etmesini kolaylaştırdı. Omuz silktikten sonra rujunu çantasına koyup, sıyrılmış elbisesini düzelitti. Ardından Begüm'e dönerek kısa bir bakış attı.

"O küçük aptala burada gördüklerini anlatırken, bunu onun iyiliği için yaptığımı söyle olur mu?"

Sonra hiçbir şey olmamış gibi mutfaktan çıktı. Begüm'e

döndüğümde ise gözlerinden alev saçarak bana bakıyordu. Birkaç saniye sonra dudakları titreyerek konuşmaya başladı.

“Bunu Elif’e nasıl yaparsın Okan? Öğrendiğinde ne hale gelecek hiç düşündün mü?”

Dosdoğru kırılğan gözlerine baktım.

“Ama öğrenmeyecek!”

Söylediğim şey karşında afalladı ve kaşlarını çatıp bana bakmayı sürdürdü.

“Bunu ondan saklayacağımı düşünmüyorsun değil mi?”

Bir yanıt beklemeden başımı salladım.

“Hayır düşünmüyorum, çünkü eminim. Burada gördüklerini ona anlatmayacaksın!”

Yumruğunu masaya koydu, ince sesine aldırmadan bana meydan okudu.

“Beni nasıl engelleyeceksin peki?” Aklına yeni gelen şeyle irkildi. “Yıldönümünüzde seni gördüğüm kız da oydu değil mi?” Tiksinererek baktı yüzüme. “Belki de başkasıydı. Senden her şey beklenir. Geçen sefer anlattığın yalanlara inanmış olabilir ama bu kez olmayacak. Ona her şeyi söyleyeceğim!”

Dudaklarım büyük bir hazla inceldi. Beni tanı mıyordu. Sevgili babamın onca zararına karşılık bana öğrettiği tek bir şey vardı. “*İnsanları zamanı geldiğinde kullanabilmen için, onları mutlaka kendine borçlu bırak!*” Ve işte şimdi Begüm’ün borcunu ödeme vakti gelmişti.

Acelesiz bir hareketle dizlerinin hemen yanına çektiğim sandalyeye oturup konuşmaya başlarken, o hırçın bir kartal gibi bakışlarını yüzüme sabitlemişti. Yavaşça boğazımı temizledikten ona baktım.

“Hatırlıyor musun, üniversite ikinci sınıftaydık. Vize dönemiydi sanırım. Son on yılın en şiddetli kar yağışı yaşanmıştı da dersler iptal olmuştu. Hatta yollar kapalı olduğundan vizelere çalışmak için gizlice okulun kütüphanesinde sabahlamıştık.”

Begüm hikâyenin gerisini hatırlamış olacak ki bakışları yumuşadı, yumruk yaptığı elleri açılıp iki yanına düştü.

“Hani sen ilk gerçek aşkım dediğin, üst sınıflardaki bir çocuktan yeni ayrılmıştın. Sen üzüldüğün için de, Ecmel okula gizlice içki sokmuştu. Kütüphanede onu içerken Ecmel ve Elif sızmıştı hatta. Immm... Sonra ne olmuştu Begüm, bana hatırlatsana?”

Başını önüne eğerken omuzları düştü. Keyifle gülümsedim. “Hatırlayamadın mı? Dur ben hatırlatayım. Sanırım ayrıldığın çocuk için ağladığın kısımlarda bir yerde... Beni öpmüştün!”

Başını kaldırdığında gözleri dolmuştu bile. “Sarhoştum...”

Sesi pişmanlık ve utançla harmanlanmışken, ağlamak üzereydi.

“Evet çok sarhoştun. Ertesi gün benden özür dilerken hatırlayabilmene bile şaşırmıştım zaten. O olayın ikimiz için de bir anlamı olmadığını biliyorum, ama sorun o değil. Sorun o olayı Elif’e hiç anlatmamış olman.”

Bir süre konuşmadı. Ona doğru eğildim.

“Bu olayı öğrendiğinde Elif’in ne kadar üzüleceğini düşünabiliyor musun Begüm?”

Cümlesini taklit etmemin onun sinirlendireceğini biliyordum. Başını kaldırdığında narin gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

“Sen iğrenç bir adamsın. Beni tehdit ettiğine inanamıyorum!”

Hiddetle çıkan sesi tüm mutfağı doldururken, onun elini tutmak için uzandım. Ama o kızgın demire dokunmuşçasına geri çekti parmaklarını.

“Senden sadece o gün yaptığın şeyi istiyorum Begüm. Tıpkı o zaman yaptığın gibi, yine hiçbir şey yaşanmamış gibi davranmanı istiyorum. Hepsi bu.” Kızarmış gözlerine diktim tehdit dolu bakışlarımı.

“Unutma sen susarsan, ben de susarım...”

Söylediklerimin etkili olduğunu gözlerinden anlayabiliyordum. Daha fazla üstüne gitmemeliydim, bu yüzden sakince

sandalyeden kalkıp mutfak tezgâhına yaslandım. Bir süre bekledim. Onun sandalyesinde yaşadığı iç savaşın bitmesini bekledim. Tek bir noktaya sabitlenmiş bakışlarından zaferle ayrılacağıma emin olacak kadar beklediğimde doğrulup kapıya yürüdüm. Mutfaktan çıkmadan önce donuk yüzüne döndüm.

“Ve Begüm, son bir şey daha; o herifi Elif’ten uzak tutma-
ma yardım edeceksin!”

Başını kaldırıp bana bakabildiğinde yüzündeki acı ifadeden itaat etmek zorunda kalacağını anlamıştım. Bir kez daha babam gibi davranmak işime yaramıştı...

- Elif -

Eser sorduğu sorunun cevabını gözlerimde aramaya çalışırken ben çaresizce yüzüne bakıyordum. Etrafımızdaki sessizliği yırtan sesin ardından kolumda hissettiğim güçle gözlerim ve bedenim Eser’in ellerinden koparıldı.

“Sana ondan uzak durmanı söylemiştim!”

Okan Eser’in gözlerine bakarken, öfkesinin şiddetini sıkıttığı kolumda hissedebiliyordum. Çok öfkeliydi! Kolumu incittiğini söylediğimde, tehditkâr bakışlarını sakınleştirip bana döndü ve kolumu bıraktı. Yakın çevremizdeki çember dışında, partidekilerin birçoğu hâlâ keyifli bir şekilde eğlenceye devam ediyordu. Daha fazla kişinin dikkatini çekmeden ikisini ayırmak için aralarında durdum. Sonra ikisinin gözlerine askerine emir veren komutan edasıyla baktım.

“Sizi tekrar uyarmak zorunda bırakmayın beni. Lütfen!”

Okan sakınleştğini gösterircesine histerik bir ifadeyle gülmüseddi. Bu beni ürküttü.

“Sevgili arkadaşımızla ufak bir konuşma yapacağım. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok hayatım.”

Sözlerini Eser'in üstüne yürüyerek söylemeseydi belki doğruluğuna güvenebilirdim. Konuşma yapacak tek organlarının dudakları olmayacağı çok açıktı. Ben yan tarafa çekildiğimde Eser sakince dans etmeden önce ayrıldığı masasına geri yürüdü. Onu gözleriyle izleyen Okan'a aldırmadan durduğu yerde bardağına uzanıp, umursamaz tavırla içeceğini yudumlamaya başladı. Okan hiddetle yanına adımladı. Korkuyla onu takip ettim. Eser'in yanı başında dikildiğinde gözleriyle onu dövme-ye başlamıştı bile. Eser yavaşça bardağını indirdiğinde Okan'a döndü.

"Eğer seninle de dans etmemi falan istiyorsan, üzgünüm Okan'cığım ama tipim değilsin."

Okan yumruğunu sıkıp sadece benim ve Eser'in duyabileceği bir sesle, dişlerinin arasından konuşmaya başladı.

"Kendini benden üstün görme sebebini çok merak ediyorum. İkimizin de birbirine benzer hayatları var. Ben de senin kadar zengin sayılırım ya da sen de benim kadar yakışıklı sayılırsın. Ne kadar can sıkıcı olsa da, aynı kıza vurgun olduğumuz da bir gerçek. Ve senin de dediğin gibi, ikimizin de işe yaramaz babaları var. Söylesene şimdi, kendine neden bu kadar güveniyorsun? Seni benden farklı kılan şey ne?"

Okan'ın bakışlarından sorusunu beni kışkırtmak amaçlı değil de, cevabını gerçekten merak istediği için de sorduğunu anlamıştım. Okan'ın ciddi bakışlarına karşılık, Eser rahat bir tavır içindeydi. Artık gülümsemiyordu ama sakindi. Kısa bir soluk alıp doğruldu.

"Sebebini sana söyleyeyim. Birincisi; vurgun olduğumuz kızın bana âşık olduğunu ikimiz de biliyoruz. Ve sonunda benimle birlikte olacağına da." Okan'ın dişlerini sıkıp, boynunu gerdiğini görmezlikten gelip devam etti. "İkincisi; ikimizin de işe yaramaz babaları olduğunu söylerken haklıydın ama işte biz de tam da o noktada ayrılıyoruz." Eser'in bakışlarını belki de ilk kez bu kadar sert görüyordum. Yüzünde sebebini merak

ettiğim çizgileri saklandığı yerden çıkmıştı. Okan'a doğru sanki hayatın sırrını veriyormuşçasına eğildi.

“İkimiz arasındaki fark ne biliyor musun? Ben hayatımı o adi adama benzememek için yaşarken, senin çoktan tıpkı baban gibi beş para etmez bir adam olman!”

Ben Okan'ın vereceği cevabı merak ederken, onun bütün cevapları kızgın yüzünden yumruğuna akıp Eser'in elmacık kemiğinde patladı. Sonrası ise dakikalarca süren karmaşa...

Gözleri dönmüş gibi kavga etmeleri bir yana, partideki kızların her yumrukta daha çok çığlık atması, etrafa saçılan tabaklar, bardaklar, masalar ve onca erkeğin onları ayırmaya çalışırken çıkardıkları uğultuyla kavga çok daha korkutucu hale gelmişti. Sonunda sayısız insan gibi benim de araya girmemle durdular. İkisinin de yüzünde kızarıklık ve hafif kan vardı. Kimin üstün geldiğini söylemek zordu.

İkisi de ayakta durmuş, nefes nefese kalmış iki kaplan gibi birbirlerine bakarken, ben ortalarında boks hakemi gibi kollarımı açmış beklediğimi fark edince kendimi çıplak gibi hissettim. Kollarımı iki yanıma doğru bıraktım. Eser arkasından kendini tutan kişiyi ittirip üstünü düzeltti. Sonra bana baktı.

“Bu adamın yanında ne sebeple durduğunu bilmiyorum. Ama istemediğin halde, sadece zorunda kaldığın için ona evet dediğini anlayabiliyorum. Lütfen Elif, aptallığı bırak artık!”

Dudağının kenarından süzülen ince kanı elinin tersiyle silip aynı elini bana uzattı. Nefes nefese konuşurken gözlerimin içine bakıyordu.

“Bu son! Bu, sana elimi son kez uzatışım Elif. Eğer bu kez de elimi tutmazsan, bir daha yok. Bu sefer gerçekten yok... Çabalamaktan vazgeçiyorum.”

Kararsızca lacivert gözlerine bakıyordum. Kalbim ona uzanmak istiyordu ama onun elini tuttuğumda olacaklardan korkuyordum. Babam, annem, Ufuk... gözlerim Ufuk'u aradı. Eser ve Okan'ın arkasındaki kalabalığın arasında parlayan

gözleriyle bana bakıyordu. Eser'i seçersem onu, ailemi çok zor durumda bırakacaktım. Okan'ın onca parayı sırf benimle evleneceği için babama verdiğini biliyordum. İnkâr ediyordu ama sebebi buydu. Beklentisi buydu. Onunla olmazsam o borcu ödemek zorunda kalacağımızı biliyordum. Ve daha da önemlisi babamın onca parayı ödeyemeyeceğini de biliyordum...

Okan arkamdan omzuma dokunduğunda tenime iğne batmışçasına gözlerimi kapattım. Sonra onun beni yavaşça arkasına doğru çekmesine izin verdim. Böylece seçimimi yapmış oldum...

Gözlerimi açtığımda Eser'in elini yavaşça indirdiğini gördüm. Gözlerine bakmaya cesaret edemiyordum ama o mavi gözleri son kez görme ihtimali aklıma gelince korkuyla hemen başımı kaldırdım. Kızarmış mavi gözleri öfke ve hayal kırıklığıyla doluyken bile çok güzel görünüyordu. Titremeye yeltenen alt dudağımı ısırdım. Saniyeler boyunca Okan'ın omzunun üstünden gözlerime baktı. Yeryüzünde yaprak bile kıpırdamıyordu sanki. Etraftaki herkes, ancak filmlerde görebilecekleri bu sahneyi kanlı canlı yaşıyor olmanın şaşkınlığıyla çıt çıkarmadan bizi izliyordu. Kimse tek bir anı bile kaçırmak istemiyordu. Yarın Çıkmaz'da konuşacak konu bulmakta zorlanmayacaklardı.

Eser bakışlarını yüzüme tokat atarcasına hızla çekti gözlerimden. Canım yandı. Göğsüm acıdı. Sinirle yere uzanıp, ne zaman çıkardığını bile fark etmediğim ceketini yerden aldı. Sonra bana döndü, yüzüme hissizce baktı.

"Sen şapşal değil, düpedüz aptalsın!" dedi, buz kadar soğuk sesiyle.

Ceketinden düşen kırmızı güle basıp, etrafını saran insanları iterek bahçeden çıkıp gitti. Bir süre kimse konuşmadı. Bahçede ölüm sessizliği vardı. Bütün gözler yerdeki gül ile benim aramda seçim yapmaya çalışırken, Begüm ondan daha önce hiç duymadığım kadar sert bir sesle bağırdı.

"PARTİ BİTTİ!"

Düşman

Hayatımın en berbat günlerini geçiriyordum...

Parti sonrası olanlar sırasıyla şöyleydi; kavgadan sonra Eser'in dramatik gidişiyle Begüm'ün insanları dolaylı olarak da olsa kovması, insanların ardından geriye kalan dağınıklığı temizlemeye çalışmak, onca uğraş vererek yaptığım pastanın tadına bile bakamamış olmak, partiden sonraki günler Begüm'ün inzivaya çekilmesi, Çıkmaz'da herkesin partide yaşananları abartılı şekilde dillendirmesi ve acımasız patroniçemin asistanı olmanın sandığım kadar avantajlı bir konum olmadığını anlamam şeklinde geçmişti.

Ama benim için son günleri dayanılmaz kılan şey bunların hiçbirisi değildi. Hayatımın en kötü günleri hatta tam olarak söylemek gerekirse, en kötü dokuz gününü geçirme sebebim Eser'i bir kere bile görememiş olmamdı. Onun varlığını etrafımda hissetmeye öylesine alışmıştım ki, yokluğunda nefes alırken boğazımın acıdığını hissediyorum. Diğer asistanlardan uzaklaşan masamın üstündeki vazomda kırmızı güllerim solmaya başlamıştı. Eser'i özlediğim kadar gelmeyen güllerimi de özlüyordum...

"Elif sana ihtiyacım var!"

Emir veren sesi bana duyuran minik kırmızı ışığa somurttum. Işığa dokunup konuştum.

"Geliyorum Yeliz Hanım."

Bakışlarımı solan güllerimden alıp ekranımda açık olan rapor dosyasını kapattım. Asistanı olmaya başladığımdan beri piramitleri yaparken kırbaçlanan kölelerden farksızdım. Maasımda değişen sayılarla birlikte, ihaleyi kazanmamızla aldığım ikramiyeden sonra daha fazla yorulacağımı tahmin ediyordum ama bu kadar yıpranacağımı düşünmemiştim. Bir noktadan sonra bunun kasıtlı yapıldığını düşünmeye başlamıştım. Atkuyruğumu arkama aldım, eteğimdeki kat izini düzelterip odasına girdim. Daha iki adım atamamışken bana bakmadan kurdu cümlesini.

“Geçen ay ön sözleşmesi yapılmış tüm firmaların tam listesini istiyorum Elif.”

“Dün akşam üstü masanıza bırakmıştım Yeliz Hanım.”

Gelişigüzel etrafı taradı gözüyle.

“Sence bırakmış olsan görmez miydim?”

İşaretparmağımla masasının üstündeki kırmızı ajandayı işaret ettim.

“Tam olarak şu ajandanın üstündeler.” Tam dudaklarını aralayacaktı ki devam ettim. “Babanızın gidişinden sonra firma yöneticileri ile görüşmek istersiniz diye, her firma için ayrı bir dosya oluşturdum. Sadece isim listesi değil, firmalar hakkında kısaca bilgiler de yer alıyor.” Yeniden soluk aldığı anda yine araya girdim. “Ön sözleşmeler içinde iptal etmek isteyebileceğiniz anlaşmalar olması dahilinde fesih anlaşması için örnek nüshayı da içine yerleştirdim. Maddeler sizin arzu ettiğiniz şekilde değiştirilebilir.”

Burun kıvrıp bahsi geçen kâğıtlara uzandı. Göz gezdirdi ve bozuntuya vermeden kenara indirdi. Ondan bir adım önde olmamdan nefret ediyordu. Bunu hırslı yeşil gözlerinde görebiliyordum. Bana neden sert davrandığını bilmiyordum ama kolay lokma olmadığımı anlamasını istiyordum.

“Bulamadığınız başka bir şey yoksa raporlarlarım geri dönüyorum,” dedim ve arkamı döndüm. Konuşmadığı halde

yenilgiyi hazmedemediğini hissedebiliyordum. Odasından çıkarken gülümsemeden edemedim.

Masama oturduğumda boynumu esnetip kısa birkaç soluk aldım. Bundan da sağ çıkmıştım. Açığımı bulmaması için her zaman ileriye görmeye çalışmak çok yorucuydu. Ekranıma döndüğüm sırada düşük seste çalan “*All you need is love*,” notası doldurdu etrafımı. Telefonumun melodisini değiştirmiştım. Okan arıyordu.

“Sana iyi bir haberim var.”

Konuşmaya böyle başlaması canımı sıkıyordu. En son bunu söylediğinde hayatımdaki en uzun akşam yemeğine katılmıştım.

“Lütfen içinde beni altı ay önce zorla götürdüğün eşli kürek yarışması gibi bir şey olmasın. O günü hatırladıkça hâlâ kol kaslarım ağrıyor.”

Sesli bir kahkaha attı.

“Hayır öyle bir şey değil. Yarın anne ve babamın evlilik yıldönümü kutlaması var biliyorsun.”

Evet biliyordum. Yemeğe gittiğim gece davet edilmişim ve Okan tüm hafta boyunca davetli listesindeki ünlü isimleri sayıp durmuştu. Gözümün önüne anne ve babasının yemekteki halleri geldi. Önce uyumsuzluklarını düşünüp, yirmi beş yıl boyunca nasıl evli kaldıklarına anlam veremedim ama sonra birbirleriyle hiç konuşmadıkları, hatta bakışmadıkları bile aklıma gelince, umursamadığın bir şeyi sorun etmeden yılları geçirmenin çok da zor olmayacağını karar verdim.

“Bizimkilerin davete ailenin de gelmesini şiddetle istediklerini de biliyorsun.”

Şiddetle istedikleri kısmının doğruluğunu güvenmemekle birlikte babasının samimi bir istekle davet ettiğini hatırlıyordum. Annesinin tavrını unutmayı tercih etmişim. Ben onaylayan bir mırıltı çıkardım. O devam etti.

“Babam davetin aynı zamanda nişanımızın da duyurulduğu bir kutlama olmasına karar verdi.”

Öylece kaldım. Ne hissetmem gerektiğine karar veremedim.

“Uygun olur mu bilemedim.” Elimdeki kalemle önümdeki kâğıda daireler çizip duruyordum. “Şeyy... Annemle babam aileni bir akşam yemeğe davet edip, kendi aramızda nişan kutlaması yaparız diyordu da.”

Tereddütsüz coşkusunu sürdürdü.

“Böylesi daha gösterişli olacak. Eminim sizinkilerin de hoşuna gidecektir.”

Yüzümü buruşturdum. Annemi bilemem ama babamın hoşuna gitmeyeceğini biliyordum. Kız isteme gibi köklü âdetler atlanıp yüzükle dolaşmam bile yeterince canını sıkarken bir de bu emrivakiden hoşlanmayacağını biliyordum.

“Bilemiyorum,” diyebildim sadece.

“Güzelliğini bizi tanıyan herkese gösterip hava atmamı istemiyor musun gerçekten?” dedi çocuksu bir neşeyle.

Hevesli sesi istemsizce dudaklarımın kıvrılmasına sebep oldu. O an Okan’ın bu mutlu hallerini özlediğimi hissettim. Ve hemen ardından da ona haksızlık yaptığımı... Eser artık yoktu ama Okan benimleydi. Yıllardır olduğu gibi... Evet, ben mutsuzdum ama onun da en az benim kadar mutsuz olabileceğini, yaşadıklarımızdan sonra yaralanmış olabileceğini hiç düşünmemiştim. Belki de artık bir şeyleri değiştirmeye çabalamamın vakti gelmişti.

Dudaklarımı birbirine bastırıp kendimi zorladım. “Bu beni tekrar alışverişe götüreceğin anlamına mı geliyor yoksa?”

Sesli şekilde yarım bir kahkaha attı. “Hayır, bu çok güzel olman gerektiği anlamına geliyor. Tabii yardımımı istersen tüm imkânlarımla emrinde olduğumu da bilmen yeterli.”

Telefonu kapattığımda kendimi Yeliz Hanım’la giriştiğimiz soğuk savaştan daha yorgun hissediyordum. Boynumu yeniden esnetip ekranıma dönüyordum ki, katın girişindeki bölgeden ufak uğultular, konuşma ve gülüşme sesleri geldiğini fark ettim. Meraklanıp ayağa kalktım ve o alana yürüdüm.

Eskiden masamın bulunduğu alanda büyük bir kalabalık vardı. Herkes çember olmuş halkanın ortasındaki kişiyle ilgileniyordu. Eskiden masamın komşusu olan bütün çalışma arkadaşlarımın elinde birer papatya vardı. Kaşlarımı çattım. *Neler oluyordu?* Kızlar beyaz papatyaları ve gülüşmeleri eşliğinde ayakta dikilirken büyük patron asistanı olma gücümü kullanmanın zararı olmayacağını düşündüm.

“Neler oluyor burada?” diye seslendim kibar ama uyaran bir sesle.

Bütün kafalar bana döndüğünde çemberin ortasındaki kişi de açığa çıktı. Kaşlarım bütün bedenimle birlikte çözülmişti. Eser güzel yüzü, haylaz bakışlarıyla oradaydı. Soluğumu tuttum. Kalçasını eski masama yaslamış, dirseklerine kadar katladığı gömleğiyle yüzünün yarısını görebiliyordum. Başını hafifçe çevirdiğinde gözleri çok kısa bir an bana dokundu. Başımın dönmesi için o bile yeterliydi. Yutkunmak zorunda kaldım. Yeniden önüne, özellikle Ceyda’nın bedeninin olduğu tarafa döndü.

“Sanırım hikâyenin devamını sonra anlatmam gerekecek,” dedikten sonra imalı şekilde göz kırptı.

Neredeyse hepsi gülüştü. Özellikle Ceyda’nın abartı kahkahası sinirime dokundu. Dayanamayıp kollarımı göğsümde toplamıştım. Ceyda bariz bir ima ile bana bakış attıktan sonra Eser’e sordu.

“Eser’ciğim sormayı unuttum, bu kez Elif’e gül yok mu? Hani sürekli getirdiğin şu meşhur kırmızı güllerden?”

O elindeki papatyasını kokladığı sırada, Eser masadan destek alıp kalkarken kollarındaki kasları gerildi. *Lanet olasıca herif resmen arı kovanına çomak sokuyordu!*

“Elif Hanım’a gülleri gönderen kişi artık sıkılmış olmalı,” dedi kızların oluşturduğu halkadan çıkarken.

Çenemi sıktım. Ayakkabımın tabanını yere vurmaya başladım. Bana doğru gelirken elinde kalan son papatyanın yaprak-

larını düzeltiyordu. Yanıma ulaşınca bana bakmadan, “Yeliz Hanım müsait mi?” diye sordu.

İleriye doğru bakıyordu.

“Niçin sorduğunuza bağılı?” dedim, kollarım hâlâ göğsümdedi.

Başını bana çevirdi. Gözbebeklerime bakarken mavi gözlerini kıstı. Konuşmadan önce dudaklarını ıslattı. Hatta bu kez alt dudağının kenarına dişlerini dokundurmuştu. *Kahretsın!*

“Size söyleyemeyeceğim kadar özel...” diye fısıldadı.

Güçlü duruşumun yıkılışını görmesini istemedim. Kendimi zorlayıp çenemi savurdum, topuklarım üzerinde arkamı döndüm. Masama doğru yürürken arkamdan geliyordu. Tüm bunları beni çıldırtmak için yaptığını biliyordum. Amacına bu kadar kolay ulaşıyor olması beni daha çok sinirlendiriyordu. Hem çalışan bütün kızlara çiçek getirmek de neyin nesiydi? Elinde kalan son papatyanın sahibinin kızıl cadı olduğu da apaçıktı. Bedenimi kaplayan bu korkunç kıskançlık hissini kedi bakışıyla görmesini istemiyordum. Onu umursamadan masama oturup ekranıma döndüm. Ardından ona masamın karşısında duran koltuğu işaret ettim.

“Siz şöyle oturun. Yeliz Hanım’a haber vermelerini söyleyeyim.”

Hamlemi savurdu. Odanın kapısına yürümeden önce bana baktı yukarıdan. “Siz hiç zahmet etmeyin, o beni bekliyor zaten. Hem de sabırsızlıkla.”

Cümlesinin sonunda bana göz kırptı. Sonra güzel gözlerini de alıp, kızıl cadının kapısını vurdu. Cevap beklemeden içeri girince dişlerimi sıktım. Odada olanları duyamayacak kadar uzaktaydım. Ama Yeliz Hanım’ın kahkahaları bana kadar geliyordu. Dişlerini sadece dişçisine gösteren bu kadının sadece Eser’e kahkahalar attığını duymak midemi ağrıtıyordu. Kıskançlık hissi, susuz yutulan ilaç gibiydi. Midende değil bo-

ğazında hissettiğin, yutkunsan da geçmeyen, orada bekleyen rahatsız edici bir his...

Yaklaşık yarım saat sonra, hatta tam olarak yirmi sekiz dakika, kırk iki saniye sonra odanın kapısı açıldı. Kemirdiğim kalemi bırakıp, meşgul görünmek için klavyeyi rasgele tuşlamaya başladım. Yeliz Hanım Eser'i kapının eşiğinde gülücüklerle uğurlarken dişlerimi sıkmaktan artık çenem ağrıyordu.

Masama bile bakmadan öylece geçip gitti. Kokusu savrulduğunda gözlerimi kapattım. Yeniden araladığımda Yeliz Hanım odasına girer gibi oldu ama sonra durup bana baktı. Soru sorarcasına soğuk yüzüne baktım.

"Saat dörtte kuru temizlemeciden elbisem gelecek, onu alıp arabama indirmeni istiyorum."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bu işi yapması gereken kişinin ofis elemanı Aslı Hanım olduğunu düşünüyorum."

Şirketteki tüm getir götür işlerini, temizlik ve kahve işlerini o yapardı. Bunu Yeliz Hanım'ın da bildiğine emindim. Yine de kibirli omuzlarını salladı.

"Ama ben senin yapmanı istiyorum. Senin burada çalışanlardan daha yetenekli olduğunu söylemiştim hatırlıyor musun? Elbisemin senin ellerinde arabama gittiğini bilirsem daha güvende hissederim."

Çenemi sıktım. Nezaketle gülümsemeye çabaladım.

"Teşekkür ederim Yeliz Hanım ama böyle küçük şeylerle uğraşırken kendi işimi, yani yapmam için bana maaş verdığınız işimi aksatacağım. Şirketimizde doğru iş bölümü yaparsak daha verimli bir çalışma ortamımız olur diye düşünüyorum."

İfadesizce bir süre gözlerime baktı. "Haklısın. Herkesin kendi görevini, kendi yerini bilmesi gerek."

Odasına girdi. Amacı neydi bilmiyordum ama başaramayacaktı. Yine ana alandan gelen gülüşme sesleri bana kadar ulaşmaya başlamıştı. Hiddetle ayağa fırladım. Topuklarımı vura vura onların yanına yürüdüm. Onu ilk geldiğindeki haline

benzer vaziyette bulunca, doğum günü pastasını paylaşan bir çocuk gibi hissettim kendimi. Etrafını saran kızlar ise hen daha üfleyemeden pastamı parmaklayan diğer çocuklardı. Buna izin veremezdim.

Gürültüyle öksürerek başların bana dönmesini sağladım.

“Eser Bey’in yapması gereken bir işi olmayabilir ama sizin var kızlar. Kıkırdamayı bırakıp işinize dönerseniz iyi olur. Malum Eser Bey’i izlemek için değil, çalışmak için para alıyorsunuz!”

Kimisi gözlerini devirip sessizce Eser’den uzaklaşırken, kimisi de yanında ayrılırken ona göz kırpmayı ihmal etmedi. Ceyda’nın ondan uzaklaşmadan önce oyalandığını fark edince süreci hızlandırması için seslice boğazımı temizledim. Ceyda kolunu kasıtlı olarak Eser’in dirseğine sürterken gözlerinin içine baktı.

“İş çıkışı yolun buralara düşerse yemeğe çıkmaya ne dersin?”

Ceyda onun yüzünü, ruhunun tadına bakmak istercesine süzerken benim midem bulandı. Ama Eser ona yaklaştı.

“Ashında Ceyda Hanım, ben sizin de benimle gelmenizi isteyecektim.” Dişlerimi sıkıp müdahale etmeye hazırlandım. Ama Eser’in yüzü aniden bana döndü. “Yeliz Hanım için sorun olmayacağına eminim. Daha önce sorun olmamıştı,” dedi sinsice.

Bu cümleden sonra Ceyda coşkuyla hazırlanmaya gitti. Bense korkusuzca Eser’e yaklaştım. Ellerimi yine göğsümde birleştirdim. Onun bana bakmasını beklerken ayağımı sertçe yere vuruyordum. Gözlerimi kısmış, yüzümde hesap soran öğretmen ifademle ona bakmayı sürdürünce, artık beni yok saymadı ve sıkıldığını belli ederek yüzüme bakmak zorunda kaldı.

“Ne o, çalacağınız sayılar için bu kez Ceyda Hanım mı size arkadaşlık ediyor?”

Dudağı büyük bir hazla yana kaydı.

“Ceyda Hanım’ın arkadaşlığını sayıları çalmak için heba etmeyeceğime emin olabilirsin.”

Alt dudakımı ısırdım.

“Gerçekten onunla takılacak kadar düştün mü?”

Doğruldu ve kulağıma yaklaştı. *Böyle büyüleyici kokmak zorunda mıydı?* Ben gözlerimi kapatıp dengemi sağlamaya çalıştım, o fısıldadı.

“Artık kararsız korkaklardan sıkıldım. Ve Ceyda da ne istediğini çok iyi biliyor.”

Bunu beni yaralamak için söylediğini biliyordum. Amacını bilmek canımın yanmasına engel olamadı. Oyununa gelmeyecek, beni sinirlendirme zevkini ona tattırmayacaktım. Midemde oluşan ağrıyla ona arkamı döndüm, hızlı adımlarla kendimi sandalyeme attım. Ceyda’nın kahkahaları eşliğinde asansöre bindiklerini duyabiliyordum. Çenemi sıktım, işimi yapmaya geri döndüm.

Evet, kesinlikle hayatımın en berbat günlerini geçiriyordum...

“Ufuk sen neden bu arabaya bindin ki?”

Okan’ın anne ve babasının yıldönümü kutlamasına gidiyorduk. Arabada Begüm ve Ecmel de vardı. Çünkü ne kadar hoşnut olmasam da bu gece nişanımız da kutlanacaktı. Yanımda sadece onları istemiştim. Daha fazla kişiye ihtiyacım da yoktu. iznim de. Okan üstü kapalı, birkaç yakınının da gelmesinde zarar olmaz demişti. Bu durum canımı sıksa da umursamadım.

Dünden beri tam on sekiz tane elbise denemiş, aradığımı on dokuzuncu da bulmuştum. Siyah, beni sıkıca saran, uzun kuyruğu yerlere sürülen asil bir elbise. Topuzumu bozmadan sakince sürdüğüm arabamda babamın aracını takip ederken bile güzel görünüyordum. Davette Okan’ın memnun olacağına emindim.

Arka koltukta oturan Ufuk soruma cevap verdi.

“Deli misin sen! Babamın kafasından alevler yükseliyor. Bedenimi öfkeye kurban veremem. Kül olmak için fazla seksiyim.”

Siyah takım elbisesi içinde gerçekten çok yakışıklı görünüyordu. Ama bunu ona asla söylemeyecektim, çünkü parlak saçlarına şekil verirken aynadan kendine attığı öpücüğü yakalamıştım, daha fazla şımartmak için bir de benim ağzımdan duymasına gerek yoktu.

“Öylesin bebeğim,” dedi yanında oturan Ecmel.

Dikiz aynasından Ecmel’in siyahlar içindeki bedenine uyarı dolu bir bakış atsam da gülümsedi. Ufuk işaretparmağını kalçasına dokundurup, “Tısss!” diye ateş söndüren bir ses çıkardığında, başımı iki yana sallarken elimde olmadan gülümsedim. Hâlâ küçük bir çocuktan farkı yoktu. Yan koltuğumda oturan Begüm’ün de böyle düşündüğünü incelen dudakların anlayabiliyordum.

Ecmel doğrulup koltuğuma yaklaştı.

“Baban ne diyor bu duruma?”

Sıkkin bir nefes bıraktım. “Köpürüyor. Zaten tanışma yemeği, isteme olayı olmadığı için huzursuzdu. Bu olay da tuzu biberi oldu.”

Ufuk seslice boğazını temizledi.

“Annem ‘Aman bey, eski âdetler kalmadı artık. Hem onlar ne bilsin istemeydi kahveydi, bitti o işler bitti,’ dedi.” Annemin sesini berbat bir taklitle canlandırınca hepimiz kıkırdadık. Devam etti. “Ve babam da, ‘Mars’tan da gelmiş olsalar fark etmez. Madem kızımızla evlenmek istiyor, bu eve gelip benden, babasından rıza almaları gerekirdi,’ dedi.”

Babamın öfkeli bıyıkaltı konuşmasını tekrarladığında sadece gülümseyebildik. Babam çok da haksız değildi. Ama sesimi çıkaramıyordum. Çünkü haberi olmasa da, bu kabullenilmiş çaresizliğime onun borcu sebep olmuştu. Bir süre sessizce yol

aldık. Başımı çevirip Begüm'e baktım. Yeşil bir elbise giymişti. Her zamanki gibi çok güzel görünüyordu ama otobandaki ışıkları takip eden yüzü hüznü doluydu.

"Begüm sen neden böyle sessizsin?" deyiverdim.

Parti sonrası tuhaf, sebebini çözemediğim bir sessizliğe bürünmüştü. O cevap vermeyince arka koltuktan Ecmel olaya dahil oldu.

"Begüm bu ara böyle Elif'ciğim. Bir olgunluk geldi prensesimize."

Dikiz aynasında göz göze gelince bu halinin onun da canını sıkıma başladığını görebiliyordum.

"Emre ile olanlar mı canını sıkıyor?" diye sordum.

"Olamayanlar demelisin," diye düzeltti Ecmel.

"Olmayan bir şey yok. Biz konuşuyoruz Emre'yle," diye karşılık verdi beklemeden.

"Nasıl yani?!" Ecmel'le neredeyse aynı anda sormuştuk.

Yanımda oturan bedeni sessizce omuz büktü.

"Görüşmeye başladık. Partiden sonra aradı, acil bir işi çıktığı için gelemediğini söyledi, özür diledi. Yemeğe çıktık, sinemaya falan gittik. O günden beri de görüşüyoruz."

Şaşkınlıktan öylesine yavaşlamıştım ki, babamın arabasını kaybedecektim.

"Bir dakika, yani sen bunca zaman Emre'yle görüşüyordun ve bize söylemedin mi?" dedi Ecmel, siyah fara boyadığı koyu gözleri şüpheyile kısılmıştı.

"Benim tanıdığım Begüm bu durumda çılgın atıp Çıkmaz'a pankart bile açardı," dedim. Anlam veremiyordum.

Aniden bana döndü. Gözlerimin içine baktı. "Kimseyi tamamen tanıyamazsın Elif."

Yeniden yol çizgilerine dönerken midemin üstüne koca bir sandık oturmuşçasına rahatsız oldum. Begüm'ün gözlerindeki bakış bana sorunun aslında daha büyük olduğunu hissettirdi. Dikiz aynasına baktım. Ecmel de benden farklı değildi. Kısa

bir an bakiştık. Yavaşça dudak büktü. Endişe etme demek istiyordu, muhtemelen yakında öğrenecektik, çünkü kesin olan bir şey varsa, o da Begüm'ün asla sır saklayamıyor oluşuydu...

Gecenin olacağı yere gelince ayaklarım uyuştı. Gerçekten gösterişli bir yerdı. Boğaz kenarındaki mekân, ışıkların dansı eşliğinde şahane görünüyordu. Kapısına kırmızı halı bile serilmişti. Arabamı valeye verirken birinin belimden tutuşunu hissettim, başımı çevirdiğimde ise beyaz takımıyla prensleri andıran Okan'la göz göze geldim. Beyaz renk kısa bir an fazla geldi, ama baktıkça gözlerim yadırgamayayı bıraktı. İçinde hoş görünüyordu. Bu kez ben ona iltifat etmeyi düşünürken, o benden önce davranıp kulağıma eğildi.

“İşte benim güzel Elif'im...”

Bunu söylerken sesi gururla çıkmıştı. Anlaşılan görüntüm uğraştığıma değmişti. Yanağıma kondurduğu uzun öpücük daha fazlasını ister gibiydi, ama babam tam arkamızda olduğundan bununla yetineceğini ikimiz de biliyorduk. Babamla el sıkışırken gergin havadan bu kadarının bile onu rahatsız ettiğini anlamıştım.

Beklemeden kırmızı halı üstünde yürüdük. İçeri girerken kameralar eşliğinde birkaç fotoğrafımız çekildi. Magazin fan değillerdi pekâlâ ama kendimi kısa bir an Okan'ın kolunda poz verirken ünlü bir artist gibi hissetmiştim. Sanki bir film galasına gelmişim, hatta başrol bendim. Ve tabii her filmin bir de kötü karakteri olmalıydı. Onun kim olduğu konusunda şüpheye yer bırakmayacak kadar kuvvetli bir adayımız vardı. Ve o kişi de, beni ve ailemi soğuk bakışlarıyla karşılayan Sevgi Hanım'dan başkası değildi.

Ona kesinlikle yakışmayan, üstünde lacivert tüy detayları olan sarı bir elbise giymişti. Salonun girişinde konuklarını kar-

şılamak için eşiyle birlikte ayakta duruyorlardı. Vural Bey'in elindeki tombul içki kadehi dikkatimi çekerken annesi tüm soğukluğuyla bizi selamladı. Annem nezaket gereği "Çok şıksınız," dediğinde Ecmel kulağıma eğilip, "En az bir tavus kuşu kadar şık!" dedi kıkırdayarak. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Salona girince kalbim hızla atmaya başladı. Salon, kokteyl masaları etrafında birbirleriyle sohbet eden, gayet şık ve alımlı insanlarla doluydu. Işıl ışıl salona, canlı çalınan yumuşak bir vals müziği ve şarap bardaklarını taşıdıkları tepsilerle etrafta dolaşan sayısız garsonlar da eklenince oldukça etkileyici görünüyordu.

Konuklar tamamlanmış olacak ki Okan'ın anne ve babası salona giriş yaptılar. Bana dişlerini bile göstermeyen kadının gülücükler dağıtarak dolaştığını görmek üstündeki tüylerle kaplı elbisesini yakma isteği doğurdu içimde. Donuk bakışlarla etrafımı seyrederken omzumda zarif bir dokunuş hissettim. Başımı çevirdiğimde ise bana sevgiyle bakan kadına bütün samimiyetim ve şaşkınlığımla gülümsedim.

"Leyla Hanım." Eser'in babaannesi ve yakışıklı, centilmen duruşuyla yanında arz-ı endam eden dedesi Henry'ye şaşkınlıkla bakıyordum. "Sizin ne işiniz var burada?"

Samimi elleri parmaklarımı sardı.

"Biz her ne kadar onlardan pek haz etmesek de, sosyetenin etkinliklerinde görmek istedikleri çiftler arasındayızdır," dedi göz kırparak.

Bunu söylerken birilerini çekiştiriyormuşçasına bana sokuldu. Bu hareketiyle öyle tatlı bir tavrı vardı ki, gülümsemekten başka bir şey yapamadım. Yine zarafetine yakışır buz mavisi, dizlerinin hemen altında biten zarif bir elbise giymişti ve onu tanımladığını düşündüğüm inci kolyesi de boynundaydı. Okan yanımda olmadığı için memnundum, çünkü onunla Eser hayatımıza hiç girmemiş gibi davranıyorduk. Ve durum böyle-

ken. Eser'in akrabalarıyla böylesine yakın olduğumu bilmesi onun pek de hoşuna gitmeyecekti. Annem ve babam yakınımda olmadığından sadece Ecmel, Begüm ve Ufuk'u tanıştırdım onlarla. Onları da, bana davrandıkları kadar sıcak selamlamışlardı ve bizimkilerin onları en az benim kadar sevdiği gözlerindeki samimi bakıştan anlaşılıyordu. Hatta ben kısa anlığına yanlarından ayrılıp geri döndüğümde Ufuk ve Henry benim tanımadığım isimlerle dolu sıkı bir müzik sohbetine dalmışlardı bile.

"Torunumun sizin gibi güzel insanlarla arkadaş olması beni mutlu etti," dedi Leyla Hanım, aramızda gezindirdiği güzel gözleriyle.

Ben başımı önüme doğru eğdim.

"Torununuzla artık arkadaş olduğumuzu sanmıyorum, hatta onu bir daha göremeyeceğime eminim," dedim.

Bunu söylerken gözlerimi herkesten kaçırdım. Çünkü ona yakın olamamak hâlâ göğsümü acıtıyordu ve bu durumun sesi-me yansıdığına da emindim. Leyla Hanım zarif parmaklarıyla elimi dürttü omzumun arkasına bakarken.

"Bence o kadar da emin olma."

Onun gülümseyerek baktığı tarafı Ecmel ve Begüm ağzı açık izliyordu. Başımı çevirip omzumun üstünden kapıdan giren kişiye dikkat ettim. Kızların ağzının açık olma sebebinin üstündeki siyah takımıyla nefes kesici görünen Eser olduğunu düşünürken, gözlerimi kısıp karşımdaki manzaradan emin olmaya çalıştım.

Eser'in kolunda salondaki birkaç erkeği kendine döndürecek kadar dikkat çekici güzelliğe sahip bir kızıl vardı. Ben burnumdan solumaya başlarken onlar neşeyle bize doğru yürüyordu. Yanımıza geldiklerinde Eser bana bakıyor muydu bilmiyordum ama ben tüm dikkatimi yanındaki kadının kırmızı dudakları ve zümrüt yeşili gözlerine vermiştim. Eser başıyla selam verdi keyifli bir şekilde. Yakasındaki gizemli rozetini düzeltti, kibarca boğazını temizledi.

“Hanımlar, beyefendiler ve güzeller güzeli Leyla’m.” Uzanıp sadece babanesinin elinin üstüne kibar bir öpücük bıraktı. Nazik parmakları Leyla’nın elinden ayrıldığında, kolundan ayrılıp beline dokunarak yanındaki kızılı bize takdim etti. “Tanıştırayım, bu gece zarafetiyle bana eşlik eden Yeliz Hanım.”

Kızların gözleri bana dönerken o Leyla Hanım’la tanışıyor-
du. Evet, dünyada onca kadın varken, Eser Bey tutup da bana hayatı zindan eden, olabildiğine zalim ama aynı zaman da güzel olan patronumla gelmişti geceye!

Yeliz Hanım herkesle tanıştıktan sonra bana döndü. Yüzünde benim alışık olmadığım gülümsemesi vardı.

“Elif ciğim seninle nasıl olsa tanışıyoruz, şurada gerçekten selam vermem gereken kişiler var. İzninizle...”

Bana üstü kapalı yaptığı hakareti umursamayacak durumdaydım. O Eser’i de koluna takıp biçimli kalçalarını sallayarak yanımızdan uzaklaşırken, ben bu gece yakma planlarıma sevgili patroniçemi de eklemekle meşguldum.

Okan’ın çekiştirmeleri gece boyunca devam etti. Asla hatırlayamayacağım sayısız yüz, isminin önünde farklı unvanlar taşıyan insanlarla tanıştırıldım. Okan çok mutlu görünüyordu. Gecenin başından beri bir çocuk gibi sürekli gülümsüyor, her tokalaştığı kişiye beni gururla tanıtıyordu. Gözüm bir ara babamı aradı ama insan kalabalığı arasında çoktan kaybolmuşlardı. Ufuk’sa çoktan flörtleşeceği sayısız kız bulmuştu bile. Okan’ın beyaz ceketinin altında zorla zapt ettiği kalın koluna dokunup, kızların yanına gitmek için izin istedim. Onu, sohbet arasında fabrikalarının net cirosunu üçüncü kez vurgulayan adamla birlikte bırakıp oradan uzaklaştım.

Kızların bulunduğu masaya Eser de yaklaşıyordu. Adımlarımı hızlandırdım. Neredeyse aynı anda masanın başına vardık. Ben gözlerimi ona diktim. O varlığının farkında bile değilmişçesine önündeki aperatiflerden birini ağzına attı. Ecmel

ve Begüm'ün bakışları ise tenis maçı izlercesine aramızda sekiyordu. Omuzlarımı dikleştirdim.

“Ne yapmaya çalışıyorsun?” dedim dosdoğru.

Uzunca bir süre bakışlarını çevirmedi. Buraya patronumla gelerek beni öfkeliendirmeye, belki de kıskandırmaya çalıştığını düşünüyordum ama mavi gözleri bana döndüğünde bu fikrimin doğru olmadığını anladım. Bana, elimin altındaki masaya bakarcasına bakmıştı. Kalbimin üşüdüğünü hissettim. Bu ifadesi beni afallatsa da dengemi korumaya çalıştım.

Yeniden dudaklarımı aralamaya yeltenirken önümüzden geçen garsondan bir bardak şampanyayı gayet havalı şekilde ustaca kaptı, ardından tenezzül edercesine sonunda bana döndü. Yüzünde hâlâ duygudan eser yoktu, bu bakışı benim yüzümdeki tehdit eden tavrı yumuşatırken bana yaklaştı. Kızların bizi izlediğini biliyordum. Çenemi kaldırdım.

“Sana, ne yapmaya çalıştığını soruyorum?”

Siyah elbisemin açıkta bıraktığı omzumun üstünden kulağıma eğildiğinde özlediğim kokusu burnumun ucunu sızlattı. Yutkundum. Kibrimi dik tutmaya gayret ettim.

“Benimle düşman olmanın keyifli olmayacağını söylemiştim sana,” diye fısıldadı usulca.

Doğruldu, kızlara başıyla selam verip, nefret ettiğim kızılın yanına doğru yürümeye başladı. İki yeni düşmanıma bakarken göğsüm hiç ama hiç alışık olmadığım bir hisle yanıyordu.

Acemi Kıskanç

Kıskançlık midede başlar, göğüs kafesinden yukarı doğru tırmanır, şah damarınızdan geçip gözlerinizde bakış olur ve dudaklarınızda can bulur.

“O kadına dokunuyor mu?” Onlara sırtımız dönüktü. Begüm soruma tepki vermedi, Ecmel boynunu esnetiyor gibi yapıp, başını geriye attıktan sonra sorumu onayladı. “Parmakları kopsun!” dedim dişlerimin arasından.

Masanın üstünde içinde ne olduğunu bilmediğim bardağın tamamını boğazımdan aşağı döktüm. Yüzümü buruşturdum. Elimdeki peçeteyi parçalara ayırmıştım. Kızlar şaşkıındı. Bu halime kızlar kadar ben de şaşırıyordum, çünkü ben hayatımda belki de ilk kez kıskançlık krizine giriyordum. Eğer yaşadığım şeyin adı buysa...

Okan'ın yanımıza gelmesiyle saçımı sabitledim, yüzüme tekrar gülümsememi takınmaya çalıştım. Salon o kadar kalabalıktı ki Okan birkaç dakikada bir, birilerine selam vermek için yanımızdan ayrılıyordu. Yine birini gördüğünü söyleyip gidince Ecmel kaşlarını bulmaca çözmeye çalışırcasına çatıp Begüm'e döndü.

“Sen neden Okan her geldiğinde gözlerini masaya dikeyorsun? Kaçtır dikkat ediyorum, Okan yanımızdayken geriliyor-sun sanki?”

Ecmel'in sorusu Begüm'ü sinirlendirmişti. Saçmaladığını söyleyip onun üstelemesine izin vermedi. Ve bu benim kıskanç-

lık kriziminden çok daha nadir yaşanan bir durumdu. Begüm insanları terslemezdi. Okan'ın masaya kısa süreli gelip gitme anında aynı şeyi ben de fark edince rahatsız oldum. Okan'la aralarında bir anlaşmazlık yaşanmıştı da benim mi haberim olmamıştı. Uzanıp Begüm'ün ince parmaklarına dokundum.

“Begüm bana söylemek istediğin bir şey var mı?”

Gözlerimin içine uzun uzun baktı. Elinin terlediğini hissetmiştim. Konu her neyse canını sıktığı belli oluyordu. Aniden gözlerini kaçırıp başını eğdi. Tekrar başını kaldırdığında daha sakindi.

“Aslında var,” dedi kararlılıkla. “Bence Eser'in o kadınla buraya gelmesi çok iyi oldu. Senin onu aklından çıkarman gerekiyordu ve işte sana bir bahane.”

Şaşkın gözlerle ona bakıyorduk. Sarı buklelerini geri ittirirken oldukça ciddi görünüyordu.

“Sen kimsin ve Begüm'e ne yaptın?”

Ecmel'in şaşkınlığını şakaya vurmaya çalışması bile etkili olmamıştı. Begüm derin bir nefes alıp yeniden bana döndü.

“Elif bak, sen bu gece buraya Okan'la nişanını ilan etmeye geldin. Tamam, Eser'le aranızda olan şey çok romantikti. Tamam, ben de o dönem aranızdaki şeyi desteklemiş olabilirim ama mademki Okan'ı seçtin, o zaman Eser'e karşı bir şeyler hissetmeyi bırakmalısın. Madem bir karar verdin o zaman kararında sabit olmalısın. Parmağında Okan'ın yüzüğünü taşıırken, bir kadınla geldiği için Eser'i kıskanamazsın.” Beni bırakıp Ecmel'e döndü. “Ecmel sen de ona cesaret verip durma. Bu doğru bir davranış değil.”

Begüm her kelimesinde haklıydı. Bunu bilsem de yine de kendimi eşekten düşmüş gibi hissettim. Ecmel de şaşkındı. Çabucak toparlanıp yüzündeki ciddi ifadeyle Begüm'e döndü.

“Ben senin de Okan'dan hoşlanmadığını düşünüyordum,” dedi.

Begüm başını eğdi, buklelerinden biri yüzünü kapattı. Kısık bir sesle cevap verdi.

“Okan... Okan iyi biri. Ve şeyy... Elif'i gerçekten seviyor.”

Bu cümleyi sanki bizimle birlikte, kendini de ikna etmeye çalışırcasına söylemişti. Bu tuhaftı. Begüm'ün söylediklerinin etkisinden çıkamamışken, Leyla Hanım'ın yanıma geldiğini görüp yüzümü toparladım.

“Elif kızım, biz yavaş yavaş vedalaşıyoruz.”

“Henüz erken değil mi?”

Elini havada savurdu.

“Öyle ama Henry ve ben bu ortamlardan pek haz etmiyoruz,” dedi yüzünü buruşturarak.

Henry sır verircesine bize yaklaştı. Kızlar da onun yakışıklı yüzüne yaklaşırken keyifle gülümsüyordu. O sevimli aksanıyla konuşmaya başlarken, biz büyülenmiş şekilde dinlemeye koyulduk.

“Bakın kızlar, iki tip evlilik vardır.” Artık yavaştan titremeye başlayan parmaklarını havaya kaldırdı. “Para üzerine kurulanlar ve aşk üzerine kurulanlar.”

Acıyan bakışlarını salondaki birkaç çiftte dolaştırdı, bunlardan birinin Okan'ın anne ve babası olması dikkatimden kaçmadı.

“Birincisi görünüşte kolaydır. İnsanlar sizin sahip olduğunuza ve yaşadığınız hayata imrenir. Ama aslında sahip olamadığınız şeyleri fark etmezler bile.” Bakışları Leyla'sına döndüğünde gülümsedi. “İkincisi, yani aşk üzerine kurulu olan evlilikler ise zahmetlidir. Zor bulunur, çoğunlukla da zor kazanılır. Ama bir kazanılmaya görsün, işte gerçek zenginlik o zaman başlar. Belki başlarda ilk evlilikteki gibi kolayca karnınız doymaz ama gözünüz, kalbiniz, eviniz ve tabii yatağınız doyar.”

Son kısmı göz kırparak söylemesi Leyla Hanım'ın güzel yanaklarını al al yaparken, on sekizinde bir genç kız gibi eşinin koluna vurdu. Biz neşeyle kıkırdarken sözü Leyla Hanım aldı.

“Henry'nin size söylemek istediği şey, her zaman ikinci evliliği yapmanız. Eğer onun devam etmesine izin verecek

olursam terbiye sınırlarını zorlayabilir, çünkü kendisi bu gece olması gerekenden fazlasını içti.”

Eşine kızdığını belli eden bakışları bizi daha da gülümsetmişti. Aşk asla eskimez dedikleri doğruydu.

“Elif kızım, aslında bu geceye biraz da sana teşekkür etmek için geldik,” dedi Leyla Hanım arkasını dönmeden önce. Ben anlamaz gözlerle, pür dikkat onu dinlemeye başladım.

“Seninle kır evinde yaptığımız konuşmadan sonra, Henry’nin artık evine dönmesinin zamanı geldiğini anladım.” Dönüp yakışıklı eşine tebessümle baktı, ardından yine bana döndü. “Yapmam gereken son şeyi de tamamladıktan sonra... Londra’ya gitmeye karar verdim.”

Ben şaşkınlıkla gülümserken Henry omzuma dokundu.

“Aslında bu teşekkürü ben ediyorum küçük hanım. Leyla’yı benim değil de senin ikna edebilmiş olmana alınsam da, beni çok mutlu ettiğini bil.”

Henry’nin sevgi dolu sözleri aksanıyla karışınca masalsı bir hal alıyordu. Sözlerindeki sıcaklık karşısında mahcup olmaktan başka bir şey yapamadım. Ben aceleyle ne zaman gideceklerini sorunca Leyla Hanım başını kafasında hesap yaparcasına eğdi. Sonra yeniden bana baktı.

“Sizin düğününüzden önce sanırım,” dedi.

Kaşlarımı çattım.

“Bizim düğünümüz mü?”

Tepkim karşısında şaşırdılar. Yanlış bir şey söylediklerini düşünüp önce birbirlerine sonra yeniden bana baktılar endişeyle.

“Gelecek ay olacakmış ya. Az önce tebriklerimizi iletirken nişanlının babasından öğrendik. Gizli mi tutuyordunuz yoksa?”

Mideme yumruk yemişçesine elim karnıma gitti. *Sanırım benden bile gizli tutuyorlardı!* Bu kararın Okan’ın babasının sarhoşluğundan kaynaklanan basit bir patavatsızlık olmasını dilerken, onlarla vedalaştım.

Kaşlarımı çatıp salona göz gezdirdim. Bakışlarım Okan'ı ararken bir çift mavi göze denk gelince durdum. Eser uzaktan bana bakıyordu, aramızda onlarca insan vardı ama ben onun gökyüzünü yansıtan gözlerinde bu mesafeden bile kaybolabiliyordum. Begüm'ün dediklerini hatırlayıp başımı başka yöne çevirdim. Begüm haklıydı.

Dikkatimi Eser'den ayırıp Okan'ı bulunca, sert adımlarla yanına yaklaştım. Koluna dokunduğumda beni yanındaki bir başka samimi-yetsiz çiftle daha tanıştıracak gibi oldu ama ben ondan önce davranıp karşımdaki insanlardan izin isteyerek onu kalabalıktan uzaklaştım. İnsanların kulak kabartamayacağı noktaya geldiğimde hemen ona döndüm. Dişlerimi sıkıp sesi-mi kontrol etmeye çalıştım.

“Gelecek ay evleniyormuşuz!”

Yüzünü buruşturdu. Yaramazlık yaparken yakalanan bir çocuk gibi elini ensesine götürdü. “Şey... Sana söyleyecektim. Babam düğünün gelecek ay olmasını istiyor.”

Histerik bir nefes bıraktım.

“Peki, ben istiyor muyum diye sormak aklına gelmedi mi?”

Elleri çıplak omuzlarımı sarmaladı.

“Hayatım bu kadar sinirlenmeni gerektirecek bir şey yok ki. Zaten kaç yıldır tanıyoruz birbirimizi, daha fazla beklemeye ne gerek var?”

Gözlerimi kapatıp yüzüne haykırmayı istediklerimi içimde bir sıraya koydum. Derin bir nefes aldım. Tam dudaklarımı araladığım sırada Okan'ı çağıran biri konuşmamı engelledi. Okan ise sanki basit bir konu için tartışıyormuşçasına özür dileyip yanağımı öptü ve beni patlamaya hazır bir bomba olarak orada öylece bırakıp gitti.

Hep böyle mi olacaktı? Birileri benim yerime karar verecek, ben de kurulmuş oyuncak bebek gibi söylenenleri yapacaktım öyle mi? Düşündüm. Düne kadar zaten böyle yapmıyor muydum? Aylar önceki Elif'in bu durumu nasıl karşılayaca-

ğımı düşündüm. Elbette ki itirazsız kabul edecekti. Her zaman kabul etmişti. Çünkü sorunsuz, anlayışlı bir sevgili bunu yapardı. Omuzlarım düştü. O Elif'ten milyonlarca yıl uzaktaymış gibi hissediyordum...

İçimdeki çığlık atma isteğini bastırıp, hızla arkamı döndüm ama dönmemle sert bir şeye çarpmam bir oldu. Çarptığım şey nefes alıyordu. Başımı kaldırdım ve beni kollarımdan tutan kişinin mavi gözleri yüzüme dokundu.

O an ilk hissettiğim şey, yoğun bir ağlama hissiydi. İkincisi ise ondan da baskın olan, özlem duygusu... Ama benim deli gibi özlediğim gözler eskisi gibi parlamıyordu bana bakarken. Tamamen doğrulduğumda elleri beni bıraktı.

“Ne o küçük hanım, adınıza düzenlenen geceden kaçmayı mı planlıyorsunuz yoksa?”

Elmacık kemiklerini saran minik çillerini görebiliyordum. Bana duygusuzca bakan mavi gözlerini de. Dişlerimi sıktım.

“Seni ilgilendirmez!”

Elbisemin üstündeki belirsiz çizgileri düzletmeye koyuldum. Küçümseyen bakışlarıyla tek elini siyah takımının cebine soktu, diğer eliyle yanında duran içkiye uzanıp bir yudum aldı.

“Doğru söylüyorsun beni ilgilendirmez ama şuradaki nişan-
lın olacak adamı ilgilendirir.” İşaretparmağı aynı alayla Okan'ı takip etti. “Baksana, ortalarda sünnet çocuğu gibi dolaşıyor. Gelininin kaçtığını fark ederse, şu an hava attığı insanlara rezil olabilir.”

Yüzündeki aşağılayıcı bakışı iyice sinirimi bozmuştu. Gözlerimi kısarak konuşmaya başlarken pek de olgun davrandığımı söyleyemezdi.

“Bizim için endişelenmene gerek yok. Gidip kız arkadaşınla ilgilenabilirsin.” Dudağı keyifle yana kaydı. *Kahretsin, kaybediyordum!* Çenemi savurdum. “Ayrıca seçiminin beni şaşırttığını da söylemem gerek.”

“Hmmm...” dedi sadece.

Asansördeki ilk karşılaşmamızda beni sinirlendirmek için çıkardığı sesi umursamamaya çalıştım. Konuşmaya son verebilecek kadar sinirlerime hâkim olabilmeyi dilerdim. Ama çoktan kendi temel özelliklerimden uzaklaşmıştım. Kollarımı göğsümde topladım.

“Senin kendinden büyük kadınlardan hoşlanan biri olduğunu tahmin edemezdin. Tamam, hâlâ genç görünüyor olabilir ama çok sevgili Yeliz Hanım’ın senden oldukça büyük olduğu pekâlâ ortada!”

Yüzünü yüzüme yaklaştırıp, nefesini bilinçli olarak bana hissettirmeye çalışırcasına fısıldadı.

“Belki de yaşlıtlarımın çocuksu hareketlerinden sıkılmışımdır.”

Bakışlarımı gözlerine sabitledim. Bu hakareti kabul edemezdin. Konuklardan uzak olsak da sesimin ve hareketlerimin dikkat çekmemesi için yumruğumu sıkıp yılan gibi tısladım.

“Ben çocuk değilim, ne istediğimi gayet iyi biliyorum!”

Aramızdaki boşluğu meydan okuyan bakışlarıyla doldurdu.

“Ve istediğin şu kendine güveni olmayan sünnet çocuğu öyle mi?”

Boynundaki damarların şiştiğini görebiliyordum. Acınası olsa da, bana öfkeyle bakan gözlerinden garip bir haz duydum. Bu o lacivert gözlerin yüzüme duygusuzca bakmasından çok daha iyiydi.

Sahiplenici bir ses, “Eser?” diyerek aramıza girdi.

Ve içimi yine acemisi olduğum kıskançlık hissi kapladı! Bu öyle bir histi ki, damarlarımda akan kanın sesini duyabiliyordum. Kontrolsüzce dişlerimi sıktım. Yeliz’e gülümseyen yüzü yeniden bana döndüğünde, bu kez korkusuz gözlerle bakıyordum. Canı yansın istiyordum. Az önce bana takındığı küçümseyici tavrı taklit ederek konuştum.

“Evet, istediğim o! Hatta birbirimizi o kadar çok istiyoruz ki, daha fazla sabredemeyip gelecek ay evleniyoruz!”

Daha kelimeler dudaklarımdan döküldüğü an pişmanlıkla geri çekildim. Ama Eser'in gözlerindeki tikslenme ifadesi beni titretmeye yetmişti. Dudaklarını bükerek küfür eder gibi döküldü sözler.

"Aptalsın!"

Arkasını döndü, meraklı gözlerle bizi izleyen Yeliz'in elini tuttu ve hızlı adımlarla salondan çıktılar.

Gecenin geri kalanı benim için eziyet gibi geçti diyebilirim. Sayısız insanla benzeri konuşmaları yapmak bir yana, aralıksız ayakta durduğum için, pahalı ayakkabımın içindeki parmaklarımın ağrısı beni öldürmüştü.

Gerçi gecede keyifli anlarda olmadı değildi. Okan'ın babası mikrofonu eline alıp, yıldönümleri şerefine uzun bir konuşma yaptı. Ama ne konuşma!

Sözde karısına olan aşkını anlatacaktı ama çakırkeyif haliyle öyle şeyler söyledi ki, yanında duran Sevgi Hanım'ın gerçek bir tavus kuşu gibi renkten renge girmesine sebep oldu ve bunu izlemek bana engellenemez şekilde haz vermişti. Konuşmanın sonlarına doğru müstehcen bir fıkra bile anlatmıştı. Bütün konuklar gülmekten gözlerinin yaşını silerken o devam etti.

"Bizim yılları devirmemiz bir yana dursun, size ailemize yeni birinin daha katıldığını heyecanla duyurmak isterim. Hayır, hayır, merak edenler için söylüyorum, sevgili eşim hamile değil." Herkes kahkahalarla güldü, o elindeki koyu renkli içkisinden koca bir yudum aldı. Bu arada mikrofonta uzak olsa da mırıldandıkları duyuluyordu. "Gerçi olsaydı fena olmazdı aslında, ilkinden çok daha iyi bir iş çıkarırdık."

Yanımda duran Okan babasının bu sözlerini duymuştu elbette, avucumdaki elini öyle bir sıktı ki, bir an parmaklarımın kırılacağını hissettim. Yüzümü buruşturup canımı

yaktığını anlaması için ona baktığımda asıl şaşırdığım onun da gülümseyenlere eşlik etmesi olmuştu. O sözler basbaya hoşuna gitmemişti, hatta şiddetli öfkesini parmaklarımda hissedebiliyordum ama bu öfkeyi gizlemeyi böylesine ustaca saklaması ürpermeme sebep oldu. Avucumdaki acıyı unuttum.

“Her neyse... Şimdi size güzeller güzeli gelinim Elif’i takdim edeyim.”

Alkışlar eşliğinde utanarak yanına gittim. Bana gereğinden uzun sarılırken bir an sızdığını bile düşündüm. Ağırlığı yüzünden devrilmemek için onu göğsünden hafifçe ittirmek zorunda kaldım. Mahcubiyetsiz yüzü ve azalmayan neşesiyle mikrofona sarıldı yeniden.

“Gelecek ay olacak olan düğünümüze hepinizi bekleriz!” dedi coşkuyla.

Alkışlayan kalabalığın içinde babam ve Ufuk’un hoşnutsuz yüzünü seçebiliyordum. Kesinlikle mutlu değillerdi. Bu tarihten memnun olan tek aile üyemiz görünen o ki annemdi. Kendisi Okan’ın yanında durmuş, verilen habere coşkuyla gülümsemekteydi.

Gece bittikten sonra eve döndüğümüzde babam burnundan soluyordu. Ufuk, Begüm ve Ecmel’i evine bırakmak için arabamı alıp gitti, ama ben fırtınanın kokusunu aldığı için kaçtığını biliyordum. Evin kapısını kapatırken babam hızla kravatını çıkarıp salonun koltuğuna fırlattı. Belli ki annemle arabada kavga etmişlerdi.

“Kızımızın nişan davetine misafir gibi gitmemiz yetmezmiş gibi, bir de düğün tarihini sarhoş babasının ağzından duyuyoruz. Oldu olacak düğüne de davetiyle gidelim de tam olsun!”

Babam sırtındaki ceketi yırtarmışçasına çıkarırken, annem yüzü eğik omzundaki şalı indiriyordu, ben ise varlığımı hissettirmemek için nefes bile almıyordum.

“İşte bu yüzden hak ettiklerinden fazlasına sahip olan insanlardan hoşlanmıyorum. Sahip olduklarıyla canlarının her istediğini yapabileceklerini sanıyorlar! Tüm dünyayı yönetiyorcasına ukala tavırları, statü olarak aşağı gördükleri insanlara olan bakışları, bencillikleri, kendini beğenmişlikleri, kibirleri, her şeyleri ama her şeyleri sinirimi bozuyor!”

O bunları söylerken annem morali bozuk şekilde odasına girip kapısını kapattı. Babam şimdi sesini ona duyurmak için daha fazla bağııyordu. Ben artık dayanamayıp, korkarak da olsa müdahale ettim.

“Baba sakın ol!”

“Olamam! Yıllar önce bu tarz insanlardan kaçıp, alnımın teriyle kazandım ben her kuruşumu. Onlar gibi miras kalmadı bana hiçbir şey.”

Yatak odasına doğru bağıırmayı kesip bana döndü. İki eliyle sıkıca kollarımı tuttu. Bana bakışında yılların yorgunluğu vardı adeta.

“Şimdi sırf senin için tekrar katlanıyorum o insanlara Elif. Yıllar önce annen için bile katlanamadım ama senin için sesimi çıkarmıyorum. Son zamanlarda bana neden uzak davranıyorsun bilmiyorum ama seni ne kadar çok sevdiğimi anlamanı istiyorum.”

Annemle babam evliliklerinin ilk yıllarında bir süre annemin ailesiyle birlikte yaşamışlar. Ben doğduktan sonra da oradan ayrıldıklarını söylemişlerdi. Hikâyenin o kısmı hakkında Ufuk da ben de pek bir şey bilmiyoruz. Daha doğrusu o zamanları hiç yaşamamış gibi davranıp yok saydıkları için, sorsak da anlatmamışlardı. Fırsat buldukça öğrenebildiklerim ise, annemin ailesinin tek çocuğu olması, babama âşık olunca ailesinin evlenmelerine izin vermek için koyduğu tek şartın onlarla birlikte yaşamaları olmasıydı.

Annemin çeyizindeki pahalı gümüşlerinden, az da olsa bildiği Fransızcasından, bir gün Ufuk'a yeni gitar almak için gittiğimiz enstrüman mağazasında piyanonun yanından geçerken öğretilmiş refleks ile tuşladığı notalardan şu an görüşmediği ailesi hakkında biaz fikir edinebilmiştim. Ama yine de sadece iki sene kaldıkları o evde neler yaşadıklarını bilmiyordum. Babamın az önce haykırarak söylediklerinden sonra tahmin etmek eskisi kadar zor değildi.

Babam kollarımı bıraktı. Koltuğa, ceketini savurduğu yere oturdu. Elinde tuttuğu kumaşa bakıp derin bir nefes bıraktı geçmişine. Eski duyguları anımsamak onu yormuştu. Elbisemin eteklerini toplayıp, yanına oturdum. Gözlerim doldu. Uzanıp kalın bedenine sokuldum. Ona sıkı sıkı sarılırken haftalardır ona soğuk davrandığım için kendimden nefret ettim. Benim ağladığımı fark ettiğinde saçımı okşamaya başladı.

“Şhhhh... Sen bakma bana, eski günleri hatırlayıp abarttım. Ashında bu gece o kadar da kötü değildi.” Çeneme dokundu. Yorgun gözlerine bakınca sevimli bıyıklarının altından gülümserdi. “Aralarında gerçekten iyi insanlar da vardı,” dedi.

Aklına gelen şey her ne ise birden keyifle beni kendine çevirdi. Koltukta el ele daha dik oturduk.

“Güzel bir çiftle tanıştım mesela. Adamla uzun uzun sohbet ettik, benim açımdan faydalı şeyler konuştuk. Uzun zamandır nakliyatlarımı gemiyle yapmayı düşünüyordum, seninle de paylaşmıştım bu düşüncemi, hatırlıyorsundur. Ama doğrusunu istersen tam olarak nasıl başlayacağımı bilemediğimden ve tabii maddi açıdan da hazır olmadığım için askıya almıştım bu planlarımı. Ama o adamla konuştuklarımızdan sonra, aklımdaki eksik parçaları birleştirip cesaretlendim diyebilirim. Hatta düşündüğüm şeyleri yaparken bana yardım edebileceğini bile söyledi.” Samimi bir hevesle aydınlandı yüzü. “Diyorum ya aralarında iyi insanlar da vardı. Gerçi adam İngilizmiş, komik

bir Türkçesi ve çok tatlı bir eşi var. Bana rahmetli amcamı hatırlattı. Onun gibi neşeli ve...”

Gülümseyerek anlattıklarını çığlığa yakın bir sesle böldüm. “İngiliz miydi?”

Ben heyecanla kıpırdanınca, cebinden adamın ona verdiği kartı çıkardı. Karttaki ismi okuduğumda yüzüme sıcak bir gülümseme yayıldı. Tahmin ettiğim gibi tanıştığı kişi Henry’di. Babam yüzümdeki gülümsemeye anlam veremese de sebebini sormadan saçımı okşadı yeniden. Beklemeden ona sarıldım. Dünyanın en güvenli yerine sığınma hissiyle gözlerimi yumdum.

“Seni çok seviyorum babacığım.”

Gülümseyen nefesi saçıma dokundu. “Bu artık barıştığımız anlamına mı geliyor?”

Huzurla iç çektim. “Kızlar isteseler de babalarına asla küsemezler.”

Eğilip kulağıma fısıldadı. “Bunu duyduğuma sevindim. Çünkü senin gülümsemen bu dünyada sahip olduğum tek güzel şey...”

Sahip olduğum tek güzel şey... Bu, annemle kavgaların da geçen cümleydi. Hepimiz duymuştuk. Hepimiz unutmayı seçmiştik. Bir dönem babamın iş planları yine düşündüğünden büyük açık vermiş ve mutfakta kahvaltı ettiğimiz bir gün, babam evimizi geçici olarak kiraya verip bir apartman dairesine geçmemizi önermişti. Annem çılgına dönmüştü. Ufuk’la ağızımızdaki lokmaları yutamadan sadece önümüze bakıyorduk.

“Sahip olduğumuz tek güzel şeyi de kaybetmeyi reddediyorum!” diye bağırırmıştı annem.

Ve babam bu reddi kabullenip mutfak kapısından çıkmadan önce annemin öfkeli gözlerine bakmış, “Sahip olduğumuz tek güzel şey bu ev değil, biziz. Bunu unutma,” demişti.

Ufuk o hafta aldığı özel derslerin hiçbirinde ilerleme kaydedememişti. Ama yıl sonunda ödül kazanacağı öfkeli şarkısını o

gün bestelemişti. Yanağımın içini ısırdım. Gülümseyerek göğsünden ayrıldım. Yorgun yüzüne bakıp gözlerimi kısıtım.

“Bu itirafını Ufuk’a söyleyeceğim.”

Kıkırdadığında göbeği sallandı. “Babalar isteseler de çocukları arasında ayırım yapamazlar.”

Küçük bir çocuk gibi omuz salladım. “Yine de söyleyeceğim.”

Başını sallayıp koltuktan kalkarken bana göz kırptı. “Kesinlikle inkâr edeceğim.”

O tatlı bir tebessümle odasına girerken ben başımı geriye atıp koltuğa yaslandım. Babamı gerçekten özlemiştim. Gülümsemem odalarından gelen gergin fısıltılarla yavaşça silindi. Babamla karakterlerimiz birbirine çok benzerdi. Geçmişte neler yaşamışlardı bilmiyordum ama eğer o dayanamadıysa ben nasıl dayanabilirdim?

Klişe Ama Gerçek

“Bir fikrim var!”

“Lütfen geçen seferkine benzemesin Ecmel.”

“Son kez söylüyorum, poligonda atış yaptığımız silahların hepsi ruhsatlı ve o işletmenin izin belgesi var. Yani kimse seni bir mankene ateş ettiğin için tutuklayamaz Begüm.”

Kıkırdadım. Sevgili patroniçem öğle yemeğine çıkmışken ben bir yandan sandviçimi ısırp, bir yandan kulaklıkla konuşurken, bir yandan da ekranımdaki raporların son okumasını yapıyordum.

“Söyle bakalım neymiş fikrin?” diye araya girdim ağzımdaki lokmamı yutarken.

Ecmel boğazını temizledi.

“Begüm’ün haftalardır içine girdiği dayanılmaz ruh halinden çıkması ve senin de aptal kararlarına yenisini eklediğin düğün tarihini kutlamak için, doyasıya eğlenip kendimizi kaybedeceğimiz bir yere gideceğiz.” Begüm’le ikimiz sessiz kaldık. Ecmel homurdandı. “Erken bir bekârlığa veda partisi olarak düşünün.”

Hızla hareket eden parmaklarım klavyenin üstünde durdu. Bekârlığa veda, özgürlüğüme vedaydı. En önemlisi Eser’e veda etmek demekti. Bunun kutlamak istediğim bir şey olduğundan emin değildim.

Dudak büktüm. “Bilmiyorum Ecmel, pek bana göre bir şeymiş gibi gelmiyor kulağa.”

Gergin nefesini yanağımda hissettim.

“Biliyor musun, Eser’in o kızıl cadıyla olmasına hak veriyorum, hatta ofisteki o sürtükle gitmesini bile anlıyorum artık. Çünkü sen gerçekten korkağın tekisin!”

Ben karşılık vermek için dudaklarımı araladığımda o kendi hattını kapattı. Hiddetle savurdum içimde kalan nefesimi. Birkaç saniye sonra Begüm’ün yatıştırıcı sesi geldi.

“Sen korkak değilsin Elif.” Durdu. “Korkak biri nasıl olur biliyorum.”

Sesinde bir şey vardı. Yutkunmak zorunda hissettim.

“Begüm sen iyi misin?”

Bir süre bekledi sonra daha canlı konuştu.

“Ben Ecmel’i arayayım. Benim adım çıkmış ama, aramızda en çekilmez naz yapan o aslında. Sen de raporlarını bitir. Yeliz’in sana çıkışmak için bahanesi olmasın. Öptüm. Görüşürüz.”

Ve kapattı. Yeniden aramak için telefonu elime aldığımda Ecmel’in fikrinin Begüm’e iyi gelebilme şansını düşündüm. Telefonu indirip raporu aşağı çektim ve yeni bir ekranda gidebileceğimiz gece kulüplerini araştırmaya çalıştım. Bu konuda oldukça yetersiz bilgiye sahip olduğumdan, firma çekimleri için yurtdışından gelen mankenleri gece gezmesine götürdükleri mekânların listesini açmıştım. Ama bütün mekân isimleri oldukça yabancı geliyordu bana.

“Hayrola, sonunda düzen delisi sıkıcı kızımız eğlenmeye mi karar verdi yoksa?”

Ceyda başımın üstünden ekranıma bakıp masamın ön tarafına geçti. Üstünde yine dolgun göğüsleriyle gövde gösterisi yaptığı bir bluz vardı. Başımı ondan alıp ekranımla ilgilendim yeniden. Aslında biraz olsun insancıl bir ilişkimiz olsaydı mekân konusunda ondan yardım isteyebilirdim. Çünkü o, bahsi geçen misafirlerimizin güzel ağırlanmasından da sorumluydu. Ama ona danışamazdım. Çünkü бүrүndüğümüz tavır, oynadığımız roller buna izin vermiyordu. Bu görünmez savaşı

kimin başlattığını bile hatırlamıyordum. Sanki bir gece biri kulağıma savaş marşı fısıldamıştı ve ertesi gün hepimiz o fısıltının etkisi altına girmiştik. Eskiden umursamadığım bu durum aniden canımı sıkmaya başladı.

Başımı ekranımdan kaldırdım. Kulağımdan kulaklığımı çıkarıp, sandalyemin yönünü tamamen ona çevirdim.

“Ceyda...” Öyle uysal ve kibirden yoksun seslenmiştim ki, gardını indirmese de meraklı gözlerle bana baktı. “Biz neden böyleyiz?” Kıvrımlı kaşlarını çatı. Anlamamıştı. Daha dik oturup açıklamaya çalıştım.

“Yani demek istiyorum ki... İki kadının düşman olması sence de çok... sıkıcı değil mi? Yani ortak olup birlikte hareket etsek... Bu bilindik, klişe ve bayağı düşmanlık son bulsa?”

Ceyda bir süre yüzümü izledi. Sanırım samimi olup olmadığımı tartmaya çalışıyordu. Sonunda neye karar verdi bilmiyorum ama kırmızı dudaklarını büktükten sonra masama yaklaştı.

“Etrafına baksana Elif. Söylesene erkek görebiliyor musun?”

Cevap beklemediğini bilsem de, dediğini yapıp görebildiğim kadarıyla kattaki bölmelere göz gezdirdim. Erkek çalışanlar bir elin parmağını geçmezdi.

“Neden böyleyiz, neden düşman gibi birbirimizin üstüne basmaya çalışıyoruz biliyor musun?” Yeniden ona döndüğümde yüzü tanıdığım Ceyda’dan çok farklıydı. Ciddiydi, rolünden çıkmıştı ve içten içe kızgındı.

“Çünkü görünmez duvarlar var. Çünkü o duvarın gerisinde kalan hep biz oluyoruz. Çünkü erkeklerin hepsi zaten o duvarı atlamış oluyor. Bize de aynı klişe durum kalıyor. Geride kalan kadınlar birbirini yiyip, yükselmek için yine birbirini kenara itmek zorunda bırakılıyor. Erkek olmuş olsaydın, zaten çoktan o tarafta olurdun.” Histerik bir gülüşle üstündeki bluza kısa bir bakış attı. “Sistem böyle Elif. Sistem benim muhteşem göğüslerimi etrafa saçıp, kakhaha atarak onları uyuşturmam, dikkat-

lerini dağıtıp bana bakmalarını sağlamamı gerektiriyor. Çünkü ancak o zaman bir erkek yerine senin de orada olduğunu fark ediyorlar. Çünkü anasını sattığımın dünyasında bize verdikleri eşitlik bu kadar! Sesli söylemezler ama öyledir. Bu yüzden seninle düşmanız Elif. Çünkü düşman olabileceğimiz erkeklerin hepsi zaten o duvarı aştı. Klişe ama gerçek.”

Bakışlarımı bir an olsun gözlerinden ayıramadım.

“Ben...”

“Kendini üzme Elif. Senaryoyu değiştiremezsin. Bize yazılmış roller belli. Ben bana verilen role alıştım. Hatta artık zevk alıyorum.” Üstündeki bluzu hafifçe çekti. Yanmış teni daha çok ortaya çıktı. Eski Ceyda tarzıyla göz kırptı. “Klişeler güzeldir Elif.”

Arkasını dönüp gitmeden önce ekranıma baktı gözucuyla.

“Ayrıca madem gece eğlenecek bir yer arıyorsun,” Avucunu masama yaslayıp ekrana eğildi. Gözümün önüne dökülen göğüsleri gerçekten etkileyici görünüyordu. Bunlar sahnedeysen kimsenin rol çalabileceğini sanmıyordum. Kırmızıya boyadığı uzun tırnağını ekranıma dokundurdu. “Bunlardan birini seçebilirsin.” Listenin en alt sırasındaki üç ismi işaret etti. Doğrudu. Anamlı bir iç çekti. “En ateşli gecelerimi buralarda tanıştığım bedenlerle yaşadım.”

Gözlerimi devirip ekranı kendime çevirdim.

“Ben ateşli gece yaşamak istemiyorum Ceyda.”

Sıkılmış omuzlarını sallayıp arkasını döndü.

“Her neyse.”

Uzaklaşıp masasının olduğu tarafa yürüdü. O giderken Yeliz Hanım yemekten geliyordu. Yanında diğer küçük hissedarlar vardı. Onların arkasında da yönetim kurulundan birkaç üye. Hepsinin ortak özelliği erkek oluşuydu. Yeliz Hanım kırmızı saçlarıyla en önde yürürken, güçlü yüz çizgileriyle bir şeyler anlatıyor ve arkasında kalan tüm erkekler onun dudaklarını izliyordu. Sivri topuklarını yere vurarak hepsiyle tek bir kelime

ile vedalaştı, “Beyler,” hemen hemen hepsi asker itaatıyla başlarını sallarken o saçlarını savurup odasına girdi.

Kısa bir an ondan eskisi kadar nefret etmediğimi hissettim. Azalan nefretim yerini saygı aldı. Ceyda haklıydı. Ringte baş başa bırakılıyorduk. Ve bu çok can sıkıcıydı.

Çenemi sıkıp atkuyruğumu savurdum. Ekranımdaki raporları hızlıca tamamlamaya koyuldum. Çalışma arkadaşlarıma eskisinden daha fazla güvenmeye söz verdiğimin beşinci dakikasında ana alandan kıkırdama sesleri gelmeye başladı. Merakla yerimden kalkarken benzer manzarayı görmekten korkarak adımladım.

Bu kez Eser yoktu ama tüm masalar, kıkırdayan kollar papatyalarla dolmuştu. Sayısız kurye etrafta dolaşp her yeri beyaza boyarken, içlerinden birinin kucak dolusu papatyayı Yeliz Hanım’ın odasına götürdüğünü fark ettiğimde yumruğumu sıktım. İlkel bir dürtüyle derin bir soluk aldım. Öyle derindi ki, kaburgalarım sızladı. Hiddetle topuğumun üstünde dönüp masama yürüdüm. Benimle oynamasına izin vermeyecektim. Telefonumu elime aldım. Begüm ve Ecmel’e katıksız kararlılıkla şu cümleyi yazdım.

“Hazırlanın, yarın gece Eser’e veda partisine gidiyoruz!”

İntikam / Korku

Bir kardeşiniz varsa, aynı anda birçok şeye sahipsiniz demektir. Oyun arkadaşı, lokmanı bile paylaşmak zorunda kaldığınız otlakçı, ağlayacak bir omuz, planlarını bozan bir hain, gözünü kırpmadan tehlikeye atlayan kahraman... Ama şüphesiz ki bir kardeşin en çok işe yaradığı an, suç ortağınız olduğu zamandır. Ve benim kesinlikle şu an buna ihtiyacım vardı. Gaz pedalına basıp mini elbisemi çekiştirirken telefonda fısıltıyla konuşan Ufuk'a, sevgili suç ortağıma sesleniyordum.

"Beni idare ettiğin için çok teşekkür ederim canım kardeşim."

Sessizce homurdandı.

"Karşılığını almadığın hiçbir şey için teşekkür etme canım ablacığım." Telefondan ufak bir hışırtı geldi. "Ayrıca henüz tam anlamıyla idare edebilmiş değilim. Babam hâlâ nişana geleceğini zannediyor. Kendisi bu ara öfke kontrolü konusunda oldukça zayıf olduğu için ona gelemeyeceğini henüz söylemedim. Ve bu konuşma bana şu an nereye gittiğini söylemediğin sürece gerçekleşmeyecek."

Çıkmaz'dan birinin bu gece nişan töreni vardı. Aysin Ab-la'nın bahsettiği 2. Sokak'ta oturan Erva denen kız, benimkinin aksine herkesin davetli olduğu bu büyük bir törenle nişanlanıyordu ve biz o etkinliğe katılmak yerine bekârlığa veda partisine gidiyorduk. Tabii bundan kimsenin haberi yoktu.

Babam son günlerde kelimenin tam anlamıyla köpürüyordu. Okan ve ailesini evimizde ağırlamıştık ama bu uzun soluklu bir yemek yerine, dakikaların sesini duyduğumuz bir kahve molası gibiydi. Zoraki olduğu belli olan bu gönül alma ziyaretinde sevgi yoksunu Sevgi Hanım yine tek kelime etmemiş, gereksiz neşesiyle yüksek dalgadan konuşan Vural Bey'in yersiz espirileri ile âdet yerini bulmuştu.

Annem ölesiye mutluydu. Vural Bey'in anlattığı en müstehcen fıkralara bile kahkaha atmıştı. Ama annemin gülümsemekten gerilen yanaklarına inat, babamın kaşları ziyaret boyunca çatık durmuştu. Ufuk olanları uzaktan izlemekle yetinirken, Okan olayların gidişatından memnun görünüyordu. Babası her kahkaha attığında yüzüne sıcak, yumuşak bir çizgi ekleniyordu. Bana tanışma akşamı söylediği gibi babasını mutlu görmek hoşuna gidiyor olmalıydı.

Dikkatimi çeken tek şey, evimize geldiğinde babamla neredeyse göz göze dahi gelmemiş olmalarıydı. Onun babam için yaptığı şeyi düşününce bu durum çok tuhaf gelmişti. Ama sonra bahçede hararetli bir konuşma yaptıklarına tanık olmuştum. Babamın öfkesinin sebebinin Okan'dan borç aldığı için onaramadığı gururu olduğunu anlayabiliyordum. Bu durum onun canını tahminimden daha fazla sıkıyordu, bunu yüzünde görebiliyordum.

“Ortalardan kaybolmak için pek de iyi bir zaman değil Eli,” dedi Ufuk gözümün önünden geçen görüntüyü dağıtarak.

Sesi keyifsizdi. Babam sandığımdan daha gergin olmalıydı. Soluğumu bıraktım.

“Bu geceye ihtiyacım var Ufuk,” dedim, fazlasını söylemek istemesine.

Yanımda oturan Ecmel'le arka koltuktaki Begüm neredeyse aynı anda kıpırdandı. *Bu geceye gerçekten ihtiyacım vardı.* Ufuk sessizce ikna oldu ve telefonu kapattı. Hâlâ elimde tuttuğum ekranım Okan'dan gelen mesajla aydınlandı. Yarın aile-

sinin beni akşamüstü yemeğe davet ettiğini yazıyordu. Bol bol gülücük koymuştu mesajın sonuna. Bu bir talimattı. Benden yanıt beklenmiyordu. İtaatimi onaylayan bir gülücük gönderdim ben de. İçimdeki isyanı bastıran nefesimi bıraktım dışarı. Bu geceye gerçekten ama gerçekten ihtiyacım vardı... Gerekmediği halde dikiz aynasını sabitledim. Aynadan yansıyan görüntüme bakış atıp yüzümü buruşturdum.

“Sanırım elbisen benim üstümde beklediğimden daha kısa oldu Begüm?”

Üstümde belimi ve kalçamı tamamen saran, kalın askılı, ön kısmı kapalı olsa da sırtında V şeklinde derin bir sırt dekoltesi olan, koyu kırmızı bir elbise vardı. Boyu dizlerimin oldukça üzerinde bitiyordu. Böyle bir gece için uygun elbisem olmadığından, Begüm'ün renkli dolabından seçmiştim ama görünen o ki bu doğru seçim değildi. Saçlarımı her zamanki gibi sıkıca toplamış olsam bile, yaptığım koyu makyajla aynada gördüğüm kişi benim her zamanki derli toplu halimden uzak, alıştığımın çok dışındaydı. Evet, oldukça çekici görünüyordum ama ben değildim...

“Sana bacaklarının benimkinden uzun olduğunu söylemiştim,” dedi Begüm.

“Bacakların uzun olabilir ama nefis görünüyorsun,” diye araya girdi Ecmel. Bu gece kesinlikle eğlenmeyi kafaya koymuştu.

“Ben yemek değilim Ecmel, nefis görünmem gerekmiyor.”

“Bu bekârlığa veda partin, nefis de olabilirsin seksi de. Ve bu elbise içinde ikisi de olduğun kesin.”

Siyahlar içinde göz kırptığında aldığım iltifattan ötürü istemsizce gülümsedim. Onlarca arabanın arasında tek sıra halinde sahil yolunda devam ederken tereddüt dolu bir bakış attım üstümdeki kumaşa.

“Kırmızı kesinlikle benim rengim değil. Bu elbise Begüm gibi sarı saçlı birinde daha güzel durur.”

Bu kez ben Begüm'e göz kırptım. Halsiz bir tebessüm yayıldı narin yüzüne.

"Derin gibi birinde mi mesela?" dedi Ecmel imalı sesiyle.

Begüm huzursuz bakışlarını kendi camına çevirdiğinde, ben Derin'i ilk gördüğüm günü hatırladım.

"Onu bir kez kırmızıyla görmüştüm ve emin ol nefis diye onun vücuduna denir." Kısa bir ısıklık çaldıktan sonra Ecmel'e baktım. "Sahi, onu Begüm'ün doğum gününden beri görmedim. Onu da çağıralım mı?"

"HAYIR!" diye bağırdı Begüm. Korkuyla ani bir fren yaptım. Tekleyen minik arabamı toplayınca, panikle ona dönüp mahcup yüzünde cevap aradık. Hafifçe omuzlarını bıraktı. "Hoşlanmıyorum o kızıdan," dedi usulca.

Ecmel'in tek kaşı havaya kalktı.

"Niye, partindeyken pek bir sıkı fıkıydın, çok tatlı kız falan diyordun hatta?"

Sesindeki tatlı kıskançlığa karşılık Begüm kalın dudaklarını eğdi sadece. "Fikrimi değiştirdim."

"Sen bu ara çok sık fikir değiştirir oldun."

"Kendi fikirlerimin olması çok mu anormal Ecmel?"

"Anormal değil ama alışılmadık."

Gözümü yoldan ayırmadan kaşlarımı çattım.

"Heyy hey! Ne oluyor size bugünlerde?"

Ecmel önüne döndü, siyah deri ceketinin içindeki kollarını göğsünde topladı. "Bunu bana değil arkada oturan fikri hür insana sormalısın."

Son haftalarda sadece benim değil herkesin sistemi bozulmuştu sanki. Hayatımıza giren tek bir kişi bütün düzeni altüst etmişti. O düzeni yeniden kurmalı, sistemin akışına yeniden uyum sağlamalıydım. Tek bir kişi... Ayılmak istercesine başımı salladım iki yanıma. O kişiden düşüncelerimde de korunmalıydım. Tek bir zayıf anımda aklımı ele geçirebilirdi, kalbi-me yaptığı gibi...

Mekâna yaklaşırken boğazımı temizledim. “Bugün benim özgürlüğüme veda partim unuttunuz sanırım. Daha başlamadan keyfimi kaçırmayın.”

Kısa bir sessizlikten sonra ilk Ecmel konuştu. “Özgürlüğüne değil bekârlığına veda ediyoruz.”

Önümdeki aracın kırmızı farlarını seyrettim.

“İkisi de aynı şey...” diye fısıldadım kendi kendime. Dik oturdum. “Her neyse. Begüm kulübe girmeden önce benzin istasyonunda kıyafetimizi değiştirelim mi?”

Begüm tereddütle kabul etmeye iki saniye uzakken Ecmel yüksek sesle, “Korkak!” dedi küfredercesine.

O an Eser’in bana aynı kelimeyi söyleyen sesi yankılandı kulaklarımda. Ardından bana acı çektireceğini bildiği halde kurduğu diğer kelimeler ve bütün katı kaplayan beyaz papatyalar! Gözlerimi hırsla kıstım, çenemi savurdum, direksiyonu kavradım. Gireceğimiz kulübün valesine yaklaşırken Ecmel’in sırttığını görmüştüm ama umursamadım.

Bu gece korkak olmayacaktım...

Arabadan inerken hava ılıktı. Gecenin denize bakan yüzü zifiri karanlıkken, diğer yanı sıra sıra dizilmiş eğlence mekânlarıyla rengârenkti. Ben ne olduğunu anlayamadan arabam uzaklaştı. Kızlarla mekâna yürürken huzursuzdum.

“Saçma sapan bir yer değil, değil mi?” diye söylendi Ecmel.

İçerisi hakkında en ufak bir tahminim yoktu. Ceyda’ya güvenmek zorundaydım. Daha kapıdaki iri görevlinin bizi selamladığı an, süper gücüm olan, yanlış kararlar alma hissi içimi doldurdu. Buna rağmen içerisi korktuğum gibi değildi. Etraf loş ama renkli ışıkların dansıyla, hareketli müzik eşliğinde pekâlâ eğlenmek isteyenler için güzel sayılırdı. Uzaktan gördüğüm kadarıyla genişçe bir barı vardı ve arkasında dört

barmenin zorla yetiştği keyifli bir kalabalık, ortada dans edenlerin vücutlarıyla pek de boş sayılmayan koca bir alan ve tüm mekâna belli düzenle dağıtılmış sayısız loca şeklinde, zevkle seçilmiş büyük deri koltuklar vardı. Koltukların çoğu neşeli, kolları havada insanlarla doluydu. Anlaşılan Ceyda bana oyun oynamamıştı.

Ecmel birkaç adım önümde bana dönüp bir şeyler söyledi, anlamadığımı fark edince yanıma yanaşıp kulağıma doğru bağırdı.

“İleride boş bir yer var diyorum,” dedi.

Başımı salladım. Ecmel önde biz arkada, yavru ördekler gibi tek sıra halinde kalabalığı ayırarak bize gösterdikleri yere yöneldik. Oturduğumuzda etrafıma bakınca her şey daha az yorucu gelmeye başladı. Sınırlı olsa da kişisel alanımızda güvende hissettim kendimi. Ecmel bayram çocukları gibi heyecanla şakıdı.

“Eee, ne içiyoruz kızlar?”

Ben yüzümü buruşturdum.

“Bir şey içmesek...” Şikâyet edeceğini bildiğimden korkarak söylemiştim.

Ecmel azarlayan sert bakışlarıyla beni yumruklamak istiyordu. Ama Begüm kararlı bir sesle başını salladı. “Siz ne istiyorsanız için ama bu boğazdan sodadan başka bir şey geçmeyecek!” dedi parmaklarını boğazından aşağı kaydırırken.

“Oyunbozanlar,” diye mırıldandı Ecmel.

Ona doğru eğildim. “Evet Ecmel, içki içmeden de eğlenebiliriz. Hem en son içtiğimizde ne hale geldik hatırlıyorsundur. Kütüphanedeki dört ayrı bölüme de kusmuştuk. O benim ilk ve son içişim olacak demiştim hatta!”

Begüm anımsadığı anıyla sessizce başını eğerken, Ecmel kollarını göğsünde birleştirdi. Gözlerimin içine baktı ve “KOR-KAK!” dedi heceleyerek.

Dişlerimi sıktım. Kahretsin ki bu geceki zaafımı öğrenmişti. Gözlerimi kısıp ona meydan okurken, işaretparmağımı hançer gibi ona doğru uzattım.

“Sadece tek bir kadeh, hepsi bu!”

O, sevinçle ellerini birbirine vururken ben gözlerimi devirdim. Ecmel coşkuyla yerinden fırlayıp bara doğru hareketlendiğinde Begüm’ü oturduğu yerde bırakıp onun arkasından gittim. Onun tek bir kadehle yetineceğine kesinlikle güvenmiyordum. İnsan kalabalığı barın önünde daha da çoğalıyordu. Zorla kendimi ön sıralara soktum. Ecmel daha da arkada kalmıştı. Etrafımdaki herkes ustalıkla siparişini veriyor, bense barmenin boş anını yakalamaya çalışırken elim dolmuş durdurur gibi sürekli havada asılı kalıyordu. Ecmel de benden farklı değildi.

Tam pes ederek arkamı dönmek üzereydim ki, omzuma bir el dokundu. Başımı çevirmemle bir çift su yeşili gözle burun buruna gelmem bir oldu. Ben geri çekilip aramızdaki mesafeyi açmaya çalışırken, o samimi bir şekilde gülümsedi.

“Böyle beklemeye devam edersen sabaha kadar su bile içemezsin.”

Haklı olduğunu belli edercesine dudak bükünce, o inci gibi dişlerini memnuniyetle araladı. Hayatımda gördüğüm en beyaz dişlere sahipti. Ecmel yanı başımda belirdi. Beyaz dişli çocuk kısa bir bakışla Ecmel’i de süzdü. Ardından kulağıma eğilerek ne istediğimizi sordu. Önce ona anlamaz gözlerle baktım ama sonra çekinerek de olsa istediklerimi söyledim. İri kolunu başımın üstünden kaldırıp barmene seslendi.

“Anıl, buraya iki kokteyl ve bir soda,” dedi ve dakikalar içinde istediklerimin önüme gelmesini şaşkınlıkla izledim. Tekrar barmene dönüp, “Bunları benim hesaba ekliyorsun,” derken, havalı şekilde parmaklarıyla önümdeki bardakları göstermişti.

Ben gerek olmadığını söyleyen bir şeyler geveledim ama o çoktan önümdeki kadehleri eline alıp kalabalıktan kendini kurtarmaya başlamıştı. Ecmel geride kalan soda bardağını kapıp

onun arkasından gitti. Ben de mecbur kalıp masamıza kadar onları takip ettim. Kalabalığı aşır sakın alana ulaşınca bana dönüp gerçekten beyaz, bembeyaz dişleriyle gülümsemeye başladı. Bakışlarımı dişlerinden alıp, "Teşekkür ederiz," diye bildim mahcubiyetle.

"Öyle çaresiz duruyordun ki, seni o halde bıraksaydım bu gece uyuyamazdım." Gelişigüzel başımı salladım. Elindekilere uzandım ama geri çekti. "Bizim çocuklar şurada, bize eşlik edin isterseniz."

Başıyla işaret ettiği yan locada üç erkek beklentiyle bize doğru bakıyordu. Yeniden bana döndüğünde bakışları gözlerime sabitlenmişti, o umutla bana bakarken ben yine dişlerine bakıyordum. Hakikaten çok beyazdı. Ecmel kolumu dürtse de, kız kıza bir gece geçireceğimizi söyledim beyaz dişli çocuğa. O elini kalbinden ok yemişçesine abartı şekilde göğsüne vurunca, ben boş bulunup çok hafifçe kıkırdadım.

Dişleri gibi gözleri de parladı.

"Gece uzun, fikrinizi değiştirirseniz tam şurada olacağız," dedi arkadaşlarının oturduğu masayı göstererek.

Ben geçiştiren bir kibarlıkla başımı sallayıp kadehlerimi aldım ve arkamı döndüm, o da dişlerini de alıp kendi masasına gitti. Masaya oturur oturmaz Ecmel'in kolun sıkıştırdım. Deri giydiği için canımı biraz olsun bile yakamadım.

"Ne diye beni çekiştiriyorsun, neredeyse masalarına gidelim diyeceksin!"

Gözücüyla bahsi geçen masaya bakış attı.

"Gitseydik ne olurdu, bir avuç süt çocuğu, eğlenirdik işte."

O kıkırdarken ben onu ittirdim. Doğrulduğunda masadaki beyaz peçeteyi dişlerine yapıştırıp içki alan çocuğun taklidini yaptı. Sesli bir kahkaha attım. Begüm de sodasını yudumlar-ken bu gece ikinci kez gülümsüyordu.

Kadehimden henüz birkaç yudum almıştım. Dans eden insanların bedenlerinin arkasında, barın kenarında oturup bana

bakan, tanıdık bir yüz görür gibi oldum. Gözlerimi kısıtım. Ağzımdaki içkiyi zorla yutup yüksek sesle bağırdım.

“Yok artık!” Kızlar şaşkınlıkla bana bakarken, ben cam si-lecekleri gibi kirpiklerimi birbirine vurup görüşümü belirgin-leştirmeye çalıştım. “Kızlar ya ben iki yudumla sarhoş oldum, ya da şu karşımda oturup bize bakan kişi Eser!”

Kızlar gözlerimi takip edip baktığım noktada bahsettiğim kişiyi görünce, ağızları açık kaldı. Hayal değildi. Eser barın yakınında, tam çaprazımıza denk gelen masalardan birinde. üzerindeki siyah kıyafetleri ve her zaman ki çekiciliğiyle öyle-ce içkisini yudumluyor, arada da bizi seyrediyordu. Bu rastlan-tı olamayacak kadar tuhaftı. Bakışları gözlerime her çarptığın-da kalbim boğazımda atıyordu. Begüm gitmemizi teklif etse de, kabul etmedim. Umursamayarak ona arkamı döndüm ve varlığını yok saymaya karar verdim. Hem ne de olsa bu gece Eser’e veda partisiydi ve ne olursa olsun korkaklık yoktu...

Belli bir süreye kadar bu kararında ısrarcıydım ama da-kıklar geçtikçe bütün kaslarım gerilmeye başladı. Kızların onu izlediğini bilsem de ne yaptığı hakkında tek kelime sor-mamıştım. Ama yüz ifadelerine yerleşen huzursuz bakışlara dayanamayıp Eser’in olduğu yöne gözucuyla da olsa bakma gaffetinde bulundum. Benim şu an şahit olduğum manzaraya kızlar dakikalardır maruz kaldığından, hiçbir şey söylemeden sessizce tepkimi beklediler. Eser Bey yanındaki iki kızla sami-mi bir sohbet içindeydi. Kızın biri elini Eser’in omzuna koy-muş bademciğini göstererek kahkaha atıyor, diğeri ise her iki saniyede bir onun koluna dokunuyordu.

Karnıma giren ağrıyla birlikte midemin bulandığını hisset-tim. Henüz bardağımı bile bitirememiştim, bulantının sebebi içki değil, lanet olası kıskançlıktı. Midemdeki rahatsız hissi kabullenemeyerek ayağa kalktım. Topuklulumun üstünde durdu-ğum anda kısa elbisemin eteğini çekıştirmek zorunda kaldım. Kızlara lavaboya gideceğimi söyledim, hızlı adımlarla yürür-

ken bir an bana yardım eden çocukla göz göze geldim. Beklentiyle oturduğu yerde dikleştiğinde başımı çevirip yoluma devam ettim, kalabalığı aşip kendimi dar koridora attım.

Uzun koridorun ortasında bütün gürültü uğultuya dönüştü, yankılanan topuklu seslerini takip edip kadınlara ayrılan yeri buldum. İçerideki birkaç kızın saçları hakkında yaptığı sıkıcı konuşma eşliğinde musluğu açtım ve suyun akışını izlemeye başladım. Delikten süzülen suyla içimdeki kıskançlık ateşinin sönmesini bekledim. Beynimin gönderdiği bu sinyal öylesine yabancıydı ki, vücudumda bulunan tüm kaslar, kemikler hatta kan hücrelerim bile bu alışık olmadıkları hisle ne yapacağını bilemez haldeydi. Bu hissi sevmemiştim.

O hayatıma girdiğinden beri alışık olmadığım onlarca hissi bedenimde taşımaktan yorulmuştum. Üstümdeki kıyafete bakıp gözümü devirdim. *Ne yapıyordum böyle?* Şu an evde olup raporları keçeli kalemlemlerimle çizmeli, gelecek ayın dokümanlarını düzene sokmalıydım. O gelmeden önce her şey planlandığı gibi, kuralına uygun gidiyordu. Kalbimin eylem planı, kalkanları yoktu. Dengemi bulamamak beni yoruyordu. Acınası görünüyordum. Kızlar haklıydı, eve gitmeliydim.

Derin bir nefes alıp ellerim titreyerek musluğu kapattım. Dışarı çıktığımda ise kaçtığım mavi gözler beni karşıladı. Kaşlarımı çattım. Onu öfkeli bakışlarımla yıkıp geçecekken kolumu tuttu. Bakışlarının yüzümde olduğunu hissetsem de ona bakmadım.

“Burada ne işin var Elif?”

“Sana ne!” Yüzüne bakmadan dişlerimin arasından karşılık verdim.

Kolumu öfkeyle çekiştirince başımı kaldırıp gözlerine bakmak zorunda kaldım. *Bu bir hataydı...* Gözlerini özlemiştim. Bakışlarını özlemiştim. Şu an saklanan gamzesini özlemiştim. Elmacık kemiklerindeki minik çillerini özlemiştim. Varlığını özlemiştim... Bakışlarındaki sonsuz boşluğa düşmemek için

kolumu savurdum. Tenimi ondan kurtardım. Kaçamak gözlerle sırtıma, açıkta kalan tenime bakış attı. Çenesi gerildi. Bu bana tuhaf bir haz verdi. Daha dik durdum karşısında.

“Çocuklaşma da söyle, burada ne işiniz var?” diye tekrarladı.

Alaycı bir sesle konuştum.

“Bana verdiğin tavsiyeye uyuyorum.” Tepki vermeyince aynı ukalalıkla kollarımı iki yana açtım. “Hani bana korkaklık yapma demiştin ya, gördüğün gibi ben de artık cesur davranıyorum!”

Derin nefes aldı, kısa bir süre için gözlerini kapattı, parmak uçlarıyla gözkapaklarını ovuşturdu. Soluğunu geri bıraktığında öfkesini kontrol etmeye çalıştığını anladım. Bedeninde yabancı duran bu hallere, onun da alışık olmadığını hissedebiliyordum. Birbirimizin dengesini bozuyorduk. Mavi gözleri koyulaşırken bir adım yaklaştı. Gözbebeklerime dikti bakışlarını.

“Ben sana korkaklık yapma dedim. Ucuz sürtükler gibi giyinip barlara git demedim!”

“Düzgün konuş benimle!”

“Sen de düzgün giyin o zaman! Oturduğun yerden kalkıp buraya gelirken, sana içki alan o züppe, seni kaç farklı pozisyonda hayal etti haberin var mı?”

“Düzgün konuş diyorum!”

Gözlerimden ateş saçarak bağırıyordum. Uğultulu koridorda sesimiz tüm yolu doldurup yankılanmıştı. Omzumu sıyrıp arkamdan geçen kız bağırışmamıza orali olmadan yoluna devam etti. Bu koridorda sayısız sevgili kavgasına şahit olunduğu belli oluyordu. Eser’i orada bırakıp, yürümeye çalıştım ama o iki adım sonra yine kolumu tuttu. Bu kez sert değildi ama yine de hareket edemedim. Gözlerimi yere dikip dururken burnumdan soluyordum.

“Evine git Elif...”

Sesini sakın tutmaya çalıştığı belliydi. Ama ben kıskançlığın yanında yeni bir duyguyla daha imtihan halindeydim. İlk

kez öfkeyi, ellerimi yakacak kadar yoğun hissediyordum. Başımı sakince çevirip lacivert gözlerine baktım.

“Seni niye ilgilendiriyor ki ne giydiğim, nereye gittiğim, kiminle konuştuğum?”

Uzun uzun baktı yüzüme. Aklında ve yüreğinde düşünceler bir aşağı bir yukarı yürüyordu sanki. Aklındaki öfke, kalbindekileri bastırdı. Kolumu bıraktı, dudağını büktü.

“İlgilendirmiyor zaten. Ama unuttun sanırım. Sen nişanlısın küçük hanım.”

Yarım bir kahkaha döküldü dudaklarımdan. İnanılmazdı! Histerik gülüşüm koridorun sonuna ulaştığında ona döndüm.

“Ama senin nişanlın değilim. Yani bana karışamazsın. Karışacağın, sorumlu olduğun başka birileri olduğuna eminim.” Dudağımı bastırdım. Güçsüzlüğümü hissettirmek istemiyordum ama sessiz duramadım. “Mesela az önce kızları kucaklayanın çok sevgili kızılının hoşuna gitmeyeceğine eminim.”

Kıskançlık hissi istemsizce dudaklarımdan dökülünce, zayıflığıma lanet ettim. Bu sözümünden sonra gamzesi saklandığı yerden çıkıp yanağında dans etti. Yana kayan dudağını karşılık vermeden önce ıslattı.

“Yeliz’le aramızda öyle bir ilişki yok,” dedi sakladığı keyifiyle.

Dönüp gitmek yerine, kollarımı göğsümde topladım.

“Ya nasıl bir ilişki var peki?”

Saklamaya çalışsa da tüm yüz hatları yumuşadı. Gamzesi belirginleşti. Başını bana doğru eğdi.

“Sence?” dedi sahtekâr bir sırıtmayla.

Sadece iki saniye sonra yüzümü buruşturdum. Bu onu gülümsetti. *Kahretsin!* Ellerimle birlikte dişlerimi de sıktım. “Peki ya Ceyda’yla?” diye sordum, sapladığı bıçağı biraz daha derine sokmasını istercesine.

Düşünürken dudaklarını kıvırdı. Göğsü ukalalıkla inip kalktı.

“Benzer bir ilişki var diyebiliriz.”

Dişlerimi çenemi ağrıtabilecek kadar sıkıkmaya başladım. Onun Yeliz’e dokunmasını hayal etmek bile kalbimi sıkıştırırken, şimdi bu iğrenç görüntüye Ceyda’yı da eklemek zorunda kalmıştım. Zihnimde sıralanan kareler boğazımı acıttı. Gözlerimin yandığını hissettiğimde ona arkamı döndüm. Bir de karşısında ağlayarak ona başka bir zevki daha tattıramazdım. Gözlerimden dökülecek zayıflığın yerini, dudaklarımdan akacak öfkeye bıraktım.

“Ben asla böyle kontrolsüz olmam. Asla böyle saçma şeyler yapmam. Ama şimdi... Senin yüzünden. Düştüğüm hale bak. Kendimi soktuğum şu hale bak.” Kollarımı açıp güçlü görünmeye çalışan zayıf bedenimi açığa çıkardım. “Beni dönüştürdüğün kişiden nefret ediyorum.” Alt dudağım titredi. “Senden nefret ediyorum!”

Benim öfkeme rağmen, gözlerime bakarken buz kadar keskin bir sesle karşılık verdi.

“Güzel... Sevmeyi bilmiyorsun. Belki nefret etmeyi beceirirsin.”

Hiddetle ona arkamı döndüm. Savurduğum saçım kibirli göğsünü kamçıladı. Hızlı adımlarla koridordan çıkarken, yüksek müziğin yüzüme çarpmasıyla nerede olduğumu hatırladım. Bir an kızların hangi masada oturduğunu unutup etrafıma baktım. Bakışlarımda değdiği yeşil gözler bana beyaz dişleriyle gülümsediğinde yeni bir his damarlarımda dolaşmaya başladı.

İntikam...

Hızla kızların yanına doğru yürüdüm. “Hadi kalkın, şu masaya geçiyoruz!”

Parmağımla gösterdiğim yere bakıp verdiğim emri sorgularcasına önce bana, sonra birbirlerine baktılar. Begüm tereddütle dudaklarını araladı.

“Şeyy... Eser az önce yanımıza gelip bize eve gitmemizi söyledi.”

Dişlerimi sıktım. “Eser Bey bize karışamaz!”

Bir süre ikisi de konuşmadı. Gürültülü müzik yeni bir parçaya geçiş yaparken Ecmel uzanıp elimi tuttu.

“Eve gidelim Elif... Ben kafan dağılsın diye gelmek istemiştim ama bu durumda burada kalmak kafanı daha çok karıştıracak,” dedi pişmanlıkla.

Tek kaşımı havaya kaldırdım. “Ne o, şimdi sen mi korkak oldun Ecmel?”

“Hayır ama cesur olmakla aptal olmak arasında ince bir çizgi vardır. Ve o masa aptallık çizgisi Elif!”

Başımı eğip, sakinleşmeye çalışırken derin bir nefes aldım. Ecmel haklıydı, bunu biliyordum ama gözümün önünden Yeliz’in kızıl saçlarının Eser’in vücudunda dolaştığı görüntü gitmiyordu. Zengin hayal gücüm aynı sahneye bir de Ceyda’nın sinsî yüzünü de ekleyince, hızla başımı iki yana salladım.

“Ben o masaya gidiyorum, siz gelseniz de gelmeseniz de!”

Ben kararlı bir şekilde arkamı dönerken, kızlar bir süre tereddüt etti. Bana doğru seslendiklerini duydum. Onların sesi beni yavaşlatmazken, Eser koridorun başladığı duvara yaslanmış beni izliyordu. Onun gözlerine hissiz bir gülümsemeyle meydan okudum ve güzel dişli çocuğun masasına yaklaştım.

Varlığımı fark eden kafalar sırayla bana dönerken Ecmel ve Begüm iki adım gerimdeydi. Şaşkınlığını çabucak savuran beyaz dişli çocuk aceleyle arkadaşlarına talimat verdi ve toparlanarak bize yer açtılar. Kızlarla yan yana oturduk, sadece inci dişli çocuk arkadaşlarının tarafına oturmak yerine benim yanıma yerleşti. Bu yakınlığından rahatsız olsam da, sırf Eser’in beni izlediğini bildiğimden kıınıldamadım.

Masadaki herkes sırayla adını söylediye de, dikkatim masada olmadığından hiçbirini aklımda tutamadım. Sadece inci dişlinin adının Serkan olduğunu duydum. Serkan sadece be-

nimle ilgilenirken gruptaki diğer üç kişi kızlarla konuşuyordu. Begüm dosdoğru önüne bakıp, konuşmadan sadece konuşulanları dinliyor ama Ecmel bizim masada kendininkinden sonra benim bardağımı da devirmiş olmanın da etkisiyle zararsız bir sohbe girmişti.

Serkan nasıl yapıyordu bilmiyordum ama sürekli masadaki bardakların dolu olmasını sağlıyordu. Başta içmemek konusunda kararlıydim ama Eser'le bakışlarımızla savaştığımız tehlikeli bir oyuna girişmiştik. Ona rastlantı sonucu ya da bilinçli olarak dokunan, bakışan, konuşan her kız için önümdeki bardaklardan bir yudum alıyordum.

Bir süre sonra etrafında kimseyi bırakmadı. Bana artık tehdit edercesine bakan gözleri, oyunun sona erdiğini, sabrını son damlasına kadar zorladığını belli ediyordu. Ve bu benim çok hoşuma gidiyordu. Artık sebepsizce deviriyordum önüme konan kadehleri. Ne içtiğimin bile farkında değildim. Bir yanımda oturan Serkan keyfimin sebebini kendi olduğunu düşünerek gereksiz özgüveniyle durmadan konuşuyordu. Diğer yanımdaki Begüm artık durmam gerektiğini fısıldıyordu kulağıma. Bir ara kalçamın altına sıkıştırdığım çantamın içindeki telefonumun titrediğini hissettim. Ama ne Begüm'ü ne de titreşimleri umursadım. Yanımda beyaz dişleriyle bir şeyler anlatan adama şuursuzca gülerken buldum kendimi.

Ne kadar zaman geçmişti ya da ne kadar içmiştim bilmiyordum ama gülerken iki kere hıçkırmam yeterli sınırı çoktan geçtiğimi söylüyordu. Telefonum titriyordu. Eser karşımda bana bakarken oturduğu yerden doğrulacak gibi oldu. Oyunu onun bitirmesine izin veremezdim. Yanımdaki beyaz dişlere çevirdim yüzümü. Hâlâ konuşuyordu. *Ne çok konuşuyordu?* Elim kaldırıp dudaklarına görünmez bir fermuar çektim. Yüzümü buruşturdum.

"Artık susar mısın?" dediğimde o ve arkadaşları şaka yaptığımı sanıp kahkaha attılar. Halbuki ciddiye dim.

“O zaman dans edelim,” diye ayağa fırladığında sırtıyordu.

Begüm’e baktım, başını şiddetle iki yana salladı. Ecmel’e baktım, kaşları bilinçli bir uyaryla havaya kalktı. O benim kadar sarhoş görünmüyordu. Dürüst olmak gerekirse, masadaki kimse benim kadar sarhoş görünmüyordu. Telefonum titriyordu. Dudak büktüm. Eser’in olduğu tarafa baktım. Siyah saçlı bir kız yanı başında belirmişti. Dişlerimi sıkıp masadan destek alarak ayağa kalktım. Begüm’ün kolumdan tutarak beni engellemesine aldırmadım. Elbisemi çekiştirip ona doğru havaya öpücük savurdum. Her şeyin kontrolüm dahilinde olduğunu göstermek istedim ve Serkan’ın beni piste çekmesine izin verdim.

Tuhaf bir şekilde kendimi oldukça enerjik hissediyordum. Başlarda saçma bir ritimle sağa sola sallandım. Böylece aslında dans etmeyi bilmediğimi anlamış oldum. Daha önce buna yakın bir eğlence ortamında bulunmadığımı fark edip kendime acıdım. Zaman çizelgemde eğlenceye fazla yer ayırmazdım. Daha çok zıpladım. Serkan bana anormal ölçüdeki beyaz dişleriyle bakarken, ben kendimi müziğe bırakmışım.

Aniden Serkan’ın elini belimde hissettim. Sallanmayı bıraktım. Kulağıma doğru “Çok güzelsin,” diye fısıldadığında rahatsız oldum ama başımı çevirip, Eser’in yüzündeki tehdit dolu bakışları fark edince dişlerimi sıkıp tepki göstermedim. Eser’i daha fazla sinirlendirmek için her şeyi yapabilirdim. Bu rahatlığım, karşımdaki beyaz dişli çocuğu daha da cesaretlendirmiş olacak ki, ellerini iyice belime dolayıp, daha sıkı sardı bedenimi. Ardından beni kendine doğru çekmeye başladığında, elimi göğsüne yaslayıp onu durdurdum. Pistin ortasında öylece kalakaldık. Ne kadar sarhoştum bilmiyordum ama durmam gereken yer tam olarak burasıydı, hissedebiliyordum. Nefes nefese kalmışken içimde intikamdan eser kalmamıştı, onun yerini endişe almıştı. Ellerim saçlarıma gitti. Tokamı sıkılaştırıp ondan uzaklaşmaya çalıştım.

Pistin ortasında hareketsizce durmaya devam ederken, Serkan benim gözlerime bakıyordu. Hafifçe eğilip lavaboya gitmem gerektiğine dair bir şeyler geveledim. Amacım Eser'in yanına gitmekti aslında ama koridora doğru giderken Eser orada değildi. Etrafıma bakındım, yoktu. Belki içeri doğru gitmiştir diye düşündüm, koridora girip yürümeye başladım. Yalpalayarak yürümeye devam ettim. Ama yoktu. *Gitmiş miydi?* Alt dudağım titredi. Koridor boyunca yürüyüp emin olmak istedim. Kıvrılarak devam eden uzun yolda peş peşe sıralanmış erkekler ve kadınlar tuvaleti vardı. Bundan sonrasına yürüyen kimse yoktu. Yine de devam ettim. Koridor, yangın çıkışının bulunduğu büyük bir boşlukla son buluyordu.

Gittiğine emin olunca üzgün şekilde arkamı döndüm ama su yeşili gözlerin güzelliğini bile saklayan beyaz dişler, tam karşımda durmuş bana gülümsemekteydi. Serkan'ı görünce öylece donup kaldım. Yüz ifadesi kanımın çekilmesine sebep olmuştu. Bakışları korkutucuydu.

"Beni mi arıyordun güzelim?"

Yutkundum.

"Ha-hayır. Ben... Lavaboya gitmem gerekiyor..."

Nefesim boğazımda sıkışıp kaldı. Omurgamın içinden geçen çelik bir tel beni olduğum yere mıhladı. Kaçmayı düşündüm ama karşımdaki bir yerine üç tane Serkan tüm koridoru kaplıyordu. Sandığımdan çok daha fazla sarhoş olduğumu anladım. Bana doğru yaklaşırken, beni dehşete sokan bir başka duygu damarlarımda dolaşp sarhoş beynimi uyardı.

Korku...

Korkuyu kabullenmek de cesaret isterdi. Aramızdaki mesafeyi hızla kapatmaya başlarken, kendimi panikle, Eser'le ilk karşılaşmamızdaki korkutma cümlemi kurarken buldum.

"Benim babam polis!" Gülümsedi. "Hatta komiser!" diye geveledim yüksek sesle.

Uğursuz haykırışım tekrar ve daha keyifle gülümsemesine sebep oldu. Akılsız kafam bu saçma cümlelerin hiçbir caydırıcı etkisi olmadığını ne zaman anlayacaktı! Aramızdaki bir adımlık boşluğu hızla doldurdu ve beni kollarımdan tutup kendine bastırdı. Tam bağıracakken eliyle sertçe dudaklarımı örttü. Sonra kulağıma tiksindiren nefesi dokundu.

“Bütün gece beni ayartıp sonra vazgeçebileceğini mi sandın?”

Titreyen bedenim ve bulanık aklımla birleşince, ağlamaya başlamaktan başka bir şey yapamıyordum. Kendi aciz soluğum kulağımda yankılanıyorken sahip olduğum tüm güçle belendim. Bir umut bütün gücümü dizimde topladım, derin bir nefes alıp hızlıca dizimi kasıkların hedef alarak havaya kaldırdım. Ama sarhoş ve güçsüz olmam bir yana, onun refleksleri çok iyiydi. Kalın vücudunu kolaylıkla geri çekti ve dizim onu sıyırdı.

Son umudum, onun parmaklarının çıplak sırtıma dokunarak aşağı inmesiyle son buldu. Sırtımdaki tüm kemiklerime hançer saplanırken, o kulağıma büyük bir keyifle fısıldadı.

“Çok eğleneceğiz...”

Gözlerimi sıkıca kapattım. Yanaklarımdan akan yaşlara dualarım eşlik etti ve aklımdan geçen son görüntü, koyu lacivert gözler oldu...

Aptal

~ Eser ~

Aptal. Aptal. Aptal. Bu kız bu kadar güzel olup, böylesine aptalca davranmayı nasıl başarıyordu...

Ofiste yaptıklarımı, az önce söylediklerim de eklenince kendince benden intikam almaya çalışıyordu. Halbuki tüm o sözleri aramızda kalkan olması için söylediğimi biliyordu. Bilmediğini biliyordum. Ama benim ondan uzak duramadığım gibi, o da bu aptallıklarına engel olamıyordu. Birlikte olamamak ikimizi de tanımadığımız biri haline dönüştürüyordu. Yıllardır beklediğim şeye bu kadar yakinken kavuşamamayı kabullene-miyordum. Ama pes etmeyecektim. İnadını kıracağımı biliyordum. Parmağındaki halka çıkacaktı. Neden inatla takmaya devam ettiğini henüz bilmiyordum ama ne olursa olsun çıkacaktı, bunu biliyordum.

O ve arkadaşları akbabaların masasına geçerken dişlerimi sıktım. Ne kadar hoşuma gitmese de incinen gururunun bu aptal oyuna ihtiyacı olduğunu bildiğimden, oynamasına izin veriyordum. Bana olan hırsını alana kadar müdahale etmeyecektim. En azından bir süre için... Yanındaki züppe ona baktığı, konuştuğu, dokunduğu her an beynime doğru alevlerin yükseldiğini hissetsem de, duvara yaslanıp onu izlemeye devam ettim.

Yanındaki herif kolaylıkla aklını karıştıracağını bildiği içkileri yavaşça önüne çekiyordu. Cebime soktuğum yumruğumu sıktım. Elif akılsızca önüne konan her şeyin tadına bakarken, ben umursamıyormuş gibi yaptım.

Gözlerime her baktığında bir yudum alıyordu. O her yudum aldığı anda yanındaki pislik sırtıyordu. O adamın suratını dağıtırken, bu yaptığını hatırlamak bana daha büyük zevk vercekti.

Begüm keşke yanında oturup onu çekiştirmekten fazlasını yapsaydı, ya da Ecmel o aptallarla sohbet etmek yerine kolundan tutup masadan kaldırmayı akıl edebilseydi. Yanındaki herif oturduğu yerden kalktı, iğrenç elini Elif'e uzattı. Begüm ve Ecmel'in onu bakışlarıyla uyarmasına aldırmadan dönüp bana baktı. Tam o sırada yanıma yanaşan esmer kızın zamanlaması daha kötü olamazdı. Bana inat olsun diye o adamın elini tutup piste çıkarken ben boynumu ve bileklerimi esnettim. Mecbur bırakırsa –ki bu ihtimal çok kuvvetliydi, o herifin suratını dakikalar sonra dağıtırken çok eğlenecektim. Ben tam bunu düşünüyordum ki, pislik herif dans ederken onun beline dokundu!

Üzgünüm Elif Hanım ama gururuna ayırdığım zaman oldu!

Yaslandığım yerden doğruldum. Piste doğru sadece tek bir adım atabilmişken cebimdeki telefonun titremesi dikkatimi dağıttı, kapatmak için elime alıp ekrana baktığımda, onun aradığını gördüm. *Kahretsin!* Bunu açmak zorundaydım.

Başımı ekrandan kaldırıp Elif'e doğru baktım. Kararsızlıkla yüzümü buruşturdum. En azından birkaç dakika kendini o adamdan koruyabilirdi, değil mi? Bunu umut ederek hızlı adımlarla barın dışına çıkıp, müzik sesinden uzaklaşınca telefonu açtım. Daha konuşmadan kulağımda yankılandı sesi.

“Neredesin sen? Ben aradığımda açmak zorundasın dememiş miydin?” Cevap vermedim. Gerginliğimi nefesimden anlamasına izin verdim. “Her neyse,” dedi tükürürcesine.

Türkçesi hâlâ bozuktı. Bilinçli olarak düzeltmediğini bilecek kadar tanıyordum onu, insanlara onlardan farklı olduğunu her daim hissettirmek için özensiz davranıyordu.

“Bana hemen elli bin lira getirmen gerekiyor!”

Emir veren sesinin arkasında, her zamanki acizliğini saklamaya çalışıyordu. “Yapamam,” dedim sert şekilde.

Bu kez ben onun öfke dolu nefesini dinledim.

“Sana seçeneği olan bir soru sormadım Edward. Hatta sana soru bile sormadım. Sana emir veriyorum! Hemen bana elli bin lira yollayacaksın!” İnatla cevap vermediğimi fark edince, yüzündeki sinsi bakış sesine yansırçasına ekledi. “Sinirlenmemi istemezsin değil mi?” Sustum... Aşağı sarkıttığım elimi öylesine sıkıyordum ki, avucuma kan gitmediğine emindim. “Ve sinirlendiğimde kime zarar vereceğimi de çok iyi biliyorsun!” diye devam etti.

Gözlerimden çıkan ateşin sıcaklığını hissettirircesine güçlü bir nefes aldım. Yanıtsızlığa tahammül edemedi, sesi öfkeyle yankılandı.

“Hemen yolla şu lanet parayı!”

Bu kez tamamen anadilinde haykırmıştı. Bana kalsa ait olduğu bir yer yoktu. Cehennem dışında... Telefonu kulağımdan çektim. Gözlerimi kapatıp derin bir soluk aldım. Boyun eğmekten başka çarem yoktu. Telefonu yeniden kulağıma götürdüğümde içimden geçen küfürleri bastırıyordum.

“Peki!” dedim dişlerimin arasından çaresizce.

İğrenç kahkahası kulağıma doldururken elimdeki telefonu neredeyse parçalamak üzereydim. Kapatacakken acizliğine acizlik katmaya devam etti.

“Ve o deden olacak adama da söyle, geberdiğinde zaten bütün parası benim olacak. Böylesine oyunlar oynaması beni sadece daha çok sinirlendiriyor o kadar!”

Ve kapattı. İşte babamla olan ilişkimiz sadece buydu... Muhtemelen yine kumar masasındaiken aramıştı. Ve yine muhteme-

len bütün parasını kaybetmişti. Bütün servetimizin sahibi olan dedem, işe yaramaz oğlunun kumar hastalığından kurtulması için, son çare olarak onun bütün hesaplarını boşaltmış, parasını ve bütün gelirlerini bana devretmişti. Ama dedemin bilmediği şey, ona asla hayır diyemediğimdi. Diyemiyordum, çünkü pislik herif bana karşı neyi kullanacağını çok iyi biliyordu...

Dişlerimi öfkeyle sıkarken telefonumun tuşlarına bastım, kulağıma götürdüm. “Raşit Bey ofisimde, masamın ikinci çekmecesinde kalınca büyük bir zarf olacak. Onu babama ulaştırabilir misiniz? Nerede olduğunu tahmin ediyorsunuzdur.”

Emektar ses saygıyla görevi üstlendi. İlk kez yapmıyordu, son olmayacağını da biliyordu. Görüşmem bittiğinde hızla mekâna girdim. Gözüm hemen Elif’i aradı ama ortalıkta görünmüyordu. İlerleyip oturdukları masaya yürüdüm. Begüm biriyle telefonla konuşurken Ecmel’i bir şey için ikna etmeye çalışıyordu. Ama Elif yanlarında değildi. Begüm’e doğru seslendim.

“Elif nerede?”

Başını bana çevirdiğinde önce rahatlasa da, arkasından tuhaf bir bakışla gözlerini kaçırdı. Begüm’le aramız iyiydi, partisine beni davet ederken Elif’in Okan yerine benimle olması gerektiğini söylemiş ve bana asla vazgeçmememi tembihlemişti. Ama her ne olduysa, parti sonrası aramalarımı yanıtsız bırakmıştı. Elif’in arkadaşları da kendisi kadar tuhaftı.

Bakışlarını bana sabitlemeden konuştu.

“Bilmiyorum. Serkan denen çocukla dans ediyordu ama sonra ortadan kayboldu. Ben seninle sanıyordum.”

Dişlerimi sıkıp ona doğru eğildim.

“Sen Ecmel’i alıp eve götür, ben de onu bulup bu saçma yerden çıkaracağım.”

Gözlerime baktı. Dudaklarını engelleyen şey, gözlerindeki minneti gizleyemedi. Beni başıyla onaylarken rahatladığını hissettim. Onun da buradan gitmek için can attığı anlaşılıyordu. Masadaki akbabaların Begüm’ü engelleme çabasını bakış-

larım ile savurdum ve ikisini de bardan çıkarıp taksiye bindirdim. Hızlı adımlarla yeniden içeri girip tekrar Elif'i aramaya koyuldum. Lanet olsun, bu kız daha ne kadar aptallık yapabiliirdi ki?

Karanlık köşelerde oturan insanların yüzlerine dikkatle bakarak ilerliyordum, eğer o şerefsiz düşündüğüm şeyi aklımdan geçiriyorsa insanların dikkatini çekmeyecek bir yerde olmalıydı. Uzun koridora girdiğimde artık iyice sinirlenmişim, onu bulacağımı biliyordum ama geç kalmaktan korkuyordum.

Tam Elif'in adını haykıracakken, kulağıma onun sesi geldi. Hızla uzun koridoru yürümeye başladım. Kıvrılarak devam eden koridorun sonunda, "*Benim habam polis!*" cümlesini duyunca kalbimdeki ateşin sıcaklığını hissettim. Kadınlar nasıl, hem insanın aklını başından alacak kadar şahane olup hem de kendi akıllarını zamanı geldiğinde kullanamayacak kadar saf olabiliyorlardı?

Adımlarımı hızlandırırken, "*Hatta komiser!*" diye eklediğinde refleks olarak gülümsedim. Bu kız hâlâ tam bir şapşaldı.

Sonunda görüş alanıma girdiklerinde gülümsememin yerini öfke girdabı aldı. Pisliğin eli onun sırtına uzanırken "*Çok eğleneceğiz!*" diyordu.

Yumruğumu sıktım. Gördüğüm manzara babama olan öfkemle birleştiğinde zaptedilmez boyuta geçmişti. Babama dokunamazdım ama en azından bu pislik cezasını çekebilirdi. Hedefime kilitlendim.

"Evet, çok eğleneceğiz pislik herifi!"

- Elif -

Gözlerimi sıkıca kapatıp avuçlarımı sıktım. Yanaklarımdan süzülen yaşlarla bedenim kaskatı kesilmişti. Dudakları bana

dokunacaktı. Debelenmem hiçbir işe yaramıyordu. Böylesine aciz kalmak gururuma dokunuyordu. O iğrenç anı geciktirmeye çabalarken aniden tanıdık bir ses doldurdu etrafımı. Daha gözlerimi bile açamadan adamın kolları benden koparcasına uzaklaştı.

Gözlerimi açabildiğimde Eser'in adamı duvara yapıştırdığını gördüm. Ona önce uzun uzun baktı. Sonra okkalı bir küfür eşliğinde güçlü bir yumruk attı. Yumruğun etkisiyle adam yana doğru savruldu ama düşmesine izin vermeden yakalarından tutup doğrulttu onu ve tekrar vurdu. Tekrar ve tekrar. Bu hareket şiddetlenerek devam etti. O her yumruk attığında farklı bir küfür ediyor, bense her darbesinde uyuşmuş şekilde gözlerimi kırpmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Kendini kaybetmiş şekilde ona her vurduğunda resmen kemiklerinden çatırtı duyuyordum. Midem iyice bulanmaya başladı. Adamın ağzı kanlar içinde kalmış, elmacık kemikleri şişmeye başlamış, kaşından akan kanlar ise yüzünü bir tuvali dolduracak kadar kırmızıya boyamıştı. Daha fazla dayanamadım. Bulanık görüşüme rağmen titreyen dizlerimden güç alıp doğruldum. Eser'in arkasına geçip onu durdurmaya çalıştım. Kollarını engellemeye çalışırken bedeni taştan farksızdı. Yüzünde daha önce şahit olmadığım bir ifade vardı. Yumruklarını saldırıya geçmiş bir robot gibi savuruyor, beni fark etmiyordu. Adam kendini ondan korumayı bırakmıştı. Neredeyse bayılmak üzereydi. Artık korkmaya başlamıştım, yardım için bağırmama rağmen kimse ayırmaya gelmiyordu. Kalan gücümle bağırp Eser'i çekiştirince yüzünü sonunda bana çevirdi. Sanki nerede olduğunu yeni fark ediyordu. Lacivert gözleri koyuydu. Korkutucuydu.

Öfke keskindir, vazgeçilemezdir. Yok etme seçeneğini çok rahat seçebilen bir histir. Öfke beynimizdeki ışığı söndüren rüzgâr, bastırdıkça çoğalan dürtüdür. O saklanmaya gelmez. Sinsi bir hastalık gibi içine işler insanın. Dışavurulmazsa için-

de birikir. Öfkeni ne kadar saklarsan o denli yoğunlaşır içinde. *"Hastalıkların en kötüsü yüzünü değiştirendir. Siz hiç öfkeliyken aynaya baktınız mı?"* der Hipokrat. Şu an Eser'in yüzüne bakarken öfkesinin esiri olduğunu görebiliyordum.

"Yeter, bırak, öldüreceksin adamı!" dedim onu düştüğü kuyudan çıkarmak istercesine. Uzun uzun baktı gözlerime. Hâlâ adamın yakasından tutuyordu.

"Bana bir şey yapmadı." Söylediğimi anlamaz gözlerle bana bakmayı sürdürünce, "O adam bana bir şey yapmadı diyordum. Yemin ederim, iyiyim ben! Bırak artık onu," diye tane tane konuştum.

Başını, büyük bir yırtıcı gibi üstüne kapaklandığı, artık tanınmaz hale gelen kişiye çevirince şaşırdığını hissettim. Parmaklarını yavaşça adamın yakasından çekerken sanki onun değil de başkasının yerde yatıyor olmasını bekler gibiydi. Öfkesinin hedefindeki asıl kişi avuçlarındaki adam değildi. Lacivert gözleri kendi rengine dönerken tükürürcesine yere bıraktı adamı. Hızla ayağa kalktığı anda, ben ona ayak uyduramayıp kalçamın üstüne düştüm. Bu kadar çok içtiğim için kendime küfrediyordum.

Eser bileğimi tutup beni yerden kaldırırken kibar değildi. Üstündeki ceketı sıyıırıp çıkardı. Aceleyle kollarıma geçirdi. Neredeyse elbisemin tamamını örten ceketinin üstümde nasıl durduğuna bakamadan yeniden bileğimden tutup yürümeye başladı. Tökezleyerek peşinden sürükleniyorken, sallanan dünyama rağmen dövdüğü adamın arkadaşlarının yanına gittiğimizi anladım. Çakırkeyif suratlara bakarken kaşlarımı çatıttım. *Kızlar neredeydi?* Benim gözlerim masada onları aradığı sırada Eser birden durdu. Bense onun sırtına çarpıp durabildim.

"Koridorun sonunda size ait bir şey var!"

Buz gibi kurduğu cümle sonrası tekrar beni çekiştirmeye başladı. Dönen başıma bir de hızlı adımlar eklenince, kendimi hız trenine binmiş gibi hissettim. Dışarı çıktığımızda temiz

hava tenime değdi, derin bir soluk aldım. Eser valeye benim arabamın modelini söyledi. Kaşları çatıktı, yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü anlamam imkânsızdı. Ama kızgın olduğu su götürmez bir gerçektir. Arabam geldiğinde bana döndü.

“Bin hadi!” diye emir verdi.

Kollarımı beceriksizce göğsümde toplamaya çabaladım. Ne kadar başarılı oldum emin değildim ama emin olduğum tek şey vardı, o da onun yüzünden bu halde olduğumdu. Onun yüzündendi! Onun yaptıkları, söyledikleri, koluna taktığı kadınlar yüzündendi! Tüm bunlara rağmen bana emir veremezdi.

“Hayır!” dedim etrafımızdaki insanlara aldırmadan. Arada sallanmıyor olsaydım daha kararlı bir görüntü çizebilirdim.

“Elif çocuklaşma da bin şu arabaya!”

Ya az önce bir adamı bayıltana kadar dövdüğü ya da bir sarhoşla uğraşmak zorunda kaldığı için yorulmuştu. Normalde mantıklı davranırdım ama sarhoşluğun ilk getirisi gereksiz itaatsizlik ve saçma bir cesaret duygusuydu.

“Ha-yır!” diye başkaldırdım heceleyerek. Yüzümü ona çevirdim, onun kadar korkutucu olmaya çalışarak devam ettim. “Seninle hiçbir yere gitmiyorum!”

Gözlerini devirip, sabır dilercesine gökyüzüne baktı.

“Aklınla birlikte az önce başka şeylerini de kaybedecektin. Hâlâ dersini almadın mı sen?”

İşaretparmağımı ona uzattım. Görüntüsü sallanmayıp yerinde dursaydı parmağım ona isabet edebilirdi.

“Sözlerine dikkat et! Ve gelmiyorum tamam mı, seninle hiçbir yere gelmiyorum!”

Karşımda durup göğsümde birleştirdiğim kolumu sertçe tuttu. Bakışlarımı delen koyu mavi gözleri kararlıydı, sesini fazla yükseltmeden, her kelimenin üstüne basa basa konuşmaya başladı.

“Benimle gelmeyip ne yapacaksın, biri ırzına geçene kadar sarhoş olmaya devam mı edeceksin?”

Cümlesi bittiğinde kızgınlıkla kolumu ondan kurtardım. Ceketini sağa sola savruldu. Çocuk gibi kaldırımında öylece durdum.

“Efendim, sırada bekleyenler var. Eğer aracınızı almayacaksanız...”

Eser valenin sözünü eliyle kesti. Arkamı dönüp ondan uzaklaşmaya çalışınca yine kolumdan tuttu. Beni kendine döndürünce yüzüm mavi gözlerindeki koyuluğa kilitlendi.

“Çıldırtma beni Elif!”

“İstediğim şeyi, istediğim kişiyle yaparım. Senin yaptığın gibi!”

Sözlerimdeki kıskançlık kulağımı bulduğunda hâlâ böylesine zayıf olmama lanet ediyordum. Ama onun Yeliz ve Ceyda’yla olduğunu düşündükçe hırşımdan ayaklarımla yeri dövmek istiyordum. Onun da canı benimki kadar yansın istiyordum. Omuzlarımdan tutup dik durmamı sağladı.

“Nişanlısın sen...” dedi, dişlerinin arasında.

Şimdi de Okan’ı mı düşünüyordu yani? Histerik bir kahkaha atıp ona baktım. Bakışım kadar alaycı bir sesle konuştum.

“Ne yani Okan’a sadık kalmam için mi çıldıırıyorsun bu kadar?”

Beni kendine yaklaştırdı. Gözlerini gözlerime sabitlerken yutkundum, alaycı bakışlarımla yerini korku aldı. Sarhoştum ama aptal değildim. Gözlerindeki ifade kanımı dondurdu.

“Çünkü nişanlısın Elif! Sen Okan’la sevgilisin diye benimle olmadın ama şimdi nişanlısın ve başkasının sana dokunmasına izin veriyorsun! Bana vermedin ama başkasının seni arzulamasına izin veriyorsun. İşte beni çıldırtan bu!”

Hiçbir şey diyemeden sadece ona baktım. Gözlerini öfkeyle kırmış, bakışlarıyla beni dövüyordu sanki. Her kelimesi bir tokat gibi yüzüme vurdu. Önce gözlerimi kaçırdım ondan, ardından başımı öne eğip yavaşça arkamı döndüm. Uysalca arabaya doğru yürümeye başladım. Şoför koltuğunun yanına otururken

hâlâ başımı kaldırmamıştım. Eser arabaya binip, hiç beklemeden hızla gaza basınca, tekerleklerden çığlığa benzer bir ses çıktı. Başım arabanın hızıyla geriye yaslandı. Yola bakmak midemi daha çok bulandırıyordu. Ona yavaşlamasını söylemek için dudaklarımı aralamıştım ama gözücuyla ona bakınca vazgeçtim. Direksiyonu koparacak kadar sert tutuyordu, bakışları yola kilitlenmiş, ifadesizdi. Ve bu haliyle kesinlikle korkutucu görünüyordu. Ama aynı zamanda da olabildiğine yakışıklı...

Kavga ettiğinden dolayı dağılan saçları, öfkesi yüzünden hafif kızarmış yanakları; kalın dudaklarını ve mavi gözlerini daha da belirgin hale gelmişti. Hele o tatlı çilleri... Kollarındaki gerilmiş kasların insanı korkuturken, aynı zamanda hayran bırakması nasıl bir tezattı. Böylesine dikkat dağıtıcı bir görüntüsü olmasaydı ona kızmak çok daha kolay olabilirdi. Derin bir nefes alıp, üstümdeki ceketini çekiştirdim. Zor da olsa ona doğru yan döndüm koltukta.

“Senin yüzünden...” dedim.

Benim orada olduğumu yeni hatırlamışçasına sadece iki saniyeliğine bakışları bana döndü. Sonra arabanın hızının azaldığını hissettim. Yüzü bana dönmedi. Bense kızgın bakışlarımı ona diktim.

“Senin yüzünden diyorum!”

“Neymiş o benim yüzümden olan?”

Konuşurken yüzündeki umursamaz, nefret dolu tavır kalbimi acıtıyordu. Daha güçlü görünmek için duruşumu dikleştirdim.

“Bu gece olanlar! O adamın bana yapmaya çalıştığı şey, şu an kusacak kadar sarhoş olmam... Hepsi, hepsi senin yüzünden...”

Gözlerimi kısmış ona nefret dolu bakışlar atmaya çalışıyordum ama o benden çok daha ustaydı. Umurunda olmayan omuzlarını silkti. Sonra dönüp tiksindircesine vücuduma baktı.

“O elbiseyi giyip, öyle bir yere gitmek de mi benim yüzümdendi yani?”

İstemsizce ceketin altında kalan elbisemi tamamen sakladım.

“Evet, aynen öyle. Eğer işyerime gelip bana korkak demeseydin, böyle saçma şeyler yapmazdım.” Karşılık vermeyeceğini anlayınca sesimi yükselterek devam ettim. “Eğer şu hayatta nefret ettiğim her kadınla yatmaya kalkmasaydın, şu an sıcak yatağında huzurla uyuyor olacaktım.”

Birden arabayı durdurdu. Öyle ani bir fren yapmıştı ki, lastiklerden çıkan sesle birlikte neredeyse başımı torpidoya vuracaktım. Yerimde doğruldum, ona kafayı yemiş gibi baktım. Ama o bana gözlerindeki öfkeyle acımasızca karşılık veriyordu.

“Sen iki kadınla yatmış olduğumu düşündüğün için kendini ne hale sokuyorsun. Peki ya ben? Ben ne yapayım Elif?”

“Midem bulanıyor...”

“Sen onlarla olduğumu düşününce midem bulanıyor, peki sen başkasıyla evlenirken ben nasıl hissediyorum haberin var mı?”

Öfkeli gözlerine bakarken yüzümü buruşturdum. “Hayır, şu an gerçekten midem bulanıyor...”

Avucumu öğürmek üzere olan dudaklarıma götürünce bakışları yumuşadı. Arabadan inip saniyeler içinde kapımı açtı. Beni arabadan indirirken az önceki gibi sert değildi. Otobanın kenarındaydık. Saat geç olduğundan arada bir, son surat birkaç araba geçiyordu. Yol kenarındaki bariyerlerin arkasına başımı eğerken nazikçe sırtıma dokundu. Fazlasıyla midem bulanıyordu ama kusamıyordum, öğürüp öğürüp durdum. Sonunda vazgeçip doğruldum.

Eser’in yanında böylesine iğrenç bir halde olmak yeterince utanç vericiydi. Ne oldu dercesine bana baktı.

“Kusamıyorum...” dedim dudak bükerek. Oynadığı oyunu beceremeyen çocuklar gibiydim.

Gözleri keyiflenir gibi bir an için parladı ama sonra yine aynı soğuk haline geri döndü. “Seni kusturacak kadar iğrenç bir şeyler düşün,” dedi sertçe.

Emretmesi canımı sıkırsa da dediğini yaptım. Ve kısa sürede amacıma ulaştım. Bu iğrenç görüntüye ben bile katlanamadığımdan, onu arkamdan uzaklaştırmak için itirmeye çalıştım. Onun bana baktığını bilmek daha da kötü hissettiriyordu. Ama o gitmek yerine sırtımı sıvazlıyor, saçlarımı arkamda tutuyordu. Artık midemde bir şey kalmadığını anlayınca doğruldum. Eser de arabaya giderek bir şey aldı. Yanıma gelip elindeki şeyi bana uzattı.

“Al iç şunu.”

Elindeki su şişesini bana uzatırken oldukça kabaydı. Ben de sırf inadımdan, elini geri ittirdim. Üstelemedi. İnatlaşmadı. Arabaya yürümeme yardım etti. Koluma ve bel boşluğuma dokunan parmakları, çattığı kaşlarıyla zıt düşecek kadar kibardı.

“Ne düşündün kusmak için?” diye sordu kaba tavrını sürdürerek.

Hiç düşünmeden cevap verdim. “Yeliz’le Ceyda’yı aynı anda öptüğünü düşündüm.”

Yüzü istemsizce yumuşadı. Başını başka tarafa çevirirken dudaklarının yana kaydığını saklayamadı. Beni yavaşça koltuğa oturttu. “Şapşal şey...” dedi kemerimi kendi elleriyle takarken.

Güzel kokusu sinirlerimi yatıştırdı. Kolları benden uzaklaşınca koltuğa gömüldüm. Bu kez yavaş gidiyordu. Sakince dönen tekerleklerin etkisiyle, ben ona doğru dönüp uyumak için pozisyon ararcasına kıvrıldım.

“Yapabilirim biliyorsun değil mi?” dedi.

“Neyi?” dedim anlamaz gözlerle ona bakarken.

“İkisini de aynı anda öpebilirim. Ne kadar iyi öpüştüğümü biliyorsun.”

Yüzündeki sinsi gülüşe bakınca gözlerimi devirdim.

“İğrençsiniz Bay Edward Eser Williams.”

Bakışları şaşkınlıkla bana döndü. Dedesinin babama verdiği kartla öğrendiğim soyadını onun sinirini bozmak için

kullanmıştım. Ama bu onu keyiflendirmekten öteye gitmedi. Başıyla selam verdi.

“Teşekkür ederim Bayan Elif Bürge Doğanay.”

Gözlerimi kısarak kollarımı göğsümde birleştirdim, sonra sinirle ona sırtımı döndüm. Başımı cama yaslamış, otobandaki ışıkları sayıyordum. Berbat haldeydim. Midem çok kötüydü, ağzımda iğrenç bir tat vardı, başımın dönmesine alışmıştım ama yine de artık dursa fena olmazdı. Ceketini karnımın üstünde toplayıp kıvrandım.

“Daha iyi misin, yeniden durmamı ister misin?” diye sordu ilgisiz sesiyle. Onun üstüne kusacağım korkuyor olmalıydı.

Alaycı bir gülümsemeye yanaklarımı gerdim.

“*Baby you can drive caaar!*” diye şakımaya başladım.

Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Beatles oğlanları onun yumuşak noktasıydı. Yüzündeki keyifi bastırmaya çalışırken şu an içinden o şarkıyı mırıldanmaya başladığına emindim.

“Ailen seni böyle gördüğünde pek sevinmeyecek.”

Ailem! Seslice inledim.

“Offf, babam artık gerçekten aklımı kaçırdığımı düşünecek. Onun onaylamadığı biriyle evlenmem yetmiyormuş gibi, bir de eve sarhoş gireceğim.”

Meraklı gözleri bana döndü. “Baban onunla evlenmeni istemiyor mu?”

Acınası bir gülüş sonrası, “Evlenmeme sebep oluyorken bunu istememesi ne komik değil mi?” dedim.

Tek kaşı havaya kalktı. “Sebep oluyorken mi?”

Bakışlarımı kaçırdım. Doğrulup pencereyi açtım ve kafamı camdan dışarı sarkıttım.

“Ne yapıyorsun?”

Rüzgâr tenime çarparken gözlerimi kapatmıştım.

“Haklısın bu halde eve giremem. Ayılmam gerek.”

* Beatles'in Drive My Car adlı şarkısının sözleri. “Arabamı sürebilirsin bebeğim.”

“Ayılman için köpek taklidi yapmaktan fazlasına ihtiyacın var küçük hanım. Aşağı düşmeden önce içeri gir.”

Sözünü dinleyip yeniden koltuğuma çöktüm. Eser aramızda duran çantama uzanıp karıştırmaya başladı. Ben ne yaptığını soramadan telefonum elindeydi.

“Kardeşine mesaj çekeyim. İçeri sessizce girmene yardım ederse, belki seni aileni uyandırmadan odana sokabilir.”

Yarı kapalı gözlerimi dinlendirirken cekete sokuldum iyice. “Boş yere yazma, okuyamaz.”

Şaşırdı. Gözucuyla ona baktım. Bir bana bir yol çizgilerine bakıyordu. “Ne demek okuyamaz?”

Koca ceketin altında kaybolan omuzlarımı salladım.

“Okuyamaz işte.”

Kaşlarını çattı. “Arasam konuşabilir mi?”

“İşte o konuda baya iyidir. Diliyle ikna edemeyeceği bir canlı türü olduğunu düşünmüyorum.”

Söylediklerime anlam veremese de Ufuk’u aradı. Telefonu aramıza indirip hoparlöre aldı. Ufuk’un haylaz ama tatlı sesi doldurdu arabamı. Sesimi duyamayınca birkaç kez endişeyle adımı tekrarladıktan sonra cevaplamam gerektiğini idrak edebildim.

“Ufuk ben... ben eee... ben biraz içtim.”

Rahat bir nefes aldı.

“Biraz mı? Kokun buraya kadar geliyor Eli.”

Görmese de gözlerimi devirdim.

“Sorun şu ki, eve geliyorum ve annemle babamın beni evlatlıktan reddetmemesi için beni gizlice içeri alman gerek.”

“Her ne kadar tek çocuk olmayı istesem de buna gerek yok. Evin kapısını bulabilirsen korkmadan içeri girebilirsin. Annem ve babam bu gece yok.”

“Neredeler?”

“Birbirlerini sevdiklerini hatırlamaları için onları bir yere kilitledim.”

“Ne!”

Güldü.

“Günlerdir aralıksız tartışıyorlar. Eve dönüş yolunda yine kavgaya tutuştular. Ben de artık dayanamadım. Gaza bastım ve balayında kaldıkları otelin önünde durdum.”

Çok kısa bir an düşünmem yeterliydi.

“Hani şu Fransız kadın tarafından işletilen, annemin güzel günler diye bahsettiğinde anlattığı gösterişli yere mi?”

Göremesem de başını salladığını biliyordum.

“Oraya götürüp bıraktım onları. Biraz daha kavga ederseniz evi terk edeceğim diye de tehdit ettim. Bilirsin, ebeveynler çocuklarının psikolojisini bozduğunu sesli olarak duymaktan hoşlanmazlar.”

Eser de benimle birlikte gülümsedi. “Peki sen, sen evde değil misin?” diye sordum.

Yaramaz bir fısıltıyla cevap verdi.

“Kenarda, sabaha kadar doyasıya seveceğim bir kız arkadaşım her zaman bulunur canım ablacığım.”

Yüzümü buruşturdum. Büyümesinden hiç hoşlanmamıştım.

“Sus. Tekrar kusmak istemiyorum.”

Kıkırdadı. “Öyleyse şu an çıplak olduğumdan hiç bahsetmeyeyim.”

“İğggy!” Uzanıp tiksinererek görüşmeyi sonlandırdım.

Eser gülümsüyordu. Gözlerim onu bulunca hâlâ yüzünün güzelliğine alışamadığımı fark ettim. Şu an öfkeli çizgileri yüzünü terk ettiği için yeniden eski sevimli haline bürünmüştü. Yanaklarından yeni ayrılmış gülümsemesinin etkisiyle özlediğim gamzesi yerini belli edercesine çukurlaşmıştı. Bakışlarım gözlerinden dudaklarına inerken az önce kurduğu cümle yankılandı zihnimde. “*Ne kadar iyi öpüştüğümü biliyorsun.*” Kahretsin ki biliyordum. Ve şimdi, o cümleyi kurduğundan beri onun dudaklardan başka bir şey düşünemez olmuştum. Eser öyle zeki biriydi ki, bu cümleyi sırf bilinçaltıma mesaj yollamak için bile söylemiş olabilirdi.

Bahsi geçen şekilli dudaklarını ıslatıp, bana döndüğünde yüzüme kısa bir bakış attı. Ve ben korkuyla yasak şeyler yaparken yakalanan çocuklar gibi panikle önüme döndüm. Onun kedi gözü vardı ve eğer yüzüme bakarsa aklımdan ne geçtiğini anlayabilirdi.

Gözlerini kıstı.

“Ne düşünüyorsun sen bakım?”

Ses tonu sorgulayıcıydı. Kendimi temize çıkarmak için aceleyle konuştum.

“Dudaklarına bakmıyordum ki!” Islak dudakları keyifle yana kaydı. Ama sarhoş beynim susması gerektiği yeri bilmiyordu. “Gerçekten bakmıyordum. İnan, öpüşmeyi falan düşünmüyordum bile.”

Bu defa kendini tutamayarak ufak bir kahkaha patlattı. Onu tekrar gülerken görmek çok güzeldi.

“Tamam, tamam inandım. Dudaklarıma bakmıyorsun ve benimle öpüşmeyi aklımdan bile geçirmiyorsun.”

Ben başımla onayladım, o kafasını sağa sola sallayıp yine gülümsedi. Uzun uzun gamzesine baktım. Hüzünlü bir nefes aldım. Onun yanında aldığım nefes bile farklı hissettiriyordu. Aldığım nefes ciğerime değil de, kalbime gidiyordu sanki. Bana yaşa değil de sev diyordu her soluğum. Kokusunu geri bıraktım.

“Artık hiç aklıma gelmiyorsun.” Başını bana çevirdi.

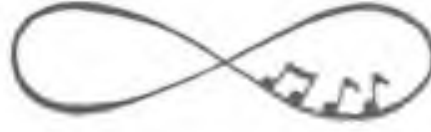
“Sen etrafımda yokken göğsüm sıkışmıyor.” Gamzesi kayboldu.

“Sana başkalarının dokunduğunu düşününce yanmıyor içim.” Usulca ıslanmaya başlayan gözlerime baktı.

“Nereye baksam seni görmüyorum.” Sesim çatallaştı.

“Yanlıı olsa da yüzünüzce gelmeni beklemiyorum hiç.”

Titreyen dudağımı ısırdım. Birkaç saniye o benim gözlerime ben onun yorgun bakışlarına baktım. Neredeyse aynı anda yol çizgilerine geri döndük.

Güneş Doğuyor...

Mahalleye girdiğimizi fark ettiğimde oturduğum koltuğa iyice sindim. Dirseğine vurdum.

“Farları kapat!”

Afalladı. “O niyeymiş?”

Gömleğini çekiştirip üsteledim. “Farları kapat diyorum! Burası Çıkmaz. Yarın herkesin benim ayyaş şekilde eve geldiğini öğrenmesini istemiyorum. Burada bir şanım var.”

Şanım var kısmında gülüşünü bastırdı. Usulca farları söndürüp, olabildiğince sessiz şekilde evimin önünde durdu. Sessiz gecede arabadan inmeme yardım etmeye çalıştı ama ben onun elini tenimden uzaklaştırdım.

“Kendim inebilirim. Sana hâlâ kızgınlım ve bana dokunmanı istemiyorum.”

Yine sabır dileyen gözlerle gökyüzüne baktı. Kendimi arabadan çıkarırken ayaklarımda sanki uzun bir ip vardı. Adım atmaya çalıştıkça aynı görünmez ipler ayağıma dolandı, sendeledim ve iki üç adım bile atamadan dizlerimin üzerine kapaklandım. Canım acırken başımı kızgın şekilde Eser’e çevirdim. Ama o değil bana yardım etmeye yeltenmek, kollarını göğsünde toplamış tüm ukalalığıyla arabama yaslanmış ve beni seyretmeye koyulmuştu. Sırf ona olan hırşımdan tekrar ayağa kalktım. Üstümdeki ceketı savurup birkaç adım sonrası yine tökezledim.

“Topuksuz ayakkabı giymez misin sen hiç?” diye seslendi.

Kibirli bakışlarımı savurdum.

“Hiçbir zaman kolayla kaçmam. Yürürken bile.”

Omuz salladı. Etkilenmemişti. “Yardıma ihtiyacın olduğunu kabul etmediğin sürece seni tutmayacağım, haberin olsun.”

İki elini birden cebine attı. Film izleyen haline geri döndü. Kollarımı iki yanına açıp dengemi kurduğumda ona zafer kazanmış gibi baktım. Ama onun duruşu aynıydı, sadece elinde patlamış mısırı eksikti. Bunun sebebi tekrar düşeceğime emin olmasıydı ki haklıydı, çünkü dördüncü adımımı atamadan düşmek üzereyken gelip beni tuttu.

“Kafanı kıracaksın aptal şey.”

Şikâyet edercesine dudaklarından dökülen sözlerle, belime sarılan kolları ile beni ayakta tutmaya çalışıyordu. Ama ben hâlâ bir keçi kadar inatçıydım.

“Bıraksana, ben hallediyordum.”

“Neyi hallediyorsun, kendini öldürmeyi mi? Yürü hadi.”

Beni çekiştirirken ona somurttum.

“Bardaki güzel dişli çocuk senden çok daha kibardı.”

Kısa bir an beni saran kollarındaki kaslarının gerildiğini hissettim. Ama sonra yüzüne ukala bir sırıtma yerleşti.

“Artık o kadar güzel dişleri olduğunu sanmıyorum.”

Kapının önüne geldiğimizde boş gözlerle anahtar deliğini izledim. *Açıl susam açıl* gibi kolay bir kilit sistemi olmasını diledim. Onun yerine Eser çantamı karıştırıp ilkel yöntemle anahtarımı delikten **içeri sokup kapıyı açtı**. Samimi bir övgü ile onu alkışladım. **Çabucak ellerimi** susturup etrafa bakındı ve beni hiç de kibar olmayan bir şekilde kapıdan içeri soktu. Ona sinirle çıkışmaya hazırlanırken avucumu ağzıma bastırdım.

Kusacağımı anlamıştım ve bu kez iğrenç şeyler düşünmeme gerek bile yoktu. Eser beni hızlı hareketlerle banyoya götürdü. Başımı klozete sokup midemin isyanını dışarı püskürttüm. Doğrulduğumda yüzümü yıkamama yardım etti. Ufak bir kız

çocuğuymuşum gibi saçımdaki gergin tokamı çıkardı, yüzümü havluyla kuruttu.

“Daha kaç kere böyle kusacağım?” dedim, midemin içinde filler hâlâ dans ediyordu.

“Uyumadan önce bir kere daha kusabilirsin ve sabah da en az bir kez daha çıkaracağına eminim.”

Homurdanarak dudak büktüm. Banyodan çıkarken beni göğsüne yaslayıp, ondan destek almama izin verdi. Kokusu, beni içtiğim tüm şeylerden daha çok sarhoş ediyordu. Başım boynundaki boşlukta ydı, yavaş adımlarla odama yürüyorduk.

“Keşke senin kadar zengin olabilseydim,” deyiverdim aniden.

Yerinde çivilenmişçesine durdu. Tüm kasları gerildi. Bunu ne anlamda söylediğini düşündü bilmiyorum ama ben onun kokusunu içime çekerken, o düz bir sesle, “Neden?” diye sordu.

Hareket etmiyordu ama cevabımı merakla beklediğini hissedebiliyordum. Belki de para düşkünü biri olduğumu sanmıştı. Kokusu beynimi her saniye daha fazla uyuştururken, ona sır verircesine fısıldadım.

“O zaman ona olan borcu ödeyebilirdim...”

Beklediği şey bu değildi. Beni güzel kokusundan ayırıp iki kolumdan birden tuttu. Hızla kendine çevirdi. Cevap arayan gözlerle dudaklarımdan çıkacak kelimeye odaklanmıştı.

“Kime olan borcu Elif?”

O an ağzımdan kaçırdığım şeyi fark ettim. *Kahretsin!* En dürüst insanların sarhoşlar olduğunu söylemeleri bu yüzden demek. Sanki beynimin içindeki bütün çekmeceler açılmış, bütün dosyalar etrafa saçılmıştı ve ben öylece önüme gelen ilk şeyi okuyuvermişim işte. Ama şu an bana bakan lacivert gözlerin daha fazlasını öğrenmemesi gerekiyordu. Geriye kalan son sağduyumla beynime başka pot kırmaması için yalvardım. Ama o beni omuzlarımdan sarsarak sormaya devam etti.

“Kime borcun var Elif, söylesene?”

Öyle güçlü sarsıyordu ki beni, içten yakarışına beynim değil midem cevap vermişti. Yüzümü buruşturarak, yine elimi ağzıma götürdüm.

“Midem... Kusacağım galiba...” diyebildim.

Kuş gibi uçarak banyoda buldum kendimi. İçimde kalan son şeyler dışarı çıkarken öğürmekten boğazım yanıyordu artık. Göğüs boşluğuma iğrenç bir acı baskı yaparken, bayılacağımı hissettim. Ayaklarım beni taşıyamıyordu artık. Mideme yumruk yemiş gibi sızlıyordu kaslarım. Yine, yine ve yine içki içtiğime lanet okuyordum.

Eser saçlarımı geriye atarak, olabilecek en kibar şekilde yine yüzümü yıkadı yeniden. Banyodan çıkarken benim gözlerim yorgunluktan kapanıyordu artık. Beni yatağıma yatırırken olabildiğine nazikti. Kendimi on yaşında televizyon başında uyuyakaldığında, annesinin yatağına yatırdığı küçük bir kız çocuğu gibi hissettim bu kez. Beni yavaşça yan çevirip kolumu önüme doğru çekti. Ne yaptığını gelen fermuar sesiyle anladım. Onu durdurmayı düşünsem de kolumu dahi oynatacak halim yoktu.

Yavaş ve kibar hareketlerle oturttu beni, ne yaptığını tam anlayamıyorum ama çıplak tenime hava değince elbisemin üstümde olmadığını anladım. Beynimdeki panik hali vücuduma gecikmeli olarak giderken, üstümü bir şeyle örtmek için uzanmaya çalıştım. Ama zarif parmaklar kollarımı havaya kaldırdı yeniden ve tenimin ince bir kumaşla kapandığını hissettim. Gözlerimi aralarken uzun, ince bir tişört giymiştim.

Penceremin ince tülünden cılız karanlık vururken odama, başımı tekrar yastığıma koydu ve üstümü örttü. Alnıma ufak bir öpücük kondururken sızdığımı düşünüyor olmalıydı.

“Uyu hadi şapşal şey,” dedi sıcacık sesiyle.

Benden uzaklaşacakken bileğini tuttum kalan son gücümle.

“Gitme...” dedim, fısıldayarak. Boğazım yanıyordu. Hare-

ket etmediğini fark edince kıpırdandım. “Ben uyuyana kadar yanımda kal...”

Bir süre düşünmüş olacak ki, sadece nefesinin ritmik sesi geliyordu kulağıma. Ben gözlerimi aralarken o örtüyü kaldırıp altına girdi. Sonra beni kendine çekip göğsüne yatırdı. Ben utanacağım yerde arsızca sokuldum ona. Başımı göğsüne daha çok yaslayıp kokusunu çektim içime.

“Uyu hadi...” dedi masalsı sesiyle.

Artık sesinde kızgınlık ya da öfke yoktu. Dudaklarım huzurla kıvrıldı. Aniden bu gece olanlar sıralandı aklımda. Hızla geçen görüntüler, kustuğum anlarda yavaşlayınca Eser’in beni o halde gördüğü gerçeği yüzüme vurdu.

“Kusarken beni izlediğine inanamıyorum,” dedim şikâyet edercesine.

Göğsü minik gülümsemesiyle titredi.

“Yarın hiçbirini hatırlamayacaksın merak etme.” İnatçı bir çocuk gibi hafifçe omuz salladığımda göğsü yine titredi. Saçımı okşadı uzun uzun. “Bak birazdan güneş doğacak ve her şey yoluna girecek.”

Başımı sıcak göğsünde kaydırıp yüzüne baktım.

“Şarkıdaki gibi mi?”

Gülümsedi. Gamzesi aydınlanmaya yüz tutan karanlıkta bile belli oluyordu.

“Evet, şarkıdaki gibi...”

Huzurla göğsüne sokuldum yeniden. Önce şarkının melodisini sonra sözlerini mırıldanmaya başladı usulca.

*“Uzun, soğuk, yapayalnız bir kış oldu
Buraya geleli yıllar olmuş gibi hissediyorum
Bak işte güneş doğuyor
Ve ben her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum...”*

Parmak uçlarıyla saçlarımı okşayıp şarkıyı mırıldanmaya

* Beatles’in Here Comes The Sun şarkısının sözleri.

devam ederken, kalp atışları da eşlik ediyordu bu güzel melodiye. O an dünyadaki en güzel ninni eşliğinde uykuya dalan biri kadar şanslı hissettim kendimi. Parmakları ve nefesi saçlarımda dolaşırken, sarhoş beynime bu anıyı aklıma kazımasını emrediyordum. Uyku bedenimi ele geçirmeden önce son sözüm, “Bu anı hatırlayacağım...” oldu.

İa...

Kulağıma gelen kazı sesiyle gözlerimi aralamaya çalıştım ama sanki birbirine yapışmış gibiydiler. Ellerimi gözlerime götürüp aralamaya zorlayınca perdeden vuran günışığına vampirler gibi tepki verdim. İnlemeyle dolu çığlıklar eşliğinde yastıkla yüzümü kapatıp doğrulmaya çalıştım. O vampirlerin başı da böylesine ağrıyor muydu bilmiyordum ama sanki kafamın üstüne koca bir fil oturmuş gibi hissediyordum.

Saçlarımı yüzümden çektim. Ovuşturduğum gözlerim nerede olduğumu anlayabilmek için etrafı süzdü. Kendi odamda ve kendi yatağımdaydım. Bu kesinlikle iyiye işaretti... Peki, kızlar neredeydi? Onlar mı beni eve getirmişti? Örtüyü kaldırıp yarı çıplak bedenime bakınca elbisem yerine uzun spor tişörtlerimden birini giydiğimi gördüm. Bunu ne ara giymiştim ki? Ya da kim giydirmişti?

Evi dinledim, tek bir ses yoktu. Homurdanarak daha dik oturdum. Boynumu esnetip rahatlamaya çalışırken, komodinin üstündeki kocaman su bardağında tuhaf bir sıvı ve onun yanında kocaman harflerle yazılmış bir kart gördüm.

BENİ İÇ ŞAPŞAL :)

Şapşal mı? Hayır, hayır olamaz! Eser?!

Aniden hatırlayabildiğim görüntüler parça parça beynime

hücum etti. Bar, Eser, içki, beyaz dişli çocuk, Eser, dans, sırtındaki el, Eser'in yumrukları, kusmak, Eser, eve girişimiz, kusmak, kusmak ve Eser... Bütün bunları aklımda sıraya koymaya çalışırken şakaklarımdaki ağrı şiddetlendi. Ardından beynim bana son golünü atıp Eser'in beni yatağa yatırmış olduğu gerçeğini hatırlattı. Kollarımla vücudumu sardım. *Ne yani, o mu beni giydirmişti?* Refleks olarak tişörtümden içeri baktım. İç çamaşırlarım yerli yerinde duruyordu. Yine de tatmin olamadım. Gözlerimi sıkıca yumup o ana gitmeye çalıştım ama zamanda yolculuk yapmayı beceremedim.

Yanaklarım kızarıırken pes edip ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. Hâlâ güneş ışığı gözlerimi acıtıyordu ve dışarıdan gelen sesler kulaklarımı delip beynimi patlatacak türdendi. Bardağa uzanıp aldım. Kokladım, berbat kokuyordu. Dudak büküp derin bir nefes aldım ve tek dikişte içtim. Tadı kokusundan da berbattı. Ağzımdaki iğrenç demir tadını yok etmek için yutkunurken, kartı elime alıp arkasını çevirdim.

İÇTİN Mİ? AFERİN :) ŞİMDİ İÇİNDEN 10'A KADAR SAY VE BANYOYA KOŞ!

Ben ne demek istediğini anlamaya çalışırken, karnımdan ilkel bir gurultu geldi ve daha ne olduğunu anlayamadan midemin ters döndüğünü hissettim. Elimdekileri fırlatıp banyoya koştum. Saniyeler içinde öğürmeye başlayıp, dakikalarca organlarımla yer değiştirmesine sebep oldum. Banyodan çıkarırken bayılacak gibiydim. Elim karnımda, ayaklarım yere sürterken, su içmek için mutfığa girdim. Ama içeri girdiğim an ağzım açık kaldı.

Mutfak masasında bugüne kadar gördüğüm en sevimli kahvaltı sofrası kurulmuştu. Taze sıkılmış portakal suyuna, üst üste sıralanmış ufak kreplere kadar her şey vardı. Şaşkınlıkla dudaklarımı örterken masanın baş köşesine kurulmuş iri, kırmızı

bir gül gördüm. Şoktan mı, yoksa gülüme kavuşmuş olmanın mutluluğundan mı bilmiyorum ama aptal gibi sırtıyordum. Masaya yaklaşıncı kocaman harflerle yazılmış notu okudum.

“Merhaba, Hoşça kal... E.E. Williams :)”

Eğer yapabilseydim mutluluktan dans ederdim. Onun yerine sersem bedenimin izin verdiği ölçüde kıkırdayıp yanaklarım acıyana kadar gülümsemekle yetinidim. Bu not kesinlikle Beatles göndermesiydi. Hızla ama yalpalayarak odama gidip telefonumu buldum. Ekrandaki sayısız bildirimi umursamadan anahtar kelimeleri yazdım ve hayatımdaki en güzel kahvaltayı onun bana söylediğini hayal ederek Beatles oğlanlarıyla birlikte yaptım.

*Sen “Hoşça kal” diyorsun,
Ben ise “Merhaba”
Neden senin “Hoşça kal” dediğini bilmiyorum,
Ama ben hep “Merhaba” diyorum...**

Yüzümdeki aptal gülümsememle birlikte, midemin de izin verdiği kadar bir şeyler atıştırdırırken şarkı sustu, telefonum çaldı. Telefonu açar açmaz Ecmel inledi.

“Allah benim belamı versin!”

Şu anki halini tahmin edebiliyordum.

“Sanırım duan kabul oldu.”

Kıkırdamaya çalışırken daha çok inledi.

“Elif, ölüyorum. Ne diye o kadar içtik ki?” Cevap vermeyip sadece gözlerimi devirdim. “Bir noktada sen mi beni uyardın, yoksa ben mi seni uyardım, laf dinlemeyen kimdi onu bile hatırlamıyorum. Senden önce Begüm’ü aradım. Emre ile birlikteymiş, şu an konuşamam derken sesi oldukça ayık geliyordu.

* Beatles’ın Hello, Goodbye şarkısının sözleri.

Sanırım bok çuvalına dönen sadece ikimiziz sevgili tavşanım.”

İnlemeleri eşliğinde ona hatırladığım şeyleri sıraladım. Amacımız ikimizin hatırladıklarını birleştirip, gece olanlar hakkında mantıklı bir şeyler oluşturmaya çalışmaktı ama aklımız daha beter karıştı.

“Ve son bir şey daha... Şeyy, sanırım Eser beni yatağa yatırmadan önce üstümü değiştirmiş.”

Karşı tarafta bir gürültü koptu. Galiba telefonu düşürmüştü. Sesi tekrar telefonu bulduğunda daha dinçti.

“Ne olursun bana yaptığınız yaramazlığın her anını hatırladığını söyle!”

Kaşlarımı şiddetle çattım.

“Saçmalama Ecmel. Yaramazlık falan olmadı. Yani... sanırım.” Başımı iki yana salladım. “Offf ne diyorum ben, tabii ki de olmadı.”

“Bir dakika, bir dakika. Senin içinde yine haftanın günlerine ayırdığın donlarından biri mi vardı peki?”

Yalnız olmama rağmen bakışlarımı kaçırdım. İç çamaşırı modellerini rengine göre satın alır, her rengi de bir güne ayırırdım. Kızlar bunu garip bulsa da, kendi düzenim olması bence hiç de anormal değildi.

“Kapatıyorum Ecmel.”

Kıkırdama dolu sesiyle konuştu.

“Tamam o zaman, rahat olabilirsin. Çünkü dün cumartesiydi ve ben senin cumartesi donunu daha önce görmüştüm. O donu gören erkek sana elini sürmez. En fazla elini öper ve başına koyar.”

“Güle güle Ecmel!”

Ben kaşlarımı çatarak telefonu kapatırken, o kahkahalar atıyordu. *Hafta sonu da rahat don giyemeyeksem ne zaman giyecektim ki!* Yanaklarım tekrar kızarıırken midem yeterince dolmuştu. Gülümü koklayıp tekrar zarif vazosuna bıraktım. Gözlerim hâlâ karıncalanıyordu. Yeniden yatağa girsem fena

olmayacaktı ama yatağıma ulaşamadan zil çaldı.

Babamların gelmesi için erken bir saatti. Eser olabileceği ihtimaliyle yerimden zıpladım. Tabii aynı hızla başıma ağrı saplandı. Duvarlardan destek alarak kapıya doğru ilerlerken gülümsemektedirdim ama karşımda gördüğüm kişi yüzümdeki gülüşü sildi.

“Neredesin sen Elif? Gecedan beri kaç kere aradım seni haberin var mı?” Okan pek de mutlu görünmüyordu. Ben alt dudağımla ısırıldım, o şikâyetlerini sıraladı. “Seni arıyorum açmıyorsun, kızları arıyorum açmıyorlar, Ufuk’u arıyorum açmıyor, annenleri arıyorum balayındayız diyor, eve geliyorum yoksun! Neler geldi aklıma hiç düşündün mü?”

O kadar hızlı konuşmuştu ki, takip etmeye çalışırken başım döndü. Peş peşe yutkunup bulantı hissini bastırdım. Aniden susup beni kollarına aldı.

“Şükürler olsun ki iyisin. Öyle korktum ki... Bir daha bana haber vermeden ortadan kaybolma tamam mı?”

Geniş omuzlarının arasında yok olduğumda suçlu hissediyordum. Öyle uzun sarılmıştı ki, destek aldığım bedeninde sızmak üzereydim. Beni kendinden ayırıp yüzüne şüpheli bir ifade yayıldı.

“İçki mi içtin sen?”

Leş gibi kokuyor olmalıydım. Mahcubiyetle yüzümü saklamaya çalışırken, onun bakışları bacaklarıma kaydı. *Kahretsin, yarı çıplak olduğumu unutmuştum!* Tişörtümü çekiştirerek geri geri adımladım. Bir şeyler gevelerken hızla odama kaçtım. Acele etmeden peşimden gelirken ses tonundan gülümsediği belli oluyordu.

“Evlence kapıyı bana hep böyle açabilirsin.”

Bacaklarımı soktuğum pijamamla öylece dondum. Ağzımda kustuktan sonraki gibi paslı bir tat oluştu. *Evlendikten sonra...* Derin bir nefes alıp verdim...

Pijamamın altını giymeyi tamamladığımda Okan oda-

min kapı eşiğine yaslanmış gülümsüyordu. Bakışları beni huzursuz edince, odama girmesin diye ben ona doğru hamle yaptım. Eşikten geçerken beni kendine çekip uzun uzun sarıldı. Saçlarımı okşadıktan sonra çeneme dokundu, ona baktım, yeşil gözleri parlıyordu. Yüzümü avuçlarının arasına aldı.

“O günler için sabırsızlanıyorum,” diye fısıldadı.

Bakışları olması gerekenden daha derindi, gözlerinin yeşili koyulaşmıştı. Ben yutkunurken o bana yaklaştı. Beni öpmek üzereyken yüzümü avuçlarından çektim.

“Berbat haldeyim...” dedim gözlerimi kaçırarak.

Ben bozulacağını düşünürken, o hiç sorun etmeden keyifle salona yürüdü ve kendini koltuklardan birine bıraktı.

“Hadi o zaman bu halinden kurtul da akşam için hazırlan.” Ben ona soru sorarcasına bakınca, “Dün gündüz mesaj atmıştım ya, bizimkiler seni davet ediyor diye,” diye hatırlattı.

Anımsayarak başımı salladım.

“Merak etme birkaç saate toparlanmış olurum,” dedim.

Ayağa kalkıp mutfığa yürüdü neşeyle.

“Sana özel karışımından yapayım. Müsabaka öncesi içtiğimiz şahane bir şey. Onu içtikten sonra değil yorgun hissetmek, bize geldiğinde babamla doyasıya dans bile edebileceksin. Babam, gelinim gelince ona yeni dans hareketlerimi öğreteceğim deyip duruyor, yemekte zinde olsan fena olmayacak.”

O coşkuyla konuşup mutfığa doğru ilerlerken ben kendimi berbat hissediyordum. Parmak uçlarımla gözlerimi ovuşturduğum sırada mutfakta büyük bir gümürtü koptu. Korkulu adımlarla mutfığa girdim. Okan yumruğunu sıkmış zemine bakıyordu. Mutfak zemininde ise cam ve tabak parçaları vardı. Kırmızı gülün olduğu vazo kırılmış, tomurcuğundan koparılmış gül çıplak şekilde yerde duruyordu, kahvaltı masasındaki her şey ise yerlere saçılmıştı.

Okan'ın bakışları bana döndüğünde resmen kanım dondu.

Gözlerinin içi kıpkırmızıydı. Kurşun kadar hızlı şekilde yanıma gelip kollarıma sarıldı. İri bedeniyle beni duvara yapıştırdı, parmakları etime gömüldü. Gözleri tenimi yakarcasına alev alevdi. Beni titretecek kadar güçlü bir sesle haykırdı.

“O herifle mi yattın?”

“Ne?!”

Anlamaz gözlerle ona baktım, o bu kez evi inletecek kadar yüksek bir sesle bağırdı. “O pislik herifle seviştiniz mi diyorum!”

Dudaklarım aralandığında kesik kesik soluklarımdan başka bir şey çıkmadı dışarı. Tenime uyguladığı kuvvet sesiyle aynı orantıda artarken korkmaya başlamıştım. Yüzümü buruşturdum.

“Okan saçmaladığının farkında mısın? Çek ellerini üstümden!”

Sanki ben aksini söylemişim gibi daha sıkı sardı kollarımı. Bileklerimin biraz yukarisından tutan parmakları, kemiğimi ağrıtabak kadar derine gömölürken artık ciddi anlamda canımı yakıyordu. Ben onu itmeye çalıştım, o beni tekrar ve daha sert şekilde duvara bastırdı. Yüzümdeki acı dolu ifade onun umurunda değildi, çenesini sıkarak konuşmaya devam etti.

“Sana dünden beri ulaşamıyorum, sabahına seni nerdeyse sarhoş halde yarı çıplak buluyorum, yetmezmiş gibi aşk notu eşliğinde kahvaltı masasıyla karşılaşıyorum! Söylesene ne düşünmem gerekiyor Elif!”

Öyle iriydi ki, onun gücü arasında kendimi küçücük hissediyordum. Kolumun acısı dayanılamayacak boyuta ulaşmıştı.

“Okan canım çok yanıyor. Sakinleşir misin?”

Umurunda değildi. Umurunda olmadığını sırtımı büyük bir güçle duvara vurarak gösterdi. Zayıf çığlığım sırtımda titredti. Ona hissettirmemeye çalışsam da, fazlasıyla korkuyordum. Gözlerini daha önce hiç böyle görmemişim, bakışları alev almıştı ve beni, benimle birlikte tüm evi yakmak istercesine

bakıyordu.

“Cevap ver bana! O adamla birlikte oldun mu. olmadın mı?”

Duvarlarda yankılanan sesi kulağımda çınladı. Tırnaklarının baskısıyla dayanılmaz bir noktaya ulaşan acıyı yutkunup, bütün gücümle yüzüne haykırdım.

“Olmadım!”

Bir süre sadece gözlerimin içine baktı. Hızlı hızlı nefes alıp verirken, cevabımın doğruluğunu tartıyordu. Bir süre sonra inanmış olacak ki, parmakları ve bakışları yumuşadı. Bunu fırsat bilip öfkeyle silkeledim ellerini üzerimden.

“Kimseyle birlikte olmadım. Olmam da! Karşındaki benim unuttun mu, ben! ‘İşte benim Elif’im’ deyip gururlandığın kız, hatırladın mı!”

Bakışlarındaki ateş soğumuştü, içindeki yangın sönmüştü. Çaresizce etrafına baktı. Kollarını iki yanına açarak konuşurken afallamıştı.

“Elif ben... Bunları görünce... Ne yapmamı bekliyordun ki?”

“Bana güvenmeni!”

Şu an ortalığa saçılmış şeyler için açıklama istediğini biliyordum ama güller, kahvaltılar, notlar her ne kadar masum da olsa, az önceki tavrıma ters düşmemek için anlatmayacaktım. Evet; bedenimle Okan’ı aldatmamıştım, aldatmazdım da. Ama kalbim her saniye onu aldatırken etrafta gördüklerinin bir anlamı olmadığını söyleyemezdım. Suçlu değildim belki, ama masum da değildim. Yalan söylemek istemediğimden başımı eğdim. Kalbim acıyla kollarımda atıyordu. Hiçbir şey az önce yaşananların mazereti ya da izahı olamazdı.

“Git Okan...”

Bana doğru adım atacak gibi olunca onu elimle engelledim.

“Git...”

Bakışlarının pişmanlıkla kollarımda dolaştığını fark edince,

sızlayan yerlerin daha şimdiden morarmaya başladığını gördüm. Arkasını dönerken pişmanlığı düşen omuzlarından belli oluyordu. İhtiyar bir adam gibi adımladı. Dış kapıdan çıkmadan önce durdu. Bedeniyle dönmeden, sadece başını çevirip konuştu.

“Akşam seni almaya geleceğim...”

Benden olumlu veya olumsuz bir yanıt beklediğini bilsem de ifadesizce ona baktım. Gözlerindeki çaresizlik beni üzse de, kolumdaki ve kalbimdeki sızı daha baskındı. Sonunda cevap vermeyeceğimi anlayıp pes etti ve gitti.

Okan’ın daha önce hiç görmediğim bu korkutucu halini düşünerek kendimi yatağıma bıraktım. Yorgun bedenime morarmış kollar da eklenince, farkına bile varamadan uykuya daldım.

Teslim Ol

Annemin babama bahçeye daha fazla çiçek ekmesi gerektiğini söylemesiyle araladım gözlerimi. Bahçe kapısından içeri giriyorlardı. Gözucuyla masa saatime baktım. Neredeyse gün bitmek üzereydi. Yavaşça doğrulduğumda havasız odama hapsolmuş kokunun varlığını sadece burnumda değil, tenimde bile hissettim. Havada ateş topu çıkartacak kadar alkol vardı. Aceleyle ayağa kalkıp penceremi açtım. Hemen ardından evin kapısı açıldı. Annem alışılmış hatırlatmalarına yenilerini eklerken, ben çekmecemden lastik alıp uzun saçlarımı tepemde gelişigüzel topladım. Havaya kaldırdığım kollarım sızladı. İndirip dirseklerimin altından bileklerime kadar aralıklarla sıralanmış morlukları, şerit gibi koyu pembe parmak izlerini gördüm. Tahminimden daha fazla iz vardı. Oldum olası tenim kolay kızarırdı, küçüklüğümde beri kolay yara izlerim olurdu, ufak aksiliklerin hatırasını uzun günler tenimde taşırdım ama bu kez basit bir iz değildi kolumdakiler... Dolabımdan uzun kollu bir hırka geçirdim kollarıma. Annemin, evin girişindeki sallanan dolap kapağını hâlâ yapmadığı için babamı hedef alan sitemli sözleri evin içinde dolaştı ama sonunda büyük bir çığlıkla bütün şikâyetleri noktalandı.

“Eyvah, eyvah! Mutfağın hali ne böyle? Eve hırsız mı girmiş!”

Yüzümü buruşturdum. Alı dudağımı ısırdım. Odamın penceresini açmadan sızan beynimin mutfağı toparlamayı akıl edememesine şaşırmadım. Hızlı adımlarla annemin yanına gi-

dip, gördüklerine saçma sapan bahanelere uydurdum. Çoğuna inanmadı ama bir şeyler hissettiği için sesini çıkarmadı. Sorguya çekilmeden mutfağı toplarken o bana balayı otelini anlatıyordu. Gözlerinden belli oluyordu, orası ona iyi gelmişti. Laf arasında bana döndü.

“Eee, sevgili damadım nerede, onunla geçirmeyecek misin bu hafta sonunu?”

Gözlerimi kırılan vazo parçalarını döktüğüm çöp kovasına çevirdim. Yerimden doğrulduğumda annem merakla yüzümü izliyordu. Aniden ona sarılma ihtiyacı hissettim. Başımı boynuna yaslayıp, her şeyin yoluna gireceğini söyleyen anne kokusunu duymak istedim. Çocuklar annelerine sarılınca bütün yaraları iyileşirdi. Eskisi gibi acımazdı, eskisi kadar can yakmazdı... Ama ben artık çocuk değildim. Ona sığınmak yerine bakışlarımı kaçırıp hırkamın kollarını çekiştirdim. Altında kalan morluklar sızlamaya devam ediyordu.

“Anne şey, Okan bana... Okan... Okan koluma... şey yaptı.”
İnce kaşlarını çatı.

“Ne yaptı?”

Yutkundum.

“Koluma...”

Tereddüt ettiğimi görünce imalı şekilde gülümseyip elini beline koydu.

“Dur tahmin edeyim, koluna pahalı bir bileklik aldı ama sen abartı olduğunu düşündüğün için takmak istemiyorsun.”

Alt dudagım titremek üzereyken hâkim olup hafifçe dişlerimi geçirdim. Annem fazla kalın olmayan belindeki elini alıp koluma, farkında olmadığı yara izlerimin üzerine koydu. Yavaşça okşadı. Bu şefkati canımı yaktı.

“Bak kızım, bazı takılar zevkini göstermek için değil, statü-nü belirlemek için takılır. Kolunda ya da boynunda nasıl görü-nüğü fark etmez, onun orada olabilmesi önemlidir. Zamanla öğ-renirsin. Çoğu mücevher kasada yaşlanır zaten ama kasadan her

çıktığında kıymeti artmış olur.” İmalı gülümsemesine karşılık veremeden öylece keyifli yüzüne baktım. Fısıltıya dönüştürdüğü neşeli sesiyle devam etti. “Aslında babana yaptığı onca yardımdan sonra Okan’ın sana altın iğne vermesine bile gerek yok ya, neyse. Ama ince ruhlu çocuk tabii. Baban bugün eve gelirken söyledi, Ufuk yakında yeniden derslere başlayabilirmiş. Kardeşinin hayatı için Okan’ın yardımı çok önemliydi biliyorsun. Neyse... Söylesene ne yaptırmış koluna, çok mu çirkin?”

Annemin cümlesi bittiği an babam başını mutfak kapısından içeri uzattı. Sevimli yanaklarıyla gülümsedi.

“Fısıltılarla konuşuluyorsa, savaş alanı temizlenmiş olmalı.” Doğrulup tamamen içeri girdi. Bal sarısı gözleri bakışlarıma dokunduğu an kaşlarını çatı. “Seniyi misin kızım?” Yanıma geldi. Annemin uzaklaştığı yaralı koluma dokundu. “Güzel ela gözlerin suyun içinden bakıyor sanki, bir sorun mu var?”

Sizi gerçekten sevenler mutsuzluğunuzun kokusunu alır. Hırkamı çekiştirdim. Altında kalan yaralar onu ortaya çıkar-mam için ısrarla yanıyordu, acıyla isyan ediyordu. Küçükken düşüp yaralandığımda mahalleyi inletecek kadar yüksek sesle bağırdım. Babam yanıma gelip beni sakinleştirir ve gıdıkla-maya başlardı. Güldükçe acımı unuturdum, kahkahalarım en güçlü merhemlerin yerine geçerdi. Babamın güçlü kolları en güvenli yara bandıydı.

Çok kısa bir an kolumu babama gösterdiğimde olacakları düşündüm. Anında bu düşüncemden vazgeçtim. Çok kötü şey-ler olurdu. Babamın Okan’ı gıdıklayacağından emindim. Benim için daha büyük bir bedel ödemesine sebep olamazdım. Okan’dan alacağını fazlasıyla almıştı. Fazlasına ihtiyacımız da, gücümüz de yoktu. Hüzünle gülümsedim. Başımı salladım iki yana.

“Yok, hiçbir sorun yok.” Hafifçe güçsüz omuzlarımı salladım. “Yani önemli bir şey değil. Zamanla geçer... alışırım.”

“10 dakika içinde evinin önünde, seni bekliyor olacağım...”

Telefon ekranından kaldırdım başımı, yeniden makyaj ay-
nama döndüm. Oturmuş, öylece kendi yüzüme bakıyor, yüz
çizgilerimi inceliyordum. Kendim için kuracağım tek bir keli-
me olsaydı eğer, bu; güçlü olurdu. Öyle olurdu, eskiden. Ka-
rarlı, kurallı, planlı, tuttuğunu koparan, kimseye ihtiyacı olma-
yan, ne istediğini bilen, güçlü bir kız. Şu an aynaya baktığımda
gördüğüm bu kız, artık hiç de güçlü gelmiyordu.

Ne çabuk yaralanıyormuş insan meğer... Birinin seni kol-
larından tutup savurması yetiyormuş bedeninin güçsüzlüğünü
anlaman için, ya da bir başkasının bütün kurallarını yıkıp kal-
bini ele geçirmesi zor değilmiş savunmasız olduğunu hisset-
mek için. Anne babanın gözlerinden kaçmak kadar sahipsiz
hissettirmiyormuş hiçbir şey. Sadık kaldığın bütün kuralların
gerekliliğini sorgulamak, onlara uymaktan daha çok yoruyor-
muş insanı... Gözlerime dikkat kesildim. Ela gözlerim... Ne
yeşildi, ne kahverengi, ne de sarı... Benim gibi onlar da ka-
rarsızdı. Onunla gitmek boyun eğmek demekti, gitmemek ise
başkaldırmak...

“Hey!”

Başımı kapıya doğru, gelen sese çevirdim. Ufuk’un keyifli
yüzü bakışlarımı görünce asıldı. Tedirgin oldu. Kapüşonlusu-
nun şapkasını geriye itti.

“Üstüne boktan insan kokusu sinmiş yine. Kimden geldiği-
ni söylemek ister misin?”

Rahat görünmek istese de endişelendiğini anlayabiliyor-
dum. Keşke onda olduğu gibi, boktan insanların bende de bır-
aktığı izler olduğunu söyleyebilseydim. Gülümsemeye çalışıp
gelişigüzel omuz salladım.

“Haklıymışsın, onlarla fazla takıldığında etkilenmiyorsun.

Ben de artık koku almıyorum.”

Eşiğe yaslanıp gözleriyle beni süzdü. Sevdikleriniz mutsuzluğunuzun kokusunu alır derken ciddiye dim. Ufuk şu an tazi gibi iz sürüyordu. Kollarını göğsünde topladı.

“Seni kokarken görmek canımı sıkıyor.”

Bakışlarımı kaçırıp aynama döndüm. Aynadaki yansımasını görebiliyordum. Dudaklarını aralamak üzereyken ondan önce davrandım.

“Dersleri neden bitirdiniz gerçekten?”

Ellerini geniş ceplerine soktu. Koca kumaş içindeki omuzlarını bıraktı belli belirsiz.

“Eğitmen ara vermeye karar verdi.” Dosdoğru gözlerine baktım. Kısa keyifsiz bir soluk bıraktı. “Babamın durumunun farkındayım Eli. Ortağı olmadan onca şeyin altından kalkmanın onu ne kadar zorladığını da görebiliyorum. Annem bu açığı saklama konusunda onun kadar iyi değil. Çıkmaz’da bu sene tatil planı yapmayan tek ailenin biz olduğumuzu söyleyip duruyor.” Dudağı acınası bir gülümsemeyle yana kaydı. “Babamın nasıl biri olduğunu biliyorsun. Hastalığım yüzünden anlamasızca kendini sorumlu tutuyor. Eğitmenin ara vermesini istemediğini ima bile etsem, o ben ölene kadar destek almamı sağlamak için elindeki her şeyi feda eder.” Başını eğdi. “Ben bunu istemiyorum.”

“Hazır mısın peki? Yani... O boktan insanlarla destek almadan savaşımaya hazır mısın gerçekten?”

Gözlerime baktı.

“Bilmiyorum... Ama yapmak zorundayım.”

Hazır değildi. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Dünyanın onu korkuttuğunu, o koca kapüşonlusunun içinde saklandığını biliyordum. Ela gözleri benimki gibi kararsızdı, güçsüzdü. Kendimizi sakladığımız duvarlarımız olmadan savunmasız kalıyorduk. Disleksi onu yeterince korunmasız bırakırken, bir de ben onun elinden kalkanını alamazdım.

“Bir şey söyle artık...”

Güneş batmıştı. Çıkmaz’a yakın bir sahil kenarında durmuş, arabanın içinde sessizce oturuyorduk. Motor çalışır vaziyette mırıldanırken Okan bana dönmüştü. Bakışları ona bakmam için yalvarsa da, ifadesizlik maskemi bozmamıştım. Burada, yaptığı şeye rağmen arabasında onun yanında oturuyor olmak yenilmiş hissettiriyordu. Güçsüz hissettiriyordu. Kısa bir nefes bıraktım. Ona arkamı dönememenin önünde bol sıfırlı sebeplerim vardı.

“Elif...”

Elini bana uzatmak için hamle yapınca, refleksle kollarımı yağ sıçramış gibi ondan kaçırdım. Öyle hızlı tepki vermişim ki, ben bile şaşırdım. Okan’ın yüzüne baktığımı fark ettiğimde gözlerindeki pişmanlık yanaklarından süzülecek türdendi.

“Benden korkuyor musun?”

Sorusunun içinde şaşkınlıktan çok kırgınlık vardı. Tavan ışığının yardımıyla karamel rengi saçlarına, yeşil gözlerine baktım. Geniş omuzlarıyla, koltuğu tamamen kaplayan kalın vücuduna göz gezdirdim.

“Hayır... Ben sadece... Bilmiyorum...”

Yumruğunu sıkıp bacağının yanına koyarken gözlerinden başka bir duygunun daha geçtiğini hissettim ama ne olduğunu anlayamadan bakışlarını benden kaçırıp, ileriye bakarak konuşmaya başladı.

“Bugün sana yaptığım şeyden dolayı utanıyorum. Hem de hayatımda hiçbir şeyden utanmadığım kadar.” Yorgun nefesiyle bana döndü. “Ama seni kaybetmekten öylesine korkuyorum ki Elif. Sana gün boyunca ulaşamayıp üstüne mutfaktakileri görünce...” Gözleri kızarmaya başlamıştı. “O adam sana bir şey yaptı sandım. Aklını öylesine karıştırıyor ki, seni benden çalmak için her şeyi yapabileceğini biliyorum. Bir an seni kandırdığını düşündüm. Aklım gitti anlıyor musun? Seni... Seni

kaybettiğimi sandım.”

Karşımda gerçekten pişman biri vardı. Okan’ı daha önce böyle perişan halde görmemiştim. Gerçi bu sabahki halini de daha önce görmemiştim. *Hangisi gerçek Okan’dı?* Gerçekten pişman mıydı yoksa yeni tanıştığım öfkesi gözlerinde saklanıyor muydu?

Bakışları bir şey söylemem için yalvarıyordu. Onun yıllardır tanıdığım Okan olduğunu düşünmek istedim. Uzanıp az önce korkuyla kaçtığım eline dokundum. “Bu konuyu sonra konuşalım, olur mu?”

Kalbim onu böylesine kolay affetmek istemiyor, gururum ise kapıyı açıp ondan uzaklaşmak istiyordu. Ama ben Elif’tim işte, aptal Elif...

Rahatlayan bir nefes bırakıp gülümsedi. Elimi dudaklarına götürüp minnettar bir öpücük bıraktı. Sabırsızca dönüp direksiyonu tutarken aceleyle aynası düzeltti.

“Annemle babam meraklanmıştır.”

Direksiyondaki eline dokundum aceleyle.

“Size gitmek istemiyorum Okan.”

Afalladı. “Ama... Annem modacısını çağırdı. Gelinlik ölçüsü almak için seni bekliyorlar. Beğendiği modeli yetiştirebilmek için hemen başlanması gerekiyormuş.”

Beğendiği modeli... Boynumu esnetip gözlerimi yumdum. Anksiyete krizine girmek üzereydim. Dişlerimi sıkıp gülümsemeye çalıştım.

“Sevgi Hanım istediği model için hazırlık yapabilir. Ben ölçülerimi ona iletirim. Ya da isterse kendi ölçülerine uygun diktirsin ben ona uyarım.”

Okan tereddütle başını salladı. “Peki, yardımcısına söyleyim gelip ölçülerini alır.” Yaptığım imayı anlamaktan ölümüne uzaktı. Çıkmaz’a geri dönerken yüzü gülüyordu. “Şirkette işe başladım,” deyiverdi.

“Neden?”

“Geçenlerde konuşurken, neden babanın şirketinde çalışmıyorsun derken söylediklerinde haklıydın. Hem takımda olmaktan da artık eskisi kadar zevk almadığıma karar verdim.”

Kaşlarımı çattım.

“Ama sen o sporu seviyordun, başarılıydın da. Ayrıca onu baban için yaptığını sanıyordum.”

Umursamaz şekilde omuz silkti.

“Öyleydi. Ama artık sen varsın ve ona gerek yok.”

Ben şaşkın ördek gibi yüzüne bakarken evimin önüne arabasını park ediyordu. Kaşlarımı çattım.

“Sen varsın ona gerek yok da ne demek?”

Açıklama yapmak için dudaklarını araladığı sırada dondu, yüzüne saf öfkesi yayıldı. Bakışlarını takip ettim. Araba farının bahçe kapımızın girişindeki babama ve yanında duran uzun boylu birine vurduğunu gördüm.

“Bu şerefsizin burada ne işi var?”

Babamın gülümseyerek baktığı kişinin Eser olduğunu fark ettiğimde buz dolu kovanın sırtımdan aşağı döküldüğünü hissettim. Okan öfkeyle, ben ise şaşkınlıkla arabadan indim. Onlar bizi umursamadan keyifli sohbetlerine devam ediyorlardı. Sonunda babam kahkahasına doyamamışçasına Eser’in omzuna elini attı.

“Bu hikâyenin devamını dinlemeyi gerçekten çok istiyorum,” dedi samimi bir sesle. Sonra bize döndü. “Eser de tam geç geleceğinizi düşünüp kalkıyordu.”

Okan babam olduğundan dolayı öfkesini, ustası olduğunu yeni öğrendiğim maskesiyle gizliyordu. İçinde fırtınalar koptuğunu bilsem de, nişan gecesi babası mikrofonla konuşurken yaptığı gibi umursamaz davranıyordu. Ve bu hali beni gerçekten huzursuz etti.

“Kusura bakmayın, Elif’le düğün hazırlıkları hakkında konuşuyorduk da, zamanın nasıl geçtiğini anlamamışız.”

Bu cümleyi, elimi göstere göstere avucunun içine alıp par-

maklarını abartı bir şekilde kendi parmaklarıyla böylesine ekşiktirmişti. Çıtaya saçılan elimi geri çektim. Her şey bu vana baharın yanında böylece rahat bir biçimde sevgi gösterisi içinde bulunuyordum. Eser'in tepkisi ise Okan'ın bilerek söylediği sözlerle alay edeceğine gülümsemek olmuştü. Ne kışkırtıcı, ne de saklı bir öfkesi vardı. Umursamamıştı ve bana bir kez bile bakmamıştı. Buna hakkım olmasa da bozulmuşum. Sarhoş olduğum gece neler yaşamıştı tam hatırlayamıyordum ama sabahında o güzel sürprizleri hazırlayan adamın en azından yüzüne bakmasını istirdim. Sokak lambasının altında gözlerinin mavimsi seluktu ama gülümsemediği için yanağındaki gamizesi belli oluyordu. Zorlanarak da olsa bakışlarımı ondan çektim.

Okan gergin çenesiyle Eser'e baktı. "Senin ne işin var burada?"

Bahar araya girdi.

"Sevgili Eser dedesimin davetini iletmek için gelmiş. Usul bilen bir adam olduğu için de önce benimle paylaştı. Hen de memnuniyetle karşıladım."

Dönüp Okan'a imalı bir bakış attı. Nisanlık süresince hiçbir usule uyulmamasından şikâyetçi biri için bu jest çok kıymetliydi ama Okan mahcup olamayacak kadar gergindi. Eser babama gülünseyip başını salladı.

"İngiltere'ye kesin dönüş yapacakları için, güzel bahçelerinde bir veda daveti düzenliyorlar," diye açıkladı.

"Çiğdemeklerinden bahsetmişlerdi," diye mırıldandım.

Okan ya bu davetten ya da benim bu konuyla ilgili olmamdan memnun olmamış olacak ki, vücudunun gerildiğini parmaklarında hissettim. Avucu buz gibi olmuştü. Sesi az önceki özgüveninden uzak şekilde çıktı bu kez.

"Eminim bu davet nisanlısını da kapsıyordu," dedi Eser'e tehditkâr bir bakış atarken.

Eser memnuniyetle gülümsedi.

"Tabii ki. Başka türlü düşünülmezdi. Zaten siz de davetler gelmezden önce de davetli. Babamıza bugün davetiyeleri göndererek yor." Babama döndü. "Bizimkiler siz de ailenizi davetliye yertne, hizzat benim çağırmanımı istedikler."

Çurur okşanan babam Eser'in ırtım avayları. Arkasında benim bir bakışma yaşandığında Okan'ın parmakları yine avaylar. Eser nezaketle vedalaştı, gitmeden önce son kez Okan'a baktı.

"Davet kir evinde olacak. Begüm ve Fehim de davetli. Yalnızca, arzu ederlerse gelebilirler. Elif daha önce gelmişti ama ben yine de açık adresi size bildiririm."

Okan kasılan parmaklarını hızla avucumdan çekti. Eser'in gittmesine fırsat vermeden babama döndü aceleyle.

"Elif'in midesi biraz rahatsızdı, siz için gün isterseniz. Eser de bu arada bana adresi tarif eder. O kıymetli davetli giderken kaybolmak istemeyiz değil mi?"

Babam başıyla onaylayıp benim kahama gitti. Okan Okan'ın arabasının olduğu yere doğru yan yana yürürken. Ben en son konuşmalarını düşünüp dehşete kapıldım.

"Senin bu bakışını gören de, konuşmaya değil de diyetine gittiklerini zanneder."

O karnı titreyerek kahkaha atarken ben aramaya çalıştım. Babamın bu masum şakasındaki doğruluk payını düşünmek istemedim.

- Okan -

Arabama yaklaşıırken öfkemi kontrol etmekte çalıştım. Benim, onun yüzüne bakmadan yürürken sordum.

"Ne yapmaya çalışıyorsun sen?" Soruma duymama, güm elin cebinde yürümeye devam etti. "Kaleyi içeriden fethetmeyi mi düşünüyorsun?" Ukala şekilde dudakları kıvrılırken

cevap vermeden önündeki taşı ayağıyla uzaklaştırdı. "Eğer öyle bir niyetin varsa, üzgünüm ama yanlış ata oynuyorsun." Evin bahçesine kısa bir bakış attı. Elif'le babası eve girmişti, sonunda bakışları bana döndü.

"Hmmm... Annesinin çayı zehir ikram eder gibi vermesinin sebebi şimdi anlaşıldı."

Şu lanet sırtımasından nefret ediyordum. Dişlerimi sıkarken sabrımı zorluyordu.

"Söylesene derdin ne?"

Düşünüyormuşçasına gökyüzüne bakıp dudaklarını büktü. Sonra gözlerini kısıp bakışlarını bana odakladı. Beni sinirlendirmeye çalıştığını anlayınca, küfür edip hiddetle arabamın kapısını açtım. Tam binecekkken sırtıma bıçak saplayan sesi yankılandı sokakta.

"Borcu ödemek istiyorum!"

Kapıyı tutan ellerim taş gibi ağırlaştı. *Borç konusunu bu pisliğe mi söylemişti? Yavaşça ona döndüm.*

"Ne borcu?" dedim ifadesizce.

Yarım bir kahkaha atıp tek eliyle saçlarını karıştırdı.

"Elif'in senin yanında sadece vicdanı yüzünden kaldığını ikimiz de biliyoruz. Bırak borcu ödeyeyim." Ellerini pantolonunun cebine sokup, yakınımına geldi. Suratını yüzüme yaklaştırırken fısıldayarak konuşuyordu. "Biliyor musun, bu kadar zavallı olduğunu görmek beni üzüyor? Birinin seni sevmesi için çırpınmak nedir, emin ol çok iyi bilirim. Ama üzgünüm dostum, ne yaparsan yap ne o kız, ne de sevgili baban seni sevmeyecek!"

Gözlerimi kapattım. Başımı eğip burnumdan soluk alıp verdim. Bu aşağılık herife zayıf noktamın babam olduğunu belli edemezdim. Bu kez beni kıskırtmasına izin vermeyecektim. Derin bir nefes alıp gözlerimi açtığımda o kendine güvenen suratını dağıtmamak için kendimi zor tuttum.

"Borcu ödediğinde Elif'in sadece sevgisi için mi seninle

olacağını sanıyorsun gerçekten?”

Yalancı kahkaham sokağı doldururken, yüzündeki güvenin birkaç saniye için bile olsa kaybolduğunu görmek tarifi imkânsız bir haz vermişti.

“Ben borç için benimle olmasına katlanabilirim. Peki ya sen. borcu ödediğin için seninle olmasını kabullenebilir misin? Hem o zaman aramızda ne fark kalır ki? Sen de en az benim kadar zavallı olmuş olursun.” Yüzümü ona nefesimi hissedecek kadar yaklaştırdım. “Ben o kızın aşkından vazgeçeli uzun zaman oldu. Ama şunu o kafana iyice sok; ne olursa olsun Elif’ten asla vazgeçmem!”

Vazgeçemezdim! Hayatımda belki de ilk kez, babam dediğim adam benimle iletişime geçmişti. Elif sayesinde bana daha yakın davranıyordu. Onun gözünde Elif’in benimle olması hayattaki tek başarımdı. Elif’in beni seviyor olması beni sevilesi biri yapıyordu. O, Vural Soydan’ın ismini, soyadını kullanmadan sahip olduğum tek şeydi ve ben yıllar sonra yakaladığım bu fırsatı kaybedemezdim...

Birkaç dakika gözleri tedirginlikle baktı. Haklı olduğumu biliyordu. Borcu ödediğinde aşkları kirlenecekti. Büyük bir hazla gülümsedim. Saniyeler sonra aklından her ne geçtiyse gözlerindeki huzursuzluk dağılmaya başladı aniden, ağzı sırtarak yamuldu.

“Haklısın... Ben senin kadar zavallı olamam.” Keyifle arkasını dönerken gözlerindeki parıltı sinirime dokundu. Elini alınına dokundurup asker selamı yolladı. “Önümüzdeki hafta görüşürüz dostum,” dedi nefret ettiğim sırtışıyla.

Arabaya oturduğumda öfkem çoktan beni esir almıştı. Başımı geriye doğru yasladım, sakinleşmek için gözlerimi kapattım. Direksiyonu sıkıca tutan parmaklarımın eklem yerleri beyazlaşmıştı. Kürek kemiğimden enseme doğru giden şiddetli ağrıyı yok edebilecek tek şeyi biliyordum.

Elimi telefona uzatıp kulağıma götürürken, iki haftadan

fazladır onu görmediğimi fark ettim. İyi ve sadık bir insan olmaya çalışmak gerçekten çok yorucuydu. Daha sesini duyduğumda bile ensemdeki sızı dağılmaya başladı. Konuşmamı beklemedi.

“O aptalın seni fazla oyalayamayacağını biliyordum,” dedi davetkâr sesiyle.

Kaşlarımı çattım. Gergin sesimle ona huzursuzluğumu hissettirmem gerekiyordu.

“Bak Derin... O doğum gününde yaptığın saçmalık yüzünden sana hâlâ kızgınım ama şu an öyle boktan bir haldeyim ki, seninle k...”

“Bana açıklama yapmana gerek yok Okan. Biz sevgili değiliz. Evdeyim, hadi gel.”

Gülümsedim... Neden diğer kızlar da Derin kadar kolay olmazdı ki sanki...

Elini Tutmak İstiyorum

“Birkaç gündür çok yoruluyordunuz, bu davet sizin için de iyi olacak değil mi anneciğim?”

Okan’ın sevecen cümlesine karşılık Sevgi Hanım minik bir tebessüm gönderdi biricik oğluna. Sonra yeniden camdan dışarı bakmaya devam etti. Okan’ın anne ve babasıyla gösterişli minibüslerinin içindeydim. Yüz yüze bakan deri koltuklarımızda gergin havayı soluyarak otururken, arkamızda bizi takip eden arabada, Ufuk, Ecmel, Begüm ve Emre ile yolculuk yapmak için her şeyimi verirdim.

Babam davete gelmemiş ama Ufuk’un mutlaka bizimle olmasını istemişti, hatta Ufuk’un her zamanki kapüşonluları yerine beyaz bir gömlek giymesini bile sağlamıştı. Ufuk aynaya bakıp sünnet çocuğu gibi olduğunu söyleyip dursa da, aslında çok yakışıklı görünmüştü. Ben de uçuş uçuş, üstünde minik çiçekleri olan toz pembe bir elbise giymiştim. Kollarımdaki ezilmiş izler hâlâ silinmediğinden, onları uzun kollu ince bir hırkayla saklıyordum. Günlerdir Sevgi Hanım’ın direktifleri doğrultusunda gezmek zorunda kaldığım modacı ve organizatörlerin yanında olduğu gibi yine gizli pelerinim olmuştu hırkam. Ölçü alan terzi yamağı kız hariç izlerimi fark eden olmamıştı. O da, göz göze geldiğimiz tedirgin bir bakıştan fazlasını göstermemişti. İzlerimin o kızın şahit olduğu en masum sırlardan olduğuna emindim.

Öğrendiğim üzere iş dünyasından birçok aile de orada olacaktı. Belki de bu yüzden Sevgi Hanım çay partisi için fazla iddialı giyinmişti. Vural Bey’i elindeki içki bardağından uzak-

laştıracabilecek bir etkinlik olduğunu sanmıyordum.

“Sizin davetlileriniz için altmış kişi ayırıyorum,” dedi an-sızın Sevgi Hanım. Sözlerin muhattabının ben olduğumu, acelesiz şekilde bana dönen bakışlarından sonra anlayabildim. Algılayamadığımı düşünüp yeniledi. “Düğün için size altmış kişilik davetiye için yeterli olduğunu düşünüyorum.”

“Sadece altmış kişi mi?” diye bildim şaşkınlıkla.

Tamam, aşiret düğünlerindeki gibi bir akraba kalabalığımız yoktu belki ama Çıkmaz vardı. Oradaki dostlarımız, komşularımız, sevdiklerimiz vardı. Organizatörlerin öve öve bitiremediği mekânın altı yüz kişiden fazlasını alacağını biliyordum. Buna rağmen alay edercesine sadece altmış kişi mi ayırmıştı? Mecbur kaldığım için yaptığım bir evlilik de olsa bu saygısızlık, emri vaki canımı sıkıyordu. Babamın nişan gecesini söyledikleri kulaklarımda çınladı. Derin bir soluk aldım. Tepki vermeden önce bekledim.

“Aslında elli kişi olarak düşünmüştüm ama Okan o sayının az olacağını söyleyince, kendi davetlilerimizden fedakârlık ettim.”

Yaptığı şeyin takdir edilmesini bekleyen ifadesiz yüzüne bakarken inanmadım. Ne yapmamı bekliyordu, vermeye tenezzül ettiği on kişilik yer için boynuna atlamamı falan mı? Kibarca boğazımı temizledim.

“Altmış kişi gerçekten az bir sayı Sevgi Hanım.” Sesimi kontrol etmeye çalıştım. Yüzüme sanki alnımda üçüncü bir göz çıkmış gibi bakınca, şaşkınlığını fırsat bildim. “Klasik nişan töreni yapmadığımız için, birçok yakınımızın evlendiğimize düğün davetiyesiyle haberi olacak. Sizin de bildiğiniz üzere Okan gibi ben de ailemin ilk evlenen çocuğuyum. Yani düğünümüz sizin için olduğu kadar, benim ailem için de önemli. Ayrıca o gün anne ve babamı seven birçok kişi de yanımızda olmak isteyecektir. Bu sebeple altmış kişi gerçekten yetersiz bir sayı Sevgi Hanım.”

Sözlerim bittiğinde kirpiklerini ifadesizce tam üç kere kırp-

tı. Sonra kucağındaki binlerce dolarlık deri çantasını koltuğa indirdi. Bakışları yeniden bana döndüğünde kanımın damarlarımda donduğunu hissettim. Bu öyle bir bakıştı ki, yılanların yakından çekilmiş gözlerini anımsattı. Gözlerinin soğukluğuyla üşüdüm. Derin ama sıkılmış bir nefes aldı. Yanında oturan Vural Bey'in avucundaki içkisini yudumlarken, "İşte başlıyoruz," diye mırıldandığını duyar gibi oldum.

"Bak Elif"ciğim, sizinle farklı sosyal kültürlerden geliyor olabiliriz. Ama senin de anlayacağın üzere, alaturka âdetlerinizi bir kenara bırakman gerekiyor artık." *Alaturka âdetler mi? Onun düğünde halay başı olmasını falan istememiştim ki!* "Sizin on, yirmi hatta elli kişiden vazgeçmeniz sorun olmazken, bizim için bir kişinin oturacağı yer bile derin manalar taşır. Önemli insanların düğününde olmasını istiyorsan fedakârlık yapman gerek Elif."

Dişlerimi sıktım. "Ben düğünümde önemli insanların değil, sevdiğim insanların olmasını istiyorum. Sevgi Hanım."

Sadece bakışlarımızın çarpıştığı bir savaş başlamıştı aramızda. Sanki ilk pes eden kaybedecekmiş gibi, ikimiz de gözlerimizi birbirimizden kaçırmıyorduk. Oyunu kaybeden ne o, ne de ben oldum. Araba yavaşça durduğunda Vural Bey, "Tam zamanında," dedi keyifle. Yetmezmiş gibi arabadan inerken elini Okan'ın omzuna koyup, "Kadınlarımız ne de güzel anlaşıyor değil mi oğlum?" diye şakıdı. Okan önce babasının omzundaki eline, sonra gözleri parlayarak babasına baktı. Ve sadece onun kahkahasına ortak olmakla yetindi.

Siyah minibüs ancak bahçenin girişine kadar girebilmişti. her yer gösterişli arabalarla dolmuştu. Güzel giyinimli bir görevli koşar adım yanımıza gelip, davetli arabalarının kapattığı yol yüzünden eve kadar uzanan minik rampayı yürümemiz gerektiğini ilettiler nezaketle. Onca kalabalığın bile güzelliğini saklayamadığı patika yolu takip ederek, birkaç metre ötede heybetiyle bizi bekleyen taş eve doğru yürümeye başladık. Fazla yüksek olmasa da keşke topuklu giymeseydim dediğim anlar-

dan birini daha yaşadım. Başımı çevirip arkama, bizimkilere bakacağım sırada sırada Vural Bey koluma girdi.

“Elif’ciğim yaşlı bedenime yukarıya kadar eşlik edersin değil mi?” diyerek emri vaki yaptığında, ben içimden arkamızıdan gelen Begüm ve Ecmel’e yardım çığlıkları atıyordum.

Nezaketle başımı salladım. Adımlamaya başladığımızda içimden Sevgi Hanım’la kavgama devam ediyordum. Kızgın düşüncelerimi Vural Bey’in keyifli sesi böldü.

“Böyle kaş çatmaya devam edersen, otuzuna geldiğinde kırışıklıkların olacak. Ve bu, o güzel yüzüne haksızlık olur.” Cümlesi bittiğinde gerçekten kaşlarımı başımı ağrıtabilecek kadar çatığımı fark ettim. Mahcup şekilde gülümsemeye çalışırken özür diledim. “Özür dileme. Aramızda kalsın ama arabadaki konuda tamamen senin tarafındayım.”

Elindeki kadeh olmadan gülümseyen yüzüne bakmak tuhaf oluyordu. Ama gözlerindeki samimiyet sahiciydi. Taş eve adım adım yaklaşırken, karısına gözücuyla yorgun bir bakış attı, ardından sessiz ama dingin sesiyle konuşmaya başladı.

“Sevgi gibi kadınlar bu tarz geceleri amacının dışında kullanırlar. Senin gibi bir kızın bunu anlamaması çok normal. Bu sözü hakaret olarak algılama sakın, aksine iltifat ediyorum.” Ben sözlerini biraz daha açıklayacağını düşünüyordum ama o sadece uzun bir iç geçirdi. Sonra yüzüne yine keyifli gülüşü yerleşti. “Davetiye konusuna gelecek olursak eğer, yüz kişi olması için elimden geleni yaparım. Ve emin ol, bu çok kolay olmayacak. Sevgi’nin kararlarını sorgulamayı çok uzun zaman önce bırakmıştım ama senin için bir istisna yapacağım. Yani bu demek oluyor ki, seviliyorsunuz küçük hanım.”

İşaretparmağını burnumun ucuna dokundururken keyifli hali bana da bulaşmıştı. İçimden keşke bu kadar çok içiyor olmasa diye geçirdim. Kol kola girmiş olsak da, yoğun içki kokusu midemi fena yapıyordu.

Ben gösterişli bahçeyi seyrederken, “Okan’a iyi geliyor-

sun...” dedi aniden. Anlamaz gözlerle ona bakınca gülümseyerek devam etti. “Seninle olmak ona iyi geliyor. Okan... Okan zor bir çocuktur. Açıkçası pek anlaştığımızı söyleyemem.”

Uzaklara bakarken bir şeyler söylemem gerekiyormuş gibi hissettim.

“Aranızdaki yaş farkından olabilir. Birbiri arasında fazla fark olmayan baba ve oğullar genelde pek anlaşıyorlar. Ama Okan’ın babasını ne kadar çok sevdiği bakışlarından bile belli oluyor.”

Hüzünlü bakışları sevimli bir gülümsemeye dönüştü.

“Sen gerçekten iyi bir kızsın Elif.” Patika yol bittiğinde karşılaştığı manzara onu da büyüledi. “Vay canına, bu İngiliz herif işi biliyor.”

Kıkırdadım. Gerçekten biliyordu. Arazi muhteşem görünüyordu. Yine geçmiş zamana yolculuk yapmış gibiydik. Hızlı yürümüş olmalıyız, giriş yapmak için grubumuzun diğer üyelerini beklemeye koyulduk.

“Okan’la oturacağınız misafir köşkümüzün bahçesini de böyle düzenleyebilirsin.” Başımı araziden alıp ona baktım. Yutkundum. Evlerini düşündüm. Kendimi orada hayal edemedim. “Aslında orası sizin için küçük. Okan’a da söyledim bunu. Sizin için dedemden kalma yalayı düşünüyordum aslında. Tadilatla olduğundan altı veya sekiz ay sonra yerleşebilirsiniz. Ama Okan, ‘Elif beklemek istemiyor, gelecek ay düğünü yapmalıyız,’ deyince, üsteleyemedim tabii. Şimdiki gençlerin acele etmek için her zaman haklı sebepleri vardır.”

Olmayan göbeğime minik bir bakış attığında ince imasını duymazdan geldim. Olduğum yerde çivilenmişim. Okan düğünün erken olmasını babam istiyor dememiş miydi?

“Size bunu ne zaman söyledi?”

Bir süre düşündü. “Nişanınızı duyurduğumuz gece. Hatta düğün tarihini herkese söylememi isteyen de Okan’dı.”

Butün kaslarımın gerildiğini hissedebiliyordum. Otuz ya-

şındaki halimi zerre umursamayarak sertçe kaşlarımı çattım. Bedenime saplanan ağrı, ya öfkeden ya da Vural Bey'in yanında fazla kalmamdan dolayı midemi yakmaya başlamıştı. *Bana yalan söylemişti!*

Sevgi Hanım biricik oğlunun kolunda yanımıza ulaştığında, Okan'ın yüzünü incelemeye başladım. Karamel saçlarını geriye yatırdı. Koluna girmiş annesinin şikâyetlerini duymazdan gelip bana baktı. Gülümsedi. Mutlu görünüyordu. Gözlerimin içine bakarak böylesine kolay yalan söylemiş olduğunu bilmek, beni dehşete düşürmüştü. *Daha önce başka yalanları da olmuş muydu?*

“Umarım benim de gelmiş olmam sorun yaratmaz.”

Sonunda kalabalık topluluğumuz bir araya gelmişti. Emre çekinerek Ufuk'un kulağına fısıldadığında onun yerine ben cevap verdim.

“Begüm'ü haftalardır ilk kez gülümserken görüyoruz. Sırf bunun için bile her daim etrafımızda olabilirsin Emre.”

Emre toprak rengi pantolonun üstünde giydiği kar beyazı gömleğiyle çok zevkli görünüyordu. Begüm'ün yüzüne her baktığında kızaran elmacık kemiklerini saymazsak beyaz tenli hoş bir çocuktü. Begüm de ondan farklı değildi. Emre ile göz göze geldiği her an dudaklarını kemiriyordu. Onlara bakan insanların gülümsetecek kadar âşık görünüyorlardı.

Emre memnuniyetle başını salladığında sonunda altın varaklı kapı açıldı. Hizmetlilerin arkasından müzik sesi ile birlikte kalabalığın gürültüsü de geliyordu. İçeri girip doğruca diğer konukların yanına, bahçeye açılan kapıdan dışarı çıkarıldık. Uğultu ve müzik sesi artarken, kısa bir an hepimiz durup bu şahane manzaraya bakakaldık. Hatırladığımda da güzeldi. Göz alabildiğine yeşil çimenler vardı. Çiçekler çoğalmıştı. Çimlerin üzerine belli aralıklarla ikramlık alanlar, çardakların altına

zarif çay masaları kurulmuştu. Yeşil çimenlerin üzerinde az sayıda erkek bilmediğim bir spor dalını oynuyordu. Kadınlar ellerinde çayları ve kurabiyeleriyle sohbet ediyor, hatta bazıları şapka bile takıyordu. İnsanlar çoğunlukla beyaz, pudra rengi ve gök mavisi kıyafetler giymişti. O an toz pembe elbisemin içinde kendimi çok rahat hissettim. Aynı şeyi turuncu ceketiy-le birkaç adım gerimde olan Sevgi Hanım için söyleyemeyecektim. Parlak detaylarıyla gereğinden fazla dikkat çekiyordu. Arzu ettiği ilginin bu olmadığına emindim.

Sonunda Leyla ve Henry göründü. Sıcacık selamladılar hepimizi. İkisi de yine masalsı görünüyordu. Leyla'nın pudra tonlarındaki asil takımı, Henry'nin yine yelekle tamamladığı açık gri takımıyla birleşince bir Dük ve Düşes kadar saygın görünüyordlardı.

Sevgi Hanım'ı arkasında bırakıp, Begüm, Ecmel ve bana döndü.

“Elif’ciğim gelebilmenize çok sevindim.”

Keşke bu saf dışı bırakan hareketinden haz almamış olsaydım. Ama aldım. Sevgi Hanım yüzünü buruşturup yanımdan uzaklaşırken, ben Leyla'nın elini okşadım.

“Arkadaşlarımı ve beni davet etmiş olmanız bizi çok mutlu etti. Teşekkür ederiz.”

Elimin üstüne avucunu birkaç kez vurdu. Çenesine dokunan gri düz saçlarını salladı.

“Asıl ben size teşekkür ederim. Henry şehirde tanıdığı bütün İngilizleri davet etmiş. Muhtemelen siz etrafımdaki sayılı Türklerden olacaksınız ve emin olun sizin burada olduğunuzu bilmek bana tarifi imkânsız bir huzur veriyor olacak.”

Hepimiz kıkırdadık. Kocasına sitem ederken bile çok tatlıydı. Biz onların haline gülümserken birkaç kişiyi selamlayarak bize doğru yürüyen Eser'i gördüm. Sadece bir saniye nefesimin ritmini bozmasına yetti. Bu kez beyazlar içindeydi. Beyaz pantolon, beyaz gömlek, beyaz ayakkabılar... Üstünde dikkat

çeken tek şey göğsünde gururla taşıdığı arması ve simsiyah saçlarıydı. Okan yanı başımdaydı. Benim gibi onun da Eser'i izlediğini biliyordum. Kendimi zorlayıp gözlerimi üstünden çektiğim anda Leyla'nın gülümseyen yüzüyle karşılaştım. Belli belirsiz tebessüm etti. Yanımıza ulaştığında beni es geçti, kızlara doğru bakıp gülümsedi.

"Yine her zamanki gibi çok zarıfsınız kızlar."

Begüm ve Ecmel ortamın ruhuna ayak uydurup reverans yaptılar.

"Teşekkürler, sen de fena değilsin Malkoçoğlu."

Ecmel'in sözüne karşı bir süre anlamaz gözlerle baksa da, birkaç saniye sonra başını geriye atarak kocaman, içten bir kahkaha attı. Bara gittiğimiz gece olanları tam hatırlamıyor olsak da Eser'in birini dövdüğüne emindik. Ecmel artık kendi aramızda konuşurken Eser'e bildiği bütün savaşçı isimlerini yakıştıırıyordu. Herkül, Rocky, Aşil, Spartacus ve favorisi olan Malkoçoğlu... Tabii bu konuyu Okan bilmediğinden, aralarındaki samimiyet onu rahatsız etmişti ve bedeninin kasıldığını belime dokunan parmaklarında hissetmiştim.

Eser Ufuk'a döndü.

"Biz de seni bekliyorduk."

Etrafta yeni avını arayan Ufuk dikkatini gruba vermek zorunda kaldı.

"Beni mi?"

Ufuk gözlüğünü çıkarıp yakasına takarken, Henry Eser'in yanında durdu. "Eser senden bahsetti. Sana ihtiyacımız var. Duyduğuma göre yetenekli ellere sahipmişsin."

Ufuk, "Ellerim yeteneklidir ama hangi konuda sorduğunuza bağlı," dedi şüpheyle.

Eser sadece gülümsemekle yetindi. Elini Ufuk'un omzuna koyduğu sırada bakışları Emre'ye takıldı. Emre çekingen şekilde eliyle ensesindeki saçları karıştırarak kendini tanıttı.

“Şeyy... Ben Begüm’ün erkek arkadaşım. Fazlaca ısrar edince kıramayıp geldim. Umarım sakıncası yoktur.”

Henry ile Eser neredeyse aynı anda memnuniyetle baş salladılar.

“Tabii ki sakıncası yok. Hatta iyi bile oldu. Dedemin konuklarının hepsi ya bastonla ya da içtikleri haplarla ayakta duruyorlar. Etrafta kalp krizi geçirmeyeceğine emin olduğum insanların olduğunu bilmek güzel.” diye ekledi Eser.

Okan’a belli etmeden ben de diğerleriyle birlikte gülümse dim. Emre’nin rengi doğal tonuna dönerken, “Kendisi dışçı.” diye bilgi verdi Begüm. Sevdığı adamın mesleğine bile âşıktı.

Henry’nin gözleri parladı.

“Tam aradığımız adam! Becerikli bir el daha. Bundan şanslı olamazdık. Benim yaşlı moruklardan birine ihtiyacımız kalmadı artık, takımı tamamladık. Hadi gidelim.”

Kelimenin tam anlamıyla, itiraz etmelerine müsaade etmeden Ufuk ve Emre’nin koluna girip onları sürüklemeye başladı. O an yaşlı bir adam olmaktan çok uzaktı.

“Tam olarak ne için adam topluyorsun Henry,” dedi Leyla adımlayan genç ruhlu eşine.

Henry dönüp muzipçe baktı.

“Bekle ve gör hayatım.” Geride kalanlarımıza döndü. “Çocuklar bahçedeki ikramlar sizi bekliyor, dilerseniz atlarla gezebilir, hatta diğer konuklar gibi kriket oynayabilirsiniz.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Kriket mi?” dedi Ecmel yüzünü buruşturarak.

“Evet, hani şu İngilizlerin ata sporu sayılan ama sadece parasının üstünde kraliçenin resmi bulunan ülkelerde oynanan asil spor dalı.” Eser’in açıklamasına Henry öfkeli ve bir o kadar alıngan bir bakış attı. “Ne var, asil dedim,” diye eklerken olabildiğine arsız ve tatlı görünmüştü. Ufuk’a baktı. “Hadi gidelim yoksa dedem İngiliz genlerimi mahcup ettiğim için beni azarlayacak.”

Henry yakışıklı yüzünü salladı ve yeniden hareketlendi.

“Dediğim gibi, dilediğiniz gibi eğlenebilirsiniz. Yeter ki ana pistten fazla uzaklaşmayın.”

“Neden?” diye bağırdı arkalarından Leyla.

“Sürpriz,” diye karşılık aldı Williams oğlanlarından.

Geriye Okan ve kızlarla kaldığımızda ikramların olduğu kısımla uzun bir süre meşgul olduk. Öyle uzun kaldık ki Okan bir süre sonra söylenerek babasının yanına gitti. Takımı bırakmış olabilirdi ama o hâlâ bir sporcu gibi besleniyordu. Normalde ben de kalori hesaplardım ama bu kez umursamadım. Çünkü yapılan her şey inanılmaz lezzetliydi. Hayatımda yediğim en güzel mini sandviçleri tadarken bahçe içinde hareketlenme başladı. Bordo yelekli hizmetliler yeşil çimlerin üzerine büyük bir yükselti yerleştirdiler. Dakikalar sonra bunun sahne olduğunu anladık. Meraklı kalabalık kısa sürede sahnenin önünde sabırsızca çoğalmaya başlamıştı bile.

Başımı çevirip bakışlarımla Leyla’yı aradım. Gözlerim onu bulduğunda kaşları çatık, olan biteni anlamaya çalışıyordu. Onun planları dışına çıkılmasından hoşlanmamıştı. Düzenin bozulmasının onu gerdiğini anlayabiliyordum. Çünkü ben bu hissi çok iyi biliyordum. Ona benziyordum.

Sahneye perde de asıldı ve tamamen çekildi. Arkasında neler olduğunu göremiyorduk. Görevliler perde arkasına koşar adım bir dolu şey taşımışlardı. Göz açıp kapanıncaya kadar bateri sesi duyulmaya başladı. Sonra usulca akor deneyen gitar. Ve biz tahminlerde bulunamadan perde açıldı. Perde ile birlikte ağzım da açık kaldı. Sahneye bakan herkesin çenesi göğsüne düşmüştü.

Henry, Eser, Ufuk ve Emre üstlerinde onlara ait olmayan siyah beyaz takım elbiselerle sahnedelerdi. Hepsi saçının önünü alnına indirmişti. O kâküller ve takımla benzedikleri tek bir grup vardı o da şüphesiz ki, Beatles’dı. Belli bir yaşın üstünde olan kadın ve erkekler sahneye daha çok yaklaştı. Hatta içle-

rinden birkaç tanesi çığlık bile attı. İşte şimdi tam anlamıyla zamanda yolculuk yapmıştık. İnanamıyordum.

“Bu katıldığım en iyi parti olacak.”

Ecmel’in de ağzı benim gibi kulaklarındaydı. Emre çekingen tavırlarıyla baterinin arkasına geçti. Ufuk ve Eser boynundaki kalın askılı gitarlarla sahnenin kenarlarında, Henry ise ortalarında durmuş, çığlık atanlara en havalı pozlarını veriyordu. Kesinlikle çok tatlı görünüyorlardı. Henry mikrofonun önüne gelip durdu. Onun ellerinde de gitarı vardı. Sessizlik oldu.

“Bundan yıllar önce bir kız gördüm.” Konuşması, üstündeki takımın içinde çok daha sempatik geliyordu kulağa. Gözleri kalabalığın içinde Leyla’sını kolayca buldu. “Çok ama çok... seksi bir kız.” Herkes bir ağızdan kıkırdadı. “Ona ilk bakışta âşık oldum.” Durdu, dik duruşuyla etrafını saran dostlarına gülümsedi. “Bu hikâyeyi çoğunuz biliyorsunuz. Çünkü etrafımdaki herkese anlatıyorum. Elimden gelse bütün dünyaya haykırırım.” Sevimli iç çekişlerden sonra yeniden Leyla’ya baktı. “Onu ilk gördüğüm an elimde tonlarca kâğıt vardı. Ona çarptım ve hepsi etrafa saçıldı. Kalbim gibi... Eğildi, yere saçılan her şeyi toplayıp avucuma koydu. O günden beri de aynısını yapıyor.”

Haylaz bakışlarıyla kıkırdandı.

“Size inanılmaz gelse de bu çekici ihtiyarın, o seksi kızı tavlaması kolay olmadı.” Gülüşmeler sonrası devam etti. “Ona günlerce dil döktüm. Ama beni anlamıyordu. Onunla konuşabilmek için dilini öğrenmeyi bekleyemedim. O kadar sabırlı olamazdım. O inatçı kızın inadını ve dilini çözmem gerekiyordu. Gitarımı elime aldım. Karşısına geçip gözlerine baktım ve ona şu şarkıyı söyledim.”

Arkasına dönüp grup arkadaşlarına bakış attı. Havalı şekilde mikrofona dönüp bu kez anadiliyle seslendi.

“Ladies and gentlemen, The Beatles...”

Alkış, ıslık ve çığlık eşliğinde müzik başladı. Tamamiyle onlar çalmıyordu, alt yapıda müziğin önceden kayıtlı olduğu belliydi

ama kollarını ve kollarlarını sallarken Beatles ruhunu iliklerine kadar yasadıkları kesindi. Çok sevimli ve çekici görünüyorlardı. Genç Henry'nin o gün Leyla'yı ikna etmek için söylediklerine, bugün herkes hep bir ağızdan eşlik etmeye başlamıştı.

*Evet sana bir şey söyleyeceğim.
Ve o şey söylediğimde anlayacağımı düşünüyorum.
Elini tutmak istiyorum.
Lütfen, bana senin olmama izin vereceğini söyle
Ve lütfen, bana elini tutmama izin vereceğini söyle
Şimdi elini tutmama izin ver
Elini tutmak istiyorum.*

Onca insana ayak uydurup biz de keyifle eşlik ediyorduk şarkıya. Begüm'ün Emre'yi izlerken ona bir kez daha âşık olduğuna yemin edebilirdim. Sahne etrafı iyice kalabalıklaşmıştı. O sayısız asil konuk bir anda gençlik yıllarına dönmüşçesine umarsızca şarkıya eşlik ediyordu. Leyla'yı buldu gözlerim. Eşine o gün de aynen böyle baktığını düşündüm. Gözleriyle seviyordu onu. Kısa bir an sahip oldukları şeyi ölümüne arzuladığımı hissettim.

*Bu öyle bir duygu ki sevgilim, gizleyemem.
Evet anladın,
Elini tutmak istiyorum
Şimdi elini tutmama izin ver.**

Şarkı çılgınlıkla eşliğinde bitti. Şarkı bittiğinde o inatçı kızın elini, sahnedeki oğlana neden uzattığını hepimiz anlamıştık. Leyla ve Henry dünyada kimse yokmuşçasına bakışırken, mikrofonu başka biri devraldı. Eser öylesine komik bir saç modelinin bile yakıştığı sevimli yüzüyle konukları selamladı. Yeni bir

* Beatles'ın I Wanna Hold Your Hand şarkısının sözleri.

Beklentiyle sessizlik sağlandı.

“Bir kız gördüm. Ve o çok, çok...” Sadece yarım saniye için gözleri yüzüme dokunduktan sonra, konuklara en yaramaz bakışını attı. “Devamını biliyorsunuz.”

Kahkahalar dalga dalga beni buldu. Ben içimdeki engellenemez coşkuyu yutup bakışlarımla Okan’ı aradım. Bu konuşmanın onun hoşuna gitmeyeceğini tahmin edebiliyordum.

“O kız... en az babaannem kadar. hatta belki de daha fazla... Her neyse...” Başımı eğdim. Ona keşke inatçılık ya da naz yapmadığımı söyleyebilseydim. O devam etti. Ben başımı kaldırdım. “Ben de o kız için bir şarkı söylemek istiyorum. Ama şimdiden uyarayım, ben Sör Henry kadar beyefendi değilim.”

Arkasını dönmedi, grubundan yardım istemedi. Sadece gitarının tellerine dokundu ve daha önce dinlediğim sözleri şu an birkaç narin notayla söylemeye başladı.

*Kapa gözlerini, seni öpeceğim
Yarın seni özleyeceğim
Daima gerçek olacağımı hatırla
Ve ben uzakta olduğum zaman
Bütün aşkımı sana göndereceğim
Öpüyormuş gibi yapacağım özlediğim dudaklarımı
Ve bütün hayallerimin gerçekleşmesini umacağım.**

“Bir kızı tavlama için elini tutmaktan fazlası gerekir, öyle değil mi?”

Bu cümlesinden sonra şarkı hareketli notalarla bütün grupla birlikte yeniden söylenmeye başlandı. Bakışları gözlerime her dokundugunda yutkunmak zorunda kalıyordum. Sanki etrafımızdaki herkes toz olup havaya savrulmuştu. Sadece sahnede gözlerime bakarak şarkı söyleyen o ve aşağıda ona yeniden âşık olan ben vardım. Bu kalbimin kaldıramayacağı kadar büyüleyi-

* Beatles’in All My Living şarkısının sözleri.

ci bir görüntüydü. Okan da böyle düşünmüş olacak ki şarkının son nakaratında yanıma geldi. Buz gibi bakışlarıyla meydan okurcasına kolunu omuzlarıma atıp beni kendine çekti. Öyle sert çekti ki vücudumun yarısı sert göğsüne çarptı. Bakışları ise sahnedeki kişiye kilitlenmişti. Eser sustu. Okan'ın dudakları hazla yana kaydı. Şarkının son birkaç cümlesini Ufuk tamamlamak zorunda kaldı ve bittiğinde alkışlar etrafı inletti.

Begüm elimden tutup çekiştirmeye başlayınca, beni Okan'ın gergin kanatlarının altından kurtardığının farkında değildi. Diğer eliyle de Ecmel'in parmaklarına asılmıştı.

"Sahneye yaklaşalım. Ben de Emre için çılgılık atmak istiyorum. Hadi!"

"Gözümüz aydın, yeni bir fantezimiz oldu," diye söylendi Ecmel ama onun da eğlendiğini huysuz gözlerinden görebiliyordum.

Yüksek sahnenin hemen altında sıralanmış çoğu kır saçlı, coşkulu sevimli kalabalığa karıştık. Begüm aklına gelen şeyle sarı saçlarını savurup çantasını karıştırmaya başladı. Bulduğu eski bir fişin arkasına göz kalemiyle bir şeyler yazdı ve sahneye fırlattı. Emre grubun Ringo Star'ı olarak baterinin arkasında olduğundan kâğıt onun yerine Ufuk'un ayaklarının dibine düştü. Ufuk aldı ve açtı.

"İstek parça yazdım," diyerek sırttı Begüm.

Ufuk açtığı kırıksık kâğıda bakıp yüzünü buruşturdu. Sebebinin sadece ben biliyordum. Eser Ufuk'un yanına geldiğinde mikrofon elindeydi.

"Bakalım bu çekici hanımlar bizden hangi parçayı duymak istiyorlarmış?" diye anons etti.

Kalabalık dalgalandı. Grupta Disleksi olduğunu saklayan kardeşime döndüğünde, Ufuk boş bulundu.

"Okuyamıyorum," dedi düşünmeden.

Sesi mikrofon yardımıyla bütün arazide yankılandı. Alt dudakımı ısırdım. Eser kaşlarını çatı. "Nasıl yani?"

Afallayan Ufuk, "Şeyy... gözlerim iyi görmüyor," diye topar-

lamaya çalıştı. Bu bahaneyi ilk kez söylemediğini biliyordum.

Eser elindeki mikrofonu aşağı indirdi. İkna olmamış görünüyordu.

“Neden gözlük kullanmıyorsun?” diye sordu şüpheyile.

Doğruca Ufuk’un gözlerinin içine bakıyordu. Kedi görünüşünü devreye soktuğuna emindim. Ufuk abartı yakalı beyaz gömleğini çekiştirip saçını savurdu.

“Sence bu, bu seksi surata haksızlık olmaz mıydı?” derken havalı bir bakış attı Eser’e ama ben gerginliğini sahne dışından bile hissedebiliyordum.

Eser ansızın başını bana çevirdi. Korku ve endişe dolu yüzümde bir şey aradı. Saklı parçayı bulmaya çalışan gözlerine bakarken kardeşimi daha fazla zorlamamasını diledim. Yeniden Ufuk’a baktığında hafifçe gülümsedi, mikrofonu kaldırmadan önce ona göz kırptı.

“Bence bunun olmasını kesinlikle istemeyiz.”

Ardından avucunda buruşturduğu kâğıdı Ufuk’un elinden aldı ve yüksek sesle okudu. Begüm, kalabalığın çığlık atmasına sebep olan Twist and Shout parçasını yazmıştı. Eşlik edenler tıpkı şarkıda söylediği gibi kalçasını sallayıp doyasıya çığlık atmıştı. Sürpriz konser alkışlar eşliğinde sona erdi. Herkesin yüzü gülüyordu. Henry sahneden inince Leyla’sının yanına gidip elinin üstüne sevgi dolu bir öpücük bıraktı. Emre iner inmez Begüm’e sarıldı ve kulağına birkaç şey fısıldadı. Ufuk sahne çıkışında onu sabırsızca bekleyen iki güzel kızın koluna girdiğinde bütün grup üyeleri halinden memnun görünüyordu. Eser hariç...

O üstündeki ceketini çıkarıp davulun üstüne bırakırken mutlu değildi. Tren garında arkasından el sallayanı olmayan yolcu kadar yalnız ve kimsesiz görünüyordu. Yanına gidip ona sarılabilmeyi, şarkıdaki gibi elini tutabilmeyi isterdim...

Mektup

Görevliler sahneyi bozarken Henry bana seslendi. Yanında Leyla yoktu. Adımı öyle sevimli vurguluyordu ki gülümsemek için kendimi zor tuttum. O bana doğru yürürken bizimkiler de yanıma gelmişlerdi.

“Elif”ciğim sen ve arkadaşların için atlar hazırlandı, geçen geldiğinde görememiştin, görevli sizi arazide gezdirerek göl kenarına götürecektir. Göl, Aşk Tarlası’nın hemen aşağısında kalıyor. Leyla orada sizin için ufak bir piknik sepeti hazırlattı. İçine meşhur kekini de koydu. Bayılacaksınız. ”

“Bizi mahcup ediyorsunuz,” diyebildim.

“Leyla’yı ikna eden kişinin sen olduğunu düşününce, emin ol bunlar az bile.”

Mahcubiyetle gülümsedim. Okan gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Bana gösterilen samimi ilgiden sıkılmış olduğu belli oluyordu. Elime sarılıp bizi bekleyen görevliye yöneldi. Begüm atlara binme konusunda oldukça hevesli görünüyordu. Tam arkamızı dönüyorduk ki, Henry bana baktı.

“Nişanlın ve arkadaşların geziye başlasınlar, izin verirsene eğer Leyla’nın seninle konuşacakları varmış.”

Cevap vermeden önce dönüp Okan’a baktım. Beni şaşırtarak anlayışla başını salladı.

“Göl kenarında seni bekliyor olacağız,” dedikten sonra eğilip yanağımı öptü.

Onlar uzaklaşırken, biz Henry ile insanları aşarak malikâneye doğru yürüdük. Evin arka kapısından girdiğimizde bahçedeki gürültüyü ardımızda bırakmış olduk. Parlak mermer

zeminde tok sesimizle salona adımlarken, yüksek tavanlı oda önceki gelişimden daha görkemli geldi gözüme.

Zevkli kadife koltuklar arasında Leyla Hanım'ın oturmuş, elini gözaltlarında gezdirdiğini fark ettim. Kaşlarımı çatıttım. *Ağlamış mıydı?* Hüzün dolu yüzüne yaklaşıırken Eser'in de odada olduğunu yeni fark ediyordum. Üstünde eski kıyafetleri vardı, ayakta durmuş, sırtını yanmayan şömine duvarına yaslamıştı. Endişeli gözlerle babaannesini izlemesi kendimi tuhaf hissettirdi. Leyla'nın konuşacaklarını artık daha fazla merak ediyordum.

Usulca ona yaklaştım. Islak kirpikleriyle koltuk minderine vurdu birkaç kez.

"Gel Elif'ciğim, ben de seni bekliyordum."

Avucunu kaldırdığı yere, yanı başına oturdum. Beklemeden yüzüne baktım.

"Siz iyi misiniz, en son gördüğümde mutluydunuz, gülüm-süyordunuz. Bir sorun yok değil mi?"

Konser sırasında ve sonrasında yüzünde güller açan kadının gözyaşlarına sebep olan şeyi çok merak etmiştim. Hüzünlü bir tebessüm döküldü dudaklarından.

"Hayatta her şeyin bir bedeli var Elif. Mutluluğun bile..."

Gözleri tekrar buğulanmaya başlarken, ben ona anlamaz gözlerle bakıyordum. Salon girişinde duran Henry başını çevirip bakışlarını kaçırdı. Karısını böyle görmenin onun canını yaktığı belli oluyordu. Leyla uzun bir konuşma için derin bir nefes aldı.

"Henry ile gittiğim gün aslında başkasıyla evlenmem gerektiğini anlatmıştım sana. Ama asıl hikâyeyi bilmiyorsun." Başını çevirip Eser'e baktı. "Sen de bilmiyorsun." Kırışmış ellerine eğdi bakışlarını. "Kimse bilmiyor. Herkes o büyü, masalsı, dakikalar önce çığlık çığlığa dinledikleri hikâyeden oluştuğumuzu sanıyor. Ama değiliz. Mutluluğumuz için geride bıraktıklarımız var."

Sakin sesi titrerken devam etti.

“Henry ile kaçtığım o gün, biz her şeyin hallolduğunu düşünürken, evleneceğim adam sonraları çıkan dedikodular yüzünden öfkelenmiş. Babama yaptığı masrafların karşılığı olarak kardeşimle evlenmesi gerektiğini söylemiş. Babam başlarda karşı çıksa da, onun kadar varlıklı olmadığından o adama boyun eğmek zorunda kalmış.” Birden başını eğip gözlerini sıkı sıkı kapattı. Elinin üstüne düşen gözyaşını izlerken kalbim sıkıştı. “Kardeşim benden beş yaş küçüktü. Daha okul çağındaydı. Gencecikti, çocuktu.” Usulca ağlamaya başladı. “Yıllarca eziyet etmiş ona. Evlenirken varlıklı bir tüccarken, durumu kötüleşmiş, varlığının çoğunu kaybetmiş, kaybettikçe kardeşime daha çok eziyet eder olmuş.”

Yanı başımda yorgun omuzları titreyerek ağlarken gri saçını küçük bir kız çocuğuymuş gibi okşamak istedim. Başını kaldırıp bana baktığında ne diyeceğimi bilemedim. Gözlerinin etrafındaki çizgiler çoğalmıştı. Dudaklarına gelen cümleleri kesmiş gibi aniden durdu. Daha fazla anlatmak ona acı veriyordu. Kendini toparlamaya çalıştı.

“Şimdi neden bunları sana anlattığımı anlamaya çalışıyorsundur. Sen bana neden İngiltere’ye daha önce gitmedin diye sorduğunda, sana ailem yüzünden demiştim. Ama sadece kardeşim içindi. Yıllarca ona ulaşmaya çalıştım. Ama o beni görmek istemedi. Ben de bekledim. Bir gün bana gelir diye, benimle iletişime geçer diye bekledim. Ama artık vazgeçiyorum...” Kucağına uzanıp bir mektup çıkardı ve bana uzattı.

“Senden bu mektubu ona götürmeni istiyorum.”

Şaşkın şekilde mektuba bakmaktan başka bir şey yapamadım. Anlayamamıştım. Uzattığı zarftan başımı kaldırıp Eser’e baktım. Onun da bakışlarında bir şeyleri çözememişlik vardı.

“Neden benim götürmemi istiyorsunuz ki?” diye sordum Leyla’nın ıslak kirpiklerine bakarak.

Yorgun omuzlarını salladı.

“Çünkü ben götüremem. Beni görmek dahi istemiyor. Eser’i de tek başına oraya yollayamam, onun yaşadığı yerde bu durum dikkat çeker ve ben ona daha fazla zarar vermek istemiyorum. Ama Eser seninle giderse, kimse ona bir şey yapmaz.”

Ne demeliydim ki? Ben kararsız gözlerle ona bakarken, o bana omzunda taşıdığı yükü biraz olsun hafifletilmem için yalvarırcasına bakıyordu. Sonunda dayanamayıp elindeki zarfı aldım. Bana o an öyle içten sarıldı ki, ölmek üzere olan birinin son isteğini yerine getirmiş gibi hissettim. Kollarımdan ayrıldığında yüzüme baktı.

“Biz birbirimize benziyoruz Elif. Gözlerindeki soru işaretlerini görebiliyorum, belki de kendine sorduğun bütün soruların cevaplarını bu yolculukta bulursun.”

Hiçbir yanıt veremedim. Sorularımı da cevaplarımı da biliyordum. En önemlisi sorumluluklarımı biliyordum. Yerimden kalkmadan önce Henry’ye baktım. İsminin baş harflerinin işlenmiş olduğu mendille yanaklarını kurulayan Leyla’sını izliyordu. Birlikte olmak için arkalarında bıraktıklarını anmaktan bile kaçıyor gibiydi. Ya da onun için arkasında bıraktıklarını hatırlarken Leyla’nın yanında olmaya dayanamıyordu.

“Hiç... hiç keşke dediniz mi? Yani olanları tekrar yaşama şansınız olsaydı, yine de onunla gider miydiniz?”

Henry’nin tedirgin yüzüne gülümseyerek baktı. Bakışlarında tek bir tereddüt kırıntısı yoktu.

“Hiçbir şeyi değiştirmedim. Geri dönüp bir şeyleri değiştirmek eğer onu kaybetmek demekse, evet, hiçbir şeyi değiştirmedim. Onu kaybetmek sahip olduğum her şeyi, hatta kendimi kaybetmekten bile daha dayanılmaz benim için.”

O koltuktan kalkarken ne hissettiğime emin değildim. *Levla ile ne kadar benziyorduk?*

Eser yanımdaydı. Toprak yolda yürürken sadece ayağımı-

zın altında ezilen minik çakıl tanelerinin sesi geliyordu. Ahırların olduğu yere yürürken ikimiz de tek kelime etmedik. Onun da hikâyesinin bu kısmını ilk defa dinlediği belli oluyordu. Ve o da en az benim kadar şaşkındı. Bana gururla anlattığı aşk hikâyesinin başka birinin kâbusu olduğunu bilmek ikimize de ağır gelmişti. Onun gözünde bizim hikâyemiz de onlarınkiyle aynıydı. *Onların hikâyesi gibi, bizim hikâyemizin de büyüğü bozulmuş muydu?*

Ahırların girişinde iki güzel yeleli at bizi bekliyordu. Onlara yaklaştığımızda Eser'in beyaz atını tanıdım. Onun üstündeki duruşunu istesem de unutamazdım. Yanına yaklaştığımda çekinerek elimi boynuna uzatıp dikkatli hareketlerle sevmeye başladım. Kıpırdamadan kendini sevdirdi. Hapşurur gibi kişneyince ürküp geri kaçtım.

“Seni hatırladı.”

Bu, bugün Eser'den bana kurulmuş ilk cümleydi. Özlem duyduğum sesiyle ona baktım. Kelimesi gibi gözleri de beni buldu sonunda. Gülümsedim ama o karşılık vermedi. Mavi gözleriyle gülümsemediyorken, yüzündeki keskin keder tenini ele geçiyordu. Karşılık görmeyen tebessümümü sildim, dudaklarımı birbirine bastırıp atın başını okşamaya devam ettim.

“Şuraya gideceğiz.”

Parmağıyla gösterdiği yere bakınca, düz yeşilliğin arkasındaki ufak ağaçlık alanı gördüm. Göl onun arkasında olmalıydı. Atını ufak bir damak hareketiyle hareket ettirdi. At sanki kendi aralarında özel bir dil varmışçasına onun tam önünde durup rahatça binebilmesi için bütün gücünü arka ayaklarına vererek öylece bekledi. *Peki ben nasıl binecektim?* Gururum ona sormamı engelliyordu. Etrafıma bakındım. Benim için hazırlanan kahverengi ata yanaşıp, eyerinin kayışından tuttum. Yakınıımızdaki yükseltiye yanaştırmayı akıl ettiğimde, bana belli etmeden gülümseyecek gibi oldu ama aniden yüzü düştü ve yumruklarını sıktı.

Atına binmeden öylece bekliyordu. Yüzüne yayılan soğuk ifade beni şaşırttı. Ne olduğunu anlamaya çalışırken ezilen toprak sesini fark edip gelen kişilere baktım. Bize doğru yürüyen şık giyimli bir adam ve yanında aynı şıklığa sahip naif bir kadın vardı. Onlar bize yaklaştıkça Eser'in vücudunun kasıldığını fark edebiliyordum.

"Ben de seni arıyordum," dedi adam, oldukça sert bir tavırla. Sanırım Türk değildi. Henry'yi düşündüm. Belki de onun gibiydi. Ne yapacağımı bilemeden öylece uysal atımın yanında durup bekledim. Eser ne başını, ne de vücudunu bu adama döndürdü. Bu ilgisizlik adamı kızdırdı. Kolundaki kadının parmaklarını savurup bir adım öne çıktı. "Seninle konuşurken benim yüzüme bakman gerektiğini daha kaç kere söylemeliyim Edward."

Aksanı kesinlikle Henry'ninkine benziyordu. Ama Henry konuştuğunda yüzünüze engelleyemediğiniz gülümseme yayılırken, bu adamın ses tonu insanı dehşete düşürüyordu. Yanındaki kadının kaçamak gözlerle bana baktığını fark ettim. Sanki arkasında durduğu adamın sergilediği tavırdan dolayı mahcuptu. Eser onlara döndüğünde çok kısa bir an için adamın arkasında kalan kadının kırılğan yüzüne baktı, ardından adama çevirdi ifadesiz bedenini. Ne öfke, ne şaşkınlık, ne de mahcupiyet. Duygudan yoksun, öylece bakıyordu. Cezasını çekmeye hazır bir suçlu gibi...

"Buyurun efendim," dedi aynı tavırla.

"Deden olacak ihtiyarla konuş, Londra'ya gitmeden önce istediğim belgeleri imzalasın. Ve saçma oyunlardan da vazgeçsin artık!"

Eser yumruğunu sıkarken, ifadesiz yüzü korkusuzca adamın gözlerine bakıyordu. "Peki efendim."

Adam konuşmayı sonlandırıp arkasını dönecekken kısa bir bakışla beni süzdü. Sonra Eser'e dönüp "*Pretty girl.*" dedi. Bunu söylerken iltifat etmekten çok uzaktı.

Onlar bizden uzaklaşırken Eser dişlerini sıkıyordu. İçimden ona uzanıp dokunmak geçse de, cesaret edemedim. Ama atlarımıza bindiğimizde biraz olsun sakinleşmişti. Atların insan üzerinde inanılmaz etkileri olduğunu söylerler. Derler ki, bir at üstündeki kişinin ruh halini hissedip ona göre davranabilirmiş. Bu durumda atımın sarhoş olmuş gibi sağa sola yalpalanmasına şaşırmamalıydım. Eyerini çekiştirip dursam da bir türlü düz gidemiyordum. Bir ara tekmelercesine beni üzerinden atmaya bile çalıştı. Saım yüzümü kapattı. Tek elimle yüzüme takılan sa tellerini geriye savururken seslice homurdandım.

“Bu at kesinlikle arızalı ya da hasta!” dedim burnumdan soluyarak.

“Dünyada senin kurallarına uymayan her şeyin arızalı olduğunu düşünüyorsun değil mi?”

Göğsü ukalıkla inip kalkarken bana bakmadan konuşmuştu. Onun lanet atı resmen zarifçe kıvrıp yürüyen bir asildi. Benimkisi ise kafası kopmuş horoz gibi savruluyordu.

“Tamam hasta değil belki ama kesinlikle iyi yetiştirilmemiş!”

“Nereden anladın?”

“Söz dinlemesi gerek!”

“Boynunda ipleri olması onu istediğin yere ekebileceğin anlamına gelmez. Senin parmağında yüzük olduğu halde başkasına ekilmen gibi.”

Gözlerimi kısıp ona baktım.

“Ben kimseye ekilmiyorum.”

“yle mi?”

Dudağını aralayıp damağından tuhaf bir ses çıkardı ve altımdaki at aceleyle Eser’e doğru hareketlendi. İki at karın karına yapışıp yürümeye başlarken Eser’in dudakları büyük bir hazla yana kaydı.

“Hâlâ böyle düşünüyor musun?”

Yanıt vermedim. Atın sakinleşmesini fırsat bilip düzeni bozulan elbisemi ekiştirdim. Ama Eser yeni bir ses çıkardı dudak-

larından ve sevgili atım kelimenin tam anlamıyla fare görmüş fil gibi tepinmeye başladı. Son anda eyere tutunup düşmekten kurtuldum. Ama beyefendi çok eğleniyordu. Kıkırdamaya başladığında ona parmağımı sallamak için sadece bir saniyeliğine elimi eyerden çektim ve atın üstünden düşmeye başladım.

Ben çılgınlık eşliğinde yere kapaklanacağım anı beklerken Eser beni kolumdan ve belimden tutup atın üstünden aldı ve sanki oyuncak bebekmişim gibi beni bacaklarının önüne oturttu. Doğrulup hâlâ hayatta olmama şükrederken o kıpırdandı, rahat etmemi sağladı. Kolunu uzatıp az önce horon tepen haysuz atımın kalçasına kibarca vurdu ve at hızla ahırların olduğu tarafa koşmaya başladı.

“Bunu nasıl yapıyorsun?” dedim şaşkınlıkla.

Bilgin bir omuz salladı.

“Onun da hisleri var. Hâkimi olduğunu değil, arkadaşı olduğunu hissettirmelisin.”

Bir daha at binmeyecek olsam da bu bilgiyi aklımın bir köşesine yazdım. Dakikalarca konuşmadık. Sırtımın onun bedenine değmemesi için büyük bir çaba gösteriyordum. Bu yüzden baston yutmuş gibi dimdik otururken belim ağrımaya başlamıştı. En azından manzaraya şahaneydi. Ağaçlık alana yaklaşıyorduk. Uzun ve sessiz geçen dakikalar sonunda ilk o konuştu.

“O benim babamdı.”

Başımı çevirdim. Uzun kirpiklerinin süslediği gözleri ile riye bakarken yorulmuş görünüyordu. Ne diyeceğimi bilemedim. “Zor biri sanırım,” diye geveledim.

Yüzü bana döndü. Düşünmeden konuştuğum için kendime kızacakken, yüzüne beni kendine âşık eden gülümsemesi yayıldı. Gamzesi burnumun ucundaydı. Mest oldum.

“Az önce gördüğün adamdan bahsediyorum. Sence kolay biri olma ihtimali var mı?”

Acıyla gülümsedim. Kesinlikle yoktu. Hayatımdaki erkek-

lerin babalarıyla olan ilişkileri gerçekten birbirinden tuhaftı.

“O, gücünü kendinden zayıflarda kullanmasını seven, zavalılı biri.” Derin bir nefes bıraktı. Daha fazlasını söylemek ister gibiydi. Daha fazlasını dinlemeyi arzuluyordum ama ansızın az önce yaşananlar hiç olmamışçasına gözlerini bana çevirdi.

“Okan’ın benimle Edirne’ye gideceğini duyduğunda yüzünün alacağı şekli görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi haylaz çocuklar gibi.

Ona bakarken nasıl böylesine çabuk ruh halini değiştirebildiğine inanamadım. “Bu söylediğin şey çok çocukça,” dedim dudak bükerek.

Cümlemden zerre gocunmadı. “Asıl çocukça olan ne biliyor musun? O mektubu yanında ben yokken, gizlice açıp okuyacak olman.”

Bir elimi atın yularından ayırıp, belime koydum. “Ne mü-nasebet!”

Yüzü keyifle parladı. Sonra ben daha ne yaptığını anlayamadın, birden bana doğru uzanıp hırkamın cebindeki mektubu çekip aldı.

“Ne olur ne olmaz, bu mektup bende kalsın.”

Kaşlarımı çatıp, atın üstünde tamamen yan döndüm. İlkokulda silgisini paylaşamayan çocuklar gibi elimi ona doğru uzatmaya çalıştım. Ama o zarfı havaya kaldırmıştı ve ben ona uzanabilsem bile dengemi koruyamadığım için neredeyse atın üstünden düşüyordum. Pes etmek zorunda kaldım. Homurdanarak önüme döndüm.

“Öyle şapşalsın ki, sana söyleyecek söz bile bulamıyorum,” dedi eğlenerek.

Bu kez sırtımı rahat bırakmıştım. At adımladıkça onun göğsü hafifçe sırtıma dokunuyordu, bu yüzden gülümsemesinin titreşimini sırtımda hissetmiştim. İnatçı çocuklar gibi kollarımı göğsümde birleştirirken aslında halimden oldukça memnundum. Sırtım onun göğsüne dokunuyorken dünyanın en güvenli

yerinde gibi hissediyordum ve kokusunu öylesine özlemiştim ki... Birden sarhoş olduğum geceyi anımsadım.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” dedim göğsümdeki kollarımı çözüp.

Yüzümü ona doğru çevirip gözlerine baktım. Ona aşağıdan bakıyordum ve bu açıdan kirpikleri öyle uzun görünüyordu ki, güneş yansıyan gözleri olduğundan iki kat daha güzel duruyordu.

“Sor bakalım,” dedi sert olmayan bir sesle.

Bana bakmasa da, yumuşak yüz çizgilerinden artık sinirli olmadığını anlayabiliyordum. “Sarhoş olduğum gece, beni eve sen getirdin değil mi?”

Hafif bir şaşkınlıkla bana baktı, sonra gülümseyerek bakışları yine ileriye döndü.

“Hatırlayamayacağını biliyordum,” dedi usulca.

Dudaklarımı büküp tekrar gözlerine odaklandım.

“Şeyyy... Peki, kendimi utandıracak bir şey yaptım mı?”

Bakışları bana döndüğünde gözlerinin içinin parladığına yemin edebilirdim. Yüzündeki haz dolu ifadeden dolayı, utançla ne yaptığımı hayal etmeye çalıştım çaresizce.

“Sürekli kusmanı saymazsak eğer...”

Cümlesini bitirmesine izin vermeden çığlığa yakın bir ses çıkardım.

“Şaka yapıyorsun değil mi? Senin yanında kusmuş olamam! Lütfen, en azından o an bana bakmadığını söyle!”

Dudakları keyifle kıvrıldı. “Kusarken pek de çekici olmadığını söylemem gerek.”

Öfke ve utançla gözlerimi kıstım. Yüzündeki ukala gülümseme sinirimi bozdu. Surat asıp önüme döndüm.

“Umarım üstüne kusmuşumdur!”

Bu kez dayanamayıp ufak bir kahkaha attı. Ardından parmak uçlarıyla çenemi tutup yüzümü kendine çevirdi. Gözleri bana bakarken çok daha güzeldi.

“Üstüme kusmadın ama seni öpmem için bana yalvardın.”

Gözlerim sonuna kadar açıldı. *Bu söylediğini yapmış olamazdım!* Tamam, dürüst olmak gerekirse şu an önümde duran kalın dudaklara bakarken onu arzulamadığımı söyleyemezdim ama bunu dile getirmiş olamam! Bunun için aklımı kaybetmiş olmam gerekirdi. Duraksadım. Zaten kayıp aklımı aradığımı düşününce bu iddianın doğruluk ihtimali beni ürpertti.

Ben iç sesimde hesaplaşırken, o afallayan yüzümü seyrediyordu ve kesinlikle gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmıştı. *Benimle dalga geçiyordu!*

Kaşlarımı çattım, yüzündeki insanı sinir eden ukalalığa dayanamayıp dirseğimle karnına hızla vurdum. Amacım onun canını yakmaktı ama beklediğimin aksine, sadece oturduğu yerde rahatsız olmuşçasına hafifçe kıpırdanmakla yetinmişti.

“Asansörde elini kıramadın, bu kez kolunu sakatlamaya mı çalışıyorsun?”

Kendini beğenmiş sırtışı eşliğinde koluma uzanıp kendine çekerken söylediklerinde haklıydı, ya benim kemiklerim çok inceydi ya da bu adamın gösterişsiz bedeni demirden falan yapılmıştı. Hırkamı sıyırdı. Kolumu inceleyen güzel yüzüne doyasıya bakma zevkini yaşarken bakışları aniden dondu. Yüzüne tarifi imkânsız bir öfke yayıldı. Ben ne olduğunu anlamaya çalışırken dişlerini sıkıp haykırdı.

“Bunu sana kim yaptı?”

Beyaz tenimde Okan’ın kollarımda bıraktığı izler hafiflese de, hâlâ geçmemişti. Az önce hırkamın kollarını sıyırdığından izler artık dikkatle bakıldığında belli oluyordu. Ve Eser şu an bütün dikkatiyle kollarımı inceliyordu. Öyle ürkütücü şekilde sormuştu ki sorusunu, bana zarar verdiğini düşünmesini istemedim.

“Şimdi olmadı merak etme.”

Ama bakışlarını bana çevirdiğinde daha önce hiç görmediğim Eser’e bakıyordum.

“Bu morlukların birkaç gün önce olduğunu anlayacak kadar çok dayak yedim emin ol. Şimdi söyle, bunu sana kim yaptı?”

Öyle korkutucu duruyordu ki, ona Okan’ın yaptığını söylemek istemedim. “Şeyyy... Ka-kapıya çarptım.”

“Çarptığın kapının iri parmakları vardı galiba. Elif sana bunu kim yaptı diyorum!” Hareketsiz şekilde gözlerine bakmaktan başka bir şey yapamadım. Öyle bir enerji yayıyordu ki etrafa, at bile durmuş, kımıldamadan onu dinliyordu. “O adi herif mi yaptı?”

Başıyla ağaçlık alanın arkasındaki Okan’ı kastettiğini anlamıştım. Ama onu doğruladığımda olacaklardan korkuyordum. İnkâr etmenin imkânsız olduğunu anlayınca, çaresizce savunmaya geçtim.

“İsteyerek yapmadı.”

Bu sözüm onun beklediği şeymişçesine öfkeyle gözlerini kıstı, beni kucağında sabitledi, eyerdeki bir şeyi belime sardı ve var gücüyle atın ileri sıçramasını sağladı. Rüzgâr saçlarımı uçuştururken kendi nefesimi bile duyamayacak şekilde hızlı gidiyorduk.

“Eser... Sandığın gibi değil... Gerçekten istemeden yaptı.”

Ağzımda gevelediğim sözler rüzgârın içinde kayboluyordu. Kendimi hızla koşan atın üstünde tutmaya çalışıyordum. Okan pekâlâ isteyerek canımı acıtmıştı ama hemen sonra pişman olmuştu. Benim bile hatırladığımda içimi acıtan olayın üstünü böylesine örtmeye çalışmak, kendimi daha da güçsüz hissettiriyordu. Ama Eser’in yüzünün hali, birazdan kıyametin kopacağıнын habercisiydi. Ağaçların arasına şimşek gibi daldığımızda dar yolda kendimi ağaç dallarından kollamaya çalıştım ama Eser ona vuran dalları hissetmiyordu bile. Sonunda göl, ardından kıyısında oturanlar görüldü. Önce sadece bizimkilerin olmasına dua edecek gibi olsam da, kızların ve Ufuk’un bu olaydan haberi olmadığını hatırladım. Huzursuzluğum daha da arttı.

Bakışları çoktan bize dönmüştü. Çimenleri ezip, tozu du-

mana katarak onlara doğru gelen atı görünce oturdukları yerden ayağa kalkmış, bir sorun olduğunu anlamışlardı. Gölle yaklaştığımızda, Eser atı durdurmadan üstünden atlayıp hızla onlara doğru yürüdü. Ben panik şekilde atı durdurup acemice üstünden inene kadar Eser Okan'ın üstüne atlamıştı bile. Kızların çığlıklarına benim sesim eklendi.

“Eser dur lütfen!”

Ama o ne beni, ne de başkasını duyabilecek haldeydi. Bütün gücüyle Okan'ı yere serip üstüne çıktı. Birkaç yumruğu boşa gitse de, isabet ettirdikleri yeterince sertti.

“O kıza nasıl zarar verirsin!!”

Eser'in açık alanda yankılanan sesi Okan'ın kendini korumak için takındığı sert ifadenin yumuşamasına sebep oldu. Hazırlıksız yakalanmıştı. Elleriyle yüzünü korumaya çalışarak açıklamaya çalışıyordu.

“Ben... Ben ona bir şey yapmadım.”

Eser Okan'ı yakalarından tutup sarstı.

“Kızın kollarındaki morluklar ne o zaman?” Ufuk, Begüm, Ecmel hatta Emre'nin bile kafası şimşek hızıyla bedenime döndü. “Söylesene, bir kıızı dövünce adam mı oldun?” diye kükredi Eser.

Emre onları ayırmak için yanlarına koşturdu, Ufuk donup kalmıştı. Gözlerime baktı. Buzlarını çözüp yanıma yürüdü. Ben engellemeye çalışsam da hırkamı sıyrıp kollarıma baktı. Belli belirsiz ezik izlerini fark ettiğinde kaşlarını çatı. Eser'in yüzündekine benzer bir ifade bedenini ele geçirirken bileğini tuttum.

“İyiyim,” diye fısıldadım.

Başını iki yana salladı. “Değilsin,” dedi kabullenemeyerek.

Kolumu bırakıp o da Okan'ın üstüne yürüyeceği sırada, Emre'nin de yardımıyla Okan kendini Eser'in ellerinden kurtarmıştı. Ayağa kalktı, dağılan üstünü çekiştirdi. Eser ve Ufuk'a bakarak kendinden emin şekilde kendini savunmaya başladı.

“Ben Elif’i dövmedim! Kendisine sorun, dövmedim. asla da dövmem.”

Tüm gözler bana döndü. Ecmel’in kaşları Ufuk gibi şiddetle çatılmış, Begüm’ün ıslak gözleri ağlamak üzereydi. Ben ise utanıyordum, sanki karşılarında çıplak kalmışım gibi başım göğsüme düştü. Okan’ı ne koruyabildim, ne de suçlayabildim. Öyle sessizce kaldım.

Okan, cümlesinin geri kalanını başı eğik tamamladı. “Sadece aramızda ufak bir yanlış anlaşılma oldu. Ve ben... istemeden, yani farkına varamadan kolunu biraz fazla sıktım o kadar.” Açıklaması onu da tatmin etmemiş olacak ki, bakışlarını kimseye çeviremiyordu.

“Sen aşağılık, zavallı bir adamsın! O kıza zarar verdiğin parmaklarının hepsini tek tek koparacağım! Duydun mu beni pislik herif?”

Eser’in ateş saçan tehditinden sonra Ufuk daha fazla yerinde duramadı. Okan’ın üstüne yürüdü. Emre, Eser’in hâkimiyetini kaybetmemeye çalışarak bu kez Ufuk’un kollarını engellemeye çalıştı. İkisi arasında kararsız kalmıştı. Ağladığımı yanağımdan akıp dudağıma dokunan gözyaşım ile fark ettim. Dişlerimi sıktım. Elimin tersiyle yanağımla sildim.

“Yeter!” diye bağırdım.

Eser ve Ufuk öfkelerini çıkaramamış olmanın hırsıyla, Emre zapt etmeye çalıştığı kollar yüzünden nefes nefese. Okan’ı utançla karışık merakla bana baktı.

“Bu konu Okan’la benim aramda. Kimse karışmasın!”

Okan dahil herkes şaşırılmıştı. Tek tek bütün bakışlar benden kaçtı. En son Eser’in öfkeli gözleri beni terk etti. Sabahleyin üstünden ansızın çekilen yorgan gibi çekildi tenimden. Önce hafifledim. Ama sonra titremeye başladım. Küfür edercesine Okan’dan uzaklaşırken kabullenemeyen başını sağa sola sallıyordu. Bu kez bana öfkeli olduğunu anlayabiliyordum.

Hırkamin kollarını yeniden bileklerime indirdim.

"Bu konuyu Okan'la yalnızken konuşmak istiyorum. Benim arabamı alıp gideceğiz, siz de Okan'ların..."

"Biz başımızın çaresine bakarız," dedi Utuk.

Bana bakmıyordu. Okan'a ait hiçbir şeye dokunmayacağımı biliyordum. Ve bana öfkeli olduğunu da Anlayamadığımı da biliyordum. Güçlü ablasının, bir adamın ellerinde ezildiğini kabullenemiyordu ya da neden ona izin verdiğimi, neden hâlâ onun yanında durduğumu çözemiyordu. Hızla arkamı dönüp yürümeye başladım. Parçalar halinde beni takip ettiler. Özellikle Begüm'ün iç çekişlerini duyuyordum. Ama kimseyle konuşmasına izin vermedim.

"Hayaumda hiç bugün orada utandığım kadar utanmadım."

Arabamın içindeydik. Gün batmak üzereydi. Malikânedeki birkaç kilometre uzaklaştıktan sonra Okan'a yol kenarına çekmesine istemişim. İçimdekileri daha fazla bastıramıyordum. Kollarımı gösterip ona döndüm.

"Bunları bana sen yaptın ama ben utandım!"

"Elif ben..."

"Evet, senin pişman olduğunu biliyorum. Evet, bunu o anki öfkenle yaptığımı da biliyorum. Ama bunlar bahane olacak şeyler mi?" Tekrar önüme dönerken yorgun nefesimi bıraktım. "Ben seninle evlenmeyi kabul ettim Okan. Ama ben evlendiğim kişiyi sevmek istiyorum. Ondan korktuğum için yanında olmak istemiyorum. Ve ben o gün senden korktum. Hâlâ korkuyor muyum, inan ben de bilmiyorum. Bildiğim bir şey var ki, o da bu olanların normal olmadığı."

Tam ağzımı açıp konuşacaktı ki onu yeniden susturdum. "Her şey bir yana sen bana yalan söyledin!" Okan'ın gözleri panikle bana dönerken yüzü gerildi. Tepki vermeden neden

bahsettiğimi duymak için korkuyla bekliyordu. "Bana düğünün erken olmasını babanın istediğini söylemiştin. Ama bu tamamen senin fikrinmiş!"

Yeşil bakışlarını kucığına eğdi. Yakalandığı için canı sıkıldı. Ya da başka bir şeydi canını sıkan. Yüzünden ne hissettiğini anlayamıyordum. Başını kaldırdığında yeşil gözleri koyulaşmıştı. Kısa bir nefes aldığı anda katı bir şekilde açıklamasını duymayı bekliyordum.

"O adam benim babam değil..."

Sinirle çatıttığım kaşlarım elimde olmadan yumuşadı. anlamaz bir şekilde ufku izleyen dingin yüzüne baktım. Söylemesini beklediğim böyle bir şey değildi.

"Annem o adamla evlendiğinde başka birinden hamileymiş. O benim gerçek babam değil." Bakışları izlediği ufukta belli bir anıyı ararken hüzünlü bir nefes aldı. "Ben yedi yaşında öğrendim gerçeği. Hem de kendisi söyledi bana. Ve emin ol söylerken hiç de nazık değildi. O günden sonra sevgi istemek çok fazla olur belki ama en azından bana saygı duymasını ya da gurur duymasını istedim. En azından içinden gelerek 'oğlum' demesini istedim. Ama hiç demedi. Hiç sevmeyemedi, hiç gurur duymadı." Bana baktı. "Ta ki seni ona götürene kadar."

Dayanamayıp sözünü kestim. "Bunları bana neden anlatıyorsun ki?"

Ben ona kızmak, sinirlenmek, yaptıklarının hesabını sor-mak istiyordum ama anlatıkları kalbimi acıtırken nasıl düzgün düşünebilirdim ki?

"Bunları sana neden yalan söylediyimi anlamam için, neden kolunu o hale getirecek kadar kendini kaybettiğimi anlamam için anlatıyorum." Benim bakışlarım kucığımdaki ellerime kaydı. O da elini elimin üstüne koydu. "Ben seni kaybedemem Elif. Senin sevgin beni onun gözünde kıymetli yapıyor." Eli çeneme dokunup kendine bakmaya zorladığında karşımda san-

ki yedi yaşındaki Okan vardı. “Ben seni kaybedemem...” diye sayıkladı.

Gözlerinde sevgi dilenen o çocuğu gördüm. Bana, ona güç veren değerli bir taşmışım gibi bakması huzursuz ederken, söylediği cümlelerin ağırlığında ezildim. Yüzümü parmaklarından çektim, başımı eğip gözlerimi sıkıca kapattım. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Aklım, kalbim, gururum, öfkem, vicdanım, merhametim hepsi birbirine girmişti... Gözlerimi açtığımda kulağıma Leyla'nın sözleri geldi.

“Belki de kendine sorduğun bütün soruların cevaplarını bu yolculukta bulursun.”

“Yarın Eser’le Edirne’ye gitmem gerekiyor.”

Dudaklarımdan dökülen sözcüklere ne tepki vermişti bilmiyorum. Yüzüne bakmadan sadece bekledim. Uzun süre hiçbir şey söylemedi. Yavaşça önüne dönüp arabayı çalıştırdı. Eve gidene kadar ikimiz de tek kelime etmedik. Evimin önünde durduğunda dönüp koluma dokundu. Bilerek yara izlerimin tam üstüne dokunduğunu düşünmek istemedim. Başımı eğip gergin parmaklarına bakarken, konuşmadan önce hafifçe tenime baskı uyguladı. Bunun da rastlantı olduğunu düşünmek istedim.

“Sana güveniyorum...” dedi usulca.

Onun gözlerine bakabilmek için kendimi zorladım. Gülümsemesine bakarken gözbebeklerindeki bir şeyin beni korkuttuğunu hissettim.

Camdan dışarı bakarken ağaçları saymayı bırakıp, Edirne hakkında bildiğim şeyleri aklımda sıralamaya çalıştım. Selimiye Camii oradaydı, bir zamanlar Osmanlı Devleti'nin başkentiydi, ciğer tavası meşhurdu, başka... Başka... Başımı camdan alıp yan tarafıma çevirdim.

“Yağlı güreşler Edirne’de yapılıyordu değil mi?”

Konuşacağın şeyi iki kere düşünmelisin diyenlerin kesinlikle bir hildiği var. Eser hafif şaşırmış şekilde bana döndüğünde dudakları boş bulunup gülümsemeye yakın bir şekil alsa da, kendini toparlayıp tekrar yola döndü.

“Yaklaşık otuz dakikadır ağzını açmadın ve şimdi bana onca zaman boyunca vücutları yağlı, göbekli adamları düşündüğünü mü söylüyorsun?”

Yola çıkalı baya olmuştu. Şirketten izin almıştım. Daha doğrusu Eser, Yeliz Hanım’ı benim için bilgilendirmişti. İzin almak için sevgili patronumu aradığımda Eser’le yaptığı keyifli görüşme sonrası durumdan haberdar olduğunu belirtip lafı ağzıma tıkmıştı. Bu olayı düşünmemeye karar vermiştim. Annemlere iş için şehir dışına gittiğimi söylemiş, alışılmışın dışında bir durum olsa da irdelememişlerdi. En nihayetinde günü birlik bir seyahatti. Eser beni almaya gelip yüzüme bile bakmadığında, dünkü olaydan sonra kendimi bu tepkisine hazırladığım için umursamadım. Tamam, kendimi kandırmayayım umursamıştım ama en azından içimin acıdığını ona hissettirmiyordum. Dediği gibi yarım saat önce, gösterişli arabasına bindiğimden beri birbirimizle

hiç konuşmamıştık. Bu ilk sohbetimiz beklediğim şekilde olmamış olsa da, onun benimle dalga geçmesine müsaade edemezdim.

“Öncelikle, yola çıktığımızdan beri bunu düşünmüyorum. Ayrıca, güreşçilerin hepsi göbekli olmuyor, içlerinde gayet kaslı olanlar da var.”

Saçmaladığım şeyleri sahiplenme olayını acilen bırakmalıyım! Bakışlarını yoldan ayırmasa da yüzünün gerginliği azalmıştı.

“Evet, güreşler Edirne Kırkpınar’da yapılıyor ama üzgünüm, yağlı erkeklere olan merakını giderecek kadar zamanımız yok.”

Bana bakmasa da hiddetle gözlerimi kısarak ona döndüm. “Yağlı erkeklere merakım yok!”

Umursamaz şekilde omuz silkti. Bense aynı hırsla önüme döndüm. Berbat bir yolculuktu. Aklıma gelen fikirle birlikte doğrulup çantamın içinde telefonumu buldum. Müzik listemi tuşlayıp, şarkıyı arabanın hoparlörüne bağladım. Ellerimi ensemden birleştirip, sinsice yüksek sesin arabanın içini doldurmasını bekledim.

“Baby you can drive my caaaar. Beep beep, yeah!” diyerek eşlik ettim.

Amacım arabamı kullanan ukala suratını kızdırmaktı ama dudaklarını ıslatıp gülümsemekle yetindi. Uzanıp birkaç seviye müziğin sesini kısıtı.

“En azından bu kez geçen seferkinden daha iyi söylüyorsun,” dedi bana bakmadan.

Ellerimi ensemden çektim. “Geçen seferkinden mi? Hangi sefer? Ben sana şarkı mı söyledim?”

Islak dudakları arasından parlak dişlerini göstererek sırıttı ve yeniden uzanıp bu kez sesi son seviyeye getirdi. Aynı soruyu defalarca sormama rağmen artık kendi sesimi bile duyamıyordum. O ise keyifle şarkıya eşlik ediyordu. Yine hırsla önüme döndüm. Kesinlikle berbat bir yolculuktu.

İstanbul sınırlarından çıktıktan sonra yollardaki trafikle birlikte biz de sakinleşmiştik. Bizimle birlikte Beatles oğlanları da susmuştu. Arabayla sessizce yol alırken artık canım sıkılmaya başlamıştı. Daha kaç saat süreceğini bilmiyordum ama Eser’le konuşmuyor olmak zamanın daha da yavaş geçmesine sebep oluyordu.

Ona doğru döndüğümde aklıma gelen şeyi söylemek için bir süre zorlandım. Yine bakmaya doyamayacağım kadar çekici görünüyordu. Siyah kot pantolon, beyaz tişört ve siyah ince bir spor ceket giymişti. Rozeti yine yakasındaydı. Ben yine elbise giymiştim. Dizlerimin hemen altında biten koyu lacivert rahat elbisemin üstünde, olaylara sebep olan izleri saklayan bir hırka ve altımda da alçak topuklu ayakkabılarım vardı. Sıkıca atkuyruğu yaptığım saçlarımla nasıl görünüyordum bilmiyordum ama o üstündekilerle bakılsıydı. Ya da ben ona bakabilmek için kendime bahane arıyordum. Siyahların içinde mavi gözleri daha parlaktı. Ve o parlaklık beni büyülüyordu. Yoğun bakışlarım onu rahatsız etmişçesine refleksle bana döndü. Kedi görüşüne fırsat vermeden konuştum.

“Leyla’nın mektubu yanında mı?”

Gözlerini devirdi.

“Mektubu sahibine vermek için yola çıktık Elif. Sence yanında mı?”

Haklı bir savunmaydı. Kıpırdandım.

“Yanında mı derken, bana verebilir misin diye soracaktım aslında?”

Tek elini direksiyondan çekmeden ceketinin iç cebine uzandı, sonra ifadesizce bana uzattı. Mektubu elime alıp arkasını çevirdim. Üstünde zarif bir elyazısıyla yazılan mürekkebe do-

kundum.

“Gülbahar...” diye okudum seslice. “Ne güzel bir ismi varmış.”

Parmak uçlarımla mektubun üstündeki harflerin üstünden geçtim. İçinde yazanları öylesine merak ediyordum ki, eğer Eser mektubu benden almamış olsaydı, belki de çoktan okumuş olabilirdim. Zarfı kaldırıp günışığına tuttum. Keşke daha şeffaf olsaydı, belki birkaç cümleyi tahmin edebilirdim.

“Bence de okumalıyız.” Eser’in sesine döndüm. Şaşkın ama hevesli ifadem onu gülümsetti. “Bakma öyle, mektubu okumaya can attığını anlamak için kedi gözüne bile gerek yok.”

Tekrar avucuma dönüp kaliteli zarfta gezindi parmaklarım. “Bu söylediğini inkâr edemeyecek kadar çok merak ediyorum içinde yazılanları,” dedim dürüstlikle.

“Ben ciddiylim. Aç okuyalım.”

“Ama ya duymamamız gereken bir şey yazıyorsa, çok ayıp olur o zaman.”

Yine göz devirdi.

“Kardeşini yıllardır görmeyen bir ablanın mektubunda, özleminden başka bir şey olmaz Elif. Erotik şeyler bekliyorsan şansına küs.”

Ukala kafasına taş atmak istedim. Ama bütün sinir bozucu tavrına rağmen merakıma yenik düşüp zarfı açtım. Ben zarftan mektup kâğıdını çıkarırken Eser’in sırttan yüzünü görmezden geldim. Derin bir nefes alıp içimden okumaya başlamak üzereyken emretti.

“Sesli oku!”

Kaba sesinde ciddiyet vardı. Belli ki o da en az benim kadar yazılanları duymak istiyordu. Kısa ama heyecanlı bir soluk alıp okumaya başladım.

“Gülbahar, ben gidiyorum...”

Buydu ikimizin de hayatını değiştiren cümle...

O günden sonra ben hep keşke dedim Gülbahar. Yaşadı-

ğım her gün keşke dedim. Ama 'keşke gitmeseydim' demedim hiç. Diyemezdim kardeşim, çünkü ben şu an elimi tutan bu adamı çok sevdim. Bana hayatın her gününü, son günümü müş gibi yaşatan bu adamı, her şeyden çok sevdim...

Ama dedim, yine de her gün keşke dedim. Keşke o gün 'Ben gidiyorum Gülbahar' demek yerine 'Benimle gel Gülbahar' diyebilseydim. Ben her anımı son günümü müş gibi mutlu geçirirken, senin 'Bugün yaşadığım son günüm olsun' diye dua ettiğini bildiğim için, hep keşke dedim.

Beni affet bile diyemem sana...

Benim yüzümden katlandığın şeylerin ağırlığı 'affettim' dementle bile geçmeyecek biliyorum. Ben yıllarca sadece senin için kaldım buralarda. Sadece sen bana bir gün elini uzattırsın diye, ya da sana uzattığım eli tutarsın diye bekledim.

Ben yine gidiyorum Gülbahar...

Bu kez daha uzaklara gidiyorum. Bizi 'kimsenin' bulamayacağı kadar uzağa. Güvenli bir yere. Güvende olacağın bir yere... Ve bu kez benimle gelmeni istiyorum!

Seni almaları için torunlarımı gönderiyorum sana. Lütfen Gülbahar, lütfen bu kez sana uzattığım eli tut...

Bir keşke ile daha yaşayamam...

Seni seven ablan Leyla..."

Yanağımdan süzülen yaşları elimle gizlemeye çalışıp mektubu kucağıma indirdim. Mektupta yazdıklarını bir film karesi gibi gözümde canlandırmaya çalıştım.

Güzel genç kız üstünde gelinlikle evden kaçarken küçük kardeşine, "Gidiyorum," diyordu. Son kez olduğunu bilmeden uzun uzun sarılıyorlardı. Kardeşinin gözyaşlarına aldırmadan gelinliği uçuşarak koşuyordu sevdiği adama. Ama onlar kaçarken kötü adam zorla küçük kızını alıyordu. Bu kez daha çok ağlıyordu küçük kız. Ama ablası olanlardan habersiz gülerek

uzaklaşıyordu...

Hayalimdeki Gülbahar'a sarılmak istedim. Ablasının pişmanlığından haberi olsun istedim... Düşündüm. Giden Leyla'ya mı daha çok üzüliyordum, yoksa kalan Gülbahar'a mı, karar veremedim... Leyla Hanım ikimizin benzediğini söylemişti. *Ben böylesine büyük bir keşke ile yaşayabilir miydim?* Peki, benim geride bırakacağım keşkem kim olacaktı, *Okan mı yoksa Eser mi?*

Düşüncelerimden Eser'in sert sesi kopardı beni. "Gözyaşını mektuba damlatma!"

Ona baktığımda ifadesizlik maskesini takmıştı. Yüzündeki hiçbir kası kıpırdamasa da, gözlerinden tonlarca duygunun geçtiğini anlayabiliyordum. Keşke bir anlığına da olsa bana bu kadar soğuk davranmasaydı, şu an ona sarılıp ağlamayı öyle çok isterdim ki... Ama ikimiz de inatçıydık. O bana şefkat göstermezdi, ben de ondan ilgi istemezdim. Kaşlarımı çatıp elimle yanaklarıma dokunanları sildim. Mektubu zarfına geri koyup ona uzattım. O da benzer tavırla mektubu alıp eski yerine geri koydu. Kendi düşüncelerimizde bağırırken, dudaklarımızla susmaya devam ettik.

Yolda birilerine Uzunköprü'nün ne tarafta olduğunu sorup durmuştu. Tarif giderek basitleşince yaklaştığımızı anladım. Benim tarafımdaki camı her indirdiğimizde şivesi değişen sevimli insanlar artıyor ve hemen hemen hepsi bana yenge diye hitap ediyordu. Son kişiden sonra camımı yukarı kaldırıp istemsizce sırttım.

"Hepsi bana yenge dedi."

"Kafam kadar yüzükle dolaşırsan tabii yenge derler," diye laf yarıştırdı beklemeden.

"Parmağımda yüzük olması yenge olduğum anlamına gel-

mez. Hele seninle ilişkim olduğu anlamına hiç gelmez,” dedim inatlaşarak.

Yüzünü bana çevirip sır verircesine fısıldadı.

“Burası küçük yer. Parmağında yüzük olan bir kızın başka bir erkekle gezmesi iyi bir izlenim vermez. O yüzden başka bir kelime yerine, yenge olarak anılmayı tercih etmelisin.”

Yorum yapmadım. Sadece yüzük bulunan elimi kalçamın altına sakladım. Akşam güneşi batarken sonunda Uzunköprü’ye gelebilmiştik ki, araba tuhaf bir şekilde yavaşlamaya başladı. Hemen ardından Eser yüksek sesle söylendi.

“Haydaaaaa!”

“Ne oldu?” dedim panikle.

“Bir bu eksikti!”

Gergin sesiyle arabadan inip aracın sağına soluna baktı. Sonra ön tarafa geçip motora göz attı. Ardından söylenerek telefonunu çıkardı. Hararetli şekilde, kısa bir konuşma yapıp kapattıktan sonra gelip benim kapımı açtı.

“Hadi küçük hanım, yolun kalanını otostopla tamamlayacağız.”

Benim şaşkınlık yaşamama bile müsaade etmeden, bileğime sarılıp beni çekti ve arabadan indirdi. Arabaya ne olacağını sorduğumda akşam saatinde çekicinin geleceğini mırıldandı yarım ağızla. Hâlâ anayola yakın bir yerde olduğumuzdan beş dakika geçmeden yolun sonunda bir traktör görüldü. Eser’in ona durması için işaret ettiğini görünce panikle ona döndüm.

“Saçmalama, o şeye binemem ben!”

“Köy yerine limuzin getirmemi falan mı bekliyorsunuz Bayan Doğanay?”

“Peki siz bu elbise ve topuklularla oraya çıkmamı nasıl bekliyorsunuz Bay Williams?”

“Yanlış seçimler yaptığında sonuçlarına katlanmak gerektiğini kabullendiğini sanıyordum.”

Görünmeyen izlerime bakış attığında sadece topuklularım-

dan bahsetmediğini anlamıştım. Kızgın bakışlarımızla çarpışırken traktör önümüzde gürültüyle durdu. Traktörü süren kırmızı yanaklı amca gülümseyen yüzüyle seslendi.

“Gençler n’apaysınız burda be ya?”

Şivesi öfkemi unutturup gülümsetmişti. Eser adama döndü.

“Bizim Eskiköy’e çıkmamız gerek, yolunun üzerindeyse bizi bırakabilir misin?”

Eser’in sözüne düşünürcesine alnını kırıştırdı. “N’apaysınız ki Eskiköy’de bakem?”

“İstanbul’dan geliyoruz. Eşim rahatsız, araba bozulunca ortada kalakaldık. Eskiköy’e çıkmamız gerek, götürebilir misin?”

Adam, “Eşim rahatsız,” cümlesini duyduğu an hareketlenip traktörden inmeye başlamıştı bile.

“Yardım etmem mi be ya, ederim tabii. Amma arkada odunlar var. Bakem ama biraz ittirirsek, size de yer açtırırız be yaa.”

Traktörün arkasındaki şeyleri kenara itip Eser’le benim binmeme yardım etti. Ayakkabımla zor oldu ama başardım. Açtığı yere Eser’le dip dibe oturunca anca sığabildik. Tekerlekler dönmeye başlayıp sallantıyla yola koyulduğumuzda, oturduğum yerde kayarak istemeden de olsa Eser’e çarpıyordum. Sonunda kolunu omzumun üstünden atıp beni tamamen kendine çekti. Bu yakınlık fazla ama çok güzel hissettiriyordu. Traktörün sesinden adam bizi duyamayacak da olsa kulağına yanaşım.

“Ne diye eşim deyip durdun adama?”

Bu kez o eğildi.

“Eşim demesem kaç bin tane soru sorardı haberin var mı? Hem gittiğimiz yerde de evliyiz diyeceğim, şimdiden kendini hazırla. Suratın yine sudan çıkmış balık gibi alık alık bakarsa kimse inanmaz evli olduğumuza.”

Traktörün sallantısı sayesinde ona daha çok sokulunca kokusunu doya doya içime çektim. Hafif çıkmış kirli sakallarına dokunma isteğini bastırıp sadece seyrettim güzel yüzünü.

Uzun kirpiklerini kırpıp mavi gözlerini bana çevirince utansam da bakışlarımı kaçırmadım.

“Niye evliyiz diyeceksin peki?” diye sordum tamamen şımarıklıktan.

Sorduğum soruya gözlerini devirse de keyfinin yerinde olduğu belliydi.

“Çünkü küçük şapşalım, hem dakikalar önce söylediğim sebepten dolayı, hem de babaannem mektubunda torunlarım diye bahsetmişti bizden. Kız torunu olmadığını biliyordur, benimle evli olman da seni onun torun yapar. Bir de senin saçma hikâyeni anlatıp konuyu uzatmaya gerek yok. Çabucak işimizi halleder İstanbul’a döneriz.”

Çok da geçerli bir bahane gibi sayılmasa da, konuşurken göğsündeki titreşimler şarkı gibi geldiğinden itiraz etmedim. Söylediklerini doğru düzgün dinlediğim bile söylenemezdi ama yalandan da olsa Eser’le evli olma fikri kendimi iyi hissettirmişti. İsteksiz görünen yüzümle başımı salladım. Memnuniyetle gülümsedi. İşgüzar elleri başımı zorla göğsüne yasladı ve haylaz bir sesle kulağıma fısıldadı.

“Aferin. Şimdi sıkıca sarıl bakalım kocana.”

Ukala suratına dudak büktüm ve ona masaj gibi gelen yumruklarımdan bir tane daha attım. Kalan yolu ise onun tatlı kahkahasını dinleyip, huzurla göğsüne yaslanarak geçirdim...

Geçmişin İzleri

Traktör bizi kısa zamanda köy meydanına getirmişti. Güneş batmış, hava serinlemişti. Gökyüzünde koyu bulutlar bir araya toplanıyordu. Ürperdim, ince hırkama sarıldım. Belki de Eser'in sıcaklığına alıştığımından üşümeye başlamış da olabilirdim. Aslında sallantıdan dert yansam da, Eser'e sarılıp yolculuk yapmak tarifi imkânsız şekilde güzeldi. Köy meydanındaki kahveye doğru yürürken rüzgâr daha sert esmeye hazırlanıyordu. Kahveye girmeden önce ciddiyetle bana döndü.

“İçeri girdiğimizde sana soru sorsalar bile ben izin vermeden konuşmayacaksın, tamam mı?” Rüzgâr elbisemin eteğini uçuşturunca uzanıp parmak uçlarımla tuttum. Yine gözlerini devirip sıkılmış yüzünü buruşturdu. “Ne diye köy yerine kısa elbise ve topukluyla gelirsin ki,” diye şikâyet etti.

Rüzgâr kesilince kumaşı bıraktım.

“Duyan da birazdan köy kahvesine değil de, tehlikeli bir bara gireceğimizi falan zanneder.”

Başımı eğip gözbebeklerime baktı.

“Tehlikeli barlarda nasıl davrandığından hiç bahsetmeyelim istersen.” Bakışlarımı suçlulukla gözlerinden kaçırdım. Ben daha çok üstüme gelmesini beklerken o sakın bir acelecilikle devam etti. “Babaannemin anlattığına göre Gülbahar'ın kocası tehlikeli biriymiş. Eğer onu bizimle gelmeye ikna edemezsek, biz gittikten sonra onu zor durumda bırakacak şeyler söylemeliyiz etraftakilere. Anladın mı şimdi?”

Ben uslu olup başımla söylediklerine hak verdiğimi belli

edince gülümsedi. “Güzel, şimdi elimi tut ve kocan izin ver-medikçe konuşma.”

İsyankâr gözlerimi kısıp eline uzandım.

“Karın olacak kişiye acıyorum,” diye homurdandım. Bana kaçamak bakış atarken dudakları keyifle kıvrılmıştı. Kahveye girmemize adımlar kala dişlerimin arasından söylendim. “Yine de bir avuç tonton amcanın ne zararı olabilir anlamış değilim.”

Kahveye adımızı atarken, “Bekle ve gör,” dedi sadece.

İçeri girer girmez bütün kafalar bize döndü. Yedi, sekiz masa etrafında toplanmış, çoğunluğu yaşlı insanlardan oluşan kala-balık, duvarda asılı olan küçük ekranlı televizyondan dikkat-lerini bize çevirince, Eser ortaya doğru samimiyetle “Selamü-naleyküm,” dedi. Bakışlarımı şaşkınlıkla ona çevirdim ancak koroyu anımsatan coşkulu bir karşılık aldık. Tam ağzını açar gibi olmuştu ki, bize en yakın olan ihtiyar ondan hızlı davrandı.

“Kime bakaysınız be yaa?”

Bu tatlı şiveyi her duyduğumda yüzümdeki kaslar gülmek için gerilse de, Eser’in söylediklerini hatırlayıp kendimi tut-tum.

“Bir akrabamıza geldik, onun evinin nerede olduğunu sora-caktık. Gü...”

“Yanındaki güzel hanım kız kim be yaa?”

Farklı bir amcanın beni süzerken sorduğu soruya arkalar-dan başka, keyifli ve meraklı ses eşlik etti.

“Yoksa geçirdin mi sen bu kızı bakem?”

“Yok yok geçirmiş olamaz, baksana kızın parmağında bi-zim atın nalı kadar yüzük var be yaa.”

Kahvenin içi kısa kahkahalarla inledi, biz kafamızı pinpon topu gibi sağa sola sallarken bulduk. Eser’in sıkkın hali yüzün-den okunuyordu.

“Amcacım eşim biraz rahatsız da, Muzaffer Bey’in evinin yerini söylemeniz de biz de gitsek.”

Kahve içindekiler birden gerilip birbirlerine kaçamak bakış

attılar. Az önce soru sormak için yarışan ihtiyarların şimdi sesi çıkmıyordu. Sonunda ilk soru soran amca şüpheli bir suratla bize döndü.

“Siz ne diye soraysınız ki Muzaffer Bey’in evini bakem?”

“Dedim ya akrabasıyız diye.”

Arkalardan başka biri, pek de hoş olmayan bir ses tonuyla araya girdi.

“Şimdi anlaşıldı o yüzüğün büyüklüğünün nedeni be yaa.”

Hoş olmayan ses tonuna onaylamayan bakışlar da eklenince, aklıma Eser’in Gülbahar’ın kocasının tehlikeli biri olduğunu söylediği geldi. Birden dayanamayıp, “Biz Muzaffer’in değil, Gülbahar Hanım’ın akrabasıyız,” deyiverdim.

Eser’in bana dönen yüzünü görmezden geldim. Bize bakan gözler yumuşamıştı.

“Yahu Gülbahar Hanım’a geldiğinizi daha önce deseydiniz be yaa,” diye şakıdı içlerinden biri.

“Söyletmediniz ki...” diyecek gibi oldum ama Eser’in elimi sıkmasıyla sesim içime kaçtı.

“Gülbahar Hanım bizim kıymetlimizdir be yaa. Rahmetlinin bize bıraktığı tek iyi şey odur.”

“Rahmetli mi?” Şaşkın gözlerle Eser’e dönünce refleks olarak ağzımdan kaçmıştı soru.

“Muzaffer Bey vefat edeli beş sene oldu be yaa. Çok çektiydi Gülbahar Hanım’a ama o günler geçmişte kaldı çok şükür.”

Eser yapacağım şeyi anlamış olacak ki elimi tüm gücüyle sıkmaya başlamıştı. Gözlerinde ‘aklından bile geçirme’ bakışı olsa da umursamadım.

“Çok çekti derken?” diye sordum.

Bu kısa sorum bile yaşlı ihtiyarların yüzünde güller açmaya yetti. Hatta birkaç tanesi sandalyesini bize doğru yaklaştırdı. Anlatmaya kahve sahibi başladığında özellikle şivesiz konuşmaya gayret ediyordu.

“Muzaffer Bey buraya geldiğinde Gülbahar Hanım’ın bir

kız çocuğu vardı. Buraya yerleştikten sonra iki kız daha doğurdu. Ölenin arkasından kötü konuşulmaz ama rahmetli pek de iyi adam değildi. Muzaffer Bey, Edirne'ye gelirken varını yoğunu kaybetmiş. Burada dededen kalma çiftlikten başka bir şeyi kalmamıştı. Köyümüz sınıra yakın olduğundan, kötü iş yapmak isteyenler için biçilmiş kaftandır. Muzaffer Bey de Yunanistan'la, Bulgaristan arası kaçakçılık yapıp durdu. Kısa sürede sırtını dikleştirdi. Köyün, hatta bölgenin en zengini oldu.”

“Öyle parayı ben öküz yemi yapmam be yaa!” diye araya girdi kendini tutamayan sakallı bir ihtiyar.

Kahveci başını sallayıp devam etti.

“Harama tamah edenleri sevmeyiz biz. Gülbahar Hanım da istemezmiş hiç. Evdeki çalışanları anlatırdı. ‘Kızlarımın boğazından haram lokma sokmam,’ diyip dururmuş.”

“Belki de o yüzden Gülbahar Hanım’ı çok döverdi Muzaffer domuzu be yaa.”

Kahveci uyarırcasına kaşlarını kaldırdı araya giren başka bir adama. Onun kırdığı potu düzeltmek istercesine ekledi. “Gerçi biz hiç görmedik, evdeki çalışanları anlatırdı. Günahı boynuna.”

Kahveci çayından yudumlamak için konuşmasına ara verdiğinde, Eser’in yüzüne baktım. Dişlerini sıkmaktan çenesinin kasıldığını fark ettim, adamın şu ana kadar anlattıklarının hoşuna gitmediği belli oluyordu.

“Biz Muzaffer’in pis işler yüzünden ölmesini beklerken, sınır dönüşü sele kapıldı. Ertesi gün taa alt köyde bulduk cesedini. Ölümüne sevinilmez amma Gülbahar Hanım için tüm köy sevindik be yaa. Yıllar sonra kadıncağızın yüzünü gördük. Kocasının haram yolla kazandığını temizlemek istercesine, köyün eksiklerini tamamlayıp durdu. Okul yaptı, köprü yaptı. Buralarda sürekli sel olur, malları ve hayvanları sele kapılanların zararını karşılar.”

“Anlayacağınız Gülbahar Hanım’ı pek bi severiz be yaaa.”

Onlar hep bir ağızdan gülüşürken Eser'in gözlerine hüznü bir gurur yerleşmişti. Ama bu kısa sürdü çünkü meraklı bir amca bana döndü.

"Kocan rahatsız dedi, bak bakem bana, yoksa gebe misin kızım sen be yaa?"

Eser gözlerini devirip, konuşmama fırsat vermeden lafa girdi.

"Evet, evet gebe. Evi tarif edin de gidelim artık. Düşüp bayılacak yoksa yorgunluktan."

Panik olan ihtiyarlar hep bir ağızdan evin yolunu tarif edince, aceleyle teşekkür edip çıktık kahveden. Dar yolda yürürken kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum. Sonunda Eser de çattığı kaşlarını yumuşatıp bana doğru döndü.

"Sana tehlikeli olduklarını söylemiştim be yaa!"

Sonunda doyasıya gülmeye başladım. Böylesine bir dedikodu ağını ancak Çıkmaz'da görebilirdim. Gerçi bizim mahalledekiler bile bu kahvedeki amcaların eline su dökemezdi sanırım. Keyifle patika yolu yürürken etrafta kimse olmamasına rağmen Eser elimi bırakmamıştı. Belli etmemeye çalışsam da karnımda kelekler dans ediyordu. Yalandan da olsa karı koca gibi davranmak çok keyifliydi.

Başımızın üstündeki gri bulutlar çoğalmış, havanın sert kasvetiyle biraz da yorulmuş hissediyordum. Sonunda aradığımız yeri bulduk. Yüksek duvarın ardındaki çiftlik evi baya büyüktü. Nedense Gülbahar'ı hep sefalet çekerken hayal etmişim, böylesine gösterişli bir köy evinde yaşıyor olmasını beklemiyordum. Yüksek duvarları aşmak için büyük kapıyı itirmeye çalıştık. Çiftliğin çalışanı olduğunu düşündüğümüz bir adam ağır kapıyı çekmek için bize yardımcı oldu. Kim olduğumuzu sormadan kapıyı eski haline getirip görevine geri döndü. Koca avluyu yürürken etrafta kimsecikler yoktu. Evin ana kapısına vurmadan önce ikimiz de birbirimize bakıp derin bir nefes aldık. Eser kibarca birkaç kez yumruğunu kapıya vurdu. Kapıyı otuzlu yaşlarda güzel yüzlü bir kadın açtı. Şüpheyile kim ol-

duğumuzu sordu. Eser son zamanlarda bana pek göstermediği ama ona çok yakışan sevecen sesiyle başını salladı.

“Gülbahar Hanım’ın akrabalarıyız. Onunla konuşmamız gereken bir konu var.”

Kapıyı aralayan kadın şüpheli gözlerle bizi süzüp tedirgin oldu. Sonra kaşlarını çatı.

“Ben Gülbahar’ın kızıyım. Annemle nereden akrabasınız ki?” diye sordu şüpheyle.

Kadın bize inanmamış görünüyordu.

“Ben ablasının torunuyum, bu da eşim,” dedi Eser kısaca.

Kadının gözleri irileşti. Bu tepkisini Gülbahar’ın Leyla’ya dargın olduğunu bildiğinden dolayı yaptığını düşünürken, kadının şaşkın dudakları aralandı.

“Annemin ablası mı varmış?”

Afalladım. *Gülbahar ablasını yok sayacak kadar ondan nefret mi ediyordu?*

Onun şaşkınlığı bize geçerken, samimiyetimize güvenip bizi içeri buyur etti. Dışarısı sandığımdan daha soğuk olacak ki, ayakkabılarımızı çıkarıp içeri girerken yanaklarım ısındı. Evin içi bir köy evinin olabileceği en güzel şekilde döşenmişti. El işi olduğu belli olan halılar, örtüler, antika mobilyalar, minderler, her şey zevkle yapılmıştı. O sıcak köy ruhunu içinize sindirirken, huzur veren bir havası vardı.

Kızı bize Gülbahar’ın evde olmadığını söyleyip içten tavırlarıyla mutfakta ne varsa ikram etti diyebilirim. Ev büyük olduğundan çalışanlarında yardımıyla daha biz ne olduğunu anlayamadan, dakikalar içinde mükellef bir sofr kurulmuş önümüze. Yolun tüm stresini boş midemi tıka basa doldurarak çıkardım. Bu arada dışarıdan hafiften yağmaya başlayan yağmurun sesi geliyordu. Az sonra kapı çaldı ve birkaç neşeli çocuk sesiyle birlikte beklediğimiz kişi yarı topallayarak salona girdi.

Eser’le aynı anda ayağa kalktığımızda nutkumuz tutulmuş-

tu. Leyla Hanım'ın kopyası karşımızda duruyordu. Kıyafetleri birbirinin zıttı olsa da aynı gözler, aynı bakış, aynı yüz hatlarına sahiptiler. Leyla Hanım'ın bakımlı gri saçları şu an güzel bir yazmayla örtülmüştü. Başındaki yazması, üstündeki kıyafetleri ve topallayan yürüyüşünden başka bir fark daha vardı. Onun yüzündeki çizgiler yılların acılarını unutturmamak için daha derin iz bırakmıştı Gülbahar'ın teninde. Ya da ben geçmişteki hikâyesini bildiğimden öyle görmek istiyordum.

Biz ona bakarken o gözlerini kırpmadan Eser'e kilitlenmişti. Kızı annesinin tuhaf tavrını fark edip Gülbahar'ın etrafındaki çocukları tek hareketle salondan çıkardı. Gülbahar hiçbir şey söylemeden yanımıza yaklaşp Eser'in tam önünde durdu. Kaşlarını çatmış, Eser'in yüzündeki her bir noktayı inceliyordu. Gözlerindeki bakışın anlamını çözemesem de, Eser'in gerildiğini anlayabiliyordum. Gözlerini Eser'den ayırmadan konuştu.

“Sen... Sen ona çok benziyorsun,” dedi puslu sesiyle.

Ben kimden bahsettiğini anlayamamıştım ama Eser hiç reddüt etmedi.

“Torunuyum.”

O an Henry'den bahsettiğini anladım. Çünkü gerçekten Henry ile baba oğul kadar benziyorlardı. Gülbahar gördüğü şey onu üzmüşçesine gözlerini sıkıca kapattı. Tek ayağına güç vererek koltuklardan birine yorgun şekilde bıraktı kendini. Bir süre sonra biz de karşısına oturduk usulca.

“Neden geldiniz?” diye sordu.

Sesinde acı çeken bir ton vardı. Eser'in bacağına dokunacak kadar yakınındaydım. Onun eline uzanıp dokundum, gözlerine baktım. Ne konuşması gerektiğini bilmiyor gibiydi. Leyla Hanım benim gelmemi belki de bu yüzden istemişti. Uzanıp dizlerinin üstündeki ceketin cebini buldum ve içinden mektubu çıkardım.

“Size vermemiz gereken bir şey var.” Bakışlarını bana çevi-

rip öylece baktı. “Ablanız Leyla’dan...”

Leyla adını duyduğunda yutkundü. Bakışları artık daha yorgundu. Duruşunu bozmadı.

“Peki sen kimsin?”

Hiç düşünmeden, “Torunuyum. Şey... Eser’in eşiyim,” dedim. Sesim öyle gururla ve sahiplenerek çıkmıştı ki, ben bile şaşırdım. Eser’e dokunan parmaklarımın ısındığını hissettim. Şu an ona bakmadığım için şükrettim. “Leyla Hanım size vermemiz için bu mektubu yolladı.”

Hüzünlü yüzü beni aşıp odanın kapısına doğru kayınca, oradaki her kimse sessizce kapıyı kapattı. Artık yalnızdık.

“Sizin okumanız gerekecek. Benim gözlerim artık eskisi kadar iyi görmüyor, hem görseydi bile okumam pek de iyi değildir.”

Cümlesi bittiği an, o adamla evlendiğinde okul çağında olduğu geldi aklıma. Belki de okumasını iyileştirecek kadar bile zamanı olmamıştı diye düşündüm. Hayatından çalınan bir başka şey daha olduğunu fark etmek daha çok canımı yaktı. Başımla onaylayıp, derin bir nefes aldım. Mektubu yavaşça zarfından çıkarırken kalbim yerinden çıkacak kadar hızlı atıyordu. Boğazımda toplananları yutkundum. Sesim titreyerek okumaya başladım.

“Gülbahar, ben gidiyorum...”

Buydu ikimizin de hayatını değiştiren cümle...

O günden sonra ben hep keşke dedim Gülbahar. Yaşadığım her gün keşke dedim. Ama ‘keşke gitmeseydim’ demedim hiç. Diyemezdim kardeşim, çünkü ben şu an elimi tutan bu adamı çok sevdim. Bana hayatın her gününü, son günümü gibi yaşatan bu adamı, her şeyden çok sevdim...

Ama...”

“Tamam dur!”

Ne olduğunu anlayamadan Gülbahar hiddetle yerinden kalktı. Siyah gözleri daha da koyulaşmıştı. “Bana gittiği için

ne kadar mutlu olduğunu anlatan mektup yazmasına gerek yoktu!”

Yüzündeki acı ifadeye hayal kırıklığı eşlik ediyordu şimdi.

“Ama devamını okumama izin verirsiniz eğer, size...”

“Hayır, gerek yok! Sevdiği insanın yanında huzurla yaşamaya devam edebileceğini söyleyin ona.”

“Ama eğer dinlerseniz...”

Çaresizce çıkan sesim onun kararlı bakışlarında kaybolup gitti.

“Gerek yok! Hangi sebeple bana bu mektubu yazma gereği duydu bilmiyorum. Ama mektubun devamını dinlemek istemiyorum. Bunca zaman ablam yokmuş gibi yaşadım. Kalan kısa ömrüm de öyle geçse hiçbir şey kaybetmem.”

“Ama...”

Bu kez Eser’in eliydi beni susturan. Elimdeki mektuba uzanıp aldı. Katlayıp zarfa geri koydu. Sonra ayağa kalkıp Gülbahar’ın yanına gitti. Onun eline uzanıp şaşkın bakışlarına aldırmadan avucunu açtı ve içine mektubu bıraktı.

“Okumak istemeseniz bile, bu size ait.”

Eser’in bakışlarını göremesem de, Gülbahar’ın gardını düşürmesinden ne kadar kararlı baktığını anlayabiliyordum. Gülbahar zarfı avucunda sıkarak tutarken, Eser başıyla kısa bir selam verdi ve hızla arkasını döndü. Benim elimden tutup, ikimizi kapıya doğru sürükledi. Kapıyı açtığımızda ise gök delinmişti. Karanlık gökyüzünden kılıç kadar keskin iri yağmur taneleri yere çarpıyordu. Eser’in bile tereddüt etmesine sebep olan yağmura sert rüzgâr eşlik ederken, arkamızdan gelen ses bizi ona döndürdü.

“Getirdiğiniz mektup gibi siz de bana aitsiniz. Bu yüzden bu havada yola çıkmanıza izin veremem.” Eser’in kararsız yüzüne bakıp devam etti. “Yağmur daha da şiddetlenecek. Köyümüz Meriç ve Tuna Nehri arasında kalıyor. Muhtemelen ikisi de taşacak ve sele sebep olacak. Yani sizin gitmenize izin ver-

memin imkânı yok. Zaten sizi merkeze götürecek kimseyi de bulamazsınız.”

Eser’le birbirlerine bakan gözleri aynı anda yumuşadı. O an Eser’in Gülbahar’a benzediğini düşündüm. Tamam, belki görünüş olarak benzemiyorlardı ama bakışları ve konuşurken takındıkları tavır aynıydı. Ve ikisi de karşısındaki kişiyi ustalıklı ikna edebiliyordu.

Furtuna Etkisi

Birkaç saat sonra Gülbahar'ın dedikleri sırasıyla gerçekleşmişti. Yağmur şiddetlendi, nehirlerin taşıdığı haberi geldi. Hatta Bulgaristan tarafındaki barajlardan su bırakıldığı bile söylendi. Eğer dışarıda olsaydık gerçekten sele kapılmış olabilirdik. Tüm bunlar yetmezmiş gibi sürekli gök gürliyor ve şimşek çakıyordu. Salonda Gülbahar'ın üç kızı ve sayısız torunu varken bile bu sesler beni ürkütüyordu, her yıldırımında ampuldeki ışık titriyordu ama çocuklarla oynarken huzursuzluğumu belli etmemeye çalışıyordum. Saat ilerledikçe bu gece yola çıkamayacağımızı kabullenmeye başladım. Yalnız olacağım bir yere çekildim. Annemi arayıp gelemeyeceğimi haber verirken, bu haberin onun hoşuna gitmediği aşikârdı ama kabullenmekten başka çare yoktu.

Küçüklerin uykusu gelip anneleri sırasıyla onları yatırmaya giderken, dışarıdan gelen her seste yerimden zıplamamak için kendimi zor tutuyordum, pencereye yaklaşamıyordum bile. Görmeye alıştığım şehir ışıkları yokken dışarıyı çok korkutucu geliyordu. Eser'le göz göze geldiğim bir an onun benim aksi-me gayet rahat olduğunu anladım. Bu yüzden ben de omuzlarımı dikleştirdim.

"Odanız hazır."

Gülbahar'ın en küçük kızı kibar sesiyle bize seslendi. Sadece Eser'in duyabileceği şekilde fısıldadım.

"Odamız mı dedi?"

Yüzünü bana çevirip keyifle cevap verdi.

"Evet hayatım, odamız. Unuttun mu, sen benim eşimsin."

Birkaç saat önce kendin söyledin hatırlamıyor musun?"

Huysuz bakışlarımla yumruğumu ona uzatsam da, o elimi havada kapıp yumruğumu dudaklarına götürdü. Bu hareketi kapıda bizi seyrettiğini fark etmediğim kadının kıkırdamasına sebep olmuştu. Yüzüm kızarak yerimden kalktım. Bize gösterdiği odaya girip kaçamak bakışlarla teşekkür ederken yanaklarımın yandığını hissediyordum. Eser ise arkamdan gelip kapıyı kapatırken gram utanması yoktu. Onu umursamamaya çalışıp odaya göz gezdirdim. Oda bir hayli genişti ama benim bakışlarım odanın ortasında tüm ihtişamıyla duran yataktan başka bir yere bakamıyordu. O an kalbim deli gibi çarpmaya başladı. *Tek bir yatak vardı!*

Karı koca olduğumuz yalanını söylediğimize bir noktada pişman olacağımı tahmin etmeliydim. Ben panikle Eser'in yüzüne dönerken o aklımdan geçenleri duyuyormuşçasına keyifle sırtıyordu. Bakışlarını benden kaçırmadan kendini yatağa attı. Sonra ellerini başının altında birleştirdiğinde aynı keyifle gülüşü genişledi.

"Gelsene karıcığım, burası çok rahat."

Birkaç saniye öylece bakakaldım. Dişlerimi sıkıp ona bak-sam da, yüzümün kızarmaya başladığını hissediyordum.

"O yatakta birlikte uyumayacağımızı biliyorsun değil mi?"

Benim tehdit eden bakışlarımı umursamayıp tek kolundan destek alarak doğruldu. Gözlerini kısıp bana bakarken, önce alt dudağını ısırdı, ardından bakışlarıyla edepsizce beni süzdü.

"Uyumak zorunda olduğumuzu kim söyledi ki?"

Ağzım şaşkınla açılırken öfkeyle gözlerimi kıstım. Uzanıp yataktaki yastığı aldım ve kafasına fırlattım. Ama o çoktan kahkaha atmaya başlamıştı. Ona attığım yastığı kucaklayıp yataktan kalktı. Yatağın etrafını dönüp benim yeni fark ettiğim uzun kanepeye kendini bıraktı bu kez. Benim keskin bakışlarımı sürdürdüğümü görünce bıkkın bir sesle iç çekti.

“Bir kadın istemediği sürece ona elimi sürmem merak etme.”

Birkaç saniye boyunca ona baktım, söyleyeceğim onca şeyi yuttum. Bugüne kadar kaç kadına isteği doğrultusunda dokunduğunu düşünememeye çalışıp başımı çevirdim.

“Karın olacak kadına gerçekten acıyorum!” dedim yüzümü ekşiterek.

Umursamaz şekilde omuz silkti.

“Kendine acımayı bırak da geç yatağa yat.”

Hiddetle ona sırtımı döndüm. Yatağın üstüne giymemiz için temiz gecelikler bırakılmıştı. Erkeğe ait olanı elime alıp Eser’e doğru fırlattım. Tam kafasına isabet etti.

“Ne kadar kibarsın be!” diyerek yüzündeki kumaşı çekip doğruldu.

Çocuksu bir hazla gülümsedim. Sonunda onu bir şekilde rahatsız etmeyi başarmıştım. O ayaklanırken ben elimdeki geceliği inceliyordum. Upuzundu. Muhtemelen içinde kaybolacaktım ama başka seçenek yoktu. Arkamdan kemer sesine eşlik eden fermuar sesi gelince, panikle sese döndüm.

“Ne yapıyorsun!”

Çığlığa yakın çıkan sesim odayı doldurunca ağzımı ellerimle kapattım. Sonra aynı soruyu fısıldayarak tekrar sordum.

“Ne yapıyormuş gibi duruyorum Elif. Uyumak için hazırlanıyorum.”

Çaresizce başımı odada gezdirip, kurtuluşum olan yeri işaret ettim ona. “Bak şurada banyo var, gidip orada giyinir misin lütfen.”

Dudaklarını büktü. “Karımın önünde de soyunup giyinemeyeceksem...”

“Ben karın değilim Eser,” diye sözünü kestim.

Dudakları keyifle yana kıvrıldı ve gözlerimin içine bakarak pantolonunu indirmeye başladı. Ben dişlerimi sıkıp başımı çevirdim, yatağın üstündeki geceliği kapıp, odayı bölen banyoya

ayaklarımı yere vurarak girdim. Onun zevkle attığı kahkahalar eşliğinde içeri girip banyonun kapısını kapatırken edepsizliğine yenilmek sinirimi bozuyordu.

Üstümü çıkarıp geceliği giymek normalden çok daha uzun zamanımı aldı. Uzun beyaz gecelik olması gerekenden daha bol gelmişti, açıkçası çok da komik görünüyordum ama yumuşacıktı, beni rahat ve sıcak tutacağı gerçeğini yok sayamazdım. Kapıyı araladım. Odanın ışığı yanmıyordu ve hiç ses yoktu. Ufak adımlarla yatağa yaklaştım. Kıyafetlerimi yatağın ucuna indirirken, Eser'i koltuğa boylu boyunca yatmış ve giyinik vaziyette gördüm. Üstünü ince bir örtüyle yarım yamalak örtmüştü. Sırtı bana dönük olduğundan yüzünü göremiyordum. Ama hiç ses çıkarmadığına göre uyuyor olmalıydı.

Usul usul yorganı kaldırıp içine girdim. Soğuk yatağa alışmak zamanımı aldı. Tam gözlerimi kapatacağım sırada evi sallayacak kadar şiddetli bir gök gürültüsü patladı. Yatağın içinde zıplayıp yorganı yüzümün yarısına kadar çektim. Ev sessizleşince ve etrafımda kimse olmayınca dışarıdaki sesler daha da korkunç geliyordu. Ayrıca bu yaşıma kadar böylesine şiddetli bir fırtınaya şahit olmamıştım. Zifiri karanlığı şimşekler bıçak gibi deldiğinde hava adeta aydınlanıyordu. Yeni bir yıldırım daha kamçıladı gökyüzünü.

"Eser," diye seslendim hiç düşünmeden. Ama cevap vermedi. Sıradaki gök gürültüsü odayı aydınlatınca zıplayıp yerimden doğruldum. "Eser uyudun mu?" Birkaç saniye cevap vermesini bekledim.

"Eser?"

Yavru kedi gibi çıkan sesin karşılık alamayacağına ikna olunca, korkarak yorganın altına geri döndüm. Keşke yanımda ince bir kitap getirseydim. Aklımı dışarıdaki fırtınadan uzaklaştıracak birkaç sayfaya bile razıydım. Sadece yirmi saniye sonra yeni bir yıldırım düştüğünde minik bir çığlık attım tekrar.

"Sessiz olursan uyumaya çalışıyorum," dedi Eser. Sert sesi-

ne cevap vermedim. Ama sonra, “Ne oldu söyle?” diye sordu daha insancıl bir tonla.

Bileklerimden destek alıp doğrulduğumda gözlerim pencereye savrulan ağaç dallarına takıldı. Kesinlikle ürkütücü görünüyordu. Eser’in hareket etmeyen sırtına baktım.

“Hiiç... Şeyy... Uyudun mu diye merak ettim sadece.” Çocukça bir korkuyu itiraf etmek zor geldi.

“İyi. Merak etme. Uyuyorum.”

Öyle sert söylemişti ki bunu, dudaklarımı büküp tekrar başımı yastığa koydum. Ama saniyeler sonra ev yine sallandı ve ben yorganı başıma çekip iki büklüm oldum. Bu çok sinir bozucuydu, korkmamam gerekiyordu. Ben kendime kızarken yorganın kalktığını hissettim. Başımı dışarı çıkarıp baktığım sırada Eser yatağa giriyordu. Ben ne yaptığını çözmeye çalışırken o yastığını yan tarafıma koydu ve bana sırtını dönüp yattı.

Ona yataktan çıkmasını söylemem gerekse de, yapamadım. Onun yerine tebessüm ederek başımı yumuşak yastığıma indirdim. Dışarısı korku filmi gibiydi, biz burada yatarken birileri boğuluyor bile olabilirdi. Bunları düşünmek daha da tedirgin ediyordu beni. Ev her yeni yıldırımla yeniden sallanırken ben yatağın içinde kıpırdanıp duruyordum.

“Çığlık atmayı kesmezsen evdeki herkes başka bir şey yaptığımızı zannedecek.”

Yorganın içinden kafamı çıkarıp göz göre göre yalan söylemeyi seçtim. “Çığlık atmadım ki.”

Hemen arkasından gelen yıldırım sesiyle attığım minik çığlık yalanladı beni. Eser gülüşü eşliğinde bana döndü. Sonra kaba bir şekilde beni kendine çekti. Korunma pozisyonu alır gibi ona doğru yan dönüp göğsüne sarılırken buldum kendimi. Kalp atışı kulağıma çarptı.

“Benim korkak şapşalım,” diye fısıldadı.

Sesi eskisi gibi sevgi dolu çıkmıştı. Ama o an ne heyecanlanabiliyor, ne de gülümseyebiliyordum. Deprem hissi veren

fırtına duvarda yankılanıp, her şimşekte oda flaş patlamış gibi aydınlanırken tek hissettiğim katıksız korkuydu.

“Bana şu sesleri unutturacak bir şey söylesene.”

“Çocuk gibi korkmana gerek yok Elif. Bu sadece basit bir fırtına.” Yeni düşen yıldırımla gerilip, ona daha sıkı sarılınca korktuğuma gerçekten inanmış olacak ki, “Hmmm...” dedi iç çekerek.

Aklında beni sakinleştirecek bir şeyler arıyordu. O şeyi bulduğunda kıpırdandı ve değil bana yıldırımını, adımı bile unutturacak o cümleyi kurdu.

“Yeliz ve Ceyda’yla yatmadım!”

Başımı kaldırıp yüzüne baktım.

“Ne?!” Oda karanlık olmasına rağmen, fırtınanın da yardımıyla bakışlarım yüzünün bütün hatlarını seçebiliyordu. Ben inanmaz gözlerle ona bakarken, o keyifle beni izledi. Gözlerimi kıstım. “Ne diye bana yattım dedin o zaman?”

Kalın dudaklarını büktü.

“Ben sana öyle bir şey söylemedim. Sen yattığımı düşündün, ben de öyle düşünmene izin verdim.”

Yavaşça yumruğumu göğsüne vurdum. Ama açıkçası canını yakmak istemiyordum. “Çok adisin!”

Göğsü titredi.

“Sen de çok kıskançsın.” Keyifle bakan bakışlarından kaçıp usulca kucağına indirdim başımı tekrar. O saçımı okşarken ben giydiği pijamanın çiçek kokusunu içime çektim. “Sadece senin etrafında olabilmek için onlara yaklaştığımı anlayamayacak kadar da şapşalsın.”

Elimde olmadan gülümsedim. Kalbim yine kelebek olup bütün vücudumu dolaştı. Dakikalar onun nefesinin ritmini dinleyerek çabucak geçti. Başımı göğsünde kaydırıp yüzüne baktım. Karanlıkta bile güzeldi. Yıldırım odayı aydınlattığı anlarda daha güzeldi. Onun kötü gösterebilecek bir şey olmadığını biliyordum. Ama emin olmak istedim.

“Baban sana zarar verdi değil mi?”

Bakışları sertleşti. Dışarıdan vuran ılık gözlerindeki acıyı saklayamıyordu.

“Evet,” dedi sadece.

“Neden peki?”

Soluk aldığı anda göğsü can sıkıcı yaşanmışlıkla kalkıp indi. “Bir nedeni olduğunu sanmıyorum. Sadece zavallı biri olduğunu anladığı her an, kendine aksini ispatlamaya çalışıyordu sanırım. Ya da kumarda kaybettiklerini bana vururken geri kazandığını düşünüyordu belki de... bilmiyorum.”

“Kaç yaşındaydın peki?” diye sordum usulca.

Çok kısa bir an düşündü.

“İlk dayağını hatırlayamayacak kadar küçüktüm.” Nefesini dışarı bıraktı. “Bana ilk kez vurduğunda ağladım, ağladım, ağladım. Sesim kısılana kadar, boğazım acıyana kadar ağladım. Canım yandığından değil, susmayı gururuma yediremediğimden.” Histerik bir gülümseme çıktı güzel dudaklarından. “Eğer susarsam, tekrar beni ağlatmak için yeniden döveceğini düşünüyordum.”

Yanağımın içini ısırdım. O ana gidip onu bir yere saklamak, yaşayacaklarından korumak istedim.

“Baban hep mi öyleydi peki, güzel zamanlarınız olmadı mı hiç?”

Acı bir gülümseme sardı yine yüzünü.

“Onun gibilerin sevgisini gösterme şekli farklıdır. O sevgiyi kalbinde hissetmen onun için yeterli olmaz. Yüzünde, karnında, sırtında, çatlamış kaburga kemiğinde de hissetmeni isterler.”

Dişlerimi sıktım. “Peki annen?” diye sordum. Hatırladığımda yüzünü gülümsetecek bir şeyler bulmak istiyordum.

Hafifçe kıpırdandı.

“Annem ben küçükken aralarındaki sessizliği örtmek için hep kahkaha atardı. Eğer atmazsa mutsuzluğun sesi kulak-

larında yankılanırdı çünkü. Yine de çok güzel gülerdi. Onu çok severdim.” Ufak bir tebessümden sonra tavana bakarak devam etti. “Annemin kolunda, dirseğiyle bileği arasında bir yerde, kalp şeklinde bir doğum lekesi var. Bana her sarıldığında o lekeyi öperdim. Kalbini öpermiş gibi hissederdim.” Gülümsedi yine. Ona eşlik ettim beklemeden. Ama sonra yutkundu. “O adama karşı geldikten sonra, ona boyun eğmem için her şeyi denedi. Ama başaramadı. Evi son kez terk ederken anneme sarıldım, yine o izi öptüm. Kulağına çok yakında gelip onu da alacağımı söyledim. Sonraki gün annemin kolu sarılıydı. Dikiş atılmıştı. Görünmez kaza demişler hastane-deki doktora. Sargısı açıldığında gördüm, tam öptüğüm yara izinde boylu boyunca koca bir kesik vardı. Onun kalbini yaramıştı. Eve geri döndüm. Ama artık bana vurmuyordu.” Dişlerini sıktı. “İsteklerine her karşı geldiğimde, annemi odasına kapatıp dakikalarca döverdi. Kapının arkasında onun tenine çarpan her tokadı duyarken çaresizce kapıyı yumruklamaktan başka bir şey yapamazdım. Sonunda ya o vurmaktan yorulurdu ya da annem acıdan bayıldığından dövmeyi bırakıp kapıyı açardı. Ve bana sanki boyadığı güzel bir tabloymuş gibi annemin halini gösterip, eğer ona karşı gelirsem bir dahakine daha kötü olacağını söylerdi. Ona zarar vermemesi için annemden uzak durdum. Ona bir daha sarılmadım, saçını okşamadım. elini öpmedim. Çünkü yaparsam en çok oralarına vuracağını biliyordum. Onunla anlaşma yaptım. Ona dokunmadığı takdirde istediğini yapacağımı söyledim. Ve dedemle yaşamaya başladım.”

Yanağımdan düşenler göğsünü ıslattı. İç çektim. Parmak uçlarımı göğsünde gezdirip, avuç içimi kalbinin üstüne koydum. Geçmişten öcünü alamayan kalbi hırsla vuruyordu göğüs kafesine. Tam buraya taktığı madalyonu, o gösterişli rozeti geldi aklıma. Belki de hüznü havayı o dağıtabilirdi.

“Gömleğindeki o cesaret madalyasını nasıl kazandın?”

Başını eğip bana baktı.

“Kötü hikâye seçmede üstüne yok, biliyorsun değil mi?” dedi gülümseyerek. Yine de kırırdanıp anlatmaya başladı. “Dedemin babası da sevgisini gösterme konusunda oldukça yaratıcıymış. Dedem o yüzden gemilere saklanmış. Babasının sevgisizliğinden kaçmış. Yakasındaki rozeti ona kaptanı vermiş. Hikâyesini öğrenince, bu senin cesaret madalyan demiş ona. Yanına almış, eğitmiş. Kaptanı yanında yokken bile, babasından kilometrelerce uzakta olsa bile o rozet ona cesaret vermiş.” Omuz salladı. “Oğluna yaşatmadığı kaderin benim başıma geldiğini fark ettiğinde o da bana benim rozetimi verdi. İlk kez evden kaçıp ona gittiğimde, o gece yanıma gelip bana kendi hikâyesini anlattı. O adam beni savurup duvara vurduğunda, dudağında kan, sırtında çürükler vardı. Ama yakamdaki cesaret madalyamla artık ondan korkmuyordum. Yere düştüğümde hep bir daha kalkıyordum. Zamanla vazgeçti. Madalyam işe yaramıştı. En azından bir süre için... sonra... biliyorsun işte.”

Dayanamadım, uzanıp yanağını okşadım. Ardından sıkı sıkı sarıldım bütün bedenine. Aslında ona değil de küçüklüğüne sarılmak istiyordum. Ağlayarak uyuduğu her gece için, annesinin çığlıklarını dinlediği her an için, acıdan uyuyamadığı her gece için sarılmak, bir daha bırakmamak istiyordum.

“Erkek çocukları babasını örnek alır. Benim en büyük korkum ise ona benzemektir. O iyi bir baba değildi. İyi bir insan değildi. O insan bile olamamıştı ki...”

“Tamam anlatma artık.” Islak gözlerimle yüzüne baktım. “Haklıymışsın, berbat hikâye seçiyorum.”

Kıkırdamaya başladığında beni kendine bastırdı. Keşke bundan fazlasını yapabilseydim. Canının ne kadar yandığını hayal bile edemedim. Sevdiklerinin zarar görmesini engelleyememek korkunç olmalıydı. Kolumdaki morlukları gördüğündeki hali geldi aklıma, sonra Gülbahar’ı kocasının dövdüğünü

söylediklerindeki bakışı, bütün bunların sebebi bu manzarayı seyrederek büyümüş olmasıydı. Yaşadığı kötü yılların aklından silinmesini isterdim. Ona baktım yeniden. Odaya aydınlık düştüğünde onun da kirpikleri parlıyordu.

“Neden o kadar sinirlendiğini anlayabiliyorum artık.” Anlamadı. Bakışlarımı indirdim. “Yani demek istediğim, kollarımı gördüğünde neden o kadar öfkелendiğini artık anlayabiliyorum.”

Parmak uçlarıyla çeneme dokunup, gözlerime baktı.

“Sana kimsenin zarar vermesine izin veremem. O kişi evleneceğini söylediğin adi bir herif veya barda tanıştığın pislіğın biri olsa da fark etmez.”

Düşüncesinde gittiği anıyla parmakları gerildi. Sesime sah-te bir keyif ekleyerek konuşmaya başladım.

“Barda birini dövdüğünü biliyordum. Yani o geceyi kötü bir filmin fragmanıymış gibi hatırlıyorum ama senin yumruklarından birinin nasıplendiğine emindim.”

Çenemdeki parmaklarını dudaklarıma dokundurdu ve yine edepsiz sesini takındı.

“Beni öptüğünü de hatırlıyor musun peki?”

Gözlerimi kıstım.

“Seni öpmedim!”

“Öptün.”

“Hayır öpmedim!”

“Nereden biliyorsun, hani hatırlamıyordun?”

“Evet, o gecenin yarısını hatırlamıyorum ama seni öpmüş olsam hatırlardım. Çünkü sen çok güzel öpü...” Dudaklarımı birbirine bastırdım. Düşünmeden konuştuğumda ya başıma dert açıyordum ya da kendimi böyle rezil ediyordum.

Kıpırdandı. “Çünkü ben çok güzel ne?”

Huysuz yüzümü buruşturdum, gözlerinden kaçtım.

“Neyse ne, seni öpmedim işte, buna eminim o kadar.”

Gülümsediğini aldığı nefesten bile anlamıştım. Saçlarını

okşarken yine arsızca kulağıma fısıldadı.

“Haklısın, eğer seni öpmüş olsaydım baygın olsan bile hatırlardın.”

Edepsiz haline içimi titreten gülüşünü ekleyip, beni iyice kollarına sardı. Dakikalar geçerken dışarıdaki havayı unuttuğumu fark ettim. Dikkatle dinlediğimde hâlâ fırtınanın sesini duyuyordum ama az önce çığlık atacak kadar korktuğum gürültü şu an beni rahatsız etmiyordu. Çünkü Eser yanımdaydı. Gülümsedim. Onun kolları güvendi, onun kalbinin atışı aşktı. Ve bu adamın yanında bir ömür böyle kalabilirdim...

Ama bir sorun vardı. O sorun onun göğsüne, hatta tam kalbinin üstüne koyduğum elimde karanlıkta bile acımasızca parlıyordu. Oda, düşen şimşekle aydınladı. Parmağımdaki yüzüğün iri taşı avucuma doğru dönmüştü. Onu görmemek için elimi sıkıca kapattım. Ama o kendini unutturmamak için avucumu onu yok sayamayacağım şekilde acıttı.

Eser'in parmaklarını elimde hissedince kaskatı kesildim. Belki de yine fırtınadan korktuğumu düşündü, bu yüzden saçlarımı okşayıp bir şeyler mırıldanmaya başladı. Göğsündeki tanıdık tını, mırıldanmasını sürdürdükçe daha da anlamlı gelmeye başladı. Mırıldandığı bir şarkıydı ve ben bunu daha önce ondan duyduğuma emindim.

“Bunu hatırlıyorum...” dedim sayıklarcasına.

Dudaklarımdan istemsizce dökülen söze Eser gülümsedi. “Hatırlayacağını söylemiştin,” dedi.

Saçlarımı okşayarak bu kez sözleriyle mırıldanmaya başladı o güzel şarkıyı. Dışarıdaki fırtına gibi dünyadaki her şey sustu.

*Uzun, soğuk, yapayalnız bir kış oldu
Buraya geleli yıllar olmuş gibi hissediyorum
Bak işte güneş doğuyor*

Ve ben her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum...

Derin bir nefes alıp gözlerimi sıkıca kapattım.

“Bu anı asla unutmayacağım...”

Cümlem mırıldandığı şarkıda kayboldu. Kulağıma gelen son ses Eser’in, “Ben de...” demesiydi.

Gözlerimi açtığımda güneş ışıkları odayı dolduruyordu. Ama ben dünkü korkunç gecenin böylesine güzel bir sabaha dönüşmesini bile umursamıyordum. Çünkü bakışlarım çoktan yanımdaki adama odaklanmıştı bile. Öyle güzel uyuyordu ki, uyandırmamak için gözlerimi bile yavaş kırptıyordum. Bugüne kadar onu sevimli yapan şeyin lacivert gözlerindeki haylaz bakışlar olduğunu düşünürdüm ama yanılmışım. Yüzü tek başına bile öylesine düzgündü ki, gözlerinin rengi ne olursa olsun bu görüntüye uyum sağlardı. Ne de şirin çilleri vardı. Minik bir lekenin bir yüzü böylesine sevimli gösterebilmesi ne tuhaftı. Ufacık bir iç çektim. Çillerine dokunan uzun kirpikleri kıpırdandı, gözlerini aralamadan uykulu sesiyle konuştu.

“Uyumayacaksan yataktan çık Elif!”

Kaba Eser’den nefret ediyordum! Hafifçe boğazımı temizledim.

“Sana da günaydın,” dedim huysuzca, küstüğünü belli etmek isteyen çocuklar gibi. Ama o yine gözlerini açmadan puslu sesiyle homurdandı.

“Uyanan kişiye günaydın denir hanımefendi. Ben hâlâ uyuyorum.” Kibarlıktan uzak bir şekilde arkasını döndü. “Madem uyandın, git kocana güzel bir kahvaltı hazırla da öyle uyandır.”

Öfkeyle yastığı kafasına vurma isteğini bastırdım. Yata-

* Beatles’in Here Comes The Sun şarkısının sözleri.

ğın ucundan kıyafetlerimi alıp söylenerek banyoya girdim. Hazırlanıp banyodan çıktığımda Eser'in soluğu düzenli hale girmişti, gerçekten uyuyordu. Yatağın etrafını dönüp kapıya doğru gidecekken onun önünde durdum. Engellenemez şekilde bakışlarım sanki onda mıknatıs varmışçasına yüzünü buldu. Uyurken bu kadar masum görünen biri nasıl olur da saniyeler içinde kaba birine dönüşebilirdi ki?

“Bana bakmayı kesip kahvaltı hazırlamaya gider misin artık?”

Yerimde sıçradım. Kedi gözü uyurken bile çalışabiliyor muydu? *Kahretsin!*

Hızla odadan çıktım. Sandığımın aksine evdeki herkes uyanıktı. Çocuklar çoktan kahvaltısını yapıp okul için hazırlanmaya başlamış, anneleri ise kiminin kıyafetiyle, kiminin saçıyla ilgileniyordu. Mutfak kapısında durduğumda uyandığımı ilk fark eden kişi Gülbahar'ın en büyük kızı olmuştu. Bizi ilk gördüğü zamanın aksine yüzüne yayılan gülümsemesiyle beni selamladı. Benim uyanmamı bekliyorlarmış, alarm çalmış gibi bir anda mutfakta karmaşa başladı. Dakikalar içinde, baktığında bile iştah açan kahvaltı sofrası hazır hale gelmişti.

Eser'i uyandırmak için odaya geri döndüğümde yatakta yoktu. Bir an zihnimden beni bırakıp gittiği gibi saçma bir düşünce geçse de, banyodan çıkan yarı çıplak Eser'i görünce düşüncelerimin hepsi bulut olup havaya uçtu. Altında siyah kotu vardı. Ama üst kısmı nemli ve çıplaktı. Ve hafif kash. Ve bembeyaz. Ve çıplak. Ve... *Kahretsin!* Elinde tuttuğu tişörtünü düzeltirken bakışlarımı başka yöne çevirdim.

“Ne oldu?” dedi sesindeki keyifli hali gizlemeye çalışırken. Kısa bir an söyleyeceğim şeyi düşündüm. Cevap vermem olması gerekenden daha uzun sürünce birkaç adımla yakıma geldi. “Evet, seni dinliyorum.”

Sözcükler dudaklarından fısıltıyla çıkmıştı. Bunu bilerek yaptığını adım gibi biliyordum. Çenemi savurup boğazımı temizledim ve dikkatimi toparladım.

“Kahvaltı hazır da, onu söylemek için gelmişim.”

Elindeki kumaşı başından geçirmek yerine, ıslak siyah saçını geriye itti ve bana doğru yürüdü. Tam karşımda durdu. Bakışlarını gözlerime diktiğinde ben de dikkatimi gözlerine vermeye çalışıyordum. Ama çıplak teni önümde arz-ı endam ederken bu baya zorlayıcı oluyordu. Gözlerimin içene bakan bakışları öylesine yoğundu ki, yanaklarıma yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Sonunda dayanamadım.

“Ne oldu?” dedim umursamaz görünmeye çalışarak.

Gamzesiyle gülümseyerek eğildi, “Günaydın karıcığım...” dedi ve yanağını öptü.

Sıcak dudakları yanağımdan uzaklaşırken başımı önüme eğdim. “Ben karın değilim...” Sesim azalarak çıkmıştı.

Umursamaz şekilde omuz silkti.

“Şu kapıdan çıktığımda öyle olacaksın.” Yanımdan geçerken tişörtünü başından geçirip havalı bir şekilde tenini örttü. Eli kapının kolunu tuttuğunda açmadan önce bana döndü. “Hem utanmana gerek yok. Şimdi ödeşmiş olduk.”

Başımı kaldırdım. Düşünerek kaşlarımı çattım. “Ne konuda?”

Dudaklarını ıslattı.

“Böylece ikimiz de birbirimizi yarı çıplak görmüş olduk.”

Edepsiz gülüşünü takınıp bana göz kırptı ve kapıyı açıp dışarı çıktı. Bense utançla yerimde çivilenip kalakaldım...

Belki de hayatımdaki en güzel kahvaltıyı yapmışım. Eğer elbise değil de pantolon giyiyor olsaydım düğmelerimi kapata-
mayacağıma emindim. Normalde yemek yerken kalori hesabı yapardım, günlük limitimi geçtiğimde kendimi kötü hisseder, sonraki gün kesinlikle öğün atlardım ama burada yaptığım hiçbir şeyden vicdan hesabı duymuyordum. Buna dün gece de dahil...

Evdeki insanların bizi el üstünde tutması beni çok mutlu

ediyordu. Eser de her ne kadar belli etmemeye çalışsa da, yeni tanıştığı akrabalarından hoşlanmıştı. Yola çıkmadan önce Gülbahar Hanım'la son kez konuşmak istiyordum. Evdekilerin aksine o bize karşı mesafeliydi. Ama ona kızamıyordum. Biz ona kötü geçmişini hatırlatıyorduk.

Salona doğru yürürken, kulağıma tanıdık bir melodi geldi ve kapının önünde öylece kalakaldım. Dün gece benim huzurla uyumamı sağlayan melodi, bu kez başka bir ağızdan çıkıyordu. Salonun kapısından içeri baktığımda, Gülbahar'ın torunun saçlarını örerken aynı şeyi mırıldandığını anladım...

Uzaktan onu dinlerken, benim onu izlediğimi görüp sustu. Örgüyü bitirince torunu onu kucaklayıp yanağına sevgi dolu bir öpücük bıraktı. Sonra hoplayarak salondan çıktı. Gülbahar'ın oturduğu koltuğa yaklaştım.

"Söylediğiniz şarkıyı biliyorum," dedim gülümseyerek. "Eser beni uyuturken söylemişti." Kırıkmış şaşkın gözleri bana dönünce, ne kadar aptalca bir şey söylediğimi fark edip dudaklarımı birbirine bastırdım. Utançla kızarıp, "Yani, şeyy, sakinleşmem gerektiğinde söylemişti demek istedim," diyebildim çaresizce paniklerken.

Gülbahar'ın yüzüne tatlı bir gülümseme yerleşti. Onun yanına oturmamı işaret ettiğinde bu fırsatı kaçırmadım.

"Leyla da bana söylerdi." Durdu. Geçmişe dalan gözleri ileriye bakıyordu. "O birlikte gittiği adam öğretmişti ona. Bir grubun şarkısıymış. Ezberleyebilmek için bütün gece uykuya dalana kadar söyleyip dururdu. Bir gün bir baktım ben de mırıldanır olmuşum."

"Sizi özleyor..." dedim cesaretimi toplayıp. Ama o dalıp gittiği yerden bakışlarını çekmedi. "Siz özlemiyor musunuz?" diye üsteledim.

Eve dönerken keşke şunu da söyleseydim diyeceğim bir şey kalmasın istiyordum. Belki bizimle gelmesine ikna etmek için bir şeyler söyleyebilirdim. Derin bir nefes alıp bana döndü.

“İnsan her şeye alışıyor. Her şeyle yaşamaya alışıyor. Abılasızlığa da alışıyor, ailesizliğe de. Sevgisizliğe, aşksızlığa, acıya, gözyaşına, yalnızlığa. Her şeyle yaşamaya alışıyorsun zamanla.” Gözlerini bana çevirirken elime dokundu. Parmakları pürüzlüydü. “Eşin de sana, o adamın ablama baktığı gibi bakıyor. Öyle çok benziyor ki ona, yüzüne baktığımda ablamı benden alan adamı görüyorum sanki. Yanlış anlama kızmıyorum ona, onlara... Aşk ışık gibidir. Şiddetle tutulunca gözünü kör eder. Eğer seçme şansım olsaydı ben de kaçardım. Ama kaçamadım. Denedim ama olmadı.”

Bakışlarının yorgunluğu ağırlaşırken artık tamamen gözlerime bakıyordu.

“Eğer senin arkanda bıraktığın bir Gülbahar’ın yoksa doyasıya tut onun elini, doyasıya yaşa aşkını. Ama eğer sen de bir Gülbahar bıraktıysan bir yerlerde, az önce saydığım şeyler olmadan da yaşayabileceğini hatırla. Ama şunu da unutma, insan her şeyle yaşayabiliyor ama tıpkı Leyla’nın da mektubunda yazdığı gibi bir keşke ile yaşamaya alışamıyor.” Elimini bırakıp tekrar uzağa baktı. “Ona artık keşke dememesini söyleyin. Söyleyin; Gülbahar artık keşke demiyormuş, o da demesin.”

Bu kez ben onun eline sarıldım. “Gerçekten demiyor musun?”

Bunun cevabına ihtiyacım vardı...

“Yıllarımı keşke diyerek geçirdim. Kendi ailemden sonra kızlarımı da benden uzaklaştırdı. Kendi canlarıma hasret yaşadıkça daha çok keşke dedim. Ama baksana, şimdi hepsi yanımda. Kızlarım, torunlarım hatta damatlarım bile... Geçmişteki acılarımı değiştiremem belki ama kalan günlerimde mutlu anılar biriktirmek istiyorum. Bu yüzden ona gelmeyeceğimi, bana uzattığı eli tutamayacağımı söyleyin. O da kalan zamanını keşke demek yerine, güzel şeylerle doldursun.”

Gözlerime bakıp gülümserken, gülüşü bile hüznü doluydu. Uzanıp sıkı sıkı sarıldım ona. Dün gece Eser’in çocukluğuna sarılmak ister gibi, şimdi de küçük Gülbahar’a sarılıyordum.

Kendimi hem şanslı hem de ölesiye şanssız hissettim. Küçükken yara almamıştım belki ama şimdi birinin canını yakacağımı biliyordum. Neyi, kimi seçersem seçeyim kocaman bir keşkem olacaktı. Benim keşkem, Gülbahar'ım kim olacaktı? Okan mı, Eser mi? Ya da ben hangisi olacaktım *Leyla mı, Gülbahar mı?*

Gözyaşlarımı saklamaya çalışarak ayrıldım kollarından. Ona son kez gülümseyip arkamı döndüğümde Eser'in kapı eşiğinde beni izlediğini gördüm. Konuştuklarımızı dinlediği belli oluyordu. Onun da gözleri yorgundu, gergindi, kararsızdı.

O an, ilk defa içimden geçenleri okuyamadığımı hissettim...

Benim Gülbaharım Kim?

İstanbul'a dönerken ikimiz de konuşmuyorduk. Bizi merkeze köyden birileri indirmişti. Eser'in arabası selde harap olduğundan başka bir araba kiralamıştı. Koca arabayı köy yerinde bırakmayı dert etmemesini yadırgasam da, şu an bir şeyleri sorgulayacak halim yoktu. Konuşmadan geçirdiğimiz saatlerin sonunda İstanbul'a girince anneme gelmek üzere olduğumu haber verdim. O da bana Okan'ın da evde beni beklediğini söyledi. Gözlerimi kapatıp başımı koltuğa yasladım.

Aklımla kalbim savaşa girmişti. Aklım darmadağındı, kalbim ise paramparça. Onlar iki yarışçı gibi birbirini kovalarken, hangisinin galip geleceğini ben bile bilmiyordum...

Araba Çıkmaz'a girmek üzereyken gözlerimi açtım. Beynimdeki gürültü başımı ağrıtıyor, göğsüm sıkışıyordu. Artık nefes alamıyordum. Panikle Eser'e durmasını söyledim. Beklemeden sakince arabayı kenara çekti. Yüzüme endişeyle baktı.

"Eve kadar yürümek istiyorum. Yürümem, nefes almam gerek..." diyebildim sesim titrerken.

Öyle umutsuzca konuşmuştum ki, sanki yıllarca kapalı bir yerde tutulmuştum. Onun gözlerine uzun uzun baktım. Yüzüne dokunma hissini bu kez engellemeyip elimi yanağına götürdüm. Parmaklarım kısa sakallarında dolaşırken gözlerini huzurla kapattı. Parmak uçlarım yanaklarından inip dudaklarına dokununca, yavaşça geri çektim elimi. Ağlamak üzere olduğumu hissediyordum. Onun yanında ağlayamazdım. Aceleyle arkamı dönüp kapıya uzandım.

"Elif..." dedi, tam kapıyı aralarken. Durdum. "Senin keş-

ken Okan olmayacak Elif.” Dönüp ona baktım. Mavi gözleri yalvarırcasına parlıyordu. “Sana o asansörden çıkarken söylemiştim, ‘eğer elimi bırakırsan, hayatının sonuna kadar keşken olacağım,’ bunu sana en başında söylemiştim.” Başını iki yana salladı. “Yıllar sonra bana bir mektupla gelmeni istemiyorum. Senin kendini affedemediğin keşken olmak istemiyorum.”

Gözlerimi sıkıca kapattım. Anlamıyordu.

“Git Eser...” Tamamen ona döndüm. O güzel mavi gözlerine yalvarırcasına baktım. “Senin etrafında olmak; kör birinin sahilde denizi seyretmesi gibi... Var olduğunu biliyorum, sesini duyuyorum, kokunu hissediyorum ama senin olamıyorum. Buna dayanamam. Senin varlığını etrafımda hissederken başka biriyle bir hayat süremem.”

Gözlerini bir an için benden kaçırdı. Sonra tekrar bana döndü.

“Peki,” dedi kolayca. Ona inanmadığımı düşündü. “Zaten planım buydu. Düğün saatin geçince Londra’ya, dedemlerin yanına gideceğim ve bir daha İstanbul’a dönmeyeceğim,” diye ekledi.

“Neden düğün saatinden sonra?” diye sordum elimde olmadan.

Yüzüne sıcak ama sahtekâr bir gülümseme yayıldı.

“Çünkü öylesi daha çok acı verecek. Unuttun mu, elimde değil, ben iflah olmaz bir romantiğim.”

Gülümsemeye çalıştım. Başımı eğdim. Gözlerime dayanması için yalvarıyordum. Parmakları elime dokundu, diğer elim kapının kolundaydı ama hareket edemedim onun tenimdeki dokunuşunu izledim. Parmakları bileğime çıktı, yavaşça hırkamı sıyırdı, artık belli olmayan yara izlerimi açığa çıkardı. Eğildi ve o yara izlerini öptü. Alt dudağım titredi. Doğruldu. Parmak uçları yukarı çıktı. Önce çeneme dokundu, sonra yanağıma. Durdu. Ona bakmak zorunda kaldım. Dudağımı ısırdım. Gülümsüyordu. Her zaman olduğu gibi...

“Sen benimle evleneceksin Elif Bürge Doğanay...” Panikle sık kirpiklerine dikkat kesildim. Bir yerlerden nikâh memuru çıksa şaşırmazdım. Aklıma gelen şeyi okumuşçasına tebessüm etti. “Evet, doğru duydun. Bugün değil, yarın da değil belki ama bir gün benimle evleneceksin!”

Bakışlarımı kaçırdım. *Neden vazgeçmiyordu ki?* Yüzümü avucundan çektim. Onun yanında olmak hem umut, hem de cezaydı benim için. Buna daha fazla devam edemezdim. Kararlı bakışlarımla ona döndüm.

“Neden vazgeçemiyorsun Eser? Neden bana da, kendine eziyet etmeye devam ediyorsun? Neden bunu kabul edip artık vazgeçmiyorsun?”

Beklediğimin aksine bakışları sertleşmedi. Yüzümü ezberlemeye çalışırcasına durup sakince nefes aldı. Gözlerini gözlerimden ayırmadan konuşmaya başladı.

“Dedem bana babaannemle tanışma hikâyesini anlattıktan sonra şunu söylemişti. “Bir gün öyle birini göreceksin ki, onun gözleri sana diğer bütün bakışları unutturacak. O gözlerde o güne kadar aradığın bütün sevgiyi bulacaksın. Tek bir bakışla dünyaya karşı gelecek gücü bulacaksın kendinde. Tek bakışla birine ait olmak için yanıp tutuşacaksın, tek bakışla baba olmak için sabırsızlanacaksın, tek bakışla onunla yaşlanmak isteyeceksin. Hatta tek bakışla ölürken onun elini tutmayı hayal edeceksin. Çünkü o gözlere baktığında ölümden bile korkmayacaksın. İşte o bakışı bulduğunda sakın vazgeçme. Çünkü bu döktüğün gözyaşlarının mükâfâtı o gözler olacak ve sana tüm bu yaşadıklarını unutturacak.” İşte ben de bu söylediklerini bana hissettirecek o gözleri bekledim hep. O adamın bana yaptıklarına sırf o gözler için sabrettim. Şimdi o gözleri bulmuşken, onun da en az benim ona ihtiyacım olduğu kadar, bana ihtiyacı olduğunu bilirken, nasıl vazgeçmemi beklersin? Söylesene, o gözlerden nasıl vazgeçerim Elif?”

Ağlamamak için dudaklarımı ısırđım ve öylece baktım ona. Bunu yapmasından nefret ediyordum. Kendimden nefret etmemi sağlayacak şeyleri söylemesinden nefret ediyordum. Dudaklarımı canımı yakacak kadar ısırmaya başladığımı fark edince, dudağımı da gözlerimi de rahat bıraktım. İkisi de içinde kalanları bırakıp buradan gitmeliydi. Çatallaşan sesimle ona haykırdım.

“Okan’la evleneceğim. Söyleyeceğin hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Lütfen üsteleme artık!”

Gülüşü silindi. Dişlerini sıkarken boynundaki damarlarının belirginleştüğünü görebiliyordum. Arkamı dönmek için hamle yapınca sert sesi bıçak gibi önümü kesti.

“Beni sevdiğini biliyorsun!” Kapıyı tutan parmaklarımı sıktım. “Hissediyorum Elif. Unuttun mu benim içini görme yeteneğim var. Beni ne kadar sevdiğini görebiliyorum.”

Gözlerimi kapattım. Yanaklarımdan süzülen yaşları dudaklarıma dokunduğunda elimle sildim. Öfkeliydim. Ama öfkem ona değil kendimeydi. Ona elimi uzatamadığıma, herkesi arkamda bırakıp ona sarılamadığıma, cesaretsizliğime, korkaklığıma öfkeliydim. Onun da cesaretini kırmak istiyordum... Ama onun cesaretini kırmak için bundan fazlasına ihtiyacım vardı. Elimin tersiyle yanaklarımı silerken, iç çeke çeke kendimi sakinleştirdim. Sonra kararlı bakışlarımı takınıp Eser’in bana bakan yüzüne döndüm.

“Evet, yalan söyleyemem seni seviyorum. Ama biz dedenle babaannen değiliz Eser. En azından ben değilim. Dedenin sana anlattığı hikâyelere öylesine şartlanmışsın ki, beni zorla Leylan yapmak istiyorsun. Ama değilim Eser. Ben senin Leylan değilim! Seni seviyorum ama seninle olmak istemiyorum. Bunu kabul et!”

Az önceki gülüşünün yerini yine sert bakışları aldı. Bana kızgındı. Haklıydı da ama artık haklı olmasına bile dayanamıyordum. Gözlerini kısıp yüzünü buruşturdu.

“Doğru sen Leyla değilsin. Sen Gülbahar’sın değil mi? Babasının borcu için kendini feda eden Gülbahar!”

Olduğum yerde afalladım. *Borcu biliyor muydu?* Hızla yutkunurken söylemeyi düşündüğüm her şeyi unuttum. *Borcu biliyordu!* Ben öğrendiğinde ödemeyi teklif edeceğini düşünüyordum. Tamam, teklif etse bile kabul etmezdim ama en azından beni ikna etmeye çalışır diye hayal etmiştim. Ama biliyordu ve hiçbir şey yapmamıştı. Hakkım olmadığı halde hayal kırıklığıyla başımı yere eğdim. Birkaç kez yutkunduktan sonra ona döndüm.

Son kez olduğunu bilerek mavi gözlerine baktım. Bu anları beynimde bir yere saklıyordum, tekrar tekrar yaşayabilmek için... Aşka dair umutlarımı rüyalarımda, hayalimde yaşayabilecektim.

“Dinlediğin hikâyelerin gerçek olmasını istediğini biliyorum. Ama ikimizin mutlu sonu olmayacak Eser. Bana sürekli dün, bugün, yarın ve sonsuza kadar saçmalığını anlatıp duramazsın. Kabullen. Bizim hikâyemiz bitti. O terasta, o yıldızların altında, ben o asansörden çıktığımda bitti. Ben dün yoktum, bugün de yokum, yarın da olmayacağım. Biz sonsuza kadar bittik.”

Çenesini öylesine sıkıyordu ki, boynundaki damarı bu kez çatlayacak gibi atıyordu. Cümlemin ne anlama geldiğini benden daha iyi biliyordu. Rüyasından zorla uyandırılmıştı. Masanın sonuna gelmişti. Bu kötü sonu kabullenemiyordu...

Bütün hücrelerim ona sarılmam için yalvarırken ben yavaşça kapıyı açıp dışarıya attım kendimi. Dönüp ona bakacak kadar bile cesur değildim. Çılgılık atan lastikleriyle uzaklaşıp gitmesini dinlemekten başka bir şey yapmadım.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken hıçkırarak ağla-

mak istiyordum. Mahallenin meydanından geçene kadar yumruğumu sıkıp, topuklularımı yere vurmaktan yürüyordum, insanların fark etmemesi için sessizce döküyordum içimdekileri, görünmez olmak istiyordum. Çıkmaz'dan kimseyle selamlaşmadan sokağımıza girmeyi başarmıştım. Evin önünde Okan'ın arabasını görünce ayaklarım geri geri gitmek istedi. Şu an en son görmek istediğim kişi oydu. *Evleneceğim adam...*

Eve yaklaştıkça bahçedeki erkek sesleri geldi kulağıma. İç çekişlerimi bastırıp bahçe duvarımıza yaklaştım. Konuşanlar babam ve Okan'dı. Beni göremeyecekleri şekilde onları dinlemeye çalıştım. Babam kaşlarını çatarak konuşurken, Okan gergin ve bıkkın şekilde onu dinliyordu. Babamın sert tavrını görünce daha çok merak ettim. Bu kez daha çok yaklaşıp kulak kesildim.

"...Eminim bu hepimiz için daha iyi olacak. Ve bu konuştuklarımızın aramızda olduğunu söylememe gerek yok sanırım. Özellikle Elif'in bilmesini istemiyorum."

Bilmemem gereken bir şey daha, işte bu çok güzel! Sinirle hareket edince yerimi belli etmiştim. Şaşkın bakışları bana dönmünce iki büklüm duruşumu düzelterek bahçe kapısını araladım. Onların yanına geldiğimde sanki az önce gergin bir konuşma yapmıyorlarmışçasına gülümsediler. Babam bana uzun uzun sarıldı. Şu yaşadığım birkaç günün sonunda ne kadar kıymetli bir babam olduğunu daha iyi anlamıştım. Benden sakladıkları bir yana, bana mutlu ve sağlıklı bir çocukluk yaşattığı için ona minnettardım. Bu yüzden nankör davranmadım, beni saran kollarına karşılık verdim.

Babama Okan'la konuşmam gerekenler olduğunu söyleyip onun içeri gitmesini sağladım. O gider girmez Okan bana sarılabacak gibi oldu ama onu durdurdum. Bakışlarımı yüzüne sabitleyip kaşlarımı çattım.

"Bilmemi istemediği şey ne?" Anlamaz gözlerle bana baktı. Geçştirilmeye tahammülüm yoktu artık. "Az önce sana söylediği şeyi bilmek istiyorum!" Öyle sert ve kararlı konuşuyordum

ki, bu tavrım onu şaşırttı. Bakışlarını kaçırdı. Söyleyip söylememek konusunda kararsız olduğunu düşünüp ısrar ettim.

“Söyle Okan. Yine neyi saklıyor benden?”

Sıkkin gözleri parladı ve anlatmaya başladı.

“Yeni bir işe başlıyormuş.” Başımınla onayladım. Bunu biliyordum. “Sanırım işi büyüteceği için masrafları artırıyor.” Yumruğumu sıktım, sıradaki cümlesinin ne olduğunu anlamıştım. “Ve şey... Benden yine borç istedi.”

Kararlı bakışlarım kumdan kaleler gibi yıkıldı. *Yine borç...* Omuzlarım düştü. Okan uzanıp yanağıma dokundu.

“Asma güzel yüzünü. Biz evleniyoruz. Bu yüzden bana geri ödemek zorunda da değil. Başkası olsa tabii ki o meblağdaki parayı vermezdim ama dediğim gibi biz evleniyoruz ve artık o benim de babam sayılır. Baba oğul arasında böyle şeylerin önemi olmaz.” Başımı kaldırıp yeşil gözlerine baktım. Samimi olup olmadığını anlamak istiyordum. Bakışlarının dudaklarıyla aynı şeyi söylemediğini hissettim. Gülümseyen yüzüyle devam etti. “O benden iki milyon almış olabilir ama ben de onun dünyalar güzeli kızını alıyorum. Bunun için tüm varlığımı bile karşılıksız feda ederim.” Gözbebeklerime bakarken artık gülümsemedi. “Seni kaybetmemek için her şeyi feda ederim.”

Yüzü, güzel bir çiçeğe saklanan yılan gibiydi. Bakılası ama ürkütücü. Ürperdiğimi ona hissettirmedim. Hafifçe tebessüm ettim. Memnun bakışları elime kaydı. Yüzüne saklayamadığı sahici bir gülüş yerleşti.

“Yüzüğümü çıkarmamışsın.”

Sanırım bu onu gerçekten şaşırtmıştı. Omuz silktim. “Neden çıkarayım ki?”

Beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. O elime bakarken bir yüzük görüyordu, bense kocaman bir kelepçe!

“Haklısın neden çıkarasın ki? Sen mutlusun, ben mutluyum, benim ailem mutlu, daha da önemlisi senin ailen mutlu. Neden o yüzüğü çıkarasın öyle değil mi?” Yersiz ufak bir

kahkaha çıktı dudaklarından. Karamel rengi saçlarını geriye yatırdı. Omuzlarıma dokundu. Okşarcasına sıkarken hâlâ gülümsüyordu. “Herkesi mutsuz edecek, belki de bazıılarımızı öfkeliendirecek bir şeyi neden yapalım öyle değil mi?”

Gülümsemesi yok oldu. Pastel yüzünün ardındaki karanlık, gülüşü olmayınca yüzünü esir alıyordu. Ve bu bakışı beni korkutuyordu.

Okan bana bir şeyler anlatmaya başlamıştı. Ama benim kulaklarım uğulduyordu. Onu dinliyormuş gibi yaparken Eser’in yanıldığını anlamıştım. Benim keşkem Eser değildi, Okan da değildi. *Benim keşkem babamdı, ailemdi...*

Eğer her şeye rağmen Eser’le olursam, Okan’ın da o adam gibi pes etmeyeceğini biliyordum. Gözlerindeki ürkütücü ifade görebiliyordum bunu. Okan da o adamın yaptığı gibi hırslını alacağı bir şey arayacaktı. Ve o kişi de babam olacaktı... Eser’in küçükken kapı arkasında annesinin çığlıklarını dinlemesi gibi, çaresizce babamın canını yakmasını izleyemezdim. Babamın Gülbahar gibi acı çekmesine dayanamazdım. Ya da Leyla gibi yıllar sonra aileme beni affetmesi için mektuplar yollayamazdım...

Parmağımdaki kelepçem daha da ağırlaşırken, karşımdaki adamdan ölesiye korktuğumu hissettim...

Son Güznel Gün

Kanser ve benzer ölümcül hastalıkların ilerleyiş süreçleri birbirinden farklıdır. Hepsi farklı yolu izlese de, yavaşça ve acımazca vücudu ele geçirirler. Nedendir bilinmez, sona doğru yaklaşıp, artık her şey bitti dediğin anda, aniden bir gün sanki yokmuş gibi davranır. Hastalığı olan kişi kendini iyi hisseder, etrafındakiler onun iyileşmeye başladığını düşünür. İşte o zamana “*son güzel gün*” denir. Katilinin sana son hediyesi... Bu sana sevdiğin her şeyle vedalaşmanı isteme şeklidir aslında. Çünkü o günden sonra hissedeceğin tek şey acıdır.

Bugün benim son güzel günümdü ve benim vedalaşmak istediklerimin hepsi şu an yanımdaydı...

Sabah erkenden kalkmış, son kez mahalle fırınımızdan nefis ayçörekleri ve kurabiyelerimi almıştım. Mahalle marketimize girip Ayşin Abla'yla tanımadığım insanların dedikodusunu bile yapmıştım. İtiraf etmek gerekirse, sevdiği kızı korumak için mafyayla kavga edip vurulan avukat Ahmet'in hikâyesi fazlasıyla heyecanlıydı. Bahçemize mükellef bir kahvaltı sofrası kurmuş, anne babamla güzel bir kahvaltı yapmıştım. Ufuk yoktu, çünkü davet gününden beri benimle yüz yüze gelmiyordu. Kahvaltı sonrası Begüm ve Ecmel'le bahçede oturdum. Başımı geriye yaslayıp bulutsuz gökyüzüne bakarken, güneşin gözlerimi acıtmasına izin verdim. İşte bu kadardı, benim için son günüm bundan daha güzel olamazdı.

Keşke bulutların geçişini izlerken aklımdaki sesleri de susturabilseydim. İnsanın kafasının içi doluyken dinlenmesi imkânsızdı. Nereye giderse gitsin kafasının içindeki gürültüyü de

yanında götürüyordu.

Temiz havayı seslice ciğerlerime doldurdum.

"Bugün benim son güzel günüm..." diye mırıldandım.

Masaya şiddetle ve peş peşe vuran parmaklar bakışlarımı ona çevirdi. "O nasıl laf Elif, sanki ölüyormuşsun gibi, tövbe Yarabbi!"

Begüm'ün nazardan korkan birinin yaptığı gibi kulağına çekip bahçe masasına defalarca vurmasını gülümseyerek izledim. Minik hamağımızda sallanıp somurtan Ecmel, gözlüğünü burnunun üstüne indirip beklemeden lafa girdi.

"En azından intihar ettiğinin farkındasın."

Ben söylediği şeyi duymazdan gelip tekrar başımı sandalyeme yasladım. Güzel gökyüzüne döndüm. Günlerdir beni evlenmekten vazgeçirmek için dil döküp duruyordu. Gerçi dil dökme Ecmel'nin uyguladığı baskı için hafif bir kelime olabilirdi, daha çok tehdit ediyordu demeliyim. En son, "eğer vazgeçmezsen gelinliğini yakarım!" demişti. Ama odamın kapısına astığım gelinlik öylesine güzeldi ki, her ne kadar kabul etmek istemese de, ona kıyamayacağını ikimiz de biliyorduk. Ayrıca böyle bir şeyi yaptığında sevgili kayınvalidemin de onu yakacağını bildiği için de bu tehditinden vazgeçmişti.

Begüm'ün ağlamaklı çıkan sesiyle bakışlarımı onlara çevirdim. İri mavi gözleri hüznle doluydu.

"Yarın evleneceğine inanamıyorum," dedi.

"Öleceğine demek istedin sanırım."

Ecmel kollarını göğsünde birleştirmiş bana suçlayıcı bakışlarını yolluyordu. Sonra yorulmuş nefesini dışarı bırakıp kollarını gevşetti, bakışları da en az vücudu kadar yorgundu. Hamaktan kalkıp yanıma geldi, gözlerimin içine bakıp kaygı dolu sesiyle konuştu.

"Elif her şey normalmiş gibi davranamıyorum artık. İnan sana kızmaktan bile yoruldum." O uzanıp elimi tutarken gözlerindeki endişe içimi acıttı. "Okan'ın babasıyla arasında olanlar

beni ilgilenmez, ama sana düğün tarihi yalanını söylemesinin sebebi babasının sevgisini kazanmak için falan değildi. Seni Eser'den uzak tutamayacağını bildiğinden yaptı bunu. O bile senin kendisine âşık olmadığını biliyor." Sakince başladığı konuşmasına hiddetlenerek devam etti. "Her şeyi geçtim, o sana zarar verdi Elif. Senin canını yaktı! Nasıl onunla evlenebilirsin?"

Elimi farkında olmadan sıkarken o olaya hâlâ sinirli olduğunu anlayabiliyordum. Ufuk'un yanıma gelmemesinin sebebi de buydu.

"Ben hayatımda kimsenin kınasında dünkü kadar ağlamadım," dedi Begüm.

Gelip bana sarıldığında dudaklarını sarkıtmıştı. Bu kadar sevimli görünmese hüznülenebilirdim. İkisinin yüzüne zoraki bir gülüş yerleşirken bunun dün kınamda ağlamalarından daha çok içime dokunduğunu hissettim. Aslında kına demek fazla abartı olur. Sevgili kayıvalidem bunun da "alaturka" bir âdet olduğunu düşünüp kına gecemi rafa kaldırınca, kızların organizasyonu ile Çıkmaz'dan birkaç arkadaşımı çağırıp evde eğlenmiştik o kadar. Ama âdet yerini bulsun diye başımda mum eşliğinde dönerken Ecmel "aptalsın, aptalsın!" diye diye, hüngür hüngür ağlamıştı. Bense örtünün altından gülümsemeden edememiştim. Şimdi ise aynı yüzlerin hüznüyle gülümsemeye çalışması içime işliyordu. O sırada bahçe kapımız gürültüyle açıldı. Ufuk kapüşonlusunun altındaki kızgın suratıyla yanımdan geçip eve girdi.

"Hâlâ seninle konuşmuyor mu?"

Begüm'ün sorusuna başımı salladım. Konuşmuyor, tek kelime etmiyordu. Ecmel sonunda patladı.

"Çünkü o da, biz de seni seviyoruz aptal şey. Ve bu yaptığını kendimize yediremiyoruz, anla artık!"

Ecmel sıkıntıyla dudaklarını büktü. "O davetten dönerken Ufuk kendini paraladı. Öyle biriyle evlenmeyi nasıl kabullenir diye sorup durdu. Sebebinin bildiğimizi düşündü. O sebebin aşk

olmadığının o da farkında. Bizden bir şeyler gizliyor, benim ablam kolunu o hale getiren birinin değil yanında durmak, onu gider polise şikâyet eder, hatta protesto yürüyüşü düzenlerdi. Elbisesi buruşunca, masası dağılınca deliye dönen kadın, nasıl onu hırpalayan biriyle olmaya devam edebilir ki? Kesinlikle bizden gizlediği bir şey var, dedi.” Durdu. İki elimi birden tuttu. “Bizden sakladığın şey ne Elif?”

İkisinin bakışları bana değil kalbime dokunuyordu sanki. Sonunda pes ettim... Parmaklarımı yavaşça Ecmel’in elinden çekerken derin bir nefes aldım. Nasıl ve nereden başlayacağımı düşünmeden, aklıma gelen ilk cümleyi söyleyiverdim.

“Babamın Okan’a borcu var.” İkisinin de bakışları değişmeyince devam ettim. “Çok borcu var.” Neredeyse aynı anda bulmaca çözmeye çalışır gibi kaşlarını çattılar. “Önce bankadan kredi çekmiş, sonra evi ipotek etmişler. Her şeyini kaybetmek üzereyken Okan yardım etmiş ona. Hatta hâlâ yardım ediyor, birkaç hafta önce yine borç vermiş babama.”

Benim sesim giderek azalırken kısa bir sessizlik oldu. Sonra Begüm yeni idrak edebilmişçesine mavi gözlerini şaşkınlıkla açtı.

“Ne yani, sen şimdi babanın borcu yüzünden mi Okan’la evleniyorsun?”

Ecmel yüzünü ekşitti. “Aptal mısın kızım sen?”

Başımı kaldırmadan sağa sola salladım.

“Anlamıyorsunuz...”

“Anlamıyoruz tabii ki! Kim böyle bir şey için hayatının içine eder ki? Baban bugün borç alır, yarın öder. Tutup borç aldığı adamla evlenmek de neyin nesî? Baban Çıkamaz’daki bunak Hamdi’den borç alsaydı gidip onunla mı nikâh kıyacağtın Elif?”

Farkında olmadan sesini yükseltiyordu. Evin pencerelerine bakıp onun dudaklarını engelledim.

“Bağırıp durma Ecmel. Benim bildiğimi babamla Ufuk bil-

miyor.” Durulduk. “Ayrıca borç sandığınız kadar az değil. İki milyondan fazla,” dedim usulca.

İkisinin de nutku tutuldu. Bu kez Begüm elimi tuttu. Sesi fısıltıyla kulağıma dokunurken ağlamamak için kendini zorladığını hissediyordum.

“Tamam bu baya yüksek bir miktar ama Ecmel haklı. Başka bir yolu vardır mutlaka Elif, evlenmek zorunda değilsin.”

Begüm’ün gözlerine döndüm.

“Okan sandığın kadar iyi biri değil Begüm. Öfkelendiğinde yapacaklarından korkuyorum. Ailemi tehlikeye atamam.”

Begüm ürkerek elini benden çekti. İlkinden daha derin bir nefes alıp onlara Leyla ve Gülbahar’ın hikâyesini de anlatmaya başladım. Çünkü ancak o zaman beni anlayabilirlerdi. Başta hikâyeyi neden anlattığımı çözümler de, Gülbahar’ın yaşadıklarını anlattığım kısımda neyden bahsettiğimi onlar da anlamıştı.

Geleceğimi görmüştüm. Yapacağım seçimlerin sonuçlarını onların da anlamaları gerekiyordu. İkisi de araya girmeden, yorum yapmadan, sonuna kadar dinledi.

“Yani demek istediğim; hangi yolu seçersem seçeyim birilerinin canı yanacak. Ben sadece kimi feda edemeyeceğimi seçtim.”

Ecmel sonunda dayanamadı.

“Ve sen de kendini feda ediyorsun öyle mi?” dedi sert bir tavırla.

Başımı önüme eğdiğimde bakışlarım kollarımda gezindi. Okan’ın kolumda bıraktığı izler silinmişti ama hissettirdikleri hâlâ aynıydı. Güçsüzdüm.

“Onun bana tekrar zarar verip vermeyeceğini bilmiyorum. Ama emin olduğum tek şey, beni kaybettiğinde sevdiklerime zarar vermek için borcu bahane edeceği. Ve ben buna izin vermem. Anlayın beni...”

Bir süre ikisi de konuşmadı. Söyleyecek çok sözü olan su-

suyorsa, sessizliğı sağır edici olabilir derler. Tıpkı şu an olduğı gibi... İkisinin gözlerinden de sayısız duygu geçerken, sadece sustular.

“Eser öğrenirse hiç düşünmeden borcu öder biliyorsun değil mi?” dedi Begüm dakikalar sonra.

Hiç düşünmeden başımı iki yana salladım.

“Sevdiğim adamdan aşkıma karşılık para istemektense, sevmediğim biriyle evlenmek daha az canımı yakar.” Bakışlarımı kaçırdım. “Ayrıca Eser borç olayını biliyor ama ödemeyi teklif bile etmedi.”

Keşke bunu söylerken tersini istediğimi bu kadar hissettirmeseydim. Yine sessizliğe gömüldü bahçe. Onlar da beni ikna edemeyeceklerini anlamıştı. Ben gözlerimi kapatıp tekrar başımı gökyüzüne çevirdim. Ecmel’nın yorgun sesi kulağıma dokunduğunda onun da pes ettiğini anlamıştım.

“Leyla olmamak için Gülbahar olmayı seçiyorsun...”

Cevap vermedim. Sadece derin bir nefes aldım, son güzel günümü iliklerime doldururken başımı onlara çevirdim. Gülbahar olmaktan korktuğumu belli etmemek için sadece gülümsedim.

Help!

~ Ecmel ~

Son bir saatte sekizinci kez lavaboya gittiğimde, artık bu iğrenç günü kabullenmem gerektiğini anlamıştım. Günlerdir Elif'i vazgeçirmeye çalışsam da, cenazeye gelir gibi simsiyah giyinsem de, gelen her yeni konuğa somurtsam da, düğünün yapılacağı salonun girişinde beklerken kaçınılmaz sona yaklaştığımızı hissediyordum. Etrafımda sayısız gülen surat vardı ve bu benim canımı daha çok sıkıyordu. Salonun ortasına atlayıp damat boktan herifin teki diye bağırasım geliyor.

Lavabodan çıkıp tekrar Begüm ve Emre'nin yanına gitmek için yürümeye başladım. Lüks bir otelin salonunda yapılacak düğün için hiçbir masraftan kaçınılmamıştı. Konuklar otele girdiklerinde, onlara lobiden salonun kapısına kadar kırmızı halı üzerinde şık giyimli bir görevli eşlik ediyor, bu arada fotoğrafçılar samimiyetsiz gülümsemeleriyle birkaç poz alıyor, salon girişinde ise Okan'ın tavuskuşu anası onları selamlıyordu. İçerideyse gösterişli masalar, canlı sofistike bir müzik, sayısız garsonun yaptığı zevkli ikramlarla keyifli bir ortamda düğünün başlamasını bekliyorlardı.

Etrafa göz gezdirince evlilik kelimesinin anlamını sorgular oldum.

Günümüz de sıçtığımin evlilikleri çok görkemli başlıyor. Su altında ya da paraşütle bilmem kaç fitten atlarken evleniyor insanlar. Düğün klipleri yapılıyor, profesyonel fotoğraflar çe-

kiliyor, davetiyeler deseniz birer sanat eseri... Ama rüya gibi başlayan evlilikler bir yılı zor görüyor nedense. Sanki amaç o ihtişamlı merasimlerin kendisiymiş gibi, bütün bir ömrün merasim tadında geçeceğini sanıyor insan, ya da o hareketliliği bekliyor. Yaşamlarının her bölümünde heyecan fırtınaları esen, bir sonraki bölümü iple çekilen bir dizi olsun istiyor hayatları. O bekledikleri romantik komedi havasını yakalayamayınca da, düş kırıklıklarıyla dolduruyorlar dört duvarı... Böyle olduğunu bildiğim için hepsine acıyordum.

Hemen hemen bütün masalar dolmuştu. Parmakla sayılacak kadar az olan kız tarafına, yüzlerini televizyon, gazete ve dergilerden aşına olduğumuz abartılı erkek tarafı eklenmişti. Ve kız tarafının masalarının salonun en sonunda oluşu ne beni, ne de Begüm'ü şaşırtmıştı.

Okan'ın, şehzade doğurmuşçasına gezen annesinin bizi görmezden gelişini umursamamaya çabalayıp kız tarafı görevini layıkıyla yerine getirmeye çalışıyorduk. Simsiyah gecenin varlığını otelin büyük, gösterişli ışıklarıyla çoktan unutmuştuk. Parlak seramikten yapılan lobide düğüne katılan, katılmayan sayısız topuklu ayakkabı seslerine benimki de karıştı. Emre ve Begüm'ün yanında durduğumda ise yine somurttum.

"Çek Cumhuriyeti'nde gelinin yakınları, damadın bulması için gelini saklıyormuş. Neden biz de saklama bahanesiyle Elif'i kaçırmıyoruz ki?"

Olmayacak hayaller kurmam Emre'yi gülümsetmişti.

"Hiç vazgeçmeyeceksin değil mi?"

Emre'nin sorusunu ciddiyetle onaylarken onun zoraki gülüşünü izledim. Düğün için otele geldiğimizden beri Begüm'le Emre bir tuhaftı. Aralarında bir anlaşmazlık olduğunu hissediyordum ama izin versem içerideki masaya oturup hiç düşünmeden evleneceklerini bildiğimden, umursamıyordum. Çünkü ikisi de birbirine katıksız aptal gibi âşıktı.

Düşünceli bakışlarımı kırmızı elbisesiyle yanımızdan kıvı-

rarak geçen Derin böldü. Elimde olmadan başım ona çevrilmişti. Öylesine dikkat çekici bir hali vardı ki, benim gibi zor beğenen bir kızı bile kendine baktırıyorsa, salondaki çoğu erkeğin ağzının suyu şimdiden akmış olmalıydı. Gözlerimle onu takip ederken, o bedenini sıkıca saran koyu kırmızı elbisesi ve hiç zorlanmadan yürüdüğü yüksek topuklu ayakkabılarıyla salınarak, konuklardan uzakta, salonun dışına gizlenmiş damat odasına girdi ve kapıyı kapattı.

“Elif haklıymış, bu zilliyeye kırmızı gerçekten yakışıyor.”

Bakışlarımı damat odasından alıp, Begüm’e döndürdüğümde, onun da az önce baktığım noktaya bakmasına şaşırmadım. Ama o benim aksime rahatsız olmuştu. Boynundaki pembe fularını çekiştirip dudaklarını kemiriyordu. Ben gelen konukları izlemeye devam ederken, Emre’nin bana belli ettirmeden Begüm’e kaş göz yaptığını görünce gözlerimi kısıp onlara döndüm. Pekâlâ, bir şeyler olduğu ortadaydı. Tek elimi belime koyup, şüpheci bakışlarla ikisini de süzdüm.

“Ağzınızdaki baklayı çıkaracak mısınız, yoksa uzak doğu hareketlerinizi kullanarak zorla mı öğrenmem gerekiyor?” Emre’nin gözleriyle Begüm’ü dürtmesini anlamamak için aptal olmak gerekirdi. Ben bu kez kollarımı göğsümde birleştirip bakışlarımı yanımdaki mavi gözlü güzele çevirdim. sonra kaşlarımı kaldırdım. “Dinliyorum Begüm’cüğüm!”

Ses tonumdaki tatlı tehdidi hissetti. Bakışları gözlerimden ayrılıp saklanacak yer aradı. Bu kızla öpüşerek hamile kaldığını düşünecek kadar küçük yaşlardayken tanışmıştık. Ve o zamandan beri benden sakladığı bir şey yoktu. Görünen o ki, bugüne kadar... Şu an sakladığı haltı söylememek için kıvranıyordu. Onun çaresizce cevap aramasını beklerken, gözüm omzunun üstünden ileriye doğru, asansörlerin olduğu yere takıldı.

Elif ve babası hızla asansörden çıkıyordu. Babası öfkeyle Elif’i bileğinden tutmuş çekiştiriyor, Elif ise üstündeki gelinlikle anlamaz gözlerle onu takip ediyordu. İstemsizce dudak-

larımdan onun ismi döküldü. Sessiz refleksimi bu kez daha yüksek sesle tekrar ettim. Onlara doğru birkaç kez bağırsam da, beni duyamadan damat odasının karşısındaki gelin odasına girdiler.

Bir sorun mu vardı? Bir yanım düğünün iptalini gerçekleştirecek kadar büyük bir şey olmasını dilerken, diğer yanım huzursuzdu. Ne olursa olsun Elif'i üzecek bir şey olmasını istemezdim. Dakikalar süren düşüncelerimden sonra bakışlarım tekrar Begüm'e dönünce yine Emre ile aralarındaki gergin bakışı yakaladım. Tam ağzımı onları sıkıştırmak için aralamıştım ki, gelin odasının kapısı aralandı. Ve bizim kafalarımız yeniden o yöne doğru döndü.

Birkaç metre uzağımızdaki gelinlikli Elif kararlı birkaç adım atıp, bu kez damat odasının kapısına uzandı. Yüz ifadesini göremiyordum ama o kapıyı açtığı sırada, içeriden çıkan Derin ona bir şeyler söylemekteydi. Ama Elif ya onu duymamıştı ya da umursamamıştı. Çünkü Derin cevap alamayacağını anlayıp omuz silkince, Elif içeri girebilmek için Derin'i sertçe kenara itti. Böylece Elif'in pek de neşeli olmadığını anlamış oldum. *Bir sorun vardı!*

Damat odasının kapısı gürültüyle kapandı. Derin sırtıtarak yanımızdan geçiyordu. Hiç konuşmadan sadece bizi baştan aşağı süzdü. Ve sonra Emre'ye iştahla göz kırptı. O yanımızdan uzaklaşırken Ufuk salondan çıkıp bize doğru yürüyordu. Derin'in davetkâr bakışları Ufuk'u da es geçmedi. Emre'den farklı olarak, Ufuk bu bakışı memnuniyetle kabul etti.

Derin kıvrarak düğünün yapılacağı salona girerken Begüm yumruğunu sıkıp bir şeyler söyleniyordu. Begüm'ün küfür "edemeyen" biri olduğunu bilmesem ağzını bozduğunu bile düşünebilirdim. Ben onun sinirden kızaran güzel yüzüne bakarken, Emre uzanıp sıkıdığı yumruğunu tuttu. Diğer eliyle çenesine dokunup kendisine bakmasını sağladı.

"Bence artık Ecmel'e anlatmalısın," dedi gözlerinin içine

bakarak.

Begüm'ün masum yüzü bana döndüğünde tedirgin oldum. Ufuk yanımızda durdu.

"Neler oluyor? Lütfen bana bu düğüne mani olacak bir şeyler bulduğunuzu söyleyin. İşin içinde kazma kürek ve yok edilmesi gereken cinayet silahları olsa da fark etmez. Ben varım!"

Son cümleyi film repliği gibi vurgulayınca, elimde olmandan gülümsedim. Ufuk siyah smokinin papyonunu bozmuştu ve bu başkaldırısıyla çok sevimli görünüyordu. Bana kendimi hatırlatıyordu.

"Begüm'ün anlatacakları varmış. Şanslıysak düğünün iptali için kullanabiliriz."

Ben şaka yapmıştım ama Emre gergin gözlerle Begüm'e döndüğünde kaşlarımı çattım. *Kesinlikle bir sorun vardı!* Ufuk bile ciddiyetle Begüm'ün dudaklarına dikkat kesildi. Hangi cümleyi kurması gerektiğini düşünürcesine biraz bekledi, sonra panikle kekeleyerek konuşmaya başladı.

"Ben... Doğum günümde... Parti sırasında... Yani şeyy..." Emre cesaretlendirmek için daha sıkı tuttu elini. Ufuk ve benim gözlerime dokunan bakışları ürkekti.

"Önce derin bir nefes al birtanem."

Emre'nin söylediğini yaptı. Derin bir soluk aldı. Başını dikleştirdi.

"Hani doğum günümden sonra bana sürekli tuhafısın diyordun ya." Başımınla onayladım. "Ben o gün, partimde onları gördüm. Mutfaka boş bardakları götürdüğüm sırada. Onlar... Öpüşüyorlardı. Ve konuştukları şeyler... Sanırım uzun zamandır devam eden bir ilişkiymiş. Size söylemek istedim. Ama..."

Kaşlarımı çattım. Kolunu tutup onu durdurdum.

"Kimleri gördün Begüm, anlayamıyorum?"

Yutkundu, başını yere eğdi.

"Okan'la... Derin'i..."

Ben bu haberi hazmetmeye çalışırken, Begüm mutfakta

gördüğü manzarayı detaylarıyla anlatmaya başladı. Okan'da beni rahatsız eden bir şeyler olduğunu biliyordum. Ve tabii ki o Derin olacak sarışın şeytanda da!

Bazen sebepsiz yere birini sevmemenizin aslında bir nedeni vardır. Bazen siz fark edemeseniz bile, ruhunuz karşınızdaki kişinin kötülüğünü hisseder ve sizi ondan uzak tutmaya çalışır. Buna ister altıncı his, ister kalp gözü ya da aptala malum oldu deyin ama eğer birini sevemiyorsanız, zorlamayın!

Şimdi yine bu hissim doğru çıkmıştı ama ben sevinemiyordum bile...

Bu Elif'i üzecekti...

Hem de çok...

Gururunu kıracaktı...

Kendini değersiz hissedecekti...

Hatta bazı günler aynaya bakarken, "*ben onun kadar güzel değil miydim,*" diye kıyasladığını fark edip kendinden tiksinecek, sonra tüm nefretini kalan erkeklerden çıkaracaktı... En azından bende öyle olmuştu.

10 ay 29 günlük sevgilimin, benim ailemin referansıya işe başlayan profesör asistanını tam olarak 10 ay 20 gün boyunca becerdiğini öğrendiğimde buna benzer şeyler hissetmiştim. O kızı okul yönetimine ihbar edip okuldan atılmasına sebep olmak bile kalbimdeki ateşi söndürmemişti. Hatta sevgilimin arabasının camını kırmak da pek işe yaramamıştı. Kimi kandırıyorum, taşlama kısmı baya eğlenceliydi ama özgüvenimi kaybetme konusunda bir fayda sağlamamıştı.

Ama Elif benim gibi değildi ki, onun Eser'i vardı! Begüm'ün anlattıkları bittiğinde damat odasına gitmek için arkamı döndüm.

"Şerefsiz! Bu kez onu öldüreceğim!"

Ufuk benden önce davranmıştı. Ama birkaç adım atabilmiş-tik ki, Begüm kolumuza yapıştı.

"Durun! Lütfen gitmeyin... Elif'e söyleyemeyiz!"

Kaşlarımızı çatıp ona baktık. Mantıksız konuştuğunun farkında değil miydi?

“Saçmalama Begüm. Böyle bir şeyi nasıl saklarız? Görmedin mi, o şıllık az önce damat odasından çıktı. Hem de düğün gününde!”

Kolumu tutan parmakları gevşedi, bana bakan gözleri dolmaya başlıyordu. Ufuk Begüm’ün itirazıyla ilgilenmek istemiyordu, o kararlılıkla ilerleyecek gibi olunca Begüm, “Eğer söylersem...” diyebildi korkuyla. Sustu.

Begüm küçük bir çocuk gibi içini çekmeye başlayınca Emre ona sarıldı. Sonra bana dönüp kararlı bakışlarla, sevdiği kadını korurcasına konuştu.

“Okan Begüm’ü tehdit etmiş!” Ufuk ancak o an durabildi. “Dün Eser’in düğünden sonra Londra’ya gitmeye karar verdiğini anlatırken birden ağlamaya başladı ve bana Derin’le Okan’ı anlattı. Tabii ben de sizin gibi hemen Elif’e söylemeliyiz dedim. Ama sonra Okan’ın tehdidinden bahsetti.”

Ufuk sabırsızca çıkıştı.

“Ne ile tehdit etmiş şerefsiz herif söylesenize artık?”

Begüm kızaran gözleriyle bana baktı.

“Üniversitede, sarhoş olduğumuz geceyi hatırlıyor musun?” Konumuzla ne alakası olduğunu çözemesem de, başımı salladım. “Şey... Ben o gece Okan’ı öptüm. Ama inan bilinçli değildi! Yemin ediyorum Ecmel, ona karşı hiçbir şey hiss...”

“Ne saçmalıyorsun Begüm. Bunun tehditle ne alakası var?”

“Eğer Derin’le ilişkisini birine söylersem, bu konuyu Elif’e anlatacağını söyledi bana. Elif evleneceği kişiyi öptüğümü ondan sakladığımı öğrenirse benimle arkadaşlığını bitirir! Ben siz olmadan yaşayamam Ecmel. Ben...”

Panikle, ağlayarak, nefes nefese, duraksamadan anlattığı için onu iki kolundan tutup silkelemek zorunda kaldım. Sonunda sustu.

“Begüm, sakinleş. Elif seninle arkadaşlığını bitirmeyecek. Çünkü zaten bahsettiğin öpücükten haberi var!”

Kızaran gözleri öyle irice açıldı ki, bir an yerinden fırlayacak sandım. Kollarımı ondan çektiğimde, ufak bir çocuğun yaptığı gibi koluyla gözyaşlarını sildi. Boynundaki fularını düzeltirken Emre’ye de utangaç bakışlar atıyordu. Belli ki bu konu yüzünden Emre’ye karşı da mahcup hissediyordu. Sakinleştiğine emin olunca devam ettim.

“Evet, haberi var. Çünkü sen söyledin.” Yine büyüyen gözlerine gülümseyerek baktım. “Biz sızdıktan birkaç saat sonra görevli bizi uyandırdı. Sen o sırada masanın üstünde, kitapları sağa sola fırlatıp aptalca şarkılar söylüyordun. Ve Okan görünürde yoktu. Sen sonra Elif’in yanına gelip Okan’ı öptüğünü söyledin ve defalarca özür diledin. Yurttaki odalarımıza girdiğimizde de bu kez sen sızmıştın. Ertesi gün biz söylediklerini hatırlıyorduk ama senin olanları anımsamadığını anlayınca, Elif seni utandırmamak için bu konuyu bir daha açmayalım dedi. Hem o zaman Okan’la çıkmıyorlardı bile. Büyütmeye değmeyecek bir olay olduğunu hepimiz biliyorduk.”

Begüm bir süre şaşkınca baktı.

“Hepimiz derken?”

“Hepimiz. Yani Okan da Elif’e söylediğini biliyordu.”

Kafasını sağa sola sallayıp kendine birkaç kez aptal dedikten sonra, yüzündeki rahatlama hissiyle derin bir nefes aldı. Ardından boynuma atladı. Bunca zaman boş yere çektiği suçluluk hissine mi, bu evliliğe engel olacak bilgiyi saklamasına mı daha çok üzüldüm karar veremedim. Biz sevgi yumağı olmuşken damat odasının kapısı gürültüyle kapandı. Belli ki içeri biri girmişti ama kim olduğunu görememiştik.

“Her ne kadar iki kızın öpüşmesini izlemeyi çok sevsem de, itiraf edecekleriniz bittiyse eğer, artık gidip şu adamın ağzını gözünü dağıtabilir miyim?”

Kıkırdayarak birbirimizden ayrıldık. Dördümüz emin adımlarla odaya yürürken Ufuk smokinin ceketini çıkarıp, başını Emre'ye çevirdi.

"Biliyorsun adam goril gibi, belki orada ufak bir desteğe ihtiyacım olabilir."

Emre memnuniyetle gülümsedi.

"Beatles oğlanları asla kardeşini yalnız bırakmaz."

Ufuk göz kırptıktan sonra Beatles üyelerini taklit edercesine saçını salladığında odanın kapısının önüne gelmiştik. Ama aniden adımlarımız dondu. Gelin ve damat odası karşılıklıydı ve iki kapının arkasından da gürültüler ve bağrışmalar geliyordu.

Gelin odasından gelen sesleri tanıyordum ama damat odasında kime ait olduğunu anlayamadığım iki erkek sesi yankılanıyordu. İçeridekiler her kimse bir hayli öfkeli oldukları belli oluyordu. Kapılar arasında seçim yapmaya çalışırken damat odasından Elif'e ait acı çeken öksürük sesleri geldi. Begüm'ün elleri korkuyla dudaklarını örttü. Ufuk dişlerini sıkıp damat odasının kapısına asıldı. Kapı gürültüyle açıldığında içeride gördüklerimizle hepimiz olduğumuz yerde kalakaldık.

~ Elif ~

Kadınlar evlenmeden dakikalar önce ne düşünür acaba?

Mutlu hissederler sanırım.

Ya da heyecanlı...

Belki de telaşlı...

Ama ben ne neşeliydim, ne üzgün, ne de telaşlı, kendi çaresizliğimde suskundum. Darağacına giden suçsuz biri gibi...

Otelin süit odasında, dev camın ardından şehrin ışıklarına bakarken hissizleşmişim. Yeniden az önce önünden ayrıldığım boy aynasının karşısına geçtim. Saçımı ve makyajımı

bitiren kişiler, gelinliğimi giymeme de yardım etmiş, uzunca bir süre kusur arar gözlerle beni kendi etrafımda döndürmüş ve sonuçtan gurur duyduklarını belli eden sözcüklerden sonra beni oda da yalnız bırakıp çıkmışlardı. Aynadaki görüntüm ruh halimi bile gizleyecek kadar etkileyiciydi. Pırlantalarla süslenen gösterişli gelinliğimde, dağınık topuzla duvağımı saran saçlarımla güzel görünüyordum. Zaten çirkin görünen gelin yoktur sanırım. Belki üzgün gelin vardır, şanssız gelin vardır. Bir de ben vardım işte...

Kendini ailesi için feda eden birine göre hiç de gururlu hissetmiyordum. İnsan dilediği şeylere dikkat etmeli derler. Aylar önce şu an durduğum yerde, olduğum kişiyle, üstümdeki gelinlikle kendimi hayal ederken, şimdi aynı hayalin kâbusuma dönüşmesi ne tuhaftı. Ya da tuhaf olan bendim. Belki de tuhaf değil, sadece aptaldım. Koca bir aptal.

Sevgi Hanım'ın iki modacıya diktirdiği tasarım gelinlik değerli taşlarla kaplıydı. Kırık beyaz gelinliğin göğsünde yoğun olan parlak taşlar, eteğe indikçe seyrekleşip zarif bir gösteriş oluşturuyordu. Evet, gelinliğim güzeldi ama bana kalsa çok daha sade bir model seçerdim ama artık hiçbir şey benim kontrolümde değildi.

Gelinliğim için tek bir şey seçmiştim. Gümüş bir sonsuzluk rozeti. Sevgi Hanım sinir krizleri geçirse de bunu göğsüme takmıştım. Onca taşın ve parıltının arasında görünmüyordu bile. Ama ben biliyordum. Oradaydı. *Benim cesaret madalyonum. Sonsuzluk işaretim...* Bugünden itibaren her daim yakamda olacaktı. Çünkü Eser'i yanımda hissetmenin tek yolu buydu. Elimi kalbimin üstündeki işarete koydum.

"*Dün, bugün, yarın ve sonsuza kadar...*" diye fısıldadım kendi kendime ant içer gibi.

Aynadaki yansıma baki bakınca yüzüme engelleyemediğim bir gülümseme yerleşti. Kesinlikle koca bir aptal gibi görünüyordum ama gülümseyebildiğime göre en azından cesur bir

aptaldım. Cesaret madalyonum şimdiden işe yarıyordu.

Topuzumdan sarkan uzun duvağımı düzeltirken odanın kapısı tıklandı. İçeri, yakında mutluluktan kanat çıkaracağını düşündüğüm annem ve ne hissettiğini tam olarak anlayamadığım babam girdi. İkisinin de gözleri evimizin salonundan büyük olan süitte beni bulduğu an, oldukları yerde kaldılar. Toz pembesi kıyafetinin içindeki annemin elleri dudaklarına gitti. Smokiniyle karşımda duran babamınsa gözlerine tarifi imkânsız bir bakış yerleşmişti.

“Çok güzel olmuşsun güzel kızım!”

Annemin parmaklarının arasından süzülen sözler ardı arkası kesilmeyen iltifatlarla doluydu. Ne de olsa beni o doğurmuştu ve her anne gibi kızının güzelliği ve başarısında kendisine de pay çıkarıyordu. Babam ise hâlâ buğulu gözlerle beni izliyor. arada da annemin artık abartıya kaçmaya başlayan sözlerine başını sallayarak gülümsüyordu. Annem panikle çiçeğimin yanımda olmadığını fark etti. Evde unutmuş olabileceğimiz korkusuyla, gelin odasına bakmak için bir hışımla odayı terk edince, biz onun arkasından ufak bir kahkaha attık. Annemin kendi düğününde bile bu kadar stres yaşamadığına ikimiz de emindik.

Babam bana yaklaşıp duvağımın tülüne dokundu. Gözlerinde tutmaya zorladığı yaşları görebiliyordum. Derin bir nefes alıp verdi.

“Neden bu kadar çabuk büyürsünüz ki?” Zorla gülümseyen yüzü gözlerimin dolmasını sebep oldu. “Daha dün *Ben hiç evlenmeyeceğim baba, hep senin yanında kalıp, sonsuza kadar sana çikolatalı kurabiye yapacağım,*’ diyordun.” Duvağıdaki parmakları yanağıma dokundu. “Sonsuza kadar o anda kalmayı ne çok isterdim. Bir de küçükken bile o kadar lezzetli yaptığın kurabiyeleri hâlâ yapıyor olmanı.”

Gülerken yanağımdan ufak bir yaş süzüldü. Minik danıla daha çeneme ulaşmadan, uzanıp parmağının ucuyla sildi.

“Sakın ağlama! Annen içeri girmeden önce, eğer seni ağ-

latırsam makyajının bozulacağını ve öyle bir şey olduğunda çok sinirleneceğini gayet açıkça belirtti. Annenin öfkeliyken ne kadar korkunç olduğunu biliyorsun.”

Burnumu çektim gürültüyle.

“Bir keresinde, Çıkmaz’daki küçük yaramaz bir kız onu çöp konteynırının içine girip korkutmuştu da, bütün mahalleyi çığılığıyla inletmişti.” Sesli şekilde gülüştük. O günlere dönmek için her şeyimi verirdim.

Gözyaşlarımızı geriye atıp, gözlerimizin içine baktık. Yorgun omuzlarımı bıraktım. “Büyümek zorundaydım. Her şey bir yana, Ufuk’un da aklı başında bir ablaya ihtiyacı vardı. Sen de biliyorsun, o ben olmadan evin yolunu bile bulamazdı.”

Zorla da olsa gülümsedi. Onlarca şey söylemek istediğini gözlerinde görebiliyordum. Ama bekleneni geciktirmek için elimizden bir şey gelmezdi. Ceketinin yakasını düzeltti. Bıyıklarının altındaki ince dudakları yana kayd ve koluna girmem için yanıma geçti. Uzattığı koluna parmaklarımı geçirirken sırtını dikleştirip usta bir kavalye gibi bana göz kırptı. İstemsizce gülümsedim. Babamı seviyordum. Gerçekten seviyordum. Yaptığım fedakârlık artık daha anlamlı geliyordu.

Odadan çıkıp asansörlerin olduğu yere geldiğimizde, tuşlara uzanan elinin titrediğini görür gibi oldum. Belli ki benden daha heyecanlıydı. Bu bana hem sevimli, hem de hüzünlü geldi. Asansör gelip de içine girdiğimizde artık gülümseymiyordum. Dakikalar sonra resmen evlenecektim. Ve o adam sevdiğim kişi değildi. Asansörler bana artık sadece Eser’i hatırlattığından, şu an tek düşünebildiğim oydu. Asansörün kapağı kapanırken içindeki şarkı usulca kulaklarıma ulaştı. *Bunu yapmış olamazdı! Bugün olmaz! Bu kez kaldıramazdım!*

Yardım et!

Birine ihtiyacım var

Gözlerimi sıkıca kapattım. Beatles oğlanları bu kez hiç de kibar söylemiyorlardı.

*Yardım et!
İhtiyacım olan herhangi biri değil*

Babamın koluna sarılan parmaklarımın gerilmemesi için kendimi zorluyordum.

*Yardım et!
Birine ihtiyacım olduğunu biliyorsun
Yardım et!*

Gözlerimi araladım. Çünkü bu kez Eser'in söyledikleri değildi bu cümleler.

*Ben gençken, bugünkünden çok daha gençken
Herhangi bir şekilde kimsenin yardımına ihtiyacım olmadı*

Başımı eğdim. Evet, daha önce kimseye ihtiyacım olmamıştı.

*Fakat şimdi o günler geçti
Şimdi fikrimi değiştirdim ve kalbimin kapılarını açtım*

Kalbimin kapılarının olduğunu bile onunla öğrenmiştim ben. Önceden sadece güvenli duvarlarım vardı. Şimdi her şeyim korunaksızdı.

*Yardım et kendimi mutsuz hissediyorum
Şu an hayatım çok fazla değişiyor
Benim özgürlüğüm puslu bir biçimde tarihe karıştırmış
gibi görünüyor
Çok güvensiz hissediyorum*

Dudağımı ısırđım. Kesin şunu!

*Bunu biliyorum
Ve sadece birine ihtiyacım var
Ama herhangi birine değil*

Ona ihtiyacım olduğunu söylemek için hiç doğru bir an değil bu!

*Yardım et!
Yardım et!
Yardım et!"*

Farkında olmadan hızlıca nefes alıp vermeye başladım. Babam korktuğumu düşünmüş olacak ki, uzanıp elimi avucuna aldı ve sanki üşüyormuşum gibi ısıtmak istercesine kendi koluna sardı. Yüzüne baktığımda tedirgin görünüyordu.

"Heyecanlı olman normal," dedi usulca.

Halbuki ben korkuyordum. Kalbim yardım istiyordu. Ona ihtiyacım vardı. Eser'in sesi kulağımda yankılanırken, onun sesini bastırmak istercesine panikle babama döndüm.

"Baba..."

Yüzümü izleyen endişeli gözlerine bakarken hayatımda ilk kez bencil olmak istedim. Hesap sormak istedim. Bunu ben-den kimse istememişti ama yine de yaptığım fedakârlığı bilmesini istedim. Göğsüm şiddetle inip kalkıyordu. Gözlerimi sıkıca kapatıp ellerimi sıktım. Eser'in lacivert gözleri kapanan gözkapaklarımı doldurdu. Başımı kaldırdığımda saçlarıma dokunmak üzereydi ama gözlerimdeki ifade onu durdurdu. Parmakları havada asılı kaldı. Asansörden inmeden önce söylemeliydim. Hiç beklemeden kolundan ayrılıp asansörü durdurdum.

* Beatles'in Help şarkısının sözleri.

Kabin sakince yavaşlayıp yedinci kata yaklaşırken durmuştu. *Bundan daha dramatik bir sayı seçemezdim öyle değil mi?*

“Borcu biliyorum baba!”

Başını hafif yana eğip kaşlarını çatı. Neden bahsettiğimi anlamaması normaldi. Belki de kafayı yediğimi düşünüyordu. Muhtemelen haklıydı da. Hızlı bir nefes aldım. Gözlerine baktım.

“İşlerinin bozulduğunu biliyorum. Kredi çektiğini, borca girdiğini, evi ipotek ettirdiğini, hatta ücretini veremediğimiz için Ufuk’un dersi bırakmak zorunda kaldığını bile biliyorum.” Dudaklarımı zorla ayırıp son cümlemi kurdum. “Ve tüm bunları ödeyebilmek için Okan’dan defalarca borç aldığını da biliyorum.”

Nefes nefese kalmıştım. Kıpırdamadan birbirimize bakarken, babamın yüzündeki ifadeyi çözemiyordum. Gözlerini kısmış, kaşları çatık öylece bakıyordu. Sonunda yutkundu.

“Bunları sana kim söyledi?” dedi sessizce.

Kaslarım yumuşadı. Duruldum. Onun yüzüne savurduklarım için pişman olmaya başladım. Bu sırrı saklama nedenim onun gururunu kırmamak içindi ama şimdi düşüncesizce her şeyi yüzüne vurmuştum. Saydığım şeyler yetmezmişçesine, bir de insanların onun arkasından konuştuğunu düşünmesini istemedim.

“Geçen haftalarda sen Okan’la bahçede konuşurken, konuşmanızın bir kısmını duydum. Sen Okan’a Elif’in bu konudan haberi olmasın deyince, ben de düşüncesizlik edip Okan’ı sıkıştırdım. O da anlatmak zorunda kaldı.”

Cümlem bittiğinde sadece şüpheli şekilde kaşlarını kaldırdı.

“Tüm bunları Okan’ın anlattığına emin misin Elif?”

Ya babamın da kedi gözü vardı, ya da ben gerçekten yalan söylemeyi beceremiyordum. Kaçamak bakışlarım saklanacak yer ararken çenesini sıkıldığını fark etmiştim. Gergin ellerindeki tüm damarları belirginleşmişti. Belli etmese de sinirli olmalıydı.

“Elif bana bildiklerini doğru düzgün anlat. Borç olayını sana kim söyledi?”

Güçlü sesi kapalı kabinde yakılandığında çoktan söyledik-

lerim için pişman olmuştum. Çaresiz bakışlarımın onu yıldır-
mayacağını anlayınca, sonunda pes ettim. Ve pişman olduğum-
mu belli eden bir ses tonuyla kurdum bütün cümlelerimi.

“Önce annem söylemek zorunda kaldı. Sonra ben Okan’ı
sıkıştırıp kalan tüm ayrıntıları öğrendim. İkisi de benim bilme-
mi istemediğini söylemişti aslında. Ama... Görüyorsun işte,
pek beceremedim.”

Gülümsemeye çalıştım. O ise sadece gözlerime baktı.

“Elif sen... Sen borç yüzünden mi Okan’la evleniyorsun?”

Yutkundum. Gecikmeli de olsa başımı şiddetle iki yana sal-
ladım.

“Hayır baba ben... Ben onu seviyorum tabii ki. Yani o iyi
biri, neden sevmeyeyim ki. Sevmesem evlenir miyim hiç.
Borçla alakası yok.”

Yüzündeki ifadeyi hâlâ çözemiyordum. Ela gözleri öylesi-
ne koyulaşmıştı ki, onu daha önce böyle görmediğime yemin
edebilirdim. Uzanıp elimi tuttu. Yumruğuyla asansörü çalıştır-
dı. Yedi kat saniyeler içinde hızla geçti, asansörün kapısı açıl-
dığında ise babam aniden tuttuğu elimi sıktı ve beni çekiştirme-
ye başladı.

Üstündeki taşlardan dolayı ağır olan gelinliğimi boşa ka-
lan elimle etek kısmını hafifçe kaldırıp, onun hızına yetişmeye
çalıştım. Afallamış şekilde onun gerilen vücudunu takip eder-
ken beni gelin odasına sürüklediğini anladım. Annemin orada
olduğunu hatırladım.

“Baba, annemin bir suçu yok. O sadece bilmemin daha doğ-
ru olacağını düşündü. Lütfen baba dinle beni.”

Ama beni duymuyordu bile. Sadece ilerlediğimiz kapı vardı
hedefinde. Eteğimi bırakıp başımda savrulan duvağımı tuttum.
Odadan içeri girmek üzereyken Ecmel’in adımı seslendiğini
işitir gibi olmuştum. Ama sesin geldiği yöne bakamadan ba-
bam gelin odasının kapısını açıp bizi içeri çekti.

Annem içerideki dolabın içini karıştırırken gürültüyle ka-

panan kapıyla yerinde sıçradı. Babamın yüzündeki ifade onu korkutmuş olacak ki, elindeki eşyaları bırakıp şaşkın gözlerle bize döndü. Elimi bırakan babam sert bakışlarını anneme dikti. Gözlerinden ateş çıkıyordu sanki. Babam daha önce hiç görmediğim sertlikle anneme yaklaşıırken nefes almaya bile korkuyordum. O an dilimi tutamadığım için yeniden, hem de binlerce kez pişman olmuştum. Güçlü sesi odayı doldurduğunda artık kanım bile donmuştu.

“Elif’e bahsettiğin borç konusu ne Tuğba?”

Annemin gözleri panikle irileşirken, ben anlamaz şekilde kaşlarımı çattım. *Beklediğim soru bu değildi.*

“Sana soruyorum Tuğba! Elif’in bahsettiği borç mevzusu nereden çıktı?”

Sesini daha önce hiç bu kadar sert duymamıştım. Annem başını yere eğince babam hızla bana döndü. O an midemde bir şeylerin yanmaya başladığını hissettim.

“Evet kızım borçlarım vardı. Evet, bankadan kredi de çekmiştim. Ama Bulgaristan işini alınca krediyi de, borçlarımı da ödedim. Ne Okan’dan, ne de başkasından borç almadım!”

Karnımdaki yanma hissi boğazıma doğru yükseldi. Kulaklarım uğuldamaya başlamıştı. Gözlerimi bile kırpamıyordum.

“Ama annem... Okan... Onlar bana aldığını... İpotek... Evi-mizi kaybetmemek için...”

Aklımdan geçen düşünceler dudaklarıma gelene kadar parçalanıyordu. Hâlâ anlamsızca babama bakıyordum. *Ben mi yanlış anlamıştım? Yutkundum.* Babam yanıma gelip çıplak omuzlarımı tuttu. Gözbebeklerime bakıyordu.

“Ben kimseden borç almadım Elif. Beni tanımıyor musun? Ben birinden borç alacak dahi olsam, gidip kızımın hayatında olmasından bile rahatsız olduğum adamdan mı alırım?”

“Ama... ama seni duydum. Elif bilmesin dedin. Aramızda kalsın dedin.”

“O gün bahçede ondan borç para falan istemiyordum. Ona,

onun ailesiyle, paralı çevresiyle alakalı hiçbir etkinliğe katılmayacağımı söylüyordum. Bilmeni istemediğim şey buydu." Omuzlarımı bıraktı. Ellerini öfkeyle saçına daldırdı. "Böyle bir şeye nasıl inanırsın Elif?"

"Annem... Okan... Bana öyle söylediler..." Sessizce dudaklarımdan dökülen sözler yere düşüp parçalanıyordu. Kulağımda, "*Sakin babana söyleme, bilirsin gururlu adamdır,*" sözleri yankılanıyordu. Evet, babam gururlu adamdı, başkasından borç almayacak kadar gururlu biri! Ama bana öyle söylediler!

"Ama... Ama bana öyle söylediler..." diye sayıkladım.

"SANA YALAN SÖYLEMİŞLER!"

Babam cümlesini odayı inletecek kadar güçlü haykırdığında, elimle dudaklarımı örttüm. Yanağımdan süzülen yaşları hissediyordum. Nefes alamıyordum. Ne kadar yutkunsam da boğazımdaki tuhaf his geçmiyordu. Sanki koca bir şey her yutmaya çalıştığımda daha da büyüyüp nefesimi kesiyordu. Koca bir yalan boğazımı doldurmuştu...

Babam hiddetle anneme döndüğünde ona bağıarak bir şeyler söylüyor, ama uğuldayan kulaklarım "*Nasıl ve Neden*" sözcüklerinden başka bir şey duyamıyordu. İlk şoku atlatınca ilk kez dönüp anneme bakabildim. Yanakları kızarmış, gözlelerinden istemsiz yaşlar süzülürken histerik bir hale bürünmüştü. Ama ağzından tek kelime çıkmıyordu. Ona doğru birkaç adım atınca babamın sesi kesildi. Oda sessizliğe büründüğünde annemin karşısında durup gözlerine baktım. Haksız yere tokat yemiş ufak bir çocuk gibi, sesimin titremesini engelleyemedim.

"Neden anne? Neden yalan söyledin bana?"

Önce başını yere eğdi ama kaldırdığında bakışları benden önce babamı buldu. Sanki bir şeylerden dolayı babama kızgındı. Derin bir nefes alıp kızarmış gözleriyle tekrar bana baktı.

"Keşke dememen içindi Elif! Hani bana sormuştun ya, hiç keşke dedin mi diye. Dedim Elif. Hem de defalarca! Babanı çok seviyordum. Ailemin karşı gelmesine rağmen onunla ev-

lendim. Tüm varlığımı geride bıraktım, çünkü onun sevgisi her boşluğu doldurur sanıyordum. Ama doldurmuyor Elif.”

Bakışlarını özellikle babamdan kaçırdı. Artık yanakları da üstündeki elbisesi kadar pembeydi. Gözlerinden akan yaş eliyle silip bana baktı.

“Asansörde mahsur kaldığının ertesi sabahı, Okan beni arayıp buluşmak istediğini söyledi. Bana senin asansördeki çocuktan hoşlandığını, çocuğun tehlikeli biri olduğunu ve seni kandırabileceğini söyledi. Daha sonra benden, seni evliliğe ikna etmesi için ona yardım etmemi istedi.”

Bakışları giderek pişmanlıkla dolarken ben ifadesizce söylediklerini dinliyordum.

“Bana; Elif sadece siz, yani ailesi söz konusu olursa, ne düşünürse düşünsün, ne hisse derse hissetsin teklifi kabul eder. dedi. Elif’i benden çok kimse sevemez, ona benim vereceklerimi kimse veremez deyince... Elif inan senin iyiliğin içindi...” Uzanıp elimi tutmaya çalıştığında elimi ondan uzaklaştırdım. “Benim çektiklerimi çekmemen için. Keşke dememen içindi kızım. İnan seni sevdiğim için yaptım, iyiliğin için...”

Onun gözyaşlarını görmemek için gözlerimi sıkıca kapattım. Onun ağzından duyduğum halde inanamıyordum. Kendi annem nasıl böyle bir şey yapabiliirdi? Gözlerimi açtığımda ellerimi sıktım.

“İyiliğimi düşündüğün için ortak olup beni kandırdığın adam bana zarar verdi anne, haberin var mı? Günlerce mosmor kollarla dolaştım! Ama sen kaybettğin o rahat hayatın hayalini kurmakla öyle meşguldün ki, kendi kızının gözündeki korkuyu bile umursamadın. Başka birine âşık olduğunu bildiğin halde onun bir yalancıyla evlenmesine izin verdin. Sadece borç yükünden, o adamın size yapacaklarından korktuğum için evlendiğimi bildiğin halde izin verdin anne!”

“Elif ben...”

“Sus anne!” Kuruyan dudaklarımı gözyaşlarım ıslatıyordu.

“Göz göre göre kendimi feda etmeme, sevmediğim bir adamla evlenmeme izin vermenin iyiliğim için olduğuna inandıramazsın beni...”

Yorgun bir soluk alıp verdim. İki büklüm oldum. Avuçlarımı dizlerime yasladım. Dayak yemiş gibi hissediyordum. Kilo-metrelerce koşmuş gibi hissediyordum. Göğüs kafesime bıçak saplanmış gibi hissediyordum. Elim kalbime gitti. Gümüş rozeti avucumda hissettim. Dişlerimi sıktım. Doğruludum. Çenemi savurdum. Anneme arkamı döndüğümde babamın kızarmış gözlerine dokundu bakışlarım. Birkaç adım atıp onun boynuna sarıldım. Nefesini içine çeke çeke kollarını bana sardı. Kendimi ondan ayırdığımda sadece gözlerime baktı. Ağlayan sesiyle odayı dolduran annemin yerine af dilercesine bakıyordu bana. Onun da kızgın, kırgın, hayal kırıklığına uğramış olduğunu biliyordum. Belki de bu yalan benden daha fazla yaralamıştı onu. Ama o babaydı, kızının acısını kendi acısından öte tutuyordu.

Odadan çıkmak üzereyken annemin bana seslenmelerini umursamadan kapıyı açtım. Bir an bile duraksamadan gelin odasından çıkıp, karşı odanın kapısına giderken Okan'ın orada olduğunu biliyordum. Ama ilk kez içimde korku yoktu. Öfke damarlarımda dolaşıyordu. Elimi cesaret madalyonuma dokundurdum. Korkmuyordum.

Damat odasının kapısına uzandığımda benden önce içerideki kişi açmıştı kapıyı. Kapıyı tutan kolum onun geçmesini beklerken, karşımdaki kişinin yüzüne bakmadan bile kokusundan Derin olduğunu anlamıştım. Sadece gözümün ucuyla ufak bir bakış attım ince vücuduna. Kırmızı dudakları aralanıp bana bir şeyler söylese de, öfkem ağzından çıkanları kavrayamayacak kadar yoğundu. İfadesiz yüzüm onu yıldırması olmalı ki umursamaz şekilde omuz silkti. Bense daha fazla sabredemeyip onu kenara

iterek içeri girdim ve tuttuğum kapıyı aynı sertlikle kapattım.

Okan beyaz bir koltukta oturmuş, elindeki kısa bardağa doldurduğu koyu içkisini yudumluyordu. Kısa bir an babasını taklit ettiğini düşündüm. Muhtemelen öyleydi de... Beni gördüğünde yüzüne önce şaşkın, sonra gülümseyen bir ifade yayıldı. Elindeki kadehi indirip ayağa kalktı, dişlerini göstererek gülümsedi.

“Meleklerle benzemişsin.” Bana sarılmaya hazırlanan kollarını kaldıracak gibi oldu ama aynı anda gülümsemesi dondu. Kollarını geri çekip huzursuzca iki yanına indirdi. Yüzümdeki ifadeyi yeni fark edip kaşlarını çattı. “Bir sorun mu var?”

Şüpheyle soran sesi midemi bulandırdı.

“Sana tek bir şey soracağım ve bana sadece doğruyu söyleyeceksin!”

Bana yalan söylemesini, canımı yakmasını... Hepsini unuttum. Doğru olduğuna artık emin olduğum tek bir şeyi daha öğrenmem gerekiyordu! Ortaya çıkmasını istediğim son yalanını da duymak istiyordum. Dişlerimi sıktım.

“Benim asansörde mahsur kaldığım gün kiminleydin?”

Kısa bir an şaşkınlıkla açılan gözleri anında toparlanıp sakince cevap verdi.

“Neden bunu soruyorsun hayatım anlamıyorum.” Tavrındaki ustalık midemi bulandırdı. Bakışımın değişmeyeceğini anlayınca aynı sakinlikle devam etti. “Annenleydim. bunu daha önce de konuşmuştuk.”

Ona doğru kararlı bir adım attım. Bakışlarım koyu yeşil gözlerine kilitlendi.

“Son kez soruyorum, asansörde kaldığım gün kiminleydin Okan!” Cevap vermeden öylece baktı. Kendi sesimden ürkmüştüm. Bir adım daha yaklaştım gardını düşürmeyen bedene. Tek kaşım havaya kalktı. “O sabah annemle, ‘olmayan’ borcun ipoteğini kaldırmaya gitmediğini biliyorum. Yemin ediyorum salondaki herkese tek tek sormam gerekse bile, o gün kiminle olduğunu öğreneceğim!”

Sadece iki saniye bekledim. Dudakları hareket etmeyince hırsla topuğumun üstünde geri gittim. Arkamı dönmek üzereyken panikle kolumdan tuttu. Ama ben aynı hızla parmaklarını tenimden silkeledim.

Şaşkındı. “Dur Elif. Doğru düzgün konuşalım, nereden çıktı bu soru?”

Yüzündeki ifade resmen zaman kazanmaya çalışıp, yeni yalanlar uydurmak için bir taktikti. Kim bilir kaç kere bu maskeyle beni kandırmıştı. Yüzüne bakınca bile midem ekşiyordu artık. Yıllardır takdir ettiğim, dürüstlüğüne, düzgün karakterine güvenip hayatıma soktuğum adam bu muydu? Ben yıllarca bu maskeye mi güvenmişim? Maskenin altındakiler midemi bulandırmaya başlarken, beni durdurmaya çalışan kollarından kurtulmaya çalışıyordum. Aniden burnuma sorduğum sorunun cevabı çarptı. Onun kollarını sertçe itip tiksinierek yüzüne baktım.

“O değil mi? O gün birlikte olduğun kişi, belki de bunca zaman ilişkin olan kişi, o! Derin, öyle değil mi?”

Bu kez şaşkın bakışları maskesini takamadan yüzüne yerleşti. Kısa bir an duraksamış olsa da, tekrar sakın tavrını takınıp bana sarılmak için hamle yaptı.

“Kıskanmanı gerektirecek bir durum yok Elif. İnan onunla aramda sandığın gibi bir şey olmadı. Tamam, belki bir kez ona cesaret vermiş olabilirim ama bundan ötesi olmadı. Emin ol.”

Kaşlarımı kaldırıp ona histerik bir gülüş attım. Tekrar kollarını kendimden uzaklaştırdım.

“Öyle iğrenç, zavallı, aşağılık bir insansın ki, seni sevmeye çalıştığım için kendimden tiksiniyorum.”

Saniyeler içinde yüzündeki tüm kasları gerildi. Belli ki gerçek Okan saklanmaktan vazgeçiyordu. Yüzüme canını yakacağına emin olduğum bir gülümseme yerleştirdim.

“Seni kıskandığım için mi Derin’i sorduğumu sanıyorsun? Seni kıskanmam için, önce seni seviyor olmam gerekir. Ama seni sevmediğimi ikimiz de biliyoruz!” Aniden kollarına ya-

pıştı. Canım yanmaya başlasa da korkmuyordum. Öfkeyle kısılan gözlerine aldırmadan, aynı gülümsememle devam ettim. “Seninle sadece babama verdiği inandırdığın borç yüzünden evleneceğimi de pekâlâ biliyorsun!”

Kollarımı tutan parmakları daha çok tenime batmaya başladı. Gözlerindeki öfke büyüyordu. Dişlerimi sıktım. Kollarımdaki acı gülüşümü silse de, kararlı bakışlarımı yıkamazdı. Bana yaşattığı onca şeyden sonra canımı yaksa da umurumda değildi. Okan’ın gözlerindeki öfke korkutan bir keyife döndü aniden.

“Tamam kabul, sana yalan söyledim. Başta sadece benim yerime o adi herifi seçmene sinirlendiğim içindi. Ama sonra... Babam sevdi seni! Sen onun sevgisini kazandın. Benim yıllardır yapamadığımı sen dakikalar içinde yaptın!”

Cümlesinin sonunda sesi yumuşarken, sanki benimle değil de kendiyse konuşuyordu. Boşluğunu fırsat bilip onun bedenini tekrar kendimden uzaklaştırdım. Yüzündeki ifade hiç de normal bir ruh halinde olmadığını belli ediyor. üstüme doğru attığı her adımda duvara yaklaşarak ondan uzaklaşmaya çalışıyordum. Ama yine de pes etmedim. Gözlerimi kısıp kızgın hançer saplar gibi, sözlerimi tane tane vurguladım.

“Baba dediğin adamın seni sevmesi için beni kullandığını anlamadığımı mı sanıyorsun? Sen kendini sevdirmek için yalanları kullanacak kadar zavallı bir adamsın. Ama hiçbir yalan sevilmeni sağlamayacak! Hiçbir yalan senin sevilmeyecek, iğrenç, aşağılık biri olduğun gerçeğini değiştirmeyecek!”

Okan kollarıma ilkinden daha sert sarıldığında susmam gerektiğini anlamam gerekirdi ama ben yabancı olduğum bu cesaret ve öfkenin karıştığı duyguyla korkusuzca yüzüne haykırıyordum.

“Sevilmeyecek biri olduğunu baba dediğin adam da biliyor!”

Sırtımı sertçe duvara vurduğunda çığlığım titredi. Kaçmaya çalıştıkça defalarca beni sert duvara vurup durdu. Duvara yaslanmış rafların üstündekiler yerlere saçıldı. Sonunda hareket

edemeyeceğim kadar güçlü şekilde bedenimi duvara bastırduğında, sırtındaki kemiklerin sızladığını hissettim. Ama korkmuyordum. Bu adam yüzünden annemi kaybetmiştim. Eser'i kaybetmiştim... Onun öfkeden kırmızıya dönen gözlerine bakarken yüzüne tükürür gibi fısıldadım.

"Eser'i öptüğüm ilk andan itibaren, aslında seni hiçbir zaman sevmediğimi anlamıştım."

Daha cümlem bittiği an boğazıma yapıştı. Parmaklarının baskısı artarken yutkunmaya çalıştım. Refleks olarak bağır-maya çalışıyordum ama sesim boğuk şekilde kaybolup gidi-yordu. Çaresizce çırpınıp, ona vurmaya çalışsam da, gözlerin-deki korkunç ifade onu durdurmaya gücümün yetmeyeceğinin ispatıydı. Dev cüssesi altında eziliyordum. Boğazıma sarılan parmakları demir kadar sertti, boynundaki damarlar teninden dışarı fırlayacak kadar belirgin olmuştu. Çenesini sıkıyordu. Tüm gücünü boğazımı saran parmaklarına vermişti. Parmak-larına vurmaya çalışan ellerim kâğıttan uçaklar gibi devrilip duruyordu. Kulağıma sadece nefes almaya çalışan boğuk se-sim, çırpındığım için gelinliğimden gelen hışırtılar ve Okan'ın öfkeyle çıkardığı hırıltılardan başka bir şey gelmiyordu.

Dudaklarımı sudan çıkmış balığın nefes almaya çalışması gibi açıp kapatsam da artık dayanacak gücüm kalmamıştı. Be-denim oksijenin yokluğunu çabucak kabullenip direncimi kır-maya başlamıştı. Boğazıma sarılan demir parmakları kırama-yacağımı anlayan kollarım iki yanıma düştü. Gözlerimi sıkıca kapatıp, gelinliğin içindeki vücudumun hareketsizleşmesini sanki uzaktan izliyor gibiydim...

Ciğerlerimin şiştiğini hissediyordum...

Ya yer ayaklarımın altından kayıyordu ya da ben bayılmak üzereydim...

Bayılacağımı düşünmek istiyordum, çünkü ölmek üzere ol-mak düşünürken bile korkutucuydu...

Gergin bedenim gevşerken zihnimden hayatımın kesitleri-

nin geçeceği o anı beklemeye başladım.

Neden hâlâ geçmiyordu...

Neden gözümün önünde sadece koyu mavi gözleri görüyordum...

Onun yüzü...

Gülüştü...

Gamzesi...

Şapşal deyişi geliyordu kulağıma... Aptalsın Elif diyordu bu kez...

Haklıydı....Aptaldım...

Koca bir aptal...

İhtiyacım Olan Tek Şey:

Sertçe yere yığıldığımda yeniden nefes alabildiğimi fark etmem biraz zamanımı aldı. Boğazımdaki baskı yoktu. İstemsiz şekilde elim boynuma gitti. Kasılarak öksürüyordum. Düşmenin verdiği acı, boğazımdaki sızıyla kıyaslanınca hiç kalıyordu. Üstüne yığıldığım beyaz gelinliğin arasından başımı oynatıp, gözlerimi aralayabildiğimde, öksürüğüm kesilene kadar etrafımda olanları kavrayamadım.

Birileri kavga ediyordu. Bağırıyordu. İki koca cüsse birbirini sağa sola savururken, beyaz damatlığıyla biri Okan'dı. *Peki diğeri kimdi?* Oksijen bütün vücuduma yayılıp damarlarıma daha hızlı kan pompalanmaya başladığında daha net görmeye başladım. *Bu Okan'ın babasıydı!*

Vural Bey oğlunu yakalarından tutmuş hırpalıyor, sinirle gözlerine bakarken küfürler yağıdırıyordu. Tek elimle boğazımı tutup, duvardan destek alarak ayağa kalkmaya çalıştım. Bir süre sonra Vural Bey'in bakışları beni buldu. Sinirli yüzü bir anlık yumuşarken, sertçe yakalarından tuttuğu Okan'ı yere fırlattı. Hızlı birkaç adımla yanıma gelip belimden sarıldı. Yüzündeki merhamet dolu bakış içimi sızlatmaya yetmişti. O sormadan ben gözlerine baktım.

“İyiyim...” dedim kısık sesimle.

Boğazımdaki sızıyı azaltmak için defalarca kez yutkunmaya çalıştım. Vural Bey'in yerde yatan oğluna tiksinererek baktığını fark edince aynı noktaya çevirdim başımı. Okan sahibinin terk ettiği bir köpek gibi bakıyordu baba dediği adama. Ama ben ona acıyamıyordum bile. Tüm bunları çaresizce, saplantılı

şekilde, yanımdaki adamın sevgisini kazanmak için yapmış olduğunu bilsem de, ona acıyamadım. Okan'a bakarken içimde ona karşı en ufak bir his kalmamıştı artık. Öfkem bile sönmüştü. Sadece gitmek istiyordum...

Vural Bey'in ellerinden destek alarak dik durmaya çalışırken, birkaç kez boğazım yırtılırcasına öksürdüm. En azından artık sesim çıkıyordu. Boğazımdaki sızı biraz olsun azalmıştı ve kendimi daha güçlü hissediyordum. Kozasından çıkmış güçlü bir kelebek gibi uçacağım yeri biliyordum. *Özgürdüm...*

Sabırsızca doğrulduğumda odanın kapısı gürültüyle açıldı. Ufuk en önde, Ecmel, Begüm ve Emre arkasındaydı. Hepsisi korku dolu gözlerle odanın içindeki manzaraya bir mana vermeye çalışıyordu. Ufuk'un gözleri beni bulduğu an panikle yanıma adımladı. Diğerleri ise, yerde kıyafeti, saçı ve yüzü dağınık olan Okan'a bakıyorlardı.

Ufuk beni Vural Bey'in ellerinden koparıırken, ne düşünmesi gerektiğini kestiremez halde, ona kaşlarını çattı. Koluna dokundum. Bana baktı. Başımı iki yana salladım. *Düşmanımı o değildi.* Başını yerde yatan kişiyi çevirdi bu kez. Çenesi gerildi. Ona doğru hamle yapacakken durdurdum.

"Gidelim," dedim bıçak kesigi sesimle. Sanki o ses benden değil de onun dudaklarından çıkmışçasına yüzünü buruşturdu. Canı yanmıştı. Elini tuttum gülümsedim. "Artık iyiyim," dedim usulca. Şükredercesine gözlerini kapattı.

Ufuk'un kolunda kapıya doğru yürürken, Vural Bey de bîzimle birlikte geliyordu. Odadan çıkmak üzereydik, sırtıma saplanan ses kalan öfkesini püskürttü.

"Eğer onunla olabileceğini sanıyorsan yanıliyorsun!" Odadaki tüm gözler kin kusan sese döndü. Birkaç saniye babasının yüzüne takılan gözleri tekrar beni bulduğunda sesi titriyordu. "Bana kaybettirdiklerini sana ödeteceğim!"

Ben bu zavallıca tehdidinden korkmadığımı söylemek için

dudaklarımı aralamıştım ki onun kaybettiği kişi eliyle beni susturdu. Vural Bey'in Okan'a bakan keskin yüz hatlarında duygudan eser yoktu.

"Başından beri haklı olduğumu biliyordum." Tükürürcesine yüzünü ekşitti. "Sen Vural Soydan'ın oğlu olduğun için değerliydin. Sadece benim soyadımı taşıdığın için! Benim adım ve param olmayınca kimseyi tehdit edecek gücün de kalmayacak!"

Okan'ın yüzünü görmek için dönmeye çalışsam da Vural Bey'in sırtındaki eli beni engelledi. Belli ki onun o halini görmemi istemiyordu. Kapının önündekiler geriye çekildi. Okan kalan son gücüyle, karanlıkta kalmış ufak bir çocuk gibi seslendi arkamda duran adama.

"Baba..."

İçimde ona karşı kalan son merhamet kırıntısı kalbimi acıtınca zayıflığıma lanet ettim. Ona acımak istemiyordum. Ama Vural Bey benden daha cesurdu. Başını ona çevirmeye tenezül bile etmeden kapının kolunu tuttu.

"Sen benim oğlum değilsin!"

Güçlü sesiyle ardında bıraktığı enkaza aldırmadan odanın kapısını arkamızdan kapattı.

Geride bıraktıklarımı düşünmemeye çalışarak önümdeki korkmuş suratlara baktım. Sessizce az önce yaşananları tahmin etmeye çalışıyorlardı ve meraklı gözleri dehşetle boynumda geziniyordu. Gülümsedim. Başımı iyi olduğumu anlamaları için salladım. Az da olsa canım yandı. Ama umursamıyordum. Hayattaydım. Yaşıyordum. Yaşadığımı hissediyordum.

Onlar yanıma yaklaşırken, ben minnetle Vural Bey'e döndüm. Ne yaptığını bilen gözlerine bakıp sıkıca sarıldım dinç bedenine. O an ilk kez içki kokmadığını fark ettim. Bu daha

fazla gülümsememe sebep oldu. Beni kollarından ayırınca gözlerime bakarak sıcacık gülümsedi. Başıyla damat odasını işaret edip konuştu.

“Korkma. Hiçbir şey yapamaz.” Tereddütle de olsa başımı salladım. Yapmayı denese de artık korkmuyordum. Çapkın bakışlarıyla burnumun ucuna dokundu. “Salondakileri ben hallederim, onları da dert etme. Sevgi’nin dikkatini bu skandal öyle bir dağıtacaktır ki, en azından bir süre için benimle uğraşmayı kesecektir.”

İstemsizce tebessüm ettim. Göz kırptıktan sonra eğilip yanağımı öptü, veda etti ve gitti. Ona sonsuza kadar minnettar kalacaktım. O uzaklaştığı an kızlar etrafımı sarıp, birbirinin sözünü tamamlayarak telaşla konuşmaya başladılar.

“İyi misin?”

“Boynuna ne oldu?”

“Sana söylememiz gerekenler var?”

“Okan seni aldatıyor!”

“Hem de Derin’le!”

“Sana söylemek istedim ama Okan beni tehdit etti Elif. Özür dilerim lütfen affet beni!”

Ellerimle onları susturup gülümsedim. Sonra ikisinin de elini tutup derin bir nefes aldım.

“Artık özgürüm...” Geriye kalan hiçbir şeyin önemi yoktu. Sıkıca sarıldım ikisine de. Birbirimizden ayrıldığımızda ne yapacağımı biliyordum. Alt dudağımı ısırdım. Ufuk’a baktım.

“Ona gitmeliyim,” dedim heyecanla.

Yıpranmış sesim bu kez onu hüzünlendirmedi. Aksine dudağı yana kaydı.

“Düğün saatinden sonra gideceğini söylememiş miydi? Teknik olarak düğün hâlâ devam ediyor. Yani hâlâ şansımız var.”

Kızlar coşkulu bir çığlık kopardı. İyi bir kardeşe ve sıkı dostlara sahip olmak harika bir şeydi. Çocuklar gibi birbirimizi çekiştirip koşmaya başladık. Gelinliğimin önünü kaldırıp,

kızlarla ben önde, Emre ve Ufuk arkamızda, topuklularımızın parlak zeminde sertçe çıkardığı seslere aldırmadan koşturuyorduk. Düğünün yapılacağı salonun önünden geçerken, Derin karşımıza çıktı.

Gözleri ne yaptığımızı çözmeye çalışırken şaşkıındı. Tam kırmızı dudaklarını aralayıp bir şey söyleyecekti ki, biz daha ne olduğunu anlayamadan Begüm lobide yankılanacak kadar güçlü bir tokat attı onun yüzüne!

Hepimiz olduğumuz yerde öylece kalakaldık. Derin denmesini kaybedip yere, kalçasının üstüne düştü. Şoka girmiş gözleriyle elini yanağına koyup bize döndü. Begüm yanına doğru yürüyüp başının üstünden ona baktı. İşaretparmağını ona uzatıp, öğrencisini azarlayan bir öğretmen gibi konuştu.

“Sen çok... çok kötü bir kızsın!”

Zafer kazanmış sert yüzü bize döndü, göz göze geldiğimiz an koca bir kahkaha patlattık. Derin’i tokatlamasına rağmen hâlâ küfür edemiyor oluşu çok sevimliydi. Gülüşmemizi kesmeden, kuyruğumu tuttular yeniden. Koca kumaş yığınını savurup koştururken birileri fotoğraflarımızı çekiyordu. Ama umurumda bile değildi. Acemi hırsızlar gibi olabildiğince hızlı koşuyorduk.

Otelden çıktığımızda Emre arabayı getirmesi için valeyi çağırdı. Dakikalar sonra gelen arabaya beni sığdırmaya çalıştık. Gelinliğim fazla kabarık olmasa da baya yer kaplıyordum. Ufuk ve Ecmel kelimenin tam anlamıyla beni arabanın içine sokuşturdular. Emre direksiyonun başına, Begüm onun yanına oturdu. Emre arabayı çalıştırmadan önce soluksuz kalmış dudaklarıyla yan koltuğunda oturan Begüm’e döndü.

“Az önce sana tekrar âşık oldum, biliyorsun değil mi?”

Sevdiği kızın yanıtını beklemeden uzanıp dudaklarına sıkı bir öpücük kondurunca, biz arka koltukta coşkuyla onlar için tezahürat yaptık. Emre Begüm’ün utanan yüzüne gülümse-dikten sonra arabayı çalıştırdı. Ben heyecanla etrafımı saran gelinliğimi bastırıp kumaş arasından Emre’ye, Eser’le mahsur

kaldığımız gökdelene gitmemizi söyledim. Hızla yol almaya başlarken Ecmel bana döndü.

“Borç konusu da kafana takma, senin için camii önlerinde dilenmem gerekse bile o parayı toplayacağız.”

Ben seslice kıkırdadım, Ufuk şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Etrafındaki gelinlik kumaşından sıyrıp Emel’e doğru eğildi. “Ne borcu?” diye sordu anlam veremez.

Ecmel açıklayacak gibi olunca hemen araya girdim.

“Borç falan yokmuş. Hiç olmamış. O ve...” O ve annem diyemedim. Kabullenebilmeye yakın bile değildim. Başımı salladım sadece. “Başından beri yalan söylemiş.”

Keskin bir virajda hepimiz sağ tarafa yattık. Yeniden doğrulduğumuzda şaşkın yüzlere gerekli açıklamayı birkaç cümle ile kestirip attım. Ufuk hâlâ karışık.

“Yani tüm bu evlilik saçmalığı babam için miydi?” Gözlerine baktım. Ve senin için, diyemedim ama o anladı. Histerik bir gülüş döküldü dudaklarından. Parmak uçlarıyla gözünü ovuşturdu. Yeniden bana döndüğünde sıkı bir soluk aldı.

“Ben dersleri kendim bıraktım Eli. Öğitmen değil, ben istedim.”

Araba koca bir tümsek üstünden atladı. “Ama siz demiştiniz ki...”

“Evet, öğretmenin ara vermek istediğini söyledik. Çünkü sana, benim bırakmak istediğimi söyleseydim karşı çıkacaktın. Senin gözünde hâlâ korunmasız küçük kardeşinim.” Kısa bir an için bakışlarını kaçırdı. “Bana karşı öyle korumacıydın ki, buna hazır olduğumu düşünmüyordun. Ben de karşına geçip söyleyemedim. Bu yüzden babamla böyle bir oyun yapmak istedik. Öğitmenin ara verdiğini düşünürsen üstelemezdin.”

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Öylece yüzüne bakınca tek omzunu kaldırıp bıraktı. “Sonsuza kadar ödevlerimi yapamazsın, mesajlarımı okuyamazsın, benim yerime sipariş veremez-

sin. Benim için iş tekliflerini reddedemezsin. Daha da önemlisi psikopat adamlarla evlenmeye kalkamazsın.” Acı bir tebessümle ona bakmaya devam ettim. Ecmel’in bedenini aşır elimi tuttu. “Sonsuza kadar bizim için fedakârlık yapamazsın Eli.”

Bu kez anlamayan gözler Ufuk’a dönmüştü. Kimse sormasa da sessizce konuyu çözmeye çalışıyorlardı. Ufuk havadaki beklentiden çekinmek yerine boğazını temizledi.

“Ben ileri seviye Disleksi’yim millet.” Kimse tepki vermedi. “Yani ileri seviyede öğrenme bozukluğum var,” diye açıkladı. Küçük bir anlama nidası çıktı hepsinin ağzından. Ufuk’la kıkırdadık. “Bazı harfleri tanıyamıyorum. Özellikle stresliyken tek kelime bile okuyamıyorum. Duyduklarımı yazmada zorlanıyorum. Spor konusunda iyi değilim, çünkü beynim sağ sol olayını pek ayırt edemiyor. Bu yüzden on yaşımdan beri özel eğitim alıyorum.” Yeniden bana döndü. “Ama artık hazırım.”

Araba yeni bir virajdan daha savrularak geçtiğinde Ufuk’un elini sıkıca tuttum. Onunla gurur duyuyordum. Onun da bunu hissetmesini istedim.

“Ben de çok sıkıştığım da sidiğimi tutamam.” Ecmel’in itirafıyla herkes sustu. Emre bile yavaşlamıştı. Ecmel yüzünü buruşturdu. “Ne var, benim de kasıklarım da ki kaslar pek gelişmemiş. Bu da bir sağlık sorunu tamam mı? Eğer Ufuk’un itirafı duygusal bir etki yaratıyorsa, bu da aynı değeri görmeli.”

Ufuk ellerini açığa çıkarıp alkışlamaya başladığında hep bir ağızdan gülmeye başladık. Emre birkaç süratli dakika sonunda gökdelenin önünde durdu. Heyecan, panik ve güçlölkle arabadan dışarı çıkabildim. Arabadan sadece Ufuk indi. Ben koşmaya başlamadan koluma dokundu.

“Bu halde mi gideceksin?”

Eli bedenimden çok boynumu işaret etmişti. Göremiyordum ama ölümcül parmakların izini dövme gibi tenimde taşımaya başladığımı tahmin edebiliyordum. Ne olursa olsun geç

kalamazdım. Cümlesine itiraz edecek gibi olmuşken arabaya döndü. Açık olan ön pencereye eğilip Begüm'den izin istedi ve boynundaki pembe fuları çözdü. Doğrulup aynı fuları dikkatle boynuma sararken gülümsüyordu.

"İşte şimdi oldu," dedi. Yüzüme baktı, yanağımı okşadı. O an karşımda küçük kardeşim değil, koca bir delikanlı vardı. Ona sahip olduğum için çok şanslıydım. Uzanıp sıkı sıkı sarıldım uzun bedenine. "Artık kendin gibi kokuyorsun," diye fısıldadı kulağıma.

"Boktan insanlardan arındım," diye karşılık verdim sessizce.

Kollarımdan ayrıldı, önce artık görünmeyen yaralarımı, sonra gözlerime baktı.

"Seni seviyorum Eli."

Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırıp gülümse-dim.

"O sihirli cümleyi senden duyabileceğimi biliyordum."

Göz kırptı. "Söylemek için doğru kızı bekliyordum."

"Bence bir gün gerçekten o kızla tanışacaksın," dedim ken-dimden emin.

Sadece iki saniye sonra yüzünü ekşitip kollarımı geriye it-tirdi.

"Yeniden kokmaya başladın Eli. Ooo, dur bakayım." Abar-tı şekilde etrafı koklamaya başladı. "Bu koku senden geliyor boktan dostum."

Arabadakiler kahkahalarımıza ortak oldu. Gelinliğimin ete-ğini kaldırdım. Gitmeden önce hepsine minnetle teşekkür et-tim. Ecmel başını camdan çıkarıp kaygıyla sordu.

"Orada olduğunu nereden biliyorsun?"

Yüzüme sıcacık bir gülümseme yerleşti. Başımı kaldırıp gökdelenin tepesine baktım.

"Orada olacaktır. Çünkü o baş belası herif, etkileyici sonla-ra âşık, iflah olmaz bir romantik."

Onlar gülüşürken benim yüzüm düştü, göğsüm sıkıştı. Lüt-

fen orada olsun...

Koşar adım binaya girerken karnımdaki kelebekler yine kanat çırpmaya başlamıştı. Dönen kapıya gelinliğimi zorla sığdırıp başımdaki duvağı sıkışmaktan son anda kurtardığımda etrafımdaki insanlar bana deli görmüş gibi baksalar da ben umursamıyordum. Soluk soluğa asansörlerin önünde durdum. İnsanlar tedirginlikle önünde durduğum kapıdan uzaklaştılar. Gözlerimi devirdim. *Ne yani, gece vakti üstünde gelinlikle koş-turan bir kız görmek çok mu tuhaftı? Hiç düşünmeden, sırf bu konu üstüne kurulmuş en az beş film adı bile söyleyebilirdim.*

Eser'le mahsur kaldığımız asansörün kapısı açıldığından benimle birlikte o kabine girecek kimse kalmamıştı etrafımda. *Deli kadın olmanın avantajları.* Hızla içeri girip teras için düğmeye basarken ellerim titriyordu. Doğrulup heyecandan dudaklarımı kemirmeye başladığımda kulaklarım dikkat kesildi. Beatles oğlanlarını duymaya ihtiyacım vardı. Bekledim. Derinlerden belli belirsiz gelen mekanik, sıradan asansör sesinden başka bir ses duyulmuyordu. Gerçekten mi? Onları duymak istediğim tek bir an oluyor ve onlar beni yalnız bırakıyor öyle mi?

İçime sinsice bir korku yayıldı. *Gitmiş olamazdı değil mi?* Asansör görevlisine rüşvet verdiğini söylemişti. Öyleyse neden çalmıyordu? Gitmiş olamaz! Belki de asansör müzikleri için rüşvet verdiği adam işten ayrılmıştı, bu sebeple Beatles şu an yanımda değildi. Ona GİT diye yalvardığım an gözümde canlandı. Baş belası suratı her yerden çıkarken bu kez beni dinlemiş olamazdı değil mi? *Lütfen gitmemiş olsun...*

Eğilip panikle defalarca tuşa bastım. Korkuyla kesik kesik soluk aldım. Öyle derin çekmiştim ki kabindeki oksijeni, başım dönmüştü. Aldığım kokuyla gözlerim kapandı. Sanki taze

göl kokuyordu. *Sanırım gerçekten kafayı yemeye başlıyordum.* Dakikalar önce nefessiz kalan ciğerlerim için bu koku cennet gibiydi. Kendimi Eser'in dedesinin bahçesinde hayal ettim. Gözlerimi açtığımda asansör durmuştu. Açılan kapıyla birlikte ayağımı endişeyle dışarı attım. Orada olmasını dilemekten başka çarem yoktu.

Gelinliğimi parmak uçlarımla kaldırıp adımlarken huzursuzdum. Bir terslik vardı. Normalde bu alanın ışık ve insanla dolu olması gerekirdi. Ama terasta kimseler yoktu ve karanlıktı.

Kapkaranlık!

Neden karanlıktı ki?

Tamam, geç bir saattti ama bugün hafta sonuydu, turistlerin uğradığı bir yeri böylesine erken kapatmış olamazlardı. Tadilat yüzünden mi kapalıydı yoksa? Ama eğer öyleyse... *O zaman Eser de gelemezdi.* Dudaklarımı ısırdım. Hayır, hayır böyle bir sonu kabul edemem! Üstümde gelinlikle, kötü adamdan son anda kaçmışken, böyle bir sonu kabul edemezdin... *Burada beni bekliyor olmalıydı!*

Karanlık terası sadece açık gökyüzündeki ay aydınlatıyordu ve bu ışık etrafı görebilmem için kesinlikle yeterli değildi. İçimi saran korku bedenimi tamamen ele geçirmek üzereyken, terasın ortasında beliren ışıkla bütün korkularım silinip gitti. Oradaydı. Her zaman olduğu gibi...

Karanlık bir sahnede, ışığının takip ettiği bir oyuncu gibi dimdik duruyordu. Hızla ışığa doğru yürüyen ayaklarım yere basmıyordu sanki ama terasta yankılanan topuklarımın sesi bunun doğru olmadığını söylüyordu. Ona yaklaştıkça daha da hızlandım. Acemi bir kuş gibi beceriksizce kanat çırpıyordum. Daha da açığa çıktı. Gülen mavi gözleri beni kendine hapsetti. Koyu takım elbisesi ve sevimli yüzüyle bana gülümsüyordu. Onun önünde durduğumda nefes nefeseydim ve aptal gibi sırtıyordum. Sadece gözlerime baktı. Gamzesi yanağında dans etti, ardından yüzüne yapmacık bir ifade ekleyip kaşlarını kaldırdı.

“Burada ne işin var?” dedi yalancı şaşkınlığıyla.

Kıkırdamadan edemedim. Söylenircesine başımı iki yana salladım.

“Çünkü öyle şapşalım ki, sensiz yaşayamayacağımı anlamam için, adi bir dangalakla evlenmek üzere olmam gerekiyordu.”

Bu terasa ilk geldiğimde söyledikleri buydu. Başını hafifçe geriye atıp kısa bir kahkaha attı. Sonra tekrar bana döndü. Artık biraz daha ciddiye.

“Borç olmadığını öğrendin değil mi?”

Afalladım.

“Yalan olduğunu biliyor muydun?”

Olabilecek en ukala bakışını attı.

“Unuttun mu, benim kedi gözüm var.” Ardından sırtıp gözlerini kıstı. “Borcu ödemeyi teklif etmediğimde yüzünün halini görmeliydin.”

Sahtekâr bir hiddetle kaşlarını çatı. “Alçaksın.”

Karnına yumruk atmaya çalıştığım da kollarımdan tutup beni kendine çekti. Direnmedim. Sıcak göğsüne gömüldüğümde gözlerimi kapattım. Kollarıyla kabarık bedenimi sarıp sarmaladı. İkimiz de rahatlamış bir soluk bıraktık. Onun kokusu tenime dokunduğunda gerçekliğine inandım. Yanımdaydı... Gelinliğin hışırtısını onun ritmik kalp sesi bastırdı.

“Sana git demiştim...” dedim usulca. Bunca zaman olmayan bir şey yüzünden ondan ayrı kaldığımı bilmek kahrediyordu. Az önce yaşadıklarımı düşününce yine öfkeyle midem acıdı. “Annemi asla affetmeyeceğim!” diye fısıldadım dişlerimin arasından göğsünü dinlerken. “Ya gitseydin?”

Kollarından ayırdı beni. “Gitmezdim,” dedi kararlılıkla. Serin parmakları çeneme dokundu. Dudağı yana kaydı. “Gidemezdim ki... Bu şapşal suratı bırakıp hiçbir yere gidemezdim. Ve...” deyip durdu.

Gözleri göğsüme kaydı. Söyleyeceği şeyi unuttu. Parmak

uçları bu kez oradaki gümüş rozete dokundu. Anlamaya çalışırcasına güzel gözlerini kıstığında gururla kıpırdandım.

“O da benim cesaret madalyam.”

Gözlerimi bulan bakışları buğulanmıştı. Belki de ilk kez hazırlıksız yakalanmıştı. Dudakları öyle içten gerildi ki, bu en güzel gülümsemelerinden biri olabilirdi ve sadece bana aitti. Onu izlerken yaşadığımı hissettim yeniden. Ben bir çiçektim, o da benim için en verimli topraktı. Ben sadece onun toprağında büyüyebilirdim. Onunla yeşerir, onunla çiçek açabilir. onunla meyve verebilirdim. Ondan başka herkes kuraklıktı. Ben onunla tohumdum, başka toprakta sıradan. basit sıkıcı bir taşa dönüşüyordum.

Afallamış yüzüyle gözlerime bakarken dudaklarını aralamıştı ki ondan önce davrandım.

“Ben de seni seviyorum!” dedim sırıtarak. Minik gülüşüyle göğsü titredi. Ukala bir gülümsemeyle poz verdim. “Artık benim de kedi gözüm var.”

“Bak sen...” dedi eğlenerek. Boğazını temizledi. meydan okuyarak gözlerini kıstı. “Peki, söyle bakalım şimdi ne düşünüyorsun?”

Gelinliğimin kabaran kumaşını bastırdım. Ona yaklaşıp gözlerinin içine baktım. Onun edepsiz bakışlarını taklit etmeye çalışıp ıslattığım dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım.

“Şu an beni diğer bütün öpücüklerini unutturacak şekilde öpmeyi düşünüyorsun,” dedim arzulu bir fısıltıyla.

Dudaklarını birbirine bastırıp kendini bir adım geri çekti, sanki tacize uğramış biri gibi gömleğinin üst düğmelerini korudu.

“O senin edepsiz düşüncen hanımefendi.” Ona saldıracağım gibi duran bedenine gözlerimi devirdim. Elini gömleğinden çekti. Gözlerime bakıp fısıldadı. “Benim düşündüğüm şey tam olarak şu.”

Ukala sırıtmaları yanaklarını sararken, zarif bir hamleyle eli-

me uzandı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan, hâlâ parmağımda olduğunu unuttuğum Okan'ın yüzüğünü çekip çıkardı.

“Önce bu lanet yüzükten kurtulalım!” dedi yarı keyifsiz bir sesle.

Kelepçemi parmağımdan sökerden pek de kibar değildi. Çıkardığı yüzüğü hiç düşünmeden gökdelenden aşağı attı! Minik bir şaşkınlık nidası çıktı dudaklarımdan. Kızlardan öğrendiğim kadarıyla o yüzükle küçük bir ev ya da lüks bir araba alınabilirdi. Şaşırdım ama üzüldüğümü söyleyemem. Yüzük karanlık gökyüzünde kaybolurken kelepçemden tamamiyle kurtulduğum için mutluydum. Eser hâlâ elimi bırakmamıştı. Diğer elini pantolonunun cebine sokup kutusu olmayan bir yüzük çıkardı. Ben tepkisizce seyrederken o parmağıma yüzüğü takıyordu.

“Bu parmağı boş bırakmaya gelmez. Sen de bu şapşallık varken, bizi ayıracak saçma bir şey bulamadan benimle evlensen iyi olacak.”

Yüzük parmağımdaki yerini aldığı anda önce çevirip uzun uzun baktım. Kare şeklide, iri bir tek taşı olsa da, eski ve bir hayli değerli olduğu belli oluyordu. Aile yadigârı olabileceğini düşünmüştüm ve bu düşünce kendimi en az parmağımdaki yüzük kadar değerli hissettirmişti. Eser yüzüğe bakışımı memnuniyetle izliyordu. Gülüşünü fark ettiğimde kaşlarımı çattım, elimi indirdim ve kollarımı göğsümde birleştirdim.

“Bir dakika! Kitaplara konu olacak kadar romantik olduğunu iddia eden Eser Bey'in evlilik teklifi bu kadar mı yani? Kabaca söylenmiş birkaç cümle ve güzel bir yüzük. Açıkçası senden çok daha fazlasını bekliyordum Bay Williams. Dedenin anlattığı hikâyeyi dinlerken evlilik teklifi dersine pek çalışmadın anlaşılan.”

Ben hoşnutsuz, zor beğenen müşteri misali dudaklarımı bükerken, Eser başını arkaya atarak coşkulu bir kahkaha patlattı. Sonra gözlerini kısıp başını bana yaklaştırdı.

“Beni hafife almamayı ne zaman öğreneceksiniz küçük hanım?”

Cümlesini bitirdiğinde parmaklarımdan tuttu ve tam altı şapşal adım sonra bırakıp, benden birkaç uzun adım uzaklaştı. Aklımı başından alan gülümsemesi yüzüne yayıldı. Bakışlarından birazdan bir şeyler olacağını anlamıştım. Ellerini havaya kaldırıp iki kere birbirine vurdu. Bu kısa hareketiyle birlikte terasın her yerinde minik noktalar halinde ışıklar yanmaya başladı. Yerde, duvarlarda, korkuluklarda... Her yer öylesine aydınlandı ki, sanki gökyüzündeki yıldızlar terasa düşüvermişti. Etrafımı saran parlak beyaz noktalara ağzım açık bakarken asıl noktayı kaçırdığımı fark ettim.

Başımı yere eğdim. Ayaklarımın altında ezilen şeyleri fark edebildiğimde nutkum tutuldu. Her yer kırmızı güllerle doluydu. O kadar çok gül vardı ki, sanki koca terasa günlerce gül yaprakları yağmış gibiydi. Asansörün içinin neden gül koktuğunu şimdi anlamıştım. Ağzımı kapatamayacağımı anlayıp ellerimle dudaklarımı örttüm. Bu öyle bir manzaraydı ki, üç gün boyunca baksam bile yine de alışamazdım. Eser yanıma geldi. Mavi gözlerine bakınca içim ısındı. Ceketinin iç cebine uzanıp kocaman kırmızı bir gül çıkardı.

“Güllerini özlemiş olabileceğini düşündüm,” dedi. Elindeki güle uzandığımda artık gözlerim dolmuştu. İri bir gözyaşı görüşümü bulanıklaştırdığında elini kaldırdı. “Dur, mutluluktan ağlayıp bu seksi bedene saldıracağın kısım henüz gelmedi. Biraz daha bekle.”

Haylaz gözleri hevesle parlarken iç çektim. Yeni bir el çırpması ile müzik sesi yankılanmaya başladı bu kez. *Love... Love... Love...* Işıklar müziğin ritmine göre yanıp sönmeye başladığında alt dudağımı ısırdım.

“Beatles oğlanlarını da özlediğine eminim,” diye fısıldadı.

Ozlemiştim... Engellenemez yaşlar gözümünden süzülmeğe

başladığında gülümsüyordum. Bugüne kadar hiç mutluluktan ağlamamıştım. İtiraf etmeliyim ki, tuhaf olduğu kadar güzel bir duyguymuş. Eser duruşunu dikleştirdi. Bir elini arkasına alıp bel boşluğuna koydu, diğer elini bana uzatırken bir şövalye kadar asil duruyordu. Bir dansa davet ne kadar nefes kesici olabilirse o kadar soluksuz bırakıyordu. Yüzündeki asalete bakmaya doyamadım.

“Evet, ben muhteşemim,” dedi ukala sırıtmayla.

Ben elimi avucuna bırakırken gözlerimi deviriyordum. O ise beni belimden tutup keyifle kendine çekiyordu. Başımı göğsüne yaslayıp, sıcaklığıyla dans ederken gözlerimi kapattım. Beatles usulca fısıldıyordu. Sözler sadece terası değil, bütün şehri dolduruyordu...

Olmayacak şeyi öldüramazsın.

Kurtarılamayacak insanı kurtaramazsın

Gerçekleştiremezsin olmayacak şeyi

Olman gereken yer orası değilse, orada olamazsın.

Yapabileceğin bir şey yok ama gerektiğinde kendin olmayı öğrenebilirsin.

*Çünkü; İhtiyacın olan tek şey; aşk.**

Birini görürsün. Bozmam dediğin kurallarını bozarsın, yasak dediğini çiğnersin, yanlış dediğini doğrularsın, unutmam dediğini unutursun. İşte bana olan da buydu...

Onun göğsüne sığınmış sağa sola sallanırken sesli bir iç çektim. Onun kokusu huzurdu, onun kolları güvendi, onun kalbinin atışı aşktı... İnsan zamanı durdurmak istediği yere aittir, derler. İşte benim ait olduğum yer tam da burasıydı...

Göğsünden ayrılıp yüzüne döndüm. Kapatmış olduğu gözlerini aralandı. Uzun kirpikleri arasındaki güzel bakışları gözlerimi buldu. Karnımda bir şey kanat çırpıttı yine. O bana baktığında çi-

* Beatles'ın All You Need is Love şarkısının sözleri.

çek açıyordum. Ruhum etrafımdaki çiçeklerin köküne karışıyordu. Bir şarkı duyarsın ve sadece senin için söylediğini hissedersin. Bir kitap okursun senin için yazıldığını düşünürsün, sonra bir gün birini görürsün ve sadece senin için yaratıldığını düşünürsün. Onun benim için geldiğine artık ben de inanıyordum.

“Ya borç olayının yalan olduğunu öğrenemeseydim, ya buraya gelemeseydim?” Başımı çevirip etrafımdaki güzelliklere baktım. “Tüm bunlar boşa gidecekti,” dedim dudak bükerek.

“Gerçekten senin şapşallık oranını hesaplamadığımı mı düşünüyorsun?” İşgüzar bir kıpırtı sonrası devam etti. “O nikâh masasına oturmadan önce gerçekleri öğrenmeni sağlayacak üç farklı plan yapmıştım. Birinden biri mutlaka işe yarayacaktı. Ne olursa olsun sonunda buraya geleceğini biliyordum.”

Lacivert gözlerine yanağındaki sevimli çukur eşlik etti. Çenemi tutup parmağıyla yanağımı okşadı.

“Satış rekorları kıran pastane dükkanını kapatıp, yedi çocuğumuzu evde bıraktıktan sonra, altmışıncı yıldönümünü kutlayacağımız bu terasa geleceğini biliyordum.” İrileşen gözlerime bakıp sıırıttı. *Bu sayıdan kesinlikle vazgeçmeliydi.* Okşadığı yanağıma bakıp, “Taa en başından beri bana geleceğini biliyordum,” dedi sayıklarcasına.

Yanağımdaki elini avucuma aldım. “Biliyorum. Deden sana o hikâyeyi anlattığı ilk andan itibaren biliyordun.”

Şarkı karanlıkta yankılanırken, Eser dosdoğru gözlerime baktı. “Şimdiye kadar yaşadığımız tüm hayatlarda dönüp dolayıp seni buldum ve sonsuza kadar tekrar ve tekrar sana âşık oldum. Bu hayatımızda seni bu kadar erken bulduğum için çok şanslıyım. Çünkü ben seni bulmadan önceden de bunu yapıyordum. Ben seni bulmadan seni sevmeye başlamıştım zaten. Dün, bugün, yarın ve...”

“Sonsuza kadar...” diye tamamladım cümlesini.

Huzurla başını salladı. Dinlediği masalın gerçekleştiğini gören bir çocuk gibi parıldıyordu. Onun masalı bendim. Onun

masaile olmaktan mutluydum. Eğildi. Dudağı dudaklarına değmeden önce, o minicik boşlukta beklentiyle bekledi.

"Buradan sonra bu boşluğu sadece aşkla dolduracağım."

Gülümsememi yüzüne yayıldığını hemen sonra gözlerimi kırıp ona baktım.

"Ağzınız iyi laf yapıyor Bay Williams. Ama sorun şu ki, çok konuşuyorsunuz. Şimdi susun ve bahsettiğimiz boşlukları doldurmaya başlayın lütfen."

Eser in tatlı kahkahası terasta yankılanırken beni belimden tutup bedenime bastırdı. Yüzüne yine yaramaz bakışları yerleşmişken fısıltıyla kurdu son cümlesini.

"Emredersiniz Bayan Williams."

Beni değil öncekileri unutmak, yaşadığım gezegeni bile unutturacak şekilde öpmeye başladığında, uzaktan bizi seyreden asansörümüz, Beatles oğlanları ve yıldızlarla dolu terasımız bu ana şahit oldu...

Teşekkürler

Barzokha edien hie tepokkhar inkasunda kura kura hie tepokkhar inkasunda
 Chavindan t. hie tepokkhar inkasunda hie tepokkhar inkasunda hie tepokkhar inkasunda
 Hie tepokkhar inkasunda hie tepokkhar inkasunda hie tepokkhar inkasunda

[illegible][illegible]

Arife Şeyma Gök: sen benim için bir sızardan bir dünya yarattın. Gecenin geç saati, sabahın körü demeden elinde kalemle yazdığın her bir şekillendirdin, bunu öyle güzel yaptın ki benim için olmaz derken her şey hâlâ şükrediyorum. Her zaman kurtarıyorum diye düşünüyordum.

Güzel işler güzel ekiple olur. Yaşınca melekleri: Merve Akman, Nur Kabaçam, Seda Durdu ve Marina Hacıoğlu. Hepinize sabırla beklediğiniz vaktiniz ve emeginiz için ayrıca teşekkür ederim.

*Dünyanın en iyi patronu saygıdeğer Orhan Ermiş'i kalbimizi kapıya
olarak değil, kalbiyle bakışları her an için sunmuş zeytinlikleri.*

*Annecim, Babacım, Fatma annem, canavarlarımı öldürüp de
an için teşekkürler. Umarım onların peşinde koşarak anımlarıyla karşılaş-
duymayı unutmuyorsunuzdur. Sizi seviyorum*

Mehmet ve Sahra; umarım bunu okuyacak kişi geleceğinizde baş-
lığınızda üstünde annenizin adı yazan sayısız kitaplar okuyarak...
benim uğurumsunuz...

Güzel adam... İnsan zamanı durdurmak istediği yerde durur deniyor ya, işte ben de senin yeşil gözlerine baktığım her an zamanı durdurmak istiyorum. Umarım bir gün başarırım.

Ve en büyük tezekkürüm tatlı okuyucularına. Sizim sevginiz çok değerli, çok kıymetli, dokunacak kadar yakın, cesaret verecek kadar güçlü, rahatlatacak kadar özel, kışkırtılacak kadar eşsiz... Umarım her yeni macerada mutlaka elimden tutmaya devam edersiniz.

Kafamın içinde hiç susmadan hikâyeler anlatan küçük Zevnep koş-
turmaya devam ediyor, onu yalnız bırakmayın olur mu?

Sizleri çok seviyorum. Binlerce kez iyi ki...

Zeynep Sahra

Playlist

1. *Yesterday* / The Beatles
2. *All you need is love* / The Beatles
3. *All my loving* / The Beatles
4. *Don't let me down* / The Beatles
5. *Girl* / The Beatles
6. *Something* / The Beatles
7. *Strawberry fields forever* / The Beatles
8. *Here comes the sun* / The Beatles
9. *I've just seen a face* / The Beatles
10. *Drive my car* / The Beatles
11. *I wanna hold your hand* / The Beatles
12. *Twist and shout* / The Beatles
13. *Help!* / The Beatles

BUGÜN
YARIN ve
SONSUZA KADAR

*“Birini görürsün. Bozmam dediğin kurallarını bozarsın,
yasak dediğini çiğnersin, yanlış dediğini doğrularsın,
unutmam dediğini unutursun.”*

Bir çılgılık, bir aksilik ve aşkla dolu bir hikâye...

Düzenli, kontrollü, kuralcı Elif hayatındaki her şeyi planlamıştı. Uygun bir sevgili, standart üstü bir iş ve sadık arkadaşlar... Mükemmel bir hayat için her şey tamamlanmıştı. Ama hesaba katmadığı bir şey vardı...

Elif kutlama yapmak için gittiği gökdelenin asansöründe sıkışıp kaldığında yalnız değildi. Dünya üzerindeki en sınırlı bölümü olan ona hayatın planlanamaz olduğunu gösterecek ve o asansördeki kısıtlı zamanda kurallara uymak onun için eskisi kadar kolay olmayacak bir süreçti.

Kulağınızdan The Beatles sözlerinin eksik olmayacağı bir dünyada, kalbin ve aklın savaşına ve aşkın keşkeler içinde kaybolmamak için verilen uğraşa tanık olacaksınız.

*“Aklımla kalbim savaşa girmişti. Aklim darmadağındı,
kalbim ise paralıparça...”*